

Nam Kim Thạch

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Mở đầu

TÓM LƯỢC PHẦN ĐẦU

(Xin Xem Bộ Hào Hoa Kiếm Khách)

Thiên Ma Giáo quật khởi trên giang hồ hơn hai mươi năm qua gây chấn động khắp thiên hạ võ lâm, vô số hào kiệt anh hùng táng mạng dưới mũi Xuyên Tâm Tiêu, một thủ pháp cực kỳ lợi hại, thần bí của Thiên Ma Giáo.

Thấy cơ nguy các môn phái âm thầm phát động công cuộc diệt trừ Thiên Ma Giáo để tranh lấy sự sống còn. Trong các tổ chức chống đối đáng kể nhất là "Cửu Lão Hội" qua sự trợ giúp âm thầm của Cái Bang.

Chủ trì của Cửu Lão Hội là Kinh Thiên Kiếm Khách Hoa lão hiệp, một nhân vật trọng vọng của Hoa Sơn phái. Vì muốn khám phá bí mật của Thiên Ma Giáo hầu diệt trừ tận gốc giáo phái tà ác này nên sau khi tham khảo ý kiến của các đồng chí trong hội Hoa lão hiệp đã chọn trưởng nam của mình là Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình giao phó

nhiệm vụ bằng mọi cách và bằng mọi giá cố len lỏi vào hàng ngũ Thiên Ma Giáo để làm nội tuyến.

Là một nhân vật rất tầm tiếng trong giang hồ Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình muốn hoàn thành công tác gian khổ trên chỉ còn cách giàn một cảnh thất tung cho chàng, có thể mới dễ bề hành sự.

Và sự dàn cảnh đó phải đòi hỏi một sự hy sinh lớn lao cho Hoa Vân Đình do đó một sự kiện kinh thiên động địa đã xảy ra.

Một hôm bên gành núi nên thơ Hoa Vân Đình bắt gặp vị hôn thê đang cùng tư tình với đứa em trai ruột thịt của chàng.

Cơn ghen bốc dậy, Hoa Vân Đình xô cả hai xuống vực sâu không đáy trước sự chứng kiến của một số tiền bối võ lâm cao thủ.

Và Hoa Vân Đình trở nên điên loạn rồi thất tung luôn, lâu dần không còn ai nhắc nhở đến danh hiệu của Quân Tử Kiếm nữa.

Thế rồi trên giang hồ bắt đầu xuất hiện một mẫu nhân vật lạ lùng không ai biết từ đâu đến, cũng không ai biết xuất xứ từ môn phái nào.

Đó chính là hóa thân của Hoa Vân Đình do chính một danh y sành thuật cải sửa dung mạo tạo nên. Vị danh y tên là Tạo Hóa Thủ Long Vũ Điền, chính là người do Kinh Thiên Kiếm Khách Hoa lão hiệp an bày để ngấm tiếp trợ Hoa Vân Đình trên mọi mặt.

Liên tiếp sáu năm, sáu hóa thân của Hoa Vân Đình xuất hiện xong chẳng hóa thân nào sống được tròn một năm. Tất cả đều chết dưới ngọn Xuyên Tâm Tiêu kỳ bí và tất cả đều nhờ Long Vũ Điền cứu sống để tiếp tục hành động dưới cái lột mới.

Từ hóa thân Cổ Kiếm Lâm Phong, rồi Phiêu Bình Sanh, đến Tu La Trầm Quân Thấy, tới Hảo Thơ Sanh Thượng Quan Tiểu Dư qua Ngưu Lang Vương Cửu Ngự rồi Phích Lịch Kiếm Khách Sở Thiên

Nhai. Sáu hóa thân chẳng thu hoạch một kết quả gì.
Đến hóa thân thứ bảy, lấy tên là Lãng Tử Yến Thanh.
Rút kinh nghiệm sáu lần thất bại, Yến Thanh thẳng đến Kim Lăng.
Chàng vừa rời đi Long Vũ Điền cũng ly khai trú sở theo dấu với cái tên giả là Điền Vũ Long, luôn cả hai ả tỳ nữ phục thị họ Long là Hoa Liên Liên và Hoa Tích Tích cũng bỏ đi.
Ba người cùng đến Kim Lăng để sẵn sàng có mặt cứu nguy Lãng Tử Yến Thanh khi cần đến.
Tại Kim Lăng Yến Thanh bắt nguồn từ Kim Tử Yến, một nhân vật trọng yếu của Thiên Ma Giáo đang đội lốt một ca kỹ trên bến nước Tần Hoài.
Chàng phăng lần đường dây từ Kim Tử Yến đến cha con Mã Bách Bình, rồi anh em họ Mạt, và Liễu Hao Sanh. Cuối cùng suy ra sào huyệt của Thiên Ma Giáo bên cạnh Mạt Sầu Hồ.
Thế là chiến dịch tiêu trừ Mạt Sầu Hồ được phát động dưới sự âm thầm điều khiển của Yến Thanh.
Thiên Ma Linh Chủ bị một ngọn roi của Mã Cảnh Long phơi thây tại chỗ.. Nhưng một Thiên Ma Linh Chủ khác xuất hiện chinh đốn lại đám tàn quân Thiên Ma Giáo và một trường ác sát khác lại mở màn dưới hình thức mới, quy mô mới, tất nhiên phải dữ dằn hơn hiểm ác hơn nhiều.
Mời quý vị hãy đọc sâu vào phần hạ cốt chuyện.

Thiên Ma Linh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 1

Vũ Hoa Đài nhuộm máu

Một con rạch nhỏ ăn sâu với Mạt Sầu Hồ, Lãng Tử Yến Thanh lặn mình theo con rạch đó rời xa dần chiến trường.

Con rạch không dài lắm, hai bên bờ lau mọc rất dày.

Một nơi ẩn nấp lý tưởng không sợ ai từ bờ trông ra, từ giữa rạch trông vào.

Nước lại không sâu, chàng chỉ hụp mất đầu, bước đi từ từ khỏi phải lội.

Đầu kia rạch trở ra sông Tần Hoài, một con sông nổi tiếng trong làng chơi nơi mà bao kẻ ngông thừa vàng dư bạc vung trong tay qua các khung cửa sổ thuyền hoa, trước con mắt tán thưởng của những đóa hoa biết nói.

Náo nhiệt nhất về đêm là ở đoạn sông khá dài từ cửa Võ Định đến miếu Phu Tử.

Theo con rạch nhỏ, lặn mình, trở ra sông Tần Hoài rồi, Lãng Tử Yến Thanh nhô đầu lên nhận định một chiếc tiểu thuyền buông neo tại vàm rạch.

Chàng bèn chu miệng nhái tiếng chim ríu rít lên mấy lượt.

Lập tức có tiếng động nhẹ trên chiếc tiểu thuyền đó.

Tại vàm rạch trở ra sông vì lau còn mọc dày thuyền neo tròng vào nhau nên Lãng Tử Yến Thanh bơi dần đến thuyền.

Trên thuyền cửa hông mở ra.

Yến Thanh vịn bệ cửa nhảy vào trong.

Trong mũi thuyền mùi dược thảo xông ra nồng nặc Hoa Liên Liên Và Tích Tích ngồi đó người nào cũng lộ vẻ khấn trương.

Thấy Yến Thanh tắm nước ướt sũng người cả hai vội vã bước tới dìu chàng rồi Liên Liên cời y phục ướt của chàng, Tích Tích chuẩn bị thuốc.

Liên Liên quan sát khắp thân thể của Yến Thanh sau cùng đám nhẹ vào ngực chàng cảm hận mắng:

- Quỷ? Khéo giả vờ thì thôi.

Tích Tích buông thuốc xuống quay đầu hỏi:

- Sao? Không có thương tích chi hết hả?

Yến Thanh uể oải vắn mình đáp nhẹ:

- Có chứ? ở đây này?

Chàng đưa tay chỉ vào đầu vai tiếp:

- Nơi đó đó ?

Liên Liên lại nhìn rồi gất:

- Không có chi hết mà ?

Tuy vậy nàng chưa yên tâm ấn tay xuống đầu vai nắn nót mấy đốt xương.

Đến lúc đó nàng hoàn toàn thức ngộ Yến Thanh đùa, cúi mặt xuống há miệng cắn vào vai chàng một cái đau điếng.

Yến Thanh kêu lên oai oái.

Tích Tích cau mày hỏi:

- Liên thơ thơ? Đừng làm ồn lên chứ? Yến gia ơ? Có thọ thương chẳng?

Yến Thanh cười hì hì:

- Đương nhiên là có ? Nhưng vết thương là do con chó điên cắn ? Hôm nay ra cửa tại hạ gặp một vị đoán số mạng bảo là phải đề phòng chó cắn ? Đúng là cái số đã định ấy mà, tránh cách gì cũng không tránh khỏi bị chó cắn, không tại lộ thì tại thuyền?

Thoạt đầu Liên Liên cho rằng chàng nói thật, nhưng khi nghe tiếng cuối mới biết chàng đùa mắng nàng.

Tức khí nàng muốn cắn thêm một cái nữa thật mạnh.

Yến Thanh cong ngón tay cốc nhẹ vào trán nàng bảo:

- Đừng chứ? Cắn một cái không sao, cắn hai cái là điềm bắt tường đấy?

Chàng bật cười hắc hắc.

Tích Tích thở dài thốt:

- Yến gia ác quá, người ta hồi hộp lo âu từng giây từng phút, lo xuýt chết đi được đó.

Chỉ sợ Yến gia rước lấy thêm một mũi Xuyên Tâm Tiêu nữa là cả lũ không làm sao sống sót được? Vừa rồi nghe tiếng chim kêu chị em tôi muốn bật khóc lên Yến gia có biết đâu?

Thế mà vô sự trở về đây lại vờ thọ trọng thương làm cho người ta đứng tim luôn ?

Yến Thanh đáp:

- Tại hạ cũng biết hai người quá lo lắng cho tại hạ nên mới để cho Liên Liên cô nương cắn một cái bù trừ mọi thấp thỏm bồn chồn. Bằng không vậy thì làm thế nào tại hạ tạ được cái lỗi đùa dai? Phải biết chúng ta còn vất vả hơn trước nhiều nữa đấy?

Liên Liên cùng Tích Tích đồng kêu lên:

- Yến gia nói sao? Lại một lần nữa thất bại rồi?

Yến Thanh lắc đầu.

Liên Liên hỏi:

- Vậy là Yến gia có gặp Thiên Ma Linh Chủ?

Yến Thanh gật đầu.

Tích Tích hỏi:

- Nhưng lại để sống mất?

Yến Thanh cười khở:

- Lưới chằng tứ phía, mai phục mười phương làm sao lão ta thoát lọt? Võ công lão ma quả cực cao, mười danh thủ bao vây vẫn không cầm chân lão nổi. Lão phá vỡ vòng vây phóng mình lên một gò núi, tại hạ đỉnh ninh là lão thoát đi trót lọt rồi. Bất ngờ Mã Cảnh Long xuất hiện tặng lão một ngọn Kim Tiên biến lão thành một đồng xương thịt nát vụn.

- Mã Cảnh Long giết lão? Chắc vậy?

Yến Thanh khẳng định:

- Không thể sai lầm được? Sự việc xảy ra trước mắt mọi người. Bất cứ ai có tham gia chiến dịch điều có thể xác nhận điều đó ?

Tích Tích chớp mắt, ánh mắt hơi lạ kỳ.

Nàng tặc lưới:

- Không ngờ lão lại chết nơi tay Mã Cảnh Long ?

Yến Thanh đáp:

- Chính lão cũng không ngờ có sự kiện đó hướng chi Tích Tích cô nương ? Nếu lão tưởng đến thì làm gì có sự kiện đó xảy ra được?

Làm gì lão chết được?

Tích Tích trố mắt:

- Yến gia nói thế là nghĩa làm sao?

Yến Thanh giải thích:

- Hơn mười người bao vây bên ngoài là có hơn mười nẻo đường cho lão thoát đi. Lão không chạy về hướng nào mà chạy về hướng do Mã Cảnh Long trấn đóng mà Mã Cảnh Long là tay lợi hại nhất trong các cao thủ bao vây. Chọn phía đó khác nào lão chọn cửa tử chẳng?

Trong khi lão có nhiều cơ hội hơn nếu xung phá vị trí của kẻ khác?

Liên Liên tiếp nói:

- Có thể lão làm quá nhiều điều ác đến lúc báo ứng rồi nên ma đưa lối quỷ dẫn đường giục lão chạy về phía đó?

Yến Thanh mỉm cười:

- Bất cứ ai cũng tưởng như vậy? Trừ lão ta không tưởng như vậy.

Bởi lão cho rằng ra phía đó lão sẽ được vô sự. Phía đó là phía an toàn nhất cho lão, nếu không như thế lão dại gì mà chọn ngã đó?

Hai nữ nhân sững sờ.

Tích Tích kêu kèn:

- Yến gia cho rằng Mã Cảnh Long đồng phe với lão?

Yến Thanh tiếp:

- Cái đó thì ai ai cũng hiểu rõ bởi Mã Cảnh Long là người chủ trì chân chánh phân đàn Kim Lăng.

Tích Tích hừ một tiếng :

- Ai lại không biết như vậy? Nếu không thì mình đến Kim Lăng làm

gì? Tuy nhiên Yến gia đã nói là Lão Mã đã bỏ tối theo sáng rồi mà?
Lão Mã thường lo an tính phản bội Thiên Ma Giáo kia mà?

Yến Thanh gật đầu:

- Phải ? Tại hạ có nói thế? Cửu Lão Hội cũng nói như thế và việc lão giết Thiên Ma Linh Chủ chứng minh như thế?

- Thế thì Thiên Ma Linh Chủ ra ma thật sự rồi?

Yến Thanh gật đầu:

- Từ nay sẽ không còn ai chết vì Xuyên Tâm Tiêu nữa? ừ?

Chàng tiếp luôn:

- Từ nay Thiên Ma Giáo tan vỡ không còn gây hại cho đời nữa? ừ?

Rồi chàng lại tiếp:

- Chắc vậy rồi ? ừ?

Thái độ của chàng bí mật quá, Tích Tích không dần lòng được hỏi:

- Sao Yến gia cứ gần từng câu như thế" Cái gì mà ừ, ừ rồi ừ?

Yến Thanh mỉm cười:

- Thì Tích Tích cô nương nói phải thì tại hạ ừ chứ sao ? Phải cái nào ừ cái đó chứ sao ?

Tích Tích thốt:

- Thế thì chi. em tôi tôi được thoát kị khô? ải, tại sao Yến gia lại bảo là chi. em tôi còn vất vả? dài dài.

Yến Thanh chỉnh nghiêm thần sắc:

- Tại vì tại hạ làm sai một việc là đem tin tức truyền đi nhanh chóng quá, từ nay công tác trừ gian diệt bạo không còn ỷ trượng vào Cửu Lão Hội được nữa? Rất có thể là công tác đó chỉ có ba chúng ta đảm nhận thôi ?

Liên Liên lắc đầu:

- Tôi không hiểu gì cả?

Yến Thanh nhếch nụ cười khổ:

- Thiên Ma Giáo tan vỡ? Thiên Ma Linh Chủ ra ma nhưng cái thế tàn ác của Thiên Ma Giáo vẫn tồn tại. Người của Thiên Ma Giáo chỉ cần đổi cái danh xưng thôi và dùng một thủ đoạn khác khổng chế giang hồ. Bởi Xuyên Tâm tiêu không còn là một bí mật nữa nên nó không đủ công hiệu giết người như trước nữa. Như thế đó, Thiên Ma Linh Chủ dù chết đi thì Thiên Ma Giáo thay hồn đổi lột, áp dụng thủ pháp mới. Đời vẫn còn một hóa thân của Thiên Ma Giáo?

Liên Liên vẫn lắc đầu:

- Tôi vẫn chưa ý thức rõ luận điệu của Yến gia?

Yến Thanh tiếp:

- Chính tại hạ phát hiện tổng đàn của Thiên Ma Giáo song vị Thiên Ma Linh Chủ chân chánh lại không do tại hạ phát hiện.

Hai nữ nhân cùng kêu lên:

- Thế là ai?

Yến Thanh buông gọn:

- Mã Cảnh Long ?

Hai nàng trở mắt - Mã Cảnh Long phát hiện? Vậy cái người bị họ Mã giết đó là một Linh Chủ giả? Bởi người bị giết do Yến gia khám phá ra kia mà?

Yến Thanh lắc đầu:

- Chính tại hạ chỉ đích xác lão ta? Bởi duy nhất chỉ có mình tại hạ nhận được con người chân chánh của lão. Lúc đó tại hạ giáp mặt với lão qua một Linh Chủ Thiên Ma thì lão hóa trang biến dạng rồi. Cái đó một là do lão hóa trang hai là do người khác tạm sửa dung mạo, mạo nhận lão. Cho nên dưới hình thức một Thiên Ma Linh Chủ có lúc do lão hóa trang, có lúc người khác hóa trang. Linh Chủ Thiên Ma không có hình dạng chân chánh mà chỉ có cái lột giả tạo thôi, có điều lột giả tạo đó đương nhiên là duy nhất. Trong chiến dịch vừa qua, người bị bao vây bên ngoài trang viện đúng là lão và người bị Mã Cảnh Long vung roi đánh chết cũng chính là lão?

Tích Tích hỏi:

- Thế trước đó lúc lão chưa bị bao vây người mạo nhận lão là ai?

Yến Thanh đáp:

- Mã Cảnh Long ?

Liên Liên kêu lên:

- Ủa? Lão Mã à?

Yến Thanh thở dài:

- Phải? Dù tại hạ chưa nắm đủ chứng cứ là chính Mã Cảnh Long, Tại hạ dám đoán định là Mã Cảnh Long ?

Tích Tích yêu cầu:

- Xin Yến gia nói rõ cho bọn này hiểu?

Yến Thanh đáp:

- Đương nhiên là tại hạ phải giải thích cho hai cô nương hiểu rõ hơn dù hai cô nương không đòi hỏi. Bởi lẽ hai cô nương là viện thủ duy nhất của tại hạ? Có hiểu rõ sự tình mới viện thủ đắc lực được, hai cô nương mới đối phó hữu hiệu với mọi trường hợp.

Chàng tường thuật những tao ngộ lúc vào trang viện tại Mạt Sầu Hồ đến lúc Thiên Ma Linh Chủ bị sát hại.

Chàng dừng lại tại đó.

Tích Tích cau mày:

- Có cái chi dính dấp đến Mã Cảnh Long đâu?

Yến Thanh thốt:

- Nếu không có mũi tiêu của Liên Khiết Tâm thì sự bí mật đó vĩnh viễn là bí mật. Và nếu tại hạ không tinh ý thì tại hạ cũng bị qua mắt luôn ? Bị lão Mã qua mắt rồi còn gì ?

Tích Tích hỏi:

- Thiên Ma Linh chủ bị Mã Cảnh Long vung roi đập nát, Yển gia làm sao truy ra thương thế do mũi tiêu của Liên Khiết Tâm phóng ra? Làm sao Yển gia nhận ra được?

Yển Thanh tủm tủm cười:

- con người chu đáo đến đâu cũng có một hở trong trăm ngàn kín. Mã Cảnh Long đập nát bờ vai hữu nhưng Xuyên Tâm Tiêu của Liên Khiết Tâm thì lại xuyên đâm thủng đầu vai tả. Đó là cái hở duy nhất?

Tích Tích hỏi:

- Yển gia có xem kỹ chẳng ? Có thể nhận làm chẳng?

Yển Thanh lắc đầu:

- Không thể làm lần được? Chính Mã Cảnh Long cũng thấy rõ như vậy. Mã Cảnh Long chuyên dùng tay tả, nếu Thiên Ma Linh Chủ bị đập nát bờ vai tả thì tại hạ làm sao tìm ra dấu vết của mũi Xuyên Tâm Tiêu. Không rõ Mã Cảnh Long lớ ngớ thế nào lại quất roi xuống bờ vai hữu ? Do đó tại hạ mới phát hiện có hai người đội lốt Thiên Ma Linh Chủ ?

Một người trúng tiêu trước đó và một người bị bao vây bên ngoài.

Tích Tích hỏi:

- Yển gia có chắc là mình không nhận xét làm chẳng?

Yển Thanh lắc đầu:

- Không bao giờ? Đầu vai tả của Mã Cảnh Long bị thương lão dùng sức quá đáng vết thương chấn động máu tuôn ướt áo. Không có một lý do nào giải thích cho thương thế đó trừ một mũi Xuyên Tâm Tiêu của Liên Khiết Tâm. Huống chi tại hạ có ý hoài nghi lão từ lâu, lão xuất hiện đột ngột tại Hàng Châu một sự xuất hiện cực kỳ tấu xảo. Rồi Kỷ Tử Bình bị giết làm cho Liễu Hạo Sanh cũng phải nghi ngờ lão luôn. Khi nào có lửa mà không có khói phát sanh được.

Tích Tích thốt:

- Long Lão gia đã từng nói với chị em tôi chính Yển gia cũng đã hoài nghi Liễu Hạo Sanh nữa kia mà. Nơi Kỷ Tử Bình bị giết không có cơ quan nào nguy hiểm cả mà Liễu Hạo Sanh thì cho rằng y bố trí cạm bẫy rất nhiều tại đó.

Yển Thanh đáp:

- Đúng vậy? Vào thời gian đó Liễu Hạo Sanh là con người đáng nghi nhất. Nhưng cuộc hỏa hoạn tại Hồng Diệp Trang đủ xóa tan mọi hiểm nghi quanh y. Trong ngôi nhà Kỷ Tử Bình bị giết thực sự có bố

trí cơ quan, Kỳ Tử Bình thừa hiểu tất cả các cơ quan đó mà Kỳ Tử Bình lại là nghĩa đệ của Mã Cảnh Long. Người này hiểu thì người kia cũng hiểu.

Giết Kỳ Tử Bình rồi Mã Cảnh Long phá luôn các cơ quan việc làm đó không phải là vấn đề nan giải.

Tích Tích lại hỏi:

- Mã Cảnh Long có phải là Thiên Ma Linh Chủ chân chánh chăng ?
Và người bị giết có phải là một hóa thân do lão bày chăng?

Yến Thanh lắc đầu:

- Không thể có việc đó. Người bị giết có võ công cực cao thừa sức đối phó với một số cao thủ thượng thặng, chính tài năng đó chứng minh chẳng hề có sự giả mạo.

Liên Liên trầm tư một lúc lâu bây giờ mới cất tiếng xen vào câu chuyện:

- Gia? như sư. phán đoán của Yến gia không sai lắm thì thế? lực của Thiên Ma Giáo hiện tại chuyển sang tay Mã Cảnh Long và như vậy là chúng ta còn lo ngại, còn mệt dài dài, giang hồ chưa dứt hậu hoạn.

Yến Thanh gật đầu:

- Hẳn là vậy rồi ? Họa hoạn vẫn còn như cũ, có điều là một sự đổi thay trong tình thế.

Trước kia Thiên Ma Giáo hoạt động trong âm thầm từ nay dưới hình thức danh xưng khác họ hoạt động công khai. Với thế lực sẵn có họ công nhiên xưng bá trong võ lâm. Mã Bách Bình từng bày tỏ hoài bảo của hắn cho Vưu Tuấn biết. Hắn quyết tâm phản bội Thiên Ma Giáo để tạo cho mình một cục diện riêng biệt. Về việc đó thì Linh Chủ Thiên Ma chết, thế lực về tay của cha con họ mục đích của họ đã đạt rồi. Huống chi Mã Cảnh Long giết Thiên Ma Linh Chủ tạo một thành tích vĩ đại thanh danh của họ càng thêm lừng lẫy. Dù muốn hay không võ lâm cũng phải nể lão là một đối tượng đáng được tôn sùng. Phải biết lão có thừa thủ đoạn vừa khống chế vừa lưu giữ số thuộc hạ của thiên Ma Linh Chủ làm tay sai.

Trong một sớm một chiều lão tự nhiên tạo thành nghiệp bá. Lão là con người đáng sợ, lợi hại hơn Thiên Ma Linh Chủ nhiều.

Liên Liên thốt:

- Cái gì công khai dễ đối phó hơn điều ám muội.

Yến Thanh lắc đầu:

- cái lý là vậy, song đối phó bằng cách nào đây? Các cô nương nên nhớ vì có chỗ yếu người ta bắt buộc phải hoạt động âm thầm. Khi người ta dám hoạt động công khai là thuận của người ta rất mạnh đó

nhé, người ta không còn ngán sợ gì nữa. Điều đáng tiếc là trong chiến dịch vừa qua Sử Như Kiếm đã bộc lộ toàn diện thực lực của Cửu Lão Hội rồi? Mã Cảnh Long không còn phải dè dặt, e sợ nữa.

Liên Liên cau mày:

- Tại sao Yến gia không công bố điều đó cho người ta biết?

Yến Thanh cười khở:

- Có ích lợi gì chẳng? Người ta có tin được chẳng? Tất cả đều chính mắt trông thấy Mã Cảnh Long hạ sát Thiên Ma Linh chủ liệu một lãng tử tầm thường như tại hạ có thể xoay chuyển thế cờ được chẳng ?

Liên Liên hỏi:

- Giả như Yến gia lấy tư cách là giống dõi một thế gia quân tử tại Hoa Sơn mà công bố khám phá? Chẳng lẽ người ta không tôn trọng lời nói của Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình?

Yến Thanh lộ vẻ buồn thảm:

- Tại hạ khoát cái lột một lãng tử trước con mắt của mọi người từ lâu rồi. Người ta sẽ không có ai tin tại hạ là hóa thân của Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình đâu.

Liên Liên thốt:

- Có Long lão gia đó làm chi ? Long lão gia sẽ chứng minh cho Yến gia.

Yến Thanh lắc đầu:

- Chính Tào Hóa Chu? cũng mang cái tên là Điền Vũ Long xuất hiện trên giang hồ.

Muốn chứng minh cho mình là Long Vũ Điền cũng đã khó khăn rồi còn nói chi đến việc chứng minh cho người khác? Người giả chứng minh cho người giả thử hỏi ai tin cho?

Huống chi Tào Hóa Thủ Long Vũ Điền cũng chưa phải là một bậc tôn kính trọng vọng trên giang hồ, lời nói đâu có uy tín bằng lời nói của các vị đạo cao đức lớn có giá trị ngàn vàng?

Chính tại hạ quen Long Vũ Điền trước rồi đưa y đến Cửu Lão Hội giới thiệu y cho y lãnh một phần công tác. Từ sau ngày Nhất Kiếm Kinh Thiên Hoa Hao Nhân tạ thế thì không ai chứng minh được quá khứ của y cả.

Chàng thở dài rồi tiếp:

- Hà huống tại hạ lại không muốn khôi phục thân phận của Hoa Vân Đình ? Bởi khôi phục thân phận là trở về với một ký ức thê thảm ?

Hoa Liên Liên và Tích Tích thừa hiểu thân thế của chàng như thế nào, biết mọi việc ngày xưa do chàng an bày nhất là chàng chấp nhận một sự hy sinh lớn lao về vụ thất tung của Hoa Vân Đình.

Chính chàng bức vị hôn thê yêu quý và người em của chàng phải

chết cách thảm thiết.

Sự hy sinh đó chẳng phải mỗi cá nhân đều làm nổi.

Hai chị em không dám nói gì hơn.

Họ trầm lặng, mỗi người theo đuổi một suy tư riêng biệt một lúc lâu.

Rồi Tích Tích cất tiếng:

- Yển gia? Bây giờ chúng ta làm sao đây:

Yến Thanh đáp:

- Trước hết chúng ta đến Vũ Hoa Đài, lúc ly khai tòa trang viện cạnh hồ Mạt Sầu tại hạ có cho Long Vũ Điền hay dặn y đưa luôn hai nàng hóa thân của hai cô nương đến đó.

Còn hai cô nương thì trở về thân phận cũ, bởi chẳng lẽ để hai Tích Tích và hai Liên Liên đụng đầu nhau? Mình sẽ giải thích làm sao với người ta về sự trùng hợp đó?

Tích Tích mỉm cười :

- Làm sao Yến gia biết được chúng tôi có hóa thân? Thuật cải sửa dung mạo của hai chị em tôi...

Yến Thanh cũng cười đáp:

- Thuật cải sửa dung mạo của hai cô tinh vi lắm rồi không còn vấn đề phải bàn đến ?

Hai nàng ấy nhất nhất cái gì cũng giống y như hai cô nương nhưng tại hạ chỉ nhìn qua là biết ngay có sự giả mạo.

Tích Tích thốt:

- Hai nàng đó là do Cửu Lão Hội chọn lựa, từ vóc dáng, dung mạo và cả âm thanh nữa điểm nào cũng giống chị em tôi cả...

Yến Thanh hỏi:

- Mà tại sao hai cô nương lại muốn có hóa thân như vậy?

Tích Tích đáp:

- Liên Liên và Tích Tích là hai cái tên mượn của chị em tôi, gọi mãi rồi thành danh.

thật sự chứ trước khi vào Cửu Lão Hội chị em chúng tôi là những nhân vật có tên tuổi khá quan trọng trên giang hồ. Chị em chúng tôi dù sao cũng nuối tiếc thân phận cũ, chưa có thể một sớm một chiều hủy diệt thình danh do mình đã tạo tự.

Yến Thanh thoáng giật mình:

- Hai cô nương là bậc hữu danh thế sao tại hạ chưa từng biết mặt?

Tích Tích cười khỏ :

- Yến gia ngày xưa là Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình thì một Quân Tử làm sao biết đến Câu Hồn Song Mỹ được?

Yến Thanh giựt mình thật sự:

- Hai cô nương là Câu Hồn Song Mỹ?

Tích Tích gật đầu:

- Tôi là Tiểu Ngự Câu Hồn Hoa Anh Nhân còn Liên thư thư là Đoạt Mạng Hồng Phấn Hoa Ngọc Nhân Khách, giang hồ ghép lại gọi là Câu Hồn Song Mỹ.

Yến Thanh lắc đầu:

- Hai cô nương cho rằng có sự cách biệt thân phận giữa hai chúng ta song tại hạ thì không ngh~ như vậy. Cứ theo tại hạ biết thì hai cô nương là hai đại hộ pháp trong Tịnh Y Môn của Cái Bang kiêm luôn chức vụ đường chủ Nội Đường và Ngoại Đường.

Liên Liên kinh ngạc:

- Tịnh Y Môn trong Cái Bang là một cơ cấu cực kỳ bí mật làm sao Yến gia biết được?

Yến Thanh giải thích:

- Bang chủ của quý bang là Phong Vân Tẩu Vu Phi vốn là một trong số nguyên lão chủ yếu của Cửu Lão Hội. Tiên phụ là Nhất Kiếm Kinh Thiên Hoa Hạo Nhiên vốn là người phát khởi việc lập hội. Sau khi tiên phụ tạ thế thì Vu Phi lão tiền bối lãnh trách chủ trì Cửu Lão Hội. Chính Vu tiên bối biến Hoa Vân Đình thành CÔ Kiếm Lâm Phong từ Lâm Phong tới Lăng Tử Yến Thanh ngày nay. Sự biến đổi đó là do ý của tiên bối và do y thuật của Long Vũ Điền. Do đó tại hạ thường có dịp tiếp cận Vu tiên bối nên hiểu biết rất nhiều việc của Cái Bang. Ngoài ra tại hạ còn biết hai cô nương là nghĩa nữ của Vu tiên bối. Trước kia hai cô nương là một đôi tỷ muội mồ côi, được tiên bối thu nhận nuôi dưỡng đến trưởng thành.

Liên Liên gật đầu:

- Đúng vậy, chị em tôi không biết thân thế của mình ra sao nữa? Họ Hoa này do dưỡng phụ ban cho đó. Cái Bang còn có cái tên là Hoa Tử Bang. Lão nhân gia chọn là có ý nhắc nhở chị em tôi là đừng bao giờ vong bản, luôn luôn vì Cái Bang mà ra sức.

Yến Thanh thở dài:

- Không hiểu sao bang chủ lại phái hai cô đến phục thị Long Vũ Điền như vậy ?

Tích Tích cười khổ :

- Nghĩa phụ vì Yến gia đó ? Lão nhân gia bắt buộc phải an trí Long Vũ Điền tại một nơi kín đáo. Nhưng Long lão gia đâu có chịu giam mình trong cảnh tịch mịch cô thế chết người được? Long lão gia mới đưa điều kiện đòi hai nữ nhân hầu bạn. Thời hạn thì vô cùng chẳng biết chấm dứt lúc nào bạn cùng Long Bảo gia chắc chắn là phải chịu gian khổ?

không tưởng nổi. Do đó ngh~a phụ mới chọn chúng tôi. Chỉ có chúng

tôi là không than oán với công tác gần như bị tù đầy đó ?

Yến Thanh lại thở dài:

- Thật là thiệt thòi cho hai cô nương ? Trong Tịch Môn hai cô nương là đường chủ chấp chương Cái Lệnh của hàng sáu gút thân phận đó đâu phải là nhỏ. Giao phó một công tác như vậy cho hai cô nương khác nào đòi hỏi một sự hy sinh trên sức người ?

Liên Liên chĩnh sắc mặt:

- Hy sinh thì quả là một sự hy sinh song so với việc làm của Yến gia thì còn quá nhỏ ?

Nghĩa phụ kế thừa Hoa lão anh hùng chủ trì Cửu Lão Hội tự nhiên phải noi gương Hoa lão anh hùng tận tâm tận lực hành sự bảo vệ đạo nghĩa cho võ lâm tuân theo cái lẽ công chánh.

Việc khó khăn như thế nhưng không nỡ sai phái môn nhân đệ tử nên đành phải ủy thác cho chị em tôi?

Tích Tích sợ Yến Thanh hiểu lầm vội tiếp nói:

- Chúng tôi không hề oán hận ngh~a phụ. Lão nhân gia đối xử với chúng tôi rất tốt, luôn luôn tốt, ân đức của người nặng như núi, người xem chúng tôi như con ruột. Nếu người có con gái chắc chắn sẵn sàng giao phó công tác này cho con gái người ?

Yến Thanh thở dài:

- Vu bang chủ rất mực xem trọng đạo nghĩa. Hành vi của người khiến ai ai cũng phải kính phục. Có lẽ hai cô nương không hiểu đó thôi chứ thực sự Vu bang chủ cũng có hai ái nữ?

Liên Liên và Tích Tích cả hai cùng giật mình.

Yến Thanh tiếp:

- Hai ái nữ của bang chủ là đôi song sanh tỷ muội, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần.

Người chị tên là Vu Tiểu Châu. Hai cô nương đó được sai phái hành sự dưới quyền điều khiển của hai cô nương ?

Liên Liên biến sắc kêu lên:

- Cái gì? Hả? Hai nàng đó sao? Có thể như vậy sao?

Yến Thanh thở dài:

- Tại sao lại không thể? Hai nàng ấy là đàn chủ Phong Đàn và Hoa Đàn thuộc Tịnh Y Môn trong Cái Bang, tuổi họ hơi lớn hơn một chút so với hai cô nương nhưng về địa vị thì thấp hơn hai cô nương ?

Liên Liên thốt:

- Cái đó tôi biết rồi? Trong Tịnh Y Môn có bốn đàn:

Phong, Hoa, Tuyết và Nguyệt.

Phong đàn chuyên về hát mướn và làm kỹ nữ lưu động, còn Hoa đàn thì cũng ca xướng song lại ở các phố phường có tánh cách âm thầm

hơn. Vu Tiểu Trân và Vu Tiểu Châu hai đàn Phong và Hoa có nhiệm vụ do thám mọi động tĩnh trên giang hồ. Lúc mười bảy tuổi họ đã bị phá trinh rồi và đến năm được hai mươi ba tuổi thì lãnh nhận một công tác đến Kinh Thành dẫn dụ dân tặc Đào Hoa Tú S~ Hàn Lăng. Chẳng những không thi hành nhiệm vụ mà còn bị dẫn dụ ngược nên cố tình che chở cho Hàn Lăng rồi sợ bản bang truy nã nên cả bọn trốn ra Quan Ngoại nhưng cuối cùng vẫn bị bắt như thường.

Yến Thanh gật đầu:

- Chính hai cô nương bắt hai nàng đó đưa về tổng đàn mà cũng chính hai cô nương xử quyết họ.

Liên Liên nghe con mắt ươn ướt nóng từ từ thốt:

- Bởi không biết lai lịch của hai nàng nên tôi chủ trương trừng trị nặng kẻ phản bội.

Yến Thanh tiếp:

- Dù có biết cũng vô ích? Trong Cái Bang những trưởng lão hàng tám gút đều biết, lúc các vị chức sắc trong bang họp hội nghị họ hết lòng cầu tình cho hai nàng duy chỉ có một mình cô nương khăng khăng đòi trị tội. Bang chủ lại ủng hộ lập trường của cô nương do đó phái cô nương tập nã hai nàng áp giải về tổng đàn xử quyết.

Liên Liên nức nở:

- Tôi nhận chức hình đường chấp pháp đương nhiên không thể vì tư bỏ công. Bất quá tôi không biết có ẩn tình, nếu đã biết hai nàng là con của nghĩa phụ thì khi nào tôi kiên trì đến mức độ đó?

Yến Thanh lại thở dài:

- Dù cô nương không cứng rắn cũng chẳng ích vào đâu bởi Vu bang chủ cũng có thể tự mình đi bắt con và xử quyết. Nếu không vậy thì làm sao chế phục được toàn thể đệ tử Cái Bang? Vu bang chủ đáng được gọi là Thiết Diện Vô Tư đó?

Liên Liên cau mày:

- Nhưng tại sao nghĩa phụ lại để con ruột mình gia nhập Tịnh Y Môn?

Yến Thanh đáp:

- Cái đó Vu bang chủ có đề cập đến với tại hạ, sở dĩ đệ tử Cái Bang kiên quyết trung thành là vì thắm nhuần tác phong cao khiết của bang chủ. Ai ai cũng muốn biểu đạt sự tôn trọng đạo nghĩa khí tiết, họ là những người được đào luyện từ trong cái khổ mà nên vóc nên vai, họ có thể nhẫn chịu noll cái mà người đời không nhẫn chịu nổi. Tóm lại thì đệ tử cái bang được nung đúc thành con người chịu đựng thử thách hơn là hưởng thụ, thử thách qua những công tác cứu khổ giúp nguy, trừ gian diệt bạo, bảo vệ chính nghĩa.

Liên Liên trầm ngâm một chút rồi lẩm nhẩm:

- Tại sao ngh~a phụ lại dẫu lời?

Yến Thanh đáp:

- Cho biết cũng thế thôi? Trong con mắt của bang chủ tất cả đệ tử đều như nhau, đều là con một nhà. Con một nhà thì đâu có sự phân biệt giữa người này và người kia, đâu còn xem trọng bên này xem nhẹ bên kia?

Liên Liên thở dài:

- Nghĩa phụ có phần nào tàn độc đấy ? Dù sao họ cũng là con, làm cha ai nỡ sát hại con? Tôi chấp pháp tôi giữ vững lập trường, kẻ có tội phải bị nghiêm trị. Song tôi không hề có ý lên án tử hình. Chính ngh~a phụ hạ lệnh xử quyết, thật là trông thấy mà bắt nhand ? Bắt nhand từ lúc đó, bây giờ biết sự tình liên hệ mật thiết như vậy tôi càng bắt nhand hơn ?

Yến Thanh lắc đầu:

- Cô nương không hiểu nỗi tâm trạng của ban chủ? ầu. Người không tàn nhand đến ầu.

vong tình phụ tử. Hừm dữ vẫn chừa con mà không ă, người lại thua kém loài vật sao? Sở dĩ bang chủ phải nghiền răng giết con là vì việc chẳng ặng ừng. Hàn Lăng là một đại ảm tặc, bao vây ược hấn là nhờ bang chủ huy ộng toàn lực lượng của Cái Bang ố. Hấn dù có chấp cánh cũng không bay ỉ lợt nhưng Tiểu Trân và Tiểu Châu khóc lóc khấn cầu các vị trưởng lão tha cho hấn do ố hấn mới trốn ỉ ược tới Quan Ngoại. Bang chủ nghe tin ố tức giận vô cùng, nếu cứ lờ ỉ thì dần dần bang quy sẽ bị chà ạp, bang hội phải tan vỡ bởi ệ tử dần dần ỉ vào chỗ nhẹ công nặng tư. Bắt buộc người phải hy sinh hai ứa con để chặn ứng sự hư hoại ố. Sau khi giết Tiểu Trân và Tiểu Châu rồi người có ến Hoa sơn thăm tiên phụ, khi nhắc ến việc ấy người khóc lóc thảm thiết? Như thế ố, ầu phải bang chủ không biết thương con?

Liên Liên nín lặng một lúc lâu, sau cùng nàng thú nhận:

- Thực ra tôi cũng có phần nào oán hận nghĩa phụ khi lão nhân gia giao phó công tác ố Tôi oán hận vì lão nhân gia muốn bảo vệ chính nghĩa, song bắt chấp nhân tình? Giờ đây nghe Yến gia thuật việc rồi tôi mới thức ngộ ra. Lão nhân gia vẫn còn tình cảm chứ không ến nỗi quá khô cần?

Yến Thanh tiếp:

- Chỉ nội cái iểm này cũng ủ chứng minh sự chính trực của bang chủ ? Tiểu Trân và Tiểu Châu đều lớn hơn hai cô nương lại có võ công cao trên bậc hai cô nương mà cũng là con ruột. Song lão bang chủ lại ặt hai nàng dưới quyền iều khiển của cô nương ? Lão nhân

gia đặt vấn đề công tác trên căn bản dụng nhân, chứ không hề cố chấp chỗ thân, sợ tiếng dành ưu vị cho ruột mà rẻ rúng người xa lạ. Chàng tiếp luôn:

- Bang chủ làm thế không phải để mua danh đâu nhé? Bất cứ việc gì hề khó khăn là người giao cho kẻ có quan hệ với người, có vậy các đệ tử khác không thể so bì, dị nghị. Hai cô nương dù sao cũng là nghĩa nữ của người, nếu có trách chẳng là chỉ trách mạng mình khổ sở thôi. Đó là một sự nói phòng chứ trong Cái Bang rất ít người biết hai cô nương là nghĩa nữ của bang chủ. Để tránh tiếng cho mình mà cũng tránh luôn cho hai cô nương nên bang chủ mới đổi tên cho hai cô nương đó.

Liên Liên gật đầu:

- Tôi hiểu, sở dĩ thế người có an bày trước hai hóa thân cho chị em tôi, tiếp tục trách vụ tại bang để sau khi chị em chúng tôi về với Long lão gia rồi thì không có chỗ khuyết tại hai đường nội và ngoại. Bây giờ lão nhân gia lại cho hai nàng hóa thân đến đây như vậy lão gia đã cho là đại công cáo thành, chị em tôi phải trở về Tịnh Y Môn chấp chưởng hai đường lại như trước.

Rồi nàng hỏi:

- Do đâu Yến gia nhận ra hai người đó chẳng phải là chị em tôi?

Yến Thanh giải thích:

- Thứ nhất, hai cô nương có nhiệm vụ âm thầm bảo vệ tại hạ. Không bao giờ chường mặt giữa những cuộc đánh nhau với đối phương. Hai nàng đó lại chường mặt. Thứ hai, hai cô nương và tại hạ từng tiếp cận với nhau giữa chúng ta phải có ít nhiều cảm tình, nhưng hai nàng đó nhìn tại hạ giao đầu thờ Ờ bình thản, chẳng có vẻ chi là lo lắng cho tại hạ. Tại hạ biết ngay là hai nàng ấy là hóa thân của hai cô nương ?

Liên Liên cãi:

- Lý luận đó không vững. Trước mắt đông người chị em tôi phải tỏ vẻ dừng dừng để dấu diếm lai lịch của Yến gia là người trong Cửu Lão Hội chứ? Nếu gặp nhau là vô vấp, niềm nở lo lắng cho nhau thì đối phương phải sinh nghi ?

Yến Thanh lắc đầu:

- Có ai biết cô nương là người của Cửu Lão Hội đâu cũng như người ta không biết tại hạ vậy? Ai cấm chúng ta thân nhau, lo liệu cho nhau? Hễ tỏ vẻ thân thiện là chúng ta bị nghi ngờ sao? Mà dù cho cô nương nói đúng đi nữa thì chỉ một mình cô nương giữ trầm tĩnh được thôi, chứ còn Tích Tích cô nương thì đừng hòng?

Chàng mỉm cười tiếp:

- CÔ nương nên nhớ chúng ta từng ăn chung, từng ngủ chung mà? Thuật cải sửa dung mạo dù tinh vi đến đâu cũng không qua mắt nổi những kẻ đồng sàng.

Hai nàng xúc động thấy rõ ?

Yến Thanh thở dài tiếp:

- Hai nàng ấy xuất hiện làm hư hại phần lớn công việc của chúng ta ? Bởi vì đại cuộc chưa kết thúc, tại hạ còn cần đến sự tiếp trợ của hai cô nương...

Rồi chàng bỏ dở câu nói chuyển sang đề tài khác:

- Chắc Long Vũ Điền đã đến Vũ Hoa Đài rồi và có dẫn theo hai nàng ấy. Chúng ta đi ngay bảo họ giả dạng thêm một thời kỳ nữa.

Liên Liên cho thuyền đi về hướng Nam Môn.

Nơi đây là chỗ tập trung các thuyền hoa, giữa thuyền trăm thuyền ngàn họ dễ dàng len lỏi mà không sợ bị phát hiện.

Trong khi thuyền lướt trên mặt nước, họ thay phiên nhau, ai lái thuyền thì lái, ai rời rảnh thì thay đổi y phục.

Mục tiêu của họ dĩ nhiên là Vũ Hoa Đài.

Tại Vũ Hoa đài chẳng có gì đặc biệt ngoài một số đá sỏi đủ màu lợp trải khắp xung quanh đường lối.

Tương truyền ngày trước có một vị cao tăng đến đó thuyết pháp, khi thuyết đến đoạn huyền diệu bỗng trời đổ cơn mưa, hạt mưa rơi xuống đất biến thành những hạt sỏi màu trông như ngàn hoa lẫn lộn.

Nhưng khi cả ba đến Vũ Hoa Đài thì ba xác chết nằm trên lớp đá hoa, máu đọng thành vũng chung quanh, máu chưa khô.

Ba xác chết là Tạo Hóa Thủ Long Vũ Điền và hai nữ nhân hóa trang thay thế Liên Liên và Tích Tích.

Cả ba xác đều mang đầy thương tích.

Yến Thanh biến sắc mặt.

Nhìn qua các vết thương chàng nắm tay Liên Liên và Tích Tích lôi hai nàng chạy đi.

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 2

Điện Sum La có gì?

Khi cả ba cách Vũ Hoa Đài khá xa rồi Tích Tích hỏi:

- Tại sao Long lão gia bị giết?

Yến Thanh thở dài:

- Nhất định là y có khám phá được điểm gì đó ở Mã Cảnh Long. Y là một tay y s, lấy con mắt nhà nghề nhìn vết thương nơi đầu vai tự nhiên y hiểu, vết thương đó chẳng phải ngẫu nhiên mà có, và do vật gì gây ra! Có thể y biết luôn người gây ra vết thương nữa đấy! Rồi y lại được tại hạ thông tri cuộc họp mặt tại Vũ Hoa Đài hẳn là y có nhìn qua Mã Cảnh Long mấy lượt, lão ấy bắt gặp ánh mắt của y đâm ra nghi ngờ. Trong trường hợp đó làm sao Mã Cảnh Long không sát nhân diệt khẩu!

Liên Liên cau mày:

- Còn hai nữ nhân kia? Lý do gì lão giết luôn?

Yến Thanh cười khở:

- Còn lý do gì nữa! Họ Ở bên cạnh Long Vũ Điền, họ thấy Long Vũ Điền bị giết, hung thủ nào lại không hiểu để chứng nhân sống sót là vụ án bị tiết lộ dễ dàng và nhanh chóng!

Hoa Tích Tích thốt:

- Mừng tượng là cả ba trước khi ngã gục có giao đấu ác liệt với hung thủ. Cơ thể họ mang đầy vết kiếm! Hung thủ là ai?

Yến Thanh đáp:

- Võ công của Long Vũ Điền kẻ cũng cao lắm. Trong thiên hạ ngày nay Long Vũ Điền có thể được liệt vào hạng mời cao thủ nhất lục lọi hại nhất thì người hạ sát nổi y chẳng phải là tay vừa đâu. Nhất là nhất kiếm nơi yết hầu chứng minh hung thủ có võ công cao tuyệt!

Liên Liên trầm ngâm một lúc:

- Đúng vậy! Những vết kiếm ở chỗ khác là vết bồi thêm. Sau khi Long lão gia bị đâm nơi yết hầu cho nên máu ở những vết thương bồi thêm đó không đổ nhiều bởi con người tắt thở thì máu ngưng đọng ngay. Cứ theo tình hình đó mà đoán thì vết thương tại yết hầu là vết thương trí mạng chân chánh, mũi kiếm quạy một lỗ khá lớn, máu nơi đó chảy ra nhiều!

Chẳng biết ai mà có võ công cao như thế!

Yến Thanh thở dài:

- Liên Liên cô nương đâu phải là người kém lịch duyệt giang hồ! Tại sao cô nương lại dễ bị lừa một cách dễ dàng như vậy? Nếu một người có võ công cao từ cỡ Long Vũ Điền trở lên thì khi nào đâm kiếm tạo thành một lỗ lớn như thế?

Liên Liên kêu lên:

- à phải đấy! Tôi nông nổi quá? Tôi cũng có hoài nghi tự hỏi tại sao vết thương lại rộng lớn quá! Một vết thương như vậy đâu có thể do cao thủ gây nên?

Yến Thanh bật cười khan:

- Người xuất thủ hần là một cao nhân rồi! Chỉ phát xuất một chiêu thôi, một chiêu trí mạng rất nhanh rất chuẩn, nhưng người xuất thủ chẳng phải là một kẻ dùng kiếm. Những dấu kiếm đó được bồi thêm sau khi người xuất thủ thành công!

Liên Liên gật đầu:

- Đúng rồi! Vết thương nguyên thì không do kiếm gây ra mà là do một vũ khí nào đó.

Để che mắt kẻ quan sát hung thủ lấy kiếm quây cho nó thêm rộng lớn.

Yến Thanh mỉm cười:

- Gần đúng như vậy! Cô nương thử đoán xem vật gì đâm thủng yết hầu của Long Vũ Điền?

Liên Liên suy nghĩ một chút:

- Roi! Thợ khâu rộng tám phân thì hần là do đầu roi gây nên. Trong thiên hạ không thiếu người dùng roi, song tài tình hơn hết thì chỉ có những người trong cánh họ Mã tại Kim Lăng!

Tích Tích chột kêu lên:

- Nhất định là chưa con họ Mã chứ không còn ai khác nữa! Riêng Mã Bách Bình thì lại đáng nghi ngờ hơn phụ thân hần bởi hần có cái hiệu là Kim Kiếm Ngân Tiên. Hần sử dụng cả hai loại vũ khí mà luôn có sẵn bên mình. Dùng roi giết người xong hần lại dùng kiếm xóa tan dấu roi tránh bị khám phá sau đó.

Yến Thanh nhìn Liên Liên hỏi:

- Cô nương thấy sao?

Liên Liên đáp:

- Theo tôi thì không phải như vậy. Hiện tại chưa con họ Mã phải bận rộn nghênh tiếp anh hùng từ bốn phương đến mừng, làm gì họ có thời giờ để đi giết người!

Tích Tích không phục lý luận đó:

- Trừ chưa con họ Mã ra chẳng còn ai khác bởi chẳng ai có võ công cao hạ sát nổi Long lão gia ngoài chưa con họ.

Liên Liên tiếp:

- Về cái đó thì ngu thơ chẳng biết nói sao nhưng ngu thơ dám khẳng định là hung thủ chẳng phải chưa con họ Mã. Nhất là Mã Bách Bình, kiếm pháp và tiên pháp của hần đều linh diệu ngang nhau, muốn giết người thì hần dùng kiếm chứ cần gì dùng roi? Bởi kiếm là vật rất gọn, phàm ai muốn tranh thủ thời gian đều chọn cái gọn và việc giết người cần phải tranh thủ thời gian ghê lắm!

Tích Tích hừ một tiếng:

- Vậy thì thơ thơ cho là ai hạ thủ đoạn?

Liên Liên thở ra:

- Nếu ngu thơ biết được thì nói gì!

Tích Tích tiếp:

- Mã Cảnh Long giỏi hóa trang, tặc lão đã cải dạng được Thiên Ma Lệnh Chủ thì lão cũng có thể chọn một người nào đó biến thành lão xuất hiện giữa đám đông thay lão. Còn lão thì âm thầm ra đi tìm người mà giết. Như vậy không được sao! Trừ giải thích đó ra còn giải thích nào khác?

Yến Thanh cười nhẹ cất tiếng:

- Cả hai cô nương đều có lý! Chẳng qua hai vị có thành kiến quá nặng cứ cho là vết thương do đầu roi gây ra, thành thử cứ loay hoay hoài ở điểm đó không chịu đi xa hơn!

Phải biết cái hướng đã chọn lầm thì càng đi tới càng xa đích chánh!

Càng phút càng lầm hơn!

Liên Liên giật mình:

- Nếu không do đầu roi thì do vật gì? Những vũ khí khác không thể gây nên một vết thương lớn như vậy được!

Yến gia ơi! Đừng để chị em tôi thắc mắc mãi! Hãy nói ngay đi Yến gia!

***** Thiếu một trang ***** - Đương nhiên là không lầm. Nhưng hai cô nương nhận ra thi thể đó là của Long Vũ Điền phải không? Người khác có nhận ra như vậy không?

Tích Tích đáp:

- Người khác chỉ biết Điền Vũ Long chứ không biết Long Vũ Điền. Còn chị em tôi thì biết đủ cả hai bộ mặt, người chết là Điền Vũ Long thì tức nhiên là Long Vũ Điền chết!

Yến Thanh tiếp:

- Điền Vũ Long là một cái lột hóa trang không phải chân tướng của Long Vũ Điền cho nên ai muốn hóa trang thành Điền Vũ Long cũng được nhưng chân tướng nhất định không phải của Long Vũ Điền. Điền Vũ Long còn sống thì cái thuật sửa đổi dung mạo còn hiệu nghiệm. Nhưng khi người sống chết rồi thuật đó hết hiệu nghiệm trên xác chết. Bởi người ta tra xét thi thể kỹ hơn, thuật cải sửa dung mạo chỉ hiệu nghiệm ở ngoại diện chứ không hiệu nghiệm ở nội thân!

Chàng kết luận:

- Cho nên rất có thể người chết không phải là Long Vũ Điền dù mang cái lột Điền Vũ Long!

Liên Liên sáng mắt lên:

- Thì ra là thế! Giản đơn quá! chị em tôi ngu muội hết sức!

Tích Tích cau mày:

- Nhưng trên đời đâu có Điền Vũ Long? Một con người thật mang tên Điền Vũ Long?

Ngươi ơi nằm đó là Điền Vũ Long như chúng ta đã biết lại không phải là Long Vũ Điền! Thế thì là ai? Chẳng lẽ là một kẻ giả mạo?

Yến Thanh đáp:

- Có thể có con người như vậy đúng theo dung mạo do Long Vũ Điền cải sửa nhưng không mang tên Điền Vũ Long. Phạm muốn cải sửa dung mạo Long Vũ Điền cần phải có một hình dáng tiêu chuẩn gọi là cái “Bổn”. Long Vũ Điền xuất hiện với cái tên Điền Vũ Long thì dù cái “Bổn” do y mang đó không là Điền Vũ Long cũng trở thành Điền Vũ Long như thường.

Có thể người nằm đó là cái bổn hóa thân của Long Vũ Điền. Rất ít hy vọng người đó là kẻ giả dạng bằng thuật cải sửa dung mạo.

Liên Liên đã lấy lại bình tĩnh rồi.

Nàng thốt:

- Nếu kẻ chết không là Long lão gia thì có thể vụ án do nghĩa phụ gây ra. Tại sao nghĩa phụ lại xuất thủ?

Yến Thanh giải thích:

- Có hai lý do. Thứ nhất, Long Vũ Điền thấy tại hạ len lén rút êm khỏi hiện trường biết ngay là họa hoạn của võ lâm chưa được tiêu trừ và như vậy cần phải ẩn mặt một thời gian nữa, mà muốn ẩn mặt một cách kỹ lưỡng thì không gì bằng là chết đi, chết để xuất hiện dưới thân phận khác, chết là không ai truy tầm nữa chứ thất tung thì vẫn bị người tập nã như thường.

Thứ hai, là y đã khám phá được bí mật về vết thương nơi đầu vai của Mã Cảnh Long ngược lại Mã Cảnh Long cũng đã để ý đến y. Với hai lý do đó, Điền Vũ Long hóa thân của Long Vũ Điền phải chết!

Chết để cho Mã Cảnh Long không còn cố kỵ, theo dõi y nữa.

Liên Liên gật đầu:

- Có lý! Nhưng còn hai nàng hóa thân của chị em tôi, tại sao họ cũng bị giết luôn?

Yến Thanh đáp:

- Họ bị giết là tại vì họ đeo sát người của Cửu Lão Hội. Họ tiếp cận với người của Cửu Lão Hội và Điền Vũ Long một cách công khai.

Thân phận của họ bị bại lộ tự nhiên họ phải bị tiêu diệt luôn!

Chàng thở dài tiếp:

- Lần này tại hạ hành động có phần nào thất sách để cho một số người của Cửu Lão Hội hiện lộ quá rõ rệt! Từ nay mọi công tác sẽ gặp khó khăn hơn trước nhiều. Nếu muốn dễ dàng hành động thì chúng ta phải biến đổi thành những g ơng mặt mới mới được!

Cũng như tại hạ vậy, từ Cô Kiếm Lâm Phong mặt khác nhau, không kể khuôn mặt gốc là Hoa Vân Đình!

Liên Liên hấp tấp hỏi:

- Yển gia muốn thay đổi thân phận lượt nữa?

Yển Thanh nhếch nụ cười khổ:

- Lãng Tử Yển Thanh chưa chết thì thay đổi thân phận mới mà làm gì? Lúc khoác cái lốt Yển Thanh tại hạ cho mình là một Lãng Tử mà Lãng Tử thì thường thường yếu thọ, tại hạ chuẩn bị tùy thời mà chết, nhưng lại không chuẩn bị một hóa thân khác cho nên tại hạ không thể chết đi một lần nữa như sáu lần trước.

Hiện tại tại hạ cứ duy trì thân phận này chờ đến lúc thuận tiện hãy tính.

Liên Liên lộ vẻ lo âu:

- Như vậy là nguy hiểm cho Yển gia quá!

Yển Thanh mỉm cười:

- Chẳng sao đâu! Đại công cáo thành rồi len lén rút đi đó là bản sắc của một Lãng Tử!

Tại hạ sẽ xuất hiện tại một địa phương khác, người ta không ai để ý đến cho lắm!

Liên Liên trầm ngâm một lúc:

- Còn bây giờ? Mình làm gì đây?

Yển Thanh đáp:

- Tại hạ vốn nghĩ rằng Thiên Ma Linh Chủ chết rồi thì đại họa được tiêu trừ nên buông lời mọi sự phòng bị. Nhưng Vu bang chủ đã khéo an bày cái chết của Điện Vũ Long một cuộc an bày phát xuất từ thận trọng tạo nên ổn định không nhỏ giúp cho chúng ta tiếp tục hoạt động với phần thực lực chưa từng hiện lộ công khai. Việc trước hết chúng ta cần làm là tìm gặp Vu bang chủ sau đó muốn gì hãy muốn.

Liên Liên mơ màng:

- Từ sáu năm qua chị em tôi mất liên lạc với nghĩa phụ. Bây giờ biết lão nhân gia ở đâu mà tìm!

Yển Thanh mỉm cười:

- Muốn tìm ăn mày chúa thì phải gặp ăn mày con. Nơi nào có ăn mày con quy tụ là nơi đó có tin tức của ăn mày chúa. Tại hạ tin chắc hiện tại Long Vũ Điện đã hợp mặt với các đệ tử Cái Bang và đang trông ngóng chúng ta đến.

Liên Liên thốt:

- Đệ tử Tịnh Y Môn phần lớn tập trung tại Văn Miếu nhưng nơi đó là khu vực hoạt động công khai của các đệ tử Cái Bang. Nghĩa phụ hẳn là không chờng mặt ở những nơi công cộng như vậy đâu.

Yến Thanh gật đầu:

- Đương nhiên rồi! Tuy vậy chúng ta ít nhất cũng có tin tức gì của bang chủ. Tại hạ chắc là bang chủ có an bày sao đó, bên cạnh xác của Điền Vũ Long có một ký hiệu do bang chủ vẽ để lại ký hiệu, đó là ký hiệu của Cái Bang tại hạ trông thấy song không hiểu chi hết.

Chàng theo trí nhớ vẽ ký hiệu đó lại.

Liên Liên cười thốt:

- Đó là ký hiệu của tàng vật. Trong Cái Bang từ hàng sáu gút trở lên mới được dùng ký hiệu. Như thế này thì đúng nghĩa phụ hạ thủ rồi!

Yến Thanh tiếp:

- Nếu không phát hiện ra ký hiệu đó thì không khi nào tại hạ dám nghĩ là Vu bang chủ hạ thủ bởi hai nàng hóa thân của hai vị là đệ tử của Tịnh Y Môn. Tại hạ làm sao nghi ngờ bang chủ tàn nhẫn sát hại đệ tử!

Liên Liên thở dài:

- Cái lý thì không nên làm như vậy trừ khi nào đệ tử phạm tội nặng không thể tha thứ được nữa. Có thể có sự tình nào đó nên nghĩa phụ bắt buộc phải xử tử hai nàng ấy.

Yến Thanh tiếp:

- Hiện tại chúng ta bất quá chỉ ước đoán thôi, sự thật như thế nào phải đến lúc gặp Vu bang chủ mới hiểu được.

Do đó tại hạ muốn tìm bang chủ gấp. Cái chết của kẻ mang lốt Điền Vũ Long kia mở màn cho cục diện mới, tại hạ cần nghe bang chủ giải thích mọi sự tình. Cuộc hội kiến này rất cần bắt buộc phải có chữ thực ra tại hạ không nên thường gặp bang chủ, càng ít gặp nhau càng có lợi hơn tránh được sự lúy của đối phương.

Chàng hỏi:

- Ký hiệu đó nói gì?

Hai nàng cũng cười chưa vội đáp.

Yến Thanh mỉm cười thốt:

- Câu đó đáng lý tại hạ không nên hỏi. Bởi vấn đề đã thuộc phạm vi bí mật của quý bang.

Liên Liên đáp:

- Thực ra đối với Yến gia không có sự bí mật nào chúng tôi cần phải dấu diếm. Có điều quy củ do tổ sư lưu truyền, những đệ tử từ hàng sáu nút trở lên mới được dự thính các điều bí mật cho nên chị em chúng tôi chẳng dám tiết lộ.

Yến Thanh gật đầu:

- Tại hạ hiểu. Tại hạ chỉ nhận ra ký hiệu do bang chủ lưu lại bởi tại hạ đã có thấy qua một lần rồi. Ngoài ra tại hạ chẳng biết chi hơn. Tuy

nhiên tàng vật là vật gì? Dấu ở đâu?

Mình phải lấy vật đó gấp mà xem, biết đâu nó chẳng chỉ điểm cho chúng ta một nơi bắt liên lạc?

Tích Tích mỉm cười đi trước dẫn đường.

Họ đi quang co một lúc đến tòa miếu hoang đổ vỡ.

- Tích Tích vào tòa miếu đó đi thẳng ra phía sau lấy một đồng y phục đặt dưới bàn thờ.

Y phục gồm hai bộ cho hạng thiếu phụ trung niên và một bộ cho hạng lao công.

Phản Liên Liên thì rẽ qua gian nhà cỏ cạnh đó, lôi ra một cỗ xe chỉ có một bánh.

Nàng thốt:

- Yển gia phải một phen khuấy mình rồi đấy nhé!

Yển Thanh cười hì hì:

- Tại hạ sẽ làm một gả xa phu? có sao đâu! Cái nghề mới mẻ làm thử một lần kẻ cũng thể đấy!

Liên Liên lắc đầu:

- Không phải vậy đâu! Việc đánh xe do tôi đảm nhận đấy chứ! Tích Tích hiền muội thì bầu bạn săn sóc Yển gia còn Yển gia thì biến thành một đại nương bệnh nằm trong xe.

Yển Thanh trố mắt:

- Tại sao tại hạ biến thành đại nương nằm bệnh? Chứ tại hạ làm phu xe không được sao?

Liên Liên giải thích:

- Được chứ, song không ích lợi bằng làm một đại nương mang bệnh. Vương Nhất Tề là một y sư danh tiếng bậc nhất trong vùng này có quy củ rất nghiêm. Lão có nhà tại Châu Túc, bình sanh không xuất ngoại xem bệnh, chữa trị cho ai. Ai đau ốm nặng nhẹ như thế nào muốn nhờ lão chữa trị thì phải đến tận nhà lão. Và lão chỉ chấp nhận cho người bệnh vào thôi, thân nhân tùy tùng đều phải ở bên ngoài. Nếu Yển gia làm phu xe thì làm sao lọt vào trong nhà lão?

Yển Thanh cau mày:

- Như vậy thì tại hạ phải đến Châu Túc Kiêu gặp Vương Nhất Tề?

Liên Liên gật đầu:

- Phải, chỉ thị của bang chủ là thế! Chỉ có phương pháp đó là an toàn nhất. Vương nhất tề hành nghề tại Kim Lăng hơn hai mươi năm rồi, không ai ngờ là lão có liên quan đến chúng tôi.

Rồi cả ba cùng cải trang.

Người nào cũng rành nghề cải sửa dung mạo nên họ hóa trang cực giống, bệnh ra bệnh, người nuôi bệnh ra người nuôi bệnh, phu xe dù

là nữ nhân xong cũng gân guốc lực lưỡng như nam nhân.

Yến Thanh thở dài thốt:

- Cái tài cải sửa dung mạo của hai cô nương quả thật cao diệu! Trên đời này hồ để có mấy kẻ sánh kịp!

Liên Liên đáp:

- Trong Tịnh Y Môn chúng tôi học đủ mọi nghề! Y thuật, tướng số, ca xướng, thương mại, lao công...Nhất môn nào cũng phải học cho tinh. Chúc đường chủ nào nhờ vào cái thân phận nghĩa nữ của bang chủ đầu. Trong Cái Bang không có vấn đề phụ truyền tử kế.

Yến Thanh gật đầu:

- Tại hạ biết quy củ Cái Bang sum nghiêm, luôn luôn tôn trọng công bằng, vô t.

Cho nên Thiên Ma Lệnh Chủ có thể đặt nội tuyến trong các môn phái nhưng lão ta vấp phải Cái Bang như đụng đầu vào vách núi, không còn thì thổ một mu mô gì được.

Liên Liên lắc đầu:

- Khó nói lắm Yến gia! Nếu nội bộ Cái Bang thuần nhất không có gian tế thì không khi nào nghĩa phụ chọn một nơi như thế đó để hội diện với Yến gia!

Yến Thanh chớp mắt:

- Có vấn đề phát sinh trong Cái Bang rồi sao!

Liên Liên ngưng trọng thần sắc:

- Phải! Vương Nhất Tề là chủ môn tiền nhiệm của chúng tôi. Người từ nhiệm thoái ẩn tại Châu Túc Kiều đã nhiều năm qua rồi. Giờ đây nghĩa phụ lại mọn ngôi nhà đó của lão làm trạm liên lạc thì đủ biết có kẻ gian tế len lỏi vào trong bang hội rồi đó!

Yến Thanh rợn mình phát sợ!

Cái Bang là một tổ chức có kỷ luật sum nghiêm, sự kiểm soát rất cẩn mật thế mà địch vẫn đưa gian tế vào được!

Quả thật địch lợi hại vô cùng!

Chàng nhận thấy con đường đi tới có lắm chông gai, đáng ngại hơn ở thời gian qua... Họ từ từ tiến vào thành.

Khi họ đến cửa thành thì canh một đã bắt đầu. Cửa thành đóng sầm. Tích Tích xuống xe dùng mọi lời lẽ thuyết phục đồng thời nhét mấy lượng bạc vào tay bọn giữ cửa.

Nhờ vậy bọn giữ cửa mới chịu mở cửa nhỏ bên cạnh cho họ vào thành.

Trong khi Tích Tích thương lượng với đám quân thủ môn, có một gã đến gần Yến Thanh xoa xoa đầu chàng.

Cũng may Yến Thanh có võ công tuyệt vời vận chân khí cho toàn

thân bốc lửa như người đang sốt nặng, chàng lại còn bật rên ư ử.
Tên lính đó tự nhiên phải tin là chàng lâm trọng bệnh.

Vào lọt trong thành rồi Tích Tích hỏi:

- Yển gia thấy không?

Yển Thanh thấp giọng:

- Cái cách xem mạch của tên lính đó tổ cáo hẳn có nội lực cực cao thâm. Nếu tại hạ không áp chế các mạch yếu lại thì rất có thể là bị lộ rồi!

Tích Tích tiếp:

- Đó là một trong những lý do khiến nghĩa phụ chọn Yển gia giả bệnh. Bọn chúng tôi không có tài áp chế gân mạch như Yển gia. Thiên Ma Lĩnh Chủ tuy đã chết rồi nhưng Thiên Ma Giáo vẫn còn thực lực và dưới sự điều khiển của Mã Cảnh Long thực lực đó lại đáng sợ hơn ngày trước nhiều. Tôi dám nói là hầu hết dân cư thuộc mọi tầng lớp trong thành Kim Lăng đều là thuộc hạ của họ Mã.

Cỗ xe đã đến trước một ngôi nhà cạnh Châu Tước Kiều.

Tích Tích xuống xe, tiến tới gõ cửa.

Một lão nhân xuất hiện, hỏi mấy câu rồi mở cửa.

Xe vào bên trong.

Lão nhân bảo Liên Liên và Tích Tích vào một gian nhà nơi dãy nhà bên hông chờ đợi.

Có hai phụ nhân khác đưa Yển Thanh vào nội thất, đặt chàng vào nằm trên một chiếc giường rồi nắm đầu giây buông thông lòng gài đó giật mấy cái.

Có tiếng chuông reo.

Tiếng chuông báo hiệu cho Vương y sư đến chữa bệnh.

Không lâu lắm một lão nhân râu tóc đều bạc bốt vào cầm tay Yển Thanh nghe mạch rồi quan sát sắc diện, xem mắt. Sau cùng bảo hai phụ nhân:

- Đưa bà này vào gian số hai, dãy phòng chữ Bích, bà đau ruột đầy! Hai phụ nhân khiêng luôn chiếc giường vào trong sâu hơn đặt tại một gian phòng rồi bỏ đó lui ra.

Một lúc sau, lão nhân bạc râu tóc theo vào bảo:

- Các hạ có thể ngồi dậy được rồi.

Thanh âm quen quá, mừng tượng thanh âm của Thánh Thủ Linh Viên Trần Lượng trong số thập kiệt.

Yển Thanh bật ngồi lên hỏi liền:

- Làm sao Trần Lão lại có mặt ở đây?

Lão nhân gạt mình vung tay nhanh.

Hai đạo chỉ phong bay tới mạnh vô cùng.

Yến Thanh nhích động thân mình ngã xuống nằm như củ.

Lão nhân cười lớn:

- Khấp thành người ta đang tìm Yến đại hiệp, làm sao đại hiệp đến nơi này được?

Yến Thanh bị phong bế huyết đạo, không còn làm gì được chỉ lấy mắt nhìn lão nhân.

Lão nhân vỗ tay gọi:

- Các người đâu? Vào đây!

Hai phụ nhân khiêng giường trước đó bịch vào.

Lão nhân bảo:

- Mau ra ngoài chế ngự tên đánh xe và người nuôi bệnh, sau đó về báo cáo sự tình với tổng hội, cho biết luôn là Lãng Tử Yến Thanh hiện đang ở tại đây!

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 3

Tiếng vó ngựa câu hồn

Hai phụ nhân vâng một tiếng rồi lui ra.

Lão nhân quay qua Yến Thanh cười hỏi:

- Bây giờ Yến lão đệ còn phủ nhận mình là người của Cửu Lão Hội nữa chăng?

Yến Thanh trầm tư một lúc hỏi lại:

- Thực sự Trần lão đứng về cánh nào?

Lão nhân giật mớ râu tóc bạc và mặt nạ quăng đi một nơi hiện chân tướng là Trần Lượng.

Đoạn lão cười nhẹ thốt:

- Khá lắm đó Yến Thanh! Lão phu khoác cái thân phận Vương Nhất Tề ẩn c tại Kim Lăng hơn hai mươi năm qua rồi không hề bị một ai phát hiện! Lão đệ vừa nghe âm thanh là nhận được liền lão phu dưới cái lốt giả tạo! Thế nào mà Mã đại ca không xem trọng Yến lão đệ!

Yến Thanh hỏi:

- Còn Vương Nhất Tề chân chánh ở đâu?

Trần Lượng đáp:

- Tự nhiên là ở đây. Mỗi khi lão xuất ngoại hành sự thì lão phu thay thế lão tiếp đón bệnh nhân!

Yến Thanh lắng dịu trong lòng.

Liên Liên nói nội bộ Cái Bang không ổn, chàng chưa biết cái không

ồn đó phát xuất từ đâu, dưới hình thức nào! Không ngờ lại do một chưởng môn linh chủ thuộc hàng tám gút, chỉ kém bang chủ một gút! Một nhân vật cao cấp lại biến mình làm gian tế cho đối phương!

Trần Lượng cười tiếp:

- Yển lão đệ quả là một trang kỳ tài tuyệt thế, với sức lực của một cá nhân lại khuynh đảo nổi Thiên Ma Giáo từng gây bão tố trên giang hồ liên tiếp hơn mười năm! Có điều lão đệ lại không ngờ là trong Thiên Ma Giáo có một nhóm người âm thầm hoạt động để tự lập!

Nhưng rồi lão đệ tự sửa sai:

- Không! Không phải vậy! Trái lại lão đệ thừa hiểu có số người nội tuyến trong Thiên Ma Giáo cho nên khi chiến dịch bên Mạt Sầu Hồ vừa kết thúc lão đệ len lén ra đi. Với chiến dịch đó lão đệ đã giúp bọn lão phu thật nhiều. Chẳng những giúp bọn lão phu giải tán Thiên Ma Giáo mà còn giúp phát hiện kẻ chủ trì Cửu Lão Hội! Nói đi lão đệ! Hai người đó là ai?

Yển Thanh hỏi lại:

- Hai người nào?

Trần Lượng tiếp:

- Hai người mà lão đệ sắp hội diện tại đây theo ước định.

Yển Thanh hừ một tiếng:

- Tại hạ chưa biết mặt làm sao biết được là ai?

Trần Lượng bữu môi:

- Lão đệ vờ làm chi? Thoái thoác mà được với lão phu à? Đây là cuộc ước hẹn bí mật của các vị dĩ nhiên những người đó phải là nhân vật tối cao trong Cửu Lão Hội, làm gì lão đệ không biết được chứ?

Yển Thanh trầm giọng:

- Nay Trần lão! Trần lão đã từng là thành viên của Cửu Lão Hội tự nhiên phải hiểu nguyên tắc hành động của người trong hội chứ! Giữa nhau chỉ có sự liên lạc bằng ký hiệu chứ không bằng tiếp xúc cho nên không biết đối tượng của mình là ai. Họ không biết Yển Thanh làm sao Yển Thanh biết được họ?

Trần Lượng suy nghĩ một chút:

- Thôi được việc này lão phu sẽ tra cứu sau! Bây giờ lão phu hỏi lão đệ điều này, mục đích cuộc họp mặt đó là sao?

Yển Thanh đáp:

- Báo cáo kết quả công tác, thông tri cái chết của Thiên Ma Linh Chủ!

Trần Lượng lắc đầu:

- Việc đó củ quá rồi còn ai không hay biết nữa mà phải báo cáo!

Yển Thanh cười nhẹ:

- Là người phụ trách chân chính tại hạ phải phục lệnh, đấng ơng nhiên có sự báo cáo của tại hạ mới chính xác.

Trần Lượng hỏi:

- Lão đệ tính báo cáo như thế nào?

Yến Thanh đáp:

- Như thế này:

thiên Ma Lệnh Chủ đã chết nhưng thực tế Thiên Ma Giáo vẫn còn tồn tại. Từ nay mọi công tác phải nhắm vào bản thân Mã Cảnh Long.

Trần Lượng lắc đầu:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Lão đệ tinh tế lắm! Mà làm sao lão đệ phát hiện được Mã đại ca?

Yến Thanh cười mỉa:

- Nào phải một mình tiểu đệ phát hiện đâu! Liễu Hạo Sanh cũng có ý nghi ngờ Mã Cảnh Long từ lâu lắm rồi. Việc Mã Cảnh Long tự mình thừa nhận Hạ Kỷ Tử Bình là một sơ xuất đáng tiếc cho lão ta.

Trần Lượng phì cười:

- Lão đệ khéo nói nhảm! Kỷ Tử Bình chết bởi một mũi Xuyên Tâm Tiêu, Liễu Hạo Sanh làm sao biết được Mã đại ca hạ sát lão Kỷ!

Yến Thanh điềm nhiên:

- Cái tin Kỷ Tử Bình bị giết do Mã Cảnh Long loan đến. Quanh nơi Kỷ Tử Bình bị giết có vô số cơ quan cạm bẫy chỉ có Kỷ Tử Bình và Mã Cảnh Long biết. Còn thì ai khác là hung thủ ngoài người này khi người kia bị giết.

Trần Lượng gật đầu:

- Có lý! Lão phu thừa nhận đó là một sơ xuất của Mã đại ca! Bất quá Thiên Ma Lệnh Chủ chết rồi thì niềm hoài nghi của Liễu Hạo Sanh cũng được giải trừ. Tuy nhiên một sơ xuất đó đâu có đủ chứng minh sự liên can giữa Mã đại ca và Thiên Ma Lệnh Chủ!

Yến Thanh gật đầu:

- Phải! Sơ xuất ấy không đủ chứng minh một sự liên hệ giữa hai người.

Lúc ấy tại hạ thật tình không tin lời nói của Liễu Hạo Sanh cho lắm. Tuy nhiên Mã Cảnh Long không nên khoác cái thân phận Thiên Ma Lệnh Chủ xuất hiện trước mặt tại hạ. Lão giả dạng rất khéo nhưng thính âm thì không biến đổi nổi, tại hạ vẫn có thiên tài về thính giác. Bất cứ âm thanh của ai nghe qua một lần rồi là vĩnh viễn tại hạ nhớ mãi. Ngoài ra còn có mũi Xuyên Tâm Tiêu của Liên Khiết Tâm! Vì vết thương nơi đầu vai tả của lão còn rành rành dù lão có đập nát bờ vai của Thiên Ma Lệnh Chủ cũng vô ích!

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Chẳng rõ lão Mã lớn ngó thể nào thay vì đập nát bờ vai tả của Thiên Ma Linh Chủ để phi tang thì lão lại đập vào bờ vai hữu. Thành thử bờ vai tả của xác Thiên Ma Linh Chủ còn nguyên vẹn chẳng có một vết thương nào. Trong khi đó máu từ đầu vai tả của Mã Cảnh Long chảy xuống ròng ròng. Lão không hề thọ thương qua cuộc chiến thì vết thương đó từ đâu mà có?

Chàng lại dừng đoạn tiếp luôn:

- Giết Thiên Ma Linh Chủ là Mã Cảnh Long thực hiện mưu đồ chiếm đoạt địa vị của Linh Chủ xng bá trong võ lâm. Vì Mã Cảnh Long là một cộng sự viên quan trọng và thân tín nên Thiên Ma Linh Chủ không để phòng thành thử chuốc cái họa sát thân. Nếu có nghi ngờ gì thì Linh Chủ đâu có bị Mã Cảnh Long tiêu diệt dễ dàng. Mối Mã Cảnh Long cũng không làm sao thủ thắng nổi trước một Thiên Ma Linh Chủ có võ công quán thế!

Trần Lượng bật cười ha hả:

- Lão đệ hiểu nhiều việc quá! Chẳng hay lão đệ có đem những hiểu biết đó cáo tố với ai cha?

Nếu có thì đã cáo tố với ai?

Yến Thanh lại hỏi:

- Nếu tại hạ nói ra thì mạng sống của tại hạ có được bảo toàn chăng?

Trần Lượng lắc đầu:

- Cái đó lão đệ đừng hy vọng vô ích. Mã đại ca đã công khai lấy thân phận chân chánh xuất hiện trên giang hồ. Với thành tích vĩ đại sát diệt Thiên Ma Linh Chủ đại ca thừa uy tín, oai lực trở nên một tay bá giữa võ lâm. Đương nhiên không thể để cho lão đệ sống sót. Lão đệ sống sót là sẽ có một cơ hội lão đệ nói ra ẩn tình của Mã đại ca bên trong Thiên Ma Giáo, phá hoại uy tín của Mã đại ca.

Yến Thanh nói:

- Nếu mạng sống không được bảo toàn thì đành nào cũng chết, tại hạ nói ra làm chi?

Trần Lượng tiếp:

- Chết cũng có nhiều cách chết! Chết thảm, chết sưng, chết nhanh, chết lãn hời mòn mỏi. Nếu lão đệ chịu nói thì lão phu bảo đảm một cái chết sưng cho lão đệ!

Yến Thanh lắc đầu:

- Chết sưng cũng là chết, tại hạ còn yêu đời lắm. Nếu bắt buộc phải chết thì cứ để cho chết, chết cách nào cũng là chết. Nói ra mà không sống được thì có lợi gì đâu!

Trần Lượng tắc lưỡi:

- Thế thì lão đệ chọn cái khổ rồi!

Yến Thanh lắc đầu:

- Không hẳn là như vậy đâu! Tại hạ còn một hơi thở là còn một điểm hy vọng. Hiện tại Trần Lão chế ngự huyết đạo của tại hạ nhưng Cửu Lão Hội ước hẹn tại hạ đến đây tất phải có an bài. Người của tại hạ sẽ đến đây gấp... Trần Lượng mỉm cười:

- Dù có đến bao nhiêu cũng vô ích. Vương Nhất Tề là một trưởng lão Cái Bang từ nhiệm quy ẩn. Từ bao lâu nay trở thành một cộng sự viên của bọn lão phu. Lão ấy sẽ có đủ phương pháp đối phó với bọn lão đệ.

Yến Thanh điềm nhiên thốt:

- Chỉ sợ không dễ dàng như các vị tưởng tượng đâu! Vương Nhất Tề có thể đối phó với bất cứ người nào trong Cái Bang nhưng lão ấy sẽ bất lực trước Vu bang chủ! Phong Vân Tẩu Vu Phi là con người cực kỳ tinh minh, đầy đủ cơ trí... Trần Lượng biến sắc mặt:

- Lão đệ nói sao! Vu Phi sẽ đến đây! Lão ta là một trong hai người hẹn đến đây?

Yến Thanh tiếp:

- Chọn ngày hôm nay hành sự là Trần lão làm lớn đó! Trần lão mạo nhận Vương Nhất Tề dọa nạt ai thì được nhưng phủ nhận luôn chưởng môn nhân của mình thì đúng là một việc buồn cười thật!

Trần Lượng lộ vẻ khẩn cấp:

- Vương lão quỷ đáng chết thật! Tại sao không cho lão phu biết Vu Phi sẽ đến đây?

Yến Thanh tiếp:

- Lão không cho biết là vì lão đâu biết Vu Phi sẽ đích thân đến đây! Chứ nếu đã biết thì khi nào lão lại để cho Trần lão mạo nhận như thế này. Bây giờ Trần lão làm sao để bổ cứu sự sơ xuất đó?

Trần Lượng quay mình định bước ra ngoài.

Từ bên ngoài hai người bước qua cửa vào phòng.

Hai người đó một là lão nhân có thân vóc cao lớn, tay cầm chiếc Thụy Trúc Can mặt trắng râu còn đen thàn thái thanh thản phiêu dạt, chính là Phong Vân Tẩu Vu Phi.

Một kia chẳng ai xa lạ chính là Long Vũ Điền.

Trần Lượng kinh hãi biến sắc vội lẽ lại mấy bước đặt một tay trên đỉnh đầu Yến Thanh cao giọng thốt:

- Các vị bước ra ngay nếu không thì tiểu tử này phải vỡ sọ!

Phong Vân Tẩu Vu Phi thoáng giật mình.

Nhưng Tào Hóa Thủ Long Vũ Điền hỏi:

- Trần huynh chế ngự được y sao? Vô ích! Dọa ai thì được khó dọa

bọn tại hạ lắm!

Phải biết bọn tại hạ phí công lắm mới chọn được y đó nhé! Thì y chẳng phải là tay hèn đâu!

Trần Lượng chưa kịp nói gì chợt nghe tay tê buốt.

Cổ tay của lão đã bị nắm cứng.

Trần Lượng trở mắt nhìn Yến Thanh trong khi Yến Thanh từ từ ngồi dậy.

Mạch môn đã bị chế ngự lão không còn một điểm công lực.

Lão kêu lên kinh khiếp:

- Tiểu tử! Thực sự ngươi là ai?

Yến Thanh cười nhẹ:

- Đã gọi là Yến lão đệ lại còn hỏi là ai, sao trở trêu thế? Là Lăng Tử Yến Thanh chứ là ai? Chúng ta đã từng gặp mặt nhau nhiều lần lắm rồi mà chẳng lẽ bằng hữu không nhận ra? Bằng hữu quả thật già nên sanh tật lắm lắm.

Trần Lượng hét:

- Ta hỏi thân phận chân chánh của ngươi! Lăng Tử Yến Thanh bất quá chỉ là một cái tên ngụy tạo! Võ công cỡ đó hẳn ngươi là một nhân vật có danh lớn trên đời chứ chẳng lẽ là một con người của bóng tối âm thầm, bình sanh chưa hề xuất đầu lộ diện?

Yến Thanh đáp:

- Lăng Tử Yến Thanh ngày trước là một kẻ của bóng tối âm thầm nhưng từ nay sẽ trở thành một tay dư ơng danh trong thiên hạ. Mã Cảnh Long chỉ làm được mỗi một việc là giết chết Thiên Ma Linh Chủ, Mã Cảnh Long chỉ tiêu diệt được một cá nhân, tiêu diệt vào phút cuối khi cá nhân đó bị dồn vào cảnh cùng cực chứ còn Lăng Tử Yến Thanh này thì bằng vào sức một cá nhân đập vỡ một tổ chức một tập thể. Lăng Tử Yến Thanh với hai bàn tay một khối óc khuynh đảo Thiên Ma Giáo.

Trần Lượng muốn vùng thoát khỏi bàn tay chàng song không làm nổi được đành cười thảm thốt:

- Các vị chế ngự được lão phu song đừng mong thoát khỏi Thiết Kỳ Minh.

Yến Thanh a lên một tiếng:

- Thiết Kỳ Minh? Một minh hội! Một bang hội tân lập?

Trần Lượng cúi đầu thân mình nhũn lại rồi ngã xuống đất.

Lão không còn động đậy nữa.

Long Vũ Điền vội bớc tới sờ tay vào ngực lão, bắt mạch lão, buột miệng thở dài buông gọn:

- Chết rồi!

Yến Thanh kinh ngạc:

- Chết! Tại sao chết?

Long Vũ Điền đáp:

- Ngưu huynh làm sao biết được!

Lão không tự sát mà cũng không bị sát! Có điều đích xác là lão đã chết! Tâm mạch của lão đứt hết!

Vu Phi cũng kinh ngạc:

- Hay là lão vận công tự chấn đứt tâm mạch?

Long Vũ Điền đáp:

- Mờng tượng là vậy nhưng không thể bởi vì mạch môn của lão đã bị Yến Lão đệ nắm cứng, lão không thể vận dụng công lực được.

Yến Thanh hỏi:

- Lão uống độc dược mà chết?

Long Vũ Điền banh mắt Trần Lượng quan sát rồi lắc đầu:

- Không! Không có hiện tượng gì chứng tỏ lão trúng độc. Nguyên nhân của cái chết là tâm mạch đứt, không một loại độc dược nào làm cho tâm mạch đứt được!

Vu Phi thở dài:

- Cái chết của lão đồng tình trạng với cái chết của Vương Thiếu Kỳ!

Yến Thanh kêu lên:

- Vương Thiếu Kỳ có phải là Vương Nhất Tề chẳng! Lão ấy cũng chết rồi? Tại sao?

Vu Phi đáp:

- Lúc bốn bang chủ và Long huynh vào đây thì chính Trần Lượng tiếp đón. Lão ta hóa trang thành Vương Thiếu Kỳ. Bốn tòa trao đổi vài câu nói bằng ám ngữ liên lạc xong lão ly khai bỏ bốn bang chủ trong một gian mật thất. Bốn bang hết sức kỳ quái nhưng chẳng hỏi han gì bởi Vương Thiếu Kỳ vẫn có tánh thận trọng có thể lo ngại cho sự an toàn của Long huynh sao đó nên tìm cách che dấu hành tung của bốn bang chủ. Dù sao thì thân phận của một bang chủ phải được giữ gìn bí mật. Đợi lúc lâu Vương Thiếu Kỳ đến, Vương Thiếu Kỳ này là người chân chánh chứ không phải là người giả mạo. Y gặp bốn bang chủ sừng sờ một chút rồi lấy lễ theo quy củ bốn bang ra mắt bốn bang chủ.

Yến Thanh hỏi:

- Nhân đó bang chủ mới phát hiện sự giả mạo!

Vu Phi gật đầu:

- Phải! Trần Lượng không biết mặt bốn bang chủ và Long huynh nên cho người đi gọi Vương Thiếu Kỳ đến nhận diện song kẻ được sai đi tìm chưa kịp đi thì Vương Thiếu Kỳ lại đến. Dù cho Vương Thiếu Kỳ có sanh tâm phản bội ích nhất cũng còn một điểm nhỏ lờ mờ tâm biết thủ

lễ. Giả như y mất luôn điểm l ơng tâm đó thì cũng còn tập quán của cá nhân trọng tuân lễ thủ nghĩa. Cho nên vừa gặp bổng tòa y quên mà miệt tính vô làm lễ chào. Một Vương Thiếu Kỳ trước lạnh lẽng thản nhiên, một Vương Thiếu Kỳ sau giữ trọn bổn phận.

Trước và sau cách không dưới một giờ thì còn ai mà không nhận ra có hai Vương Thiếu Kỳ? Nếu có đến hai Vương Thiếu kỳ thì đư ơng nhiên phải là một giả một thật! Thấy điều kỳ quái đó nên bổng tòa mới hỏi Vương Thiếu Kỳ... Yến Thanh chớp mắt:

- Bang chủ hỏi như thế nào?

Vu Phi tiếp:

- Bổng tòa hỏi vậy chứ ngày nay y có còn nhớ đến bổng tòa chẳng!

Nghe hỏi như thế y biến sắc mặt bèn quỳ xuống nhận tội chết.

Yến Thanh lại chớp mắt:

- Y nói làm sao?

Vu Phi thở dài:

- Y nói y quy ẩn chưa được bao lâu bị người ta uy hiếp... Yến Thanh thở dài:

- Không ai uy hiếp y cả! Những ai khác trong quý bang tại hạ không dám lạm phê phán chứ còn y tại hạ dám chắc là không một oai lực nào dọa nạt làm cho y cam tâm khuất phục! Trừ miếng mũi danh lợi là thứ hấp dẫn cực kỳ quyến rũ tuyệt đối! Đệ tử Cái Bang vẫn đã nghèo từ nguồn cội, Y từ nhiệm có thể là do một ước vọng thoát nghèo, ra ngoài đời lại gặp mỗi câu nhử tự nhiên y phải đớp như cá đớp câu! Bất quá, y chỉ do dự trong thời gian đầu thôi mà cái thứ danh lợi đó nếu từ là từ chối dứt khoát, cấp thời không hề đắn đo. Không nên đắn đo, càng đắn đo là càng bị quyến rũ, nghị lực kháng cự giảm dần... giảm dần... Vu Phi lộ vẻ buồn:

- Dù sao thì y cũng đã chết rồi! Hãy bỏ qua cho linh hồn y được nhẹ nhàng đôi chút!

Yến Thanh hỏi:

- Y chết như thế nào?

Vu Phi tiếp:

- Bổng tòa tiếp tục hỏi y vừa nói đến ba chữ Thiết Kỳ Minh là ngng trọng thần sắc rồi ngã xuống tắc thở luôn. Long huynh xác nghiệm xác y đoán định là y vận công chấn đứt tâm mạch mà chết.

Long Vũ Điền thốt:

- Nhưng hiện tại tại hạ không dám đoán định bởi cái chết của Trần Lượng đặt nghi vấn cho cuộc tra cứu nguyên nhân. Lão Trần không vận công chấn đứt tâm mạch thì Vương Thiếu Kỳ cũng có lẽ đồng trông hợp với lão Trần, đồng chết với một thủ pháp cực kỳ tà quái!

Yến Thanh suy nghĩ một chút:

- Việc đó xảy ra cách đây bao lâu rồi?

Vu Phi đáp:

- Không lâu lắm, sau khi Vương Thiếu Kỳ chết rồi bổng tòa và Long Huynh rời khỏi nơi này. Bọn bổng tòa vừa ra bên ngoài là gặp ngay hai phụ nhân do Vương Thiếu Kỳ giả bảo đi thu nhập Liên Liên và Tích Tích.

Yến Thanh hỏi:

- Bang chủ có thông tri cho hai cô nương đó chăng?

Vu Phi lắc đầu:

- Không, bởi vì Liên Liên và Tích Tích cũng biết phòng bị. Trước khi bảo hai nàng đến đây bổng tòa có phân phó cho hai nàng ấy rồi, phải chế ngự tất cả những người muốn tiếp cận hai nàng không chừa một ai chỉ chừa ba chúng ta thôi.

Yến Thanh hỏi:

- Bang chủ hẳn phải có phát hiện điều chi trong bang, bất lợi cho đại cuộc?

Vu Phi gật đầu:

- Một nửa số người do bổng tòa sai phái theo dõi hành động của Thiên Ma Giáo bị sát hại và chính người trong bang hại bọn đó. Truy cứu ra bổng tòa phát hiện hành tung của những người đó bị hai nàng hóa thân của Liên Liên và Tích Tích tiết lộ với đối phương.

Yến Thanh kêu lên:

- Có phải là hai nàng bị giết tại Vũ Hoa Đài đó không?

Vu Phi gật đầu:

- Phải! Chúng đi cùng Long huynh nhưng chúng lại liên lạc với một người khác mưu toan ám sát Long huynh, cũng may bổng tòa lại gặp Long huynh mới hay thiếu hiệp ước hẹn với Long huynh gặp nhau tại Vũ Hoa Đài. Bổng tòa chợt sanh ý muốn âm thầm theo dõi chúng để gặp mặt thiếu hiệp tại đó. Nhờ thế mà bổng tòa có dịp giết được kẻ ấy! Kẻ liên lạc với hai nàng hóa thân của Liên Liên và Tích Tích đó. Dĩ nhiên bổng tòa không thể chừa hai nàng ấy được!

Yến Thanh mỉm cười:

- Bang chủ cùng đền Hoa Vũ Đài với Long huynh! Đáng khen cho Long huynh thật, trong thời gian chớp mắt mà có thể biến kẻ đó ra thành mình!

Long Vũ Điền đáp:

- Ngưu huynh có tài năng chi đâu lão đệ! Gã ấy sanh ra là vậy tướng mạo giống như đúc. Nếu bang chủ không xuất thủ sớm có lẽ ngu huynh cũng không phân biệt được ngu huynh với gã ai thật ai giả!

Yến Thanh à lên một tiếng!

Vu Phi tiếp nói:

- Chúng sắp đặt sẵn sau khi hạ sát ngu huynh xong thì kẻ giả mạo Long huynh đó sẽ hội hiệp với thiếu hiệp rồi cả ba tùy cơ hạ sát thiếu hiệp luôn.

Yến Thanh thở dài:

- Vậy mà tại hạ tưởng làm bang chủ giết ba người đó cốt để che dấu hành tung của Long huynh và hai cô nương Liên Liên và Tích Tích!

Long Vũ Điền đáp:

- Việc che dấu hành tung bằng cách đó không ích gì bởi Điền Vũ Long là một con người giả tạo thì có thể tùy thời lúc mà biến mất.

Yến Thanh tặc lưỡi:

- Phải chi tại hạ nán lại đó một chút xíu nữa phi tang ba xác chết tránh đối phương phát hiện sự tình... Vu Phi cười nhẹ:

- Hà tất phải nán lại làm gì! Giết chúng xong bọn tòa có để lại tên để tử ẩn nấp quanh đó chờ thiếu hiệp quan sát xong nhận ra ký hiệu chúng sẽ di tản xác chết đi nơi khác. Bọn bọn tòa thực ra không thể lưu lại đó lâu hơn chỉ sợ người của đối phương theo dõi đến nơi bắt gặp. Điều tối quan trọng là không nên để đối phương hiểu chính bọn tòa chủ sử việc đó!

Yến Thanh hỏi:

- Vương Thiếu Kỳ có biết hay không?

Vu Phi lắc đầu:

Y không biết đâu! Nếu y biết thì y ở lại đây chờ chứ không để người khác mạo nhận thay thế, bởi vì thông tri với y bọn tòa chỉ dùng dấu hiệu liên lạc thông thường, nói rằng bọn tòa muốn mượn nơi này làm chỗ hội thường một việc. Y không thể tưởng là chính bọn tòa đích thân đến đây. Trừ hai vị trưởng lão rất thân tín của bọn tòa không một ai biết là bọn tòa có mặt tại Kim Lăng.

Yến Thanh lại hỏi:

- Tại sao bang chủ lại có ý mượn nơi này để họp mặt?

Vu Phi đáp:

- Tại vì hai nữ nhân bị xử tử đó là con của Vương Thiếu Kỳ. bọn tòa đến đây có ý định hỏi y có biết hành vi của chúng không, y có liên quan gì không.

Yến Thanh thốt:

- Bang chủ sơ xuất quá! Phàm thuật cải sửa dung mạo thường đi đôi với y thuật, thuật này tinh thì thuật kia phải tinh mới được, xem cái hóa trang của gã Điền Vũ Long giả cũng biết sự việc đó có liên quan đến một danh y rồi. Bang chủ đáng lẽ phải hoài nghi Vương Thiếu

Kỳ... Vu Phi thở dài:

- Bồn tòa có hoài nghi chứ đâu phải không! Bởi hoài nghi nên cảnh cáo Liên Liên và Tích Tích phải hạ thủ trước nếu thấy động tịnh khác lạ, động thủ trước để làm chủ tình hình.

Yến Thanh hỏi:

- Nếu đối phương bất động thì hai cô nương đó làm sao phòng bị?

Vu Phi mỉm cười:

- Cái đó không đáng lo ngại. Bởi vì bồn tòa đã hạ lệnh cho chúng trừ khi nào bồn tòa có ám hiệu kêu gọi thì bọn chúng mới xuất hiện, bằng không thì cứ ẩn mặt bất động đừng để cho ai bắt gặp chúng. Bồn tòa không ra ám hiệu thì bất chấp trông thấy ai muốn đến gần chúng, chúng chẳng cần hỏi han gì hạ thủ đoạn chế ngự ngay.

Yến Thanh cau mày:

- Giả như đối phương có võ công cao hơn hai cô nương?

Vu Phi lại cười:

- Chúng theo học võ công với bồn tòa từ lúc chúng lên chín. Chúng đã trở thành đường chủ thuộc hàng sáu gút kiêm luôn chức hộ pháp Tinh Y Môn. Trong Cái Bang chúng được kể là những tay xuất sắc. Tuy chúng không sánh bằng hai vị chủ trên giang hồ chẳng có mấy kẻ thắng nổi chúng?

Long Vũ Điền thốt:

- Tại hạ không hiểu hai nàng có võ công cao như vậy!

Vu Phi tiếp:

- Trước kia chúng không để lộ thân phận là đệ tử Cái Bang tự nhiên Long huynh không hiểu được chúng biết võ công. Bồn tòa cho chúng theo phục dịch Long huynh cũng không ngoài ý tứ bảo vệ Long huynh đó! Bởi có sự cần thiết như vậy bồn tòa không thể sai phái hai thiếu nữ tầm thường.

Long Vũ Điền hơi thẹn:

Vu bang chủ! Tại sao bang chủ không nói sớm? Trong sáu năm qua tại hạ đối xử với hai nàng hết sức khinh bạc! Không bao giờ tại hạ xem trọng họ!

Vu Phi lắc đầu:

- Nếu cho Long huynh biết chúng là nghĩa nữ của bồn tòa thì liệu Long huynh có chịu tiếp nhận hay không?

Long Vũ Điền cúi đầu không đáp!

Vu Phi tiếp:

- Long huynh không nên khó chịu vì việc đó. Trách vụ của chúng là phục thị Long huynh thì nhất thiết buồn vui khổ sướng chúng phải nhận lãnh cả. Chúng được mài dũa uốn nắn thành những tay hữu

dụng cho Cái Bang, cho đời, vì Cái Bang lấy việc giúp đời làm tôn chỉ. Con người ta có lớn lên trong cái khổ mới mong làm được một người trên người.

Long Vũ Điền trầm buồn ra mặt:

- Nhưng họ hy sinh thái quá!

Vu Phi nghiêm thần sắc:

- Phàm phục vụ đại nghĩa là chấp nhận hy sinh, trách vụ lớn hy sinh lớn. Chứ Long huynh không hy sinh đó sao? Bỏ một số hầu non thiếp trẻ tại Bách Hoa Sơn Trang giam mình trong cô quạnh tại bờ sông suốt sáu năm dài là một hy sinh trên sức người vậy. Con người chúng ta sống được bao lâu? Tính ra một quãng đời ngắn ngủi mà tuổi thơ và lão nhược đã chiếm hai phần ba trong số thọ rồi, còn một đoạn hoa niên thì lại mất hết sáu năm dài! Điều đó đâu phải mỗi ai cũng có thể làm được?

Còn Yến thiếu hiệp thì khỏi phải nói!

Long Vũ Điền thở ra:

- Việc làm của tại hạ đâu đáng gọi là hy sinh! Sánh với hai vị tại hạ kém không còn kém hơn nữa được!

Yến Thanh hỏi:

- Vụ Thiên Ma Linh Chủ bị giết hai vị hiểu rõ ràng chứ!

Vu Phi đáp:

- Nghe qua cuộc đối thoại của thiếu hiệp và Trần Lượng bốn tòa đã hiểu rõ. Không ngờ Mã Cảnh Long lại táo bạo đến mức đó!

Yến Thanh thở dài:

- Tại hạ vẫn đoán định là Mã Cảnh Long song bằng vào sự kiện vừa rồi tại hạ ngờ rằng lão chỉ là một tên dọn cỗ, một tên khai lộ, một tấm bình phong và người ăn cỗ còn ở sau bức bình phong đó chưa xuất đầu lộ diện.

Hai đối tượng cùng giết mình.

Vu Phi vội hỏi:

- Do đâu thiếu hiệp cho rằng chẳng phải Mã Cảnh Long?

Yến Thanh đáp:

- Đến một mũi tiêu mà Mã Cảnh Long còn không tránh nổi thì làm sao lão ấy không chế được một tổ chức nghiêm mật? Theo tại hạ nhận xét thì cả Thiên Ma Linh Chủ cũng là người dọn cỗ nốt! Thiên Ma Giáo là một tổ chức đáng sợ, người chủ sự nhận xét sao đó nên thay đổi bức bình phong làm nên một cuộc chuyển tiếp giai đoạn và giai đoạn này được giao phó cho Mã Cảnh Long có thể thôi! Cho nên tiếng thì là Thiên Ma Giáo tan vỡ song ra thực lực vẫn tồn tại mà tồn tại gần như nguyên vẹn bởi vì chỉ mất đi có mỗi mình Thiên Ma Linh

Chủ, sự mất mát của nhân vật đó lại nằm trong chương trình chuyển tiếp giai đoạn, như vậy cục diện vẫn còn y! Chúng ta hao phí lắm công phu, tâm huyết và thời gian chung quy vẫn chưa xoay được thế cờ!

Long Vũ Điền trầm ngâm một chút rồi thốt:

Tại hạ có cảm nghĩ tư ông đồng, nhưng người chủ sự thực sự là ai: Yến Thanh tiếp:

Hiện tại chúng ta chỉ nghe nói đến ba chữ Thiết Kỳ Minh thôi. Trước hết chúng ta phải khám phá ra cái minh hội đó là gì. Nhưng mọi nỗ lực của chúng ta bắt tất phải phát động từ Mã Cảnh Long. Mã Cảnh Long mà lâm vào thế cùng rồi thì đối phương sẽ hy sinh Mã Cảnh Long như đã hy sinh Thiên Ma Lãnh Chủ để bắt đầu một giai đoạn khác, với người dọn cỗ khác, chúng ta phải một lần phí công vô ích! Vu Phi suy tư một lúc lâu, gật đầu:

Phải! Vậy thì chúng ta âm thầm quan sát theo dõi Mã Cảnh Long xem lão hoạt động như thế nào rồi sẽ hoạch định chương trình hành sự.

Yến Thanh lắc đầu:

Sau cuộc chiến bên bờ hồ tình thế đổi ngược, chúng ta thì hiện rõ lực lượng rõ rệt còn đối phương thì rút vào bóng tối, bí mật hơn lúc khoát chiêu bài Thiên Ma Giáo. Hiện tại có thể bảo là chúng ta âm thầm bị đối phương theo dõi chứ mình mong gì theo dõi chúng, ngoài một Mã Cảnh Long mà chúng ta đã khám phá. Cho nên chúng ta phải rút lui vào bóng tối, tạm thời ngưng mọi hoạt động. Phần bang chủ thì kiểm soát lại nội bộ, xem trong Cửu Lão Hội và Cái Bang có phần tử nào phản động để kịp thời diệt trừ. Phần tại hạ thì tìm cách truy cứu cái hội mang tên Thiết Kỳ Minh đó. Khi nào có tin tức quan trọng tại hạ thông báo liền với bang chủ. Tóm lại, tất cả phải dấn chân tại chỗ để đối nội, trừ tại hạ lãnh phần đối ngoại thôi.

Vu Phi hỏi:

- Thiếu hiệp định hướng phát động như thế nào?

Yến Thanh mỉm cười:

- Xin bang chủ miễn cho tại hạ phải nói trước chiều hướng phát động công tác. Bởi bang chủ là con người bộc trực, biết việc nào là theo dõi việc đó ngay, càng biết nhiều thì càng mệt. Mà trong vụ này thì bang chủ không thể dành trọn thời giờ chuyên đối ngoại vì thanh lọc hàng ngũ là điều tối cần trước mắt. Bang chủ thông cảm cho!

Vu Phi cãi:

- Việc là việc chung, đâu thể để thiếu hiệp một mình mạo hiểm!

Yến Thanh tiếp:

- Biết vậy rồi, song chưa phải lúc dốc toàn lực. Phải chờ nắm vững cục diện rồi chúng ta sẽ cùng lao đầu vào cục diện cũng không muộn. Tại hạ dù chết đi bất quá chỉ là một cá nhân thôi, như chúng ta phí bỏ một viên đá đo đường.

Còn như nếu bang chủ nhúng tay vào ngay từ lúc đầu nếu gặp điều bất hạnh là đại thể hỏng lớn! Viên tướng chỉ huy sa cơ thì toàn quân tan rã, đối phương nghiễm nhiên ngồi mát được ăn bát vàng. Bang chủ đừng quá cố chấp đòi hỏi một việc không đúng lúc, bằng mọi giá Cái Bang phải tồn tại vì Cái Bang là hậu thuẫn trong cuộc chiến diệt trừ ma đầu!

Vu Phi thở ra:

- Tròng hợp của Vương Thiếu Kỳ và hai đứa con gái của y làm cho bản tòa mất cả tín tâm nơi Cái Bang.

Yến Thanh an ủy:

Không phải vậy đâu! Trái lại là một điều hay đó! Sự kiện đó nhắc nhở chúng ta nên đề cao cảnh giác nghiêm mật và kiểm soát nội bộ chặt chẽ hơn. Phải bắt hết những con sâu để bảo tồn nòi canh dành cho những người trung tín hừng.

Chẳng lẽ vì một vài thành tử xấu mà bang chủ lạnh lòng!

Chàng tiếp:

Bang chủ yên trí trở về đi! Không lâu lắm tại hạ sẽ chuyển tin tức đến tận bang chủ!

Vu Phi trầm ngâm một lát rất lâu, rồi vòng tay cáo từ:

- Vậy bản tòa xin tạm biệt.

Rồi lão hỏi:

- Ph ơng pháp liên lạc giữa chúng ta thế nào?

Yến Thanh đáp:

- Điều đó chúng ta không cần phải nghĩ, đến khi nào khẩn cấp tại hạ sẽ nhờ đến Hoa Liên Liên và Tích Tích. Đệ tử Cái Bang tràn lan khắp chốn lo gì không chuyển đạt được tin tức đến bang chủ!

Vu Phi gật đầu chào lượt nữa rồi bực ra.

Long Vũ Điền hỏi:

- Còn ngu huynh, lão đệ giao phó công tác gì?

Yến Thanh đáp:

- Tiểu đệ cần nghiên cứu một vài việc với Long huynh! Có lẽ tiểu đệ phải nhờ nhiều vào y thuật tân kỳ của Long huynh!

Long Vũ Điền buông nhanh:

- Ngưu huynh sẵn sàng!

Yến Thanh tiếp:

- Trước hết chúng ta đi tìm Liên Liên và Tích Tích. Muốn tìm hai nàng

phải hồi dọ nơi đối phương, tiểu đệ hy vọng họ không quá hăng say giết hết!

Cả hai dẫn nhau đi ra, đến dãy nhà bên cạnh cổng ra vào.

Có ánh đèn le lói từ một gian phòng chiếu ra.

Yến Thanh kêu lên:

- Liên Liên! Yến Thanh đây! Lên tiếng cho tại hạ biết đi!

Không ai lên tiếng.

Long Vũ Điền khẩn cấp ra mặt thốt:

- Không xong chắc là có việc gì xảy đến cho chị em họ rồi!

Y xô cửa toan bớc vào.

Bỗng ánh kiếm chớp lên.

Yến Thanh nhanh tay chụp hai cổ tay cầm kiếm gọi:

- Liên Liên! Yến Thanh đây! Yến Thanh thật đây!

Hai thanh kiếm đúng là của Liên Liên và Tích Tích.

Liên Liên thở phào hỏi:

- Sao hai vị không đi với nghĩa phụ? Nghĩa phụ đâu?

Yến Thanh đáp:

Bận việc gấp bang chủ đi trước rồi.

Rồi chàng tặc lời tiếp:

- Tại hạ không biết ám hiệu nên không liên lạc bí mật được với hai cô nương thành thử một phen phải đứng tim! Cũng may nhờ bang chủ cho biết trước có phòng bị chứ nếu không thì đã mất mạng dóc hai lời kiếm đó rồi!

Long Vũ Điền cũng lè lưỡi lắc đầu:

- Vu bang chủ nói võ công của hai cô nương rất cao, tại hạ không tin!

Bây giờ mới thấy rõ sự thật!

Liên Liên và Tích Tích cười, tỏ vẻ khiêm tốn.

Liên Liên thốt:

- Chị em tôi thấy hai vị chứ, song đối phương sành thuật cải sửa dụng mạo nên bắt buộc phải dè dặt.

Yến Thanh hỏi:

- Bây giờ hai cô nương tin cha?

Liên Liên gật đầu:

- Chiêu Hồng Vân Tác Nguyệt trong thủ pháp độc môn của họ Hoa tại Hoa Sơn do Yến gia vừa phát xuất đủ chứng minh thân phận của Yến gia. Ngoài Yến gia ra còn ai biết xử dụng chứ!

Nhìn bầy xác chết trong phòng, Yến Thanh thở ra:

- Không còn một mạng sống sót?

Liên Liên đáp:

- Năm người chết ở phía trước là do kiếm của chị em tôi. Còn lại hai

người bị điểm huyết chị em tôi định hỏi cung song chúng gan lỳ, tra khảo cách nào cũng không chịu hé răng. Sau cùng chúng tôi dùng đến pháp Phân Câu Thổ Cốt, chúng chỉ nói có ba tiếng.

Yến Thanh chớp mắt:

- Thiết Ky Minh?

Liên Liên kinh ngạc:

- Sao Yến gia biết? Chúng thoát xong là chết liền. Một cái chết ly kỳ!

Long Vũ Điền hỏi:

- Có phải chết vì tâm mạch đứt chẳng:

Liên Liên gật đầu:

- Sao Long lão gia biết? Thật tình tôi không tin lắm. Đâu Long lão gia khám nghiệm lại xem! Hoặc có nguyên nhân nào khác?

Long Vũ Điền cười khổ:

- Bất tất! Tại hạ đã khám nghiệm hai xác chết rồi, không còn có một nguyên nhân nào khác nữa.

Liên Liên thốt:

- Nhưng chúng thuộc hạng tầm thường, không thể vận công bứt đứt tâm mạch được!

Long Vũ Điền tiếp:

- Nghi vấn tại điểm đó! Tại hạ không hiểu tại sao!

Chợt Yến Thanh kêu lên:

- Tiểu đệ biết!

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 4

Sanh sự gặp sự sanh

Long Vũ Điền, Hoa Liên Liên, Hoa Tích Tích cùng giật mình.

Long Vũ Điền hỏi gấp:

- Yến lão đệ biết nguyên nhân cái chết của chúng?

Yến Thanh gật đầu:

- Phải! Chúng chết do ba tiếng đó!

Long Vũ Điền a lên một tiếng!

Yến Thanh tiếp:

- Long huynh tinh minh về y thuật, tiểu đệ xin đưa ra một vấn đề nhờ Long huynh giải thích. Có hay không một thủ pháp cầm chế ngấm và thủ pháp đó chỉ phát động bằng một loại âm thanh?

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Không có! Chỉ có loại âm thanh giết người song phải do một người có nội lực cực kỳ thâm hậu phát xuất, chẳng những thế còn phải mượn một vật gì hay một khí cụ gì hỗ trợ cho thanh âm vang lên mãnh liệt hơn. Người chết do âm thanh thì tim phổi tan nát, nhưng không giống như trường hợp của bọn này.

Yến Thanh hỏi:

- Lấy gì làm chắc là không giống nhau?

Long Vũ Điền đáp:

- Thanh âm giết người luôn gây chấn động đến các vật quanh địa điểm, như cây gãy cành, lá đổ, đất rung chuyển, đồ vật giao động. Nhưng cái chỗ bọn này chết đồ vật còn nguyên vẹn, hai cô nương vẫn vô sự. Cả Yến lão đệ cũng vô sự bên cạnh cái chết của Trần Lượng và ngu huynh cùng Vu bang chủ cũng vô sự luôn bên cạnh Vương Thiếu Kỳ.

Yến Thanh lắc đầu:

- Không đúng lắm! Long huynh còn nhớ chứ, năm xa Thiên Tàn Môn từng tung hoành khắp thiên hạ, họ chuyên dùng thủ pháp này để diệt địch!

Long Vũ Điền đáp:

- Ngưu huynh đã từng nghe nói, Thiên Tàn Môn Chủ là Bạch Vân Thâm. Một con người tàn phế có võ công quái dị, chỉ thu nhận bọn tàn phế khuyết tay, khuyết chân làm môn đồ.

Yến Thanh tiếp:

- Thủ pháp khống chế thuộc hạ của Thiên Tàn Môn rất quái dị, họ chỉ dùng một câu nói thôi, như thần chú vậy. Nếu có thuộc hạ nào phản bội họ chỉ đọc lên câu thần chú đó là kẻ ấy chết ngay. Nhờ thế môn đồ của họ không ai dám phản và ai ai cũng rất mực miễn cưỡng, chuyên cần, bất chấp cái chết để phục vụ môn phái. Bởi lẽ môn đồ không thể phản bội, có phản bội cũng chẳng thoát khỏi chết. Không phản bội được thì phải trung thành, tận tâm tận sức tạo lập công lao!

Long Vũ Điền mỉm cười:

- Người đư ơng thời gọi Thiên Tàn Môn là Đoạn Hồn Loa!

Yến Thanh hỏi:

- Những kẻ chết do bọn Đoạn Hồn Loa có trạng thái như thế nào?

Giống đám này chẳng?

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Hoàn toàn khác biệt. Cách của Bạch Vân Thâm xuất thân từ một cách luyện độc trùng. Lão cho môn đồ uống một loại nước thánh lúc nhập môn, trong nước đó lão có bỏ trộn độc trùng. Môn nhân lão phản bội, lão vờ đọc một câu thần chú độc trùng nghe câu đó lập tức

phát động căn tâm mạch giết chết người đó. Ngưu huynh có nghiên cứu việc đó qua một thời gian mới khám phá được điều bí ẩn bên trong.

Yến Thanh thốt:

- Thì ra ngu huynh phá vỡ Thiên Tàn Môn!

Long Vũ Điền tiếp:

- Năm xa ngu huynh vâng lệnh lệnh tôn là Kinh Thiên Kiếm Khách theo dõi Thiên Tàn Môn. Bắt được một tên môn đồ tra hỏi mới biết hầu hết đám môn nhân không cam tâm tình nguyện ra lực cho môn phái đó. Bất quá chúng bị bức bách gia nhập bị uy hiếp rồi hành sự theo lệnh vậy thôi.

Rồi y tiếp:

- Theo dõi Thiên Tàn Môn bắt được một môn đồ phải mất một thời gian. Rồi phải mất thêm mấy tháng trời mới khám phá ra bí mật Đoạn Hồn Loa, ngu huynh cuối cùng phải mất thêm mấy tháng để phối chế được một loại giải dược.

Ngưu huynh trao giải dược cho tên môn đồ đó, hấn mang về phân phát cho đồng bạn dùng. Bạch Vân Thâm không còn khống chế môn đồ được nữa thế là Thiên Tàn Môn tan vỡ.

Yến Thanh cau mày:

- Tại sao tiên phụ không cho tiểu đệ biết.

Long Vũ Điền đáp:

- Là bởi Bạch Vân Thâm biết được trốn thoát, Hoa lão nhân sợ báo thù nên phải dấu bí mật.

Yến Thanh hỏi:

- Còn bọn này? Có phải là chúng trùng độc trùng chăng?

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Không! Nếu có thì ngu huynh đã phát hiện ra rồi!

Yến Thanh thở dài:

- Xuyên Tâm Tiêu là một trong nhiều thủ pháp giết người của Thiên Tàn Môn. Căn cứ theo những câu chuyện trao đổi của Mạt Tạng và Liên Khiết Tâm tiểu đệ có thể khẳng định là Thiên Ma Giáo ngày nay do dư đảng của Thiên Tàn Môn ngày xa tạo thành. Long Huynh tưởng đã dập tắt lửa song một vài cục than còn âm ỉ ngún từ đó đến nay, gặp gió là bốc bùng cháy lớn trở lại. Suy theo đó, chúng ta có thể xác định luôn Thiết Kỳ Minh cũng như Thiên Ma Giáo, phát sanh từ gốc Thiên Tàn Môn. Cái chết do âm thanh gây ra cho Trần Lượng, Vương Thiếu Kỳ và bọn này bắt buộc tiểu đệ phải liên tưởng đến Đoạn Hồn Loa ngày trước!

Long Vũ Điền gật đầu:

- Cũng có thể như vậy, song chúng ta không tìm được chứng tích nào trên xác chết cả cho nên hiện tại chúng ta không thể tìm biện pháp đối phó! Thần chú Đoạt Hồn Loa cực kỳ bí ảo, chỉ có mỗi một mình Bạch Vân Thâm biết rõ mà thôi. Và cũng chỉ có lão ấy áp dụng được chứ còn người bị hại không thể tự mình thi hành, tự mình hại mình bằng câu thần chú đó.

Tích Tích chợt cất tiếng:

- Xuyên Tâm Tiêu phát xuất từ Vô ảnh Đoạt Hồn Tiêu lại lợi hại hơn Vô ảnh Đoạt Hồn Tiêu nhiều. Điều đó có nghĩa là Vô ảnh Đoạt Hồn Tiêu được cải tiến quan trọng. Thì tại sao Đoạt Hồn Loa lại không thể cải tiến lợi hại hơn? Long lão gia thử nghĩ xem!

Long Vũ Điền thốt:

- Có mấy nguyên nhân khiến một người đứt tâm mạch:

Do ngoại lực gây chấn động, do mình vận công chấn đứt và do độc trùng cắn đứt. Nhưng mấy nguyên nhân trên không có triệu chứng giống mấy cái chết này!

Yến Thanh trầm giọng:

- Tiểu đệ biết không có dấu vết gì chứng minh Đoạt Hồn Loa liên quan đến mấy cái chết này. Nhưng tiểu đệ dám quả quyết một điều: Âm thanh! Âm thanh ba tiếng. Tiểu đệ cho rằng những người này bị không chế bằng một thủ pháp hết sức kỳ bí và khi ba tiếng đó thốt ra thì thủ pháp đó phát động liền làm cho tâm mạch của những người này bị đứt đoạn.

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Tuyệt đối không thể có loại thủ pháp đó. Ba tiếng đó rất thông thường như mọi tiếng thông thường khác, có lẽ nào tiếng thông thường từ miệng nói ra là chết một cách dễ dàng nh vậy?

Yến Thanh hừ một tiếng:

- Biết đâu ba tiếng đó rời rạc ra thì thông thường nhưng khi chụm lại rồi nói ra thì có một công hiệu kỳ lạ? Nói ra ba tiếng đó mà phải chết có lẽ những kẻ chết cũng không biết ba tiếng đó có công hiệu giết người nữa đấy! Nếu biết thì không khi nào bọn họ chịu nói ra đâu!

Long Vũ Điền thốt:

- Cũng có thể như vậy lắm, song ngu huynh không nghĩ là tiếng nói mà giết chết người!

Lại do người chết thốt ra, Thốt ra xong là chết ngay!

Tích Tích chen vào:

- Yến gia có lý đó! Bất quá chúng ta không giải thích được cái lý đó thôi. Hai tên đó nói xong ba tiếng là chết liền. Như vậy ba tiếng đó phải có một ma lực ghê gớm!

Long Vũ Điền gạt ngang:

- Muốn tin như vậy, cứ tin cũng được đi. Nhưng có ích lợi gì đâu! Mình muốn hỏi cung chúng nó, chúng mở miệng là chết liền thì mình còn nghe được gì nữa? Bắt được bao nhiêu người cũng vô ích! Còn khổ hơn là gặp một tập thể câm!

Yến Thanh thốt:

- Chúng chỉ chết khi thốt lên ba tiếng đó, ngoài ra muốn nói gì cũng không sao. Vậy thì mình làm cách gì cho chúng đừng nói ba tiếng đó là được!

Long Vũ Điền cười khở:

- Làm cách nào chứ! Trừ ra là cứ thực sự cảnh cáo chúng, nhưng có nói ra hay không là do chúng mình không ngăn cản được!

Không khéo chúng lại tưởng làm nếu mở miệng nói bất cứ tiếng gì cũng phải chết hết chúng lại nín luôn. Nếu mình tra khảo nặng tay, chúng chịu đau không nổi lại tự tử luôn bằng cách nói lên ba tiếng đó!

Yến Thanh cho rằng có lý:

Tích Tích thốt:

- Thôi mình đừng bàn luận dài dòng làm chi vô ích. Cứ tìm hiểu nguyên nhân là được.

Biết tại sao chúng chết là mình tìm cách giải trừ không khó khăn lắm. Với cách giải trừ đó áp dụng trên người mà bọn mình đã bắt được sau này tự nhiên mình mạnh dạn hỏi cung.

Không sợ chúng chết ngang, chết tức nữa!

Long Vũ Điền đến cạnh bên xác chết lấy trong mình ra một con dao nhỏ, mỏng nhí á lúa, rạch ngực xác chết banh ra quan sát rất kỹ.

Một lúc sau y lắc đầu thở dài thốt:

- Chẳng có gì lạ hết! Chỉ có tâm mạch đứt như chúng ta đều biết!

Tích Tích cải:

- Có chứ! Long lão gia hãy xem kỹ lại đi. Tâm mạch đứt như thế đó phải do một lực lượng cực mạnh gây nên, mà chỗ đó là chỗ liên lạc với bộ phận trí giác nơi óc, ngay chủ mạch. Chỗ đó nội lực không hề đạt đến được, như vậy không thể do nội lực làm đứt mà nhất định do ngoại lực chấn động!

Long Vũ Điền xem lại rồi gạt đầu:

- Đúng vậy! Nhưng ngoại lực từ đâu đến?

Tích Tích tiếp:

- Chỗ đứt dài độ tấc, nhất định phải do nhân lực gây nên!

Long Vũ Điền cau mày:

- Không do nhân lực mà do ngoại lực, thế thì cái lực đó do đâu mà

có?

Tích Tích lắc đầu:

- Tôi làm sao hiểu được?

Bất quá tôi thấy sao nói vậy thôi.

Long Vũ Điền mở ngực xác chết thứ hai.

Kết quả vẫn y như vậy, không có một điểm gì khác lạ ngoài cái điểm do Tích Tích nêu lên.

Liên Liên bực ra ngoài lôi một xác chết vào, nạn nhân là lão nhân mở cổng đón bọn nàng lúc vừa đến đây.

Nàng thốt:

- Lão này thấy nguy cơ bỏ chạy, tôi phóng phi đao giết chết. Không chừng chúng ta tìm được cái lạ nơi thi thể của lão.

Long Vũ Điền mở cái xác đó liền.

Quả có sự lạ.

- Tâm mạch còn nguyên vẹn, bên cạnh lại có một hoàn thuốc đỏ, nhỏ cỡ hạt đậu.

Y sáng mắt kêu lên:

- Có lẽ nguyên nhân đây rồi! Chẳng biết trong hoàn này có gì?

Yến Thanh nói:

- Long huynh xem kỹ bao bên ngoài là chất gì thế?

Long Vũ Điền đáp:

- Một loại sáp! Thứ sáp cực dẻo, khó vỡ lắm.

Y đặt hoàn thuốc đỏ lên bàn, con tim hồi hộp, y muốn bóp vỡ hoàn đó nhưng không dám.

Yến Thanh bảo:

- Phải đập ra xem bên trong có cái gì rồi mình tìm cách giải trừ chứ?

Long Vũ Điền thốt:

- Đập vội như vậy nếu bên trong có vật gì mau tiêu tan thì mình làm sao nghiên cứu kịp? Người ta dùng sáp bao bọc chẳng qua vì vật bên trong dễ tan biến mà thôi. Bao sáp là để bảo tồn nó lâu dài theo ý muốn.

Yến Thanh lắc đầu:

- Không quan hệ! Mất hoàn này mình tìm hoàn khác, chẳng lẽ không còn gặp tên nào của bọn chúng nữa sao? Gặp chúng là mình giết liền không cho chúng nói năng chi hết, như vậy cái hoàn trong mình chúng phải còn nguyên vẹn không vỡ ra được!

Long Vũ Điền suy nghĩ một lúc rồi lấy mũi dao rọc bao sáp.

Bên trong chỉ có một nhúm thuốc bằng đầu mũi kim thôi.

Long Vũ Điền cẩn thận cầm lên, đưa sát ngọn đèn chăm chú nhìn rồi y lấy mũi dao nhúng vào thuốc, bôi lên thi thể lão nhân.

Không có biến hóa gì cả.

Y lấy làm lạ thốt:

- Kỳ lạ cha!

Bồn nhân dám đoán định thuốc này làm tiêu tan thể xác thành nước, nó nằm gần tâm mạch, bao sáp vỡ là nó chạm tâm mạch liền do đó tâm mạch đứt. Nhưng tại sao nó lại mất công hiệu như thế này?

Yến Thanh hỏi:

- Long huynh chắc vậy?

Long Vũ Điền gật đầu.

- Chắc chứ! Bằng vào kinh nghiệm mấy mươi năm hành nghề mà!

Không khi nào lầm được!

Yến Thanh thốt:

- Nếu vậy thì có yếu tố nhiệt độ trong đó rồi. Người sống xác nóng, người chết xác lạnh. Có những loại thuốc chỉ có công hiệu khi gặp nóng, mất công hiệu khi gặp lạnh.

Long Vũ Điền gật đầu.

Rồi y làm ngay một cuộc thực nghiệm, đưa mũi dao vào ngay ngọn đèn, nung cho thật nóng, đặt vào đường mạch đi ngang chỗ bồi thuốc.

Hơi nóng chuyển sang, đường mạch ấm lại, thuốc có công hiệu liền. Đoạn mạch nơi đó tiêu tan thành nước.

Long Vũ Điền thở phào thốt:

- Cuối cùng chúng ta cũng tìm được nguyên nhân gây cái chết cho bọn này! Kẻ nào chế ra thứ thuốc giết người như thế này thật là cao minh về y thuật, hơn hẳn bồn nhân mấy bậc!

Liên Liên hỏi:

- Họ chết vì độc dược tại sao trên thi thể không có dấu vết gì chứng tỏ họ trúng độc?

Long Vũ Điền đáp:

- Cô nương thắc mắc là phải! Bất quá phạm vi trúng độc rất nhỏ, chất độc chỉ làm tiêu tan một đoạn trên mạch thôi, vả lại cái chết đến rất nhanh độc không lan khắp cơ thể kịp thì làm sao có chứng tích!

Yến Thanh thốt:

- Còn hai vấn đề nữa, Long huynh cố tìm giải đáp đi!

Long Vũ Điền hỏi:

- Có phải lão đệ muốn biết tại sao bao sáp vỡ?

Yến Thanh gật đầu:

- Phải! Vấn đề đó chắc có liên quan đến ba tiếng Thiết Kỳ Minh! Ba tiếng đó kích thích như thế nào đó nên bao sáp mới vỡ ra. Tiểu đệ thấy trong vụ này có hơi hóm của lối Đoạn Hồn Loa mà Thiên Tàn

Môn đã dùng ngày trước.

Long Vũ Điền thốt:

- Giống thì có giống nhưng ngu huynh không tin là ba tiếng Thiết Ky Minh có ảnh hưởng như vậy! Bởi vì chúng ta nói lại biết bao nhiêu lần ba tiếng đó mà nào bao sáp có vỡ đâu!

Yến Thanh cãi:

- Theo tiểu đệ thì không phải vậy. Tiểu đệ vẫn giữ nguyên lập luận là ba tiếng đó phải có ảnh hưởng đến bao sáp. Bất cứ âm thanh nào cũng gây cảm ứng nơi người tiếp nhận, song có sai biệt là âm thanh do mình phát xuất thì cảm ứng phải khác hơn cảm ứng do âm thanh ở bên ngoài mà mình tiếp nhận.

Tích Tích phụ họa:

- Đúng vậy! Phàm ai có luyện qua môn khí công đều hiểu trong một phạm vi nào đó không quá gần mà cũng chẳng quá xa, nếu vận khí công mà phát xuất âm thanh cũng có thể làm chấn động thần trí đối phương. Nếu môn khí công luyện đến mức tinh vi thì âm thanh có thể giết đối phương vì sự chấn động rất mãnh liệt làm đứt tâm mạch được nhthờng.

ở đây, chúng chỉ thốt lên ba tiếng mà bao sáp vỡ ra, đều đó chứng tỏ kẻ chế tạo bao sáp cao minh không tưởng nổi, cần độ cách nào cho bao sáp vỡ khi âm thanh phát xuất chỉ cách không đầy một thước!

Từ cửa miệng người thốt đến bao sáp đâu có xa gì?

Mọi người đều công nhận lập luận đó đúng.

Long Vũ Điền làm một cuộc thử nghiệm.

Y lấy nửa miếng sáp đắp lên ngực rồi cứ ba tiếng Thiết Ky minh mà thốt!

Y thay đổi âm giai đúng chín lượt.

Đến lượt cuối cùng dĩ nhiên mảnh sáp vỡ tan.

Cả mừng y vội lấy luôn nửa mảnh sáp kia đắp lên ngực.

Lần này y chỉ thốt lượt thứ hai là mảnh sáp vỡ.

Y thở phào buông nhanh!

- Tìm ra rồi!

Yến Thanh hỏi:

- Tìm ra cái gì?

Long Vũ Điền đáp:

- Tìm ra âm giai làm vỡ tan bao sáp. Mình cứ chế tạo một vật phát xuất âm thanh đúng giai độ đó khi gặp địch không cần động thủ cũng trừ diệt được như thờng!

Yến Thanh thở dài:

- Cái đó đâu phải là một phương pháp? Mình phải làm sao cho bao

sáp đừng vỡ ra để bao nhiêu mạng người không chết oan uổng! Phải biết địch cũng như ta, sở dĩ giao chiến với ta là do mạng linh của kẻ chủ sự chứ không hẳn là do ý muốn! Mình tận sát sao đành!

Long Vũ Điền cười khở:

- Thế thì vô phương rồi! Trừ ra mổ ngực chúng moi bao sáp ra. Cách đó là an toàn hữu hiệu nhất.

Yến Thanh hỏi:

- Đối phương do ngã nào đặt bao sáp vào tâm mạch?

Long Vũ Điền đáp:

- Mổ ngực mà đặt vào rồi may lại chứ còn làm cách gì khác?

Yến Thanh lại hỏi:

- Sao không thấy thẹo, vết chi hết!

Long Vũ Điền mỉm cười:

- Ngưu huynh đã mổ cho lão đệ sáu lần rồi, lão đệ có thấy vết thẹo nào chẳng?

Yến Thanh lắc đầu:

- Sở dĩ mổ mà không lưu thẹo vết gì là nhờ Long huynh phối chế một loại thuốc thoa có mỡ con rái vùng Bắc Hải!

Long Vũ Điền tiếp:

- Đối phương có y thuật cao minh hẳn cũng biết phối chế loại thuốc thoa đó vậy!

Yến Thanh lại lắc đầu:

- Con rái vùng Bắc Hải là động vật hiếm có, làm gì có thừa thải mà đối phương phung phí loại thuốc quý báu đó cho những kẻ tầm thường như bọn này? Và làm gì có đủ cho đối phương dùng cho cả hàng ngàn thuộc hạ?

Rồi chàng tiếp:

- Nhất định là không phải mổ ngực rồi thoa thuốc có mỡ con rái rồi! Nhất định là đối phương có cách giản tiện hơn. Long huynh phải tìm ra cách đó để mình nghĩ phương pháp đối phó.

Long Vũ Điền trầm ngâm suy nghĩ một lúc.

Sau cùng y thốt:

- Việc đó để ngu huynh thử rồi nghiên cứu lại. Hiện tại dù sao cũng phải chế ra một vật phát âm thanh để phá vỡ bao sáp như ngu huynh đã nói để chúng ta tự vệ tạm thời nếu gặp cờn địch trong khi chờ có phương pháp hay! Có điều khi sử dụng chúng ta phải cẩn thận đừng để cho đối phương phát hiện. Nếu chúng biết được chúng sẽ thay đổi biện pháp sát nhân thì lại mệt cho chúng ta đấy!

Y tìm một ống tre chẻ thành nang mỏng và nhỏ ghép hai tờ giấy bên ngoài tạo ra bốn ống địch.

Y bắt Liên Liên thổi thử âm giai mấy lượt, đúng âm thanh hữu hiệu đoạn y trao cho mỗi người một ống dịch và chỉ dẫn cách xử dụng. Mỗi người nhận một ống dịch cất vào mình.

Sau đó y bảo mọi người nghĩ cách phi tang những dấu xét trên ngực các xác chết, phòng đối phương tra cứu biết được họ đã phát hiện được bí mật.

Liên Liên thốt:

- Rắc bột thuốc hóa thi, các xác chết biến thành nước!

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Không được!

Làm như vậy là mất tích chúng, đối phương biết là có kẻ bắt chúng sẽ đề cao cảnh giác, không thể hủy diệt các xác này!

Yến Thanh suy nghĩ một lúc:

- Chúng ta cứ cho một mồi lửa là xong!

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Không được!

Lửa cháy lên, chúng chạy đến chữa lửa, nếu chúng chạy đến nhanh tắt lửa kịp thời thì các xác chết hiện lồ lộ ra đó, chúng sẽ thấy tang tích.

Yến Thanh cười khỏ:

- Vậy phải dùng kiếm! Giết chúng một lần nữa!

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Tuyệt đối Yến đệ không nên lưu lại kiếm pháp trên các xác chết.

Hành tung của lão đệ phải được tuyệt đối giữ bí mật! Đây là gia c của đệ tử Cái Bang chỉ có người trong Cái Bang xuất thủ là hợp lý nhất.

Chúng sẽ không nghi ngờ gì cứ cho rằng người chung một bang thanh toán nhau vì việc trong bang.

Liên Liên mỉm cười:

- Long lão gia muốn cho chị em tôi làm ác nhân một lần nữa!

Long Vũ Điền cũng cười:

- Sự thể chẳng đáng dừng, biết làm sao hơn, cô nương!

Liên Liên và Tích Tích cùng vung kiếm.

Không lâu lắm các xác chết biến thành hàng trăm khúc.

Long Vũ Điền gật đầu!

- Tốt lắm rồi! Đối phương không thể phát hiện chúng ta có mỗ xác khám nghiệm. Bây giờ chúng ta chỉ còn có mỗi việc là nhanh chân ly khai nơi này.

Y hỏi Yến Thanh:

- Yến lão đệ sẽ đi Thiên Mục Sơn phải không?

Yến Thanh gật đầu:

- Phải, tất cả mọi diễn biến đều cho thấy Thiên Ma Giáo thoát thân từ Thiên Tàn Môn và Thiết Ky Minh lại thoát thân từ Thiên Ma Giáo. Tiểu đệ phải đến tận căn cứ củ của Thiên Tàn Môn để tìm manh mối. Long huynh hãy đi với hai cô nương đây ra ngoài thành đến S Tử Sơn chờ tại hạ.

Long Vũ Điền chớp mắt:

- Yển lão đệ còn đi đâu nữa?

Yển Thanh gật đầu:

- Tiểu đệ muốn mạo hiểm bắt sống một tên hủi cung về tình hình Thiết Ky Minh. Vào giờ ngọ tiểu đệ sẽ đến S Tử Sơn họp mặt với các vị.

Long Vũ Điền cau mày:

- Lão đệ biết ở đâu mà hòng tìm bắt một tên? Huống chi Mã Cảnh Long hiện đang bủa lưới bao vây quyết bắt cho bằng được lão đệ? Nhưng Yển Thanh đã thoát ra ngoài cửa, mất dạng.

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 5

Bí mật Thiết Ky Minh

Long Vũ Điền và Tích Tích, Liên Liên chạy theo ra ngoài, nhìn xa xa thấy Yển Thanh chỉ còn là một điểm đen, nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hẳn.

Long Vũ Điền dậm chân kêu lên:

- Tiểu tử đó tự xem mình là thần tiên hay sao mà!.... Lần đầu thoát chết là cái may không nhỏ, bây giờ muốn đi tự sát nên toan mạo hiểm như vậy đó!

Liên Liên mỉm cười:

- Long lão gia cho rằng y sẽ gặp hiểm nguy?

Long Vũ Điền hừ một tiếng:

- Sao lại không? Phải biết mỗi cá nhân trong Long Võ Tiêu Cục đều xục xạo khắp nơi tìm y đấy!

Liên Liên lắc đầu:

- Nhưng vị tất mỗi cá nhân đều có thể giết được y!

Long Vũ Điền trầm giọng:

- Đành vậy rồi, tuy nhiên số người đáng sợ không phải ít. Thập Kiệt chết hai còn tám, trong số tám người có cả người Cửu Lão Hội, mà hiện tại thì bất cứ người nào của Cửu Lão Hội cũng đều khả nghi hết.

Bọn đó có khi nào buông tha cho y đâu! Ngoài ra còn có Mã Cảnh Long nữa!

Liên Liên thốt:

- Trừ khi Sử Kiếm Như bị Thiết Ky Minh mua chuộc thì thôi, chớ nếu không thì không có nguy hiểm gì cho y hết! Sử Kiếm Như tự lão thừa nhận là người của Cửu Lão Hội, song không hề tiết lộ thân phận của Yến gia. Hiện tại Yến gia vẫn được an toàn!

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Tại hạ nghĩ rằng Mã Cảnh Long đã hiểu rồi. Bằng cớ là họ Mã bảo Trần Lượng ở tại nhà của Vương Thiếu Kỳ chờ y!

Liên Liên lắc đầu:

- Không phải vậy đâu, Trần Lượng chỉ nghe nói nghĩa phụ tôi muốn hội kiến tại đó với một nhân vật trọng yếu, song không biết rõ nhân vật đó là ai. Nếu biết được thì đối phương phải bố trí chặt chẽ hơn rồi có đâu quá lơ lửng gần như khinh thường vậy! Tôi cho rằng bất quá Yến gia chỉ bị nghi ngờ phần nào thôi chứ Mã Cảnh Long chưa tin quả quyết.

Do đó tạm thời Yến gia vẫn được an toàn.

Long Vũ Điền trầm giọng:

- Vạn nhất Sử Kiếm Như bị bức bách phải quy phục Mã Cảnh Long, gia nhập Thiết Ky Minh?

Liên Liên đáp:

- Cũng có thể như vậy song là phần rất ít. Theo tôi thấy nếu lão Sử bị mua chuộc rồi thì đối phương phải đoán định nhân vật trọng yếu đến nhà Vương Thiếu Kỳ là Yến gia. Và trong trường hợp đó Mã Cảnh Long đã huy động toàn lực kéo đến đây mai phục nghiêm mật chứ khi nào lại sai phái một mình Trần Lượng đến hóa trang làm Vương Thiếu Kỳ chờ đón! Suy theo đó đủ biết thân phận của Yến gia chưa bị bại lộ!

Long Vũ Điền hỏi:

- Yến Thanh định đi đâu đó?

Liên Liên đáp:

- Có hai nơi đáng chú ý. Một là đến tìm Sử Kiếm Như đề cao cảnh giác của lão ấy.

Hai là đi gặp Kim Tử Yên tìm hiểu thêm về Mã Cảnh Long.

Long Vũ Điền giục:

- Vậy thì chúng ta phải đi gấp theo y. Tại hạ thực sự lo lắng cho y vô cùng.

Liên Liên chớp mắt sáng người:

- Thế thì hay lắm! Chúng ta chia nhau mỗi người đi một nơi. Long lão

gia đến tìm Sử Kiếm Như còn chị em tôi đến tìm Kim Tử Yên!

Long Vũ Điền kinh hãi:

- Yên Thanh dám đến tìm Kim Tử Yên sao? Chẳng lẽ y không biết nàng là con của Mã Cảnh Long?

Liên Liên đáp:

- Biết chứ! Bất quá Kim Tử Yên không bao giờ mu hại y! Trước mặt Mã Bách Bình y xin cưới Kim Tử Yên kia mà! Thiếu nữ nào cũng xem trọng vị hôn phu hơn phụ mẫu thân sinh nữa đấy! Hà huống Kim Tử Yên với Mã Cảnh Long tiếng tuy là chưa con song chỉ mới nhận nhìn nhau, cảm tình thiếu vắng do khoảng cách thời gian xa cách quá dài. Cha thì dửng dưng, con thì tôn kính hầu như lấy lệ.

Long Vũ Điền suy nghĩ một chút:

- Được!

Chúng ta đi ngay.

OoO

Đúng như chỗ liệu của Hoa Liên Liên. Yên Thanh quả đi tìm Kim Tử Yên.

Khi chàng đến nhà nàng thì đêm xuống rất sâu rồi.

Kim Tử Yên còn thao thức.

Nhìn quanh quẩn không thấy bóng dáng một người nào, Yên Thanh lên lầu của nàng.

Kim Tử Yên nghe tiếng động giật mình, quay đầu lại trông thấy Yên Thanh mỉm cười thốt:

- Tôi biết thế nào công tử cũng đến!

Yên Thanh a lên một tiếng:

- Sao cô nương biết?

Kim Tử Yên đáp:

- Tuy gia gia giết Thiên Ma Linh Chủ, song khuynh đảo Thiên Ma Giáo công đầu vẫn là của công tử. Không có lý sau khi lập được kỳ công vĩ đại đó công tử lại thất tung!

Yên Thanh cười nhẹ:

- Tại hạ từng nói, nhúng tay vào vụ Thiên Ma Giáo là do cái hứng nhất thời, vì hứng mà làm chứ không phải vì danh thì làm gì có vấn đề đề cập công lao với ai chứ! Việc xong rồi là tại hạ rút đi, không muốn êm thấm cũng phải êm thấm?

Kim Tử Yên lại cười:

- Tôi biết công tử bản chất là vậy đó cho nên tôi một mình ở đây chờ công tử trở lại.

Này Yên Thanh! Yên Thanh bảo rằng muốn cưới tôi làm vợ phải không? Đừng quên câu đó nhé?

Yến Thanh lắc đầu:

- Quên làm sao được cô nương? Nếu đã quên thì tại hạ không trở lại đây tìm cô nương? Bất quá tại hạ thận trọng xin cô nương hãy nghĩ lại thật kỹ. Ngày trước khác, ngày nay khác. Ngày trước cô nương chưa rõ lai lịch mình cảm như xuất thân từ chỗ âm u tăm tối. Ngày nay cô nương trở thành ái nữ của một bậc danh vọng lớn, cô nương có còn giữ nguyên ý nguyện sống chung với một lãng tử chăng?

Kim Tử Yên trầm buồn g ơng mặt:

- Sao công tử nói thế? Công tử hẳn thừa hiểu con người của tôi như thế nào chứ! Có bao giờ tôi tha thiết đến phù danh bạc lợi? Gia gia tôi bảo tôi dọn về nhà họ Mã ở. Tôi cự tuyệt!

Yến Thanh chớp mắt:

- Tại sao?

Kim Tử Yên đáp:

- Chẳng tại sao cả. Tôi đã chán cái náo nhiệt giang hồ rồi. Ngày này qua ngày khác, năm nọ đến năm kia quanh mình chỉ thấy toàn là những tấn kịch đoạt lợi tranh dành. Riêng gia phụ và gia huynh thì lại hằng say cực độ, họ chuẩn bị tiếp thu thể lực của Thiên Ma Giáo. Họ công khai thành lập một hệ phái riêng biệt. Trong con mắt của hào kiệt bốn phương gia phụ hiện tại là một bậc đáng tôn kính nhất đời, người ta sẵn sàng thừa nhận lão nhân gia là minh chủ một phương trời.

Yến Thanh mỉm cười:

- Như vậy là hay chứ có gì đâu mà cô nương bi thảm. Chính Bách Bình huynh từng nuôi mộng như thế mà! Cơ hội đến thì y đâu có thể bỏ qua! Hà huống Thiên Ma Giáo tan vỡ giáo đồ tản mác khắp nơi sẽ gây hại cho dân lành. Gom chúng lại một chỗ đặt chúng trong vòng kỷ luật, khống chế chúng đó là một việc làm rất hữu ích cô nương ạ!

Kim Tử Yên cười khổ:

- Công tử nói dễ nghe quá! Liễu Hạo Sanh sẽ là người thứ nhất phản đối, nghe đâu y đang chuẩn bị tổ chức một minh hội lấy tên là Thiết Ky Minh chống đối gia phụ.

Yến Thanh giật mình:

- Cô nương nói cai chi? Liễu Hạo Sanh tổ chức Thiết Ky Minh?

Kim Tử Yên gật đầu:

- Phải! Long Võ Tiêu Cục bày tiệc ăn mừng thành công mỹ mãn y không tham dự. Cứ theo tin tức do gia huynh tiếp nhận thì y quyết tâm lập nghiệp lớn tại Trung Nguyên.

Yến Thanh cau mày:

- Tại sao y chọn cái danh xng như vậy?

Kim Tử Yến tiếp:

- Y là thủ lĩnh giới lục lâm vùng Quan Ngoại. Tổng đầu lĩnh trong Mã Tặc Bang. Cái tên Mã Tặc Bang không thể dùng được nữa nên y phải đặt một cái tên mới là Thiết Kỳ Minh đó.

Yến Thanh hỏi gấp:

- Tin tức đó có xác thực chẳng?

Kim Tử Yến đáp:

- Chính gia huynh tuyên bố như vậy giữa tiệc mừng. Đại khái thì không sai sự thật đâu. Nghe nói y cũng có y thu dụng dư đảng Thiên Ma Giáo làm hậu thuẫn.

Yến Thanh trầm ngâm một lúc lâu.

Sau cùng chàng hỏi:

- Lệnh tôn có thái độ như thế nào?

Kim Tử Yến thốt:

- Gia phụ nghĩ rằng nếu để cho y đắc chế thì trong tư ơng lai rồi đây giang hồ sẽ phải trải qua nhiều cơn khốn khổ. Thiên Ma Giáo tan vỡ song họa hoạn vẫn còn, bất quá là một cuộc chuyển tay, một cách chuyển tiếp. Cho nên lão nhân gia chủ trương chống đối lại Liễu Hạo Sanh, đồng thời gia phụ cũng tìm cách tiếp thu dư lực Thiên Ma Giáo. Ngoài ra lão nhân gia còn kêu gọi võ lâm Trung Thổ giúp sức.

Yến Thanh cười nhẹ:

- Có địa lợi, nắm nhân hòa lệnh tôn dễ dàng đánh bại Liễu Hạo Sanh!

Kim Tử Yến lắc đầu:

- Không hẳn vậy đâu, Yến công tử! Sử Kiếm Như đã thừa nhận là người của Cửu Lão Hội, lão ta không biểu lộ một thái độ nào rõ rệt, hoặc giúp đỡ, hoặc phản đối. Lão hiện tại giữ thế trung lập giữa hai phe, không ngã về phe nào. Còn Đinh Hoảng và Tiết Y thì nói có lẽ quá già muốn thoái xuất giang hồ. Gia phụ cố thuyết phục cho họ lưu lại nhưng họ khkh giữ ý muốn đó. Mất mấy tay đó rồi lực lượng của gia phụ giảm sút quan trọng!

Yến Thanh hỏi:

- Còn các người khác?

Kim Tử Yến tiếp:

- Các người khác chưa tỏ rõ thái độ ra sao! Chỉ có Trần Lượng và Cửu Mai Phong nhiệt liệt tán đồng chủ trương của gia phụ. Gia huynh cho rằng Mạt Tạng và Liên Khiết Tâm am tường tình hình của Thiên Ma Giáo, nếu có hai người đó hỗ trợ giúp thì hay vô cùng, họ có nhiều hy vọng thu hút được đại bộ phận Thiên Ma Giáo. Do đó liền trong đêm tiệc mừng y dẫn trung nhân lên đường tìm hai vị ấy.

Yến Thanh lại hỏi:

- Bách Bình huynh biết họ Ở đâu hay sao mà đi tìm?

Kim Tử Yến đáp:

- Nghĩa mẫu tôi bảo là bà biết nên bà cùng đi với gia huynh dẫn đường.

Rồi nàng tiếp luôn:

- Nghĩa mẫu tôi cũng đồng quan niệm với tôi, chán ngấy sinh hoạt giang hồ. Tôi không tưởng là phải về sống trong gia đình họ Mã nên đã quyết định xem bà như mẹ ruột.

Từ nay tôi xng hô bà ta là thân mẫu, hai tiếng nghĩa mẫu vừa thốt đó là để cho công tử đừng làm lẩn thui. Nếu tôi đề cập đến thân mẫu là tôi ám chỉ nghĩa mẫu đó.

Nàng thở dài tiếp:

- Chẳng biết tại sao thân mẫu tôi đổi ý, bà không còn chán cảnh giang hồ nữa, trái lại còn nhiệt tâm hơn lúc nào hết. Thành ra tôi bơ vơ! Công tử hãy dẫn tôi cùng đi khắp bốn phương trời ở đâu cũng được.

Hiện tại không còn gì ràng buộc tôi nữa!

Yến Thanh cau mày:

- Lệnh tôn có bằng lòng không?

Kim Tử Yến khoát tay:

- Đừng quan tâm đến ông ấy! Ông ta đã thiếu trách nhiệm của một người chưa đối với con cái thì quyền gì mà ông kiểm soát được hành động của tôi!

Yến Thanh cau mày:

- Tại vì cô nương thất lạc từ thuở nhỏ, lệnh tôn lại chẳng biết đâu mà tìm thì làm sao lệnh tôn tròn trách nhiệm được!

Kim Tử Yến hừ một tiếng:

- Dù ông ấy có tròn nhiệm vụ đi nữa cũng chẳng ích lợi gì bởi tôi nhận thấy ông ấy không có cảm tình với tôi chút nào. Giả như có thì tình cảm đó cũng bị danh lợi phủ mờ.

Tóm lượt lại là ông lợi dụng tôi đó, công tử. Ông phân phó tôi khi nào gặp công tử thì phải tìm cách lôi cuốn công tử vào phe phái của ông.

Ông bảo rằng có sự tiếp trợ của công tử thì ông thành công cái chắc.

Cha con cách biệt nhau hai mươi năm trời lúc trùng phùng ông không mấy may vui vẻ, vừa gặp lại tôi ông có ch ơng trình lợi dụng tôi liền. Có một người chưa như thế đó thà không còn hơn! Cho nên tôi không khứng trở lại họ Mã, sống trong gia đình họ Mã. Hẳn là công tử không còn thắc mắc nữa về tôi.

Yến Thanh thở dài:

- Tử Yến! Tại hạ không thể mang Tử Yến theo mình!

Kim Tử Yến hấp tấp hỏi:

- Tại sao?

Rồi nàng van cầu:

- Đáp ứng đi công tử! Đừng bỏ rơi tôi, công tử!

Yến Thanh tiếp:

- Tại hạ biết lệnh huynh có ý muốn độc bá một phương trời, hùng tâm đó y nuôi dưỡng từ nhiều năm qua và y cũng có ý muốn lôi cuốn tại hạ về phe phái của y. Cho nên sau khi Thiên Ma Lệnh Chủ bị tiêu diệt rồi tại hạ len lén ra đi êm thấm sợ y hay được lại ngăn trở phiền phức. Bây giờ hiểu ra Liễu Hạo Sanh định tự lập tại hạ càng bất tiện mang cô nương cùng đi.

Kim Tử Yến hỏi:

- Họ tranh giành ảnh hưởng với nhau thì cứ để họ mặc sức mà tranh giành, can gì đến chúng ta?

Yến Thanh cười khở:

- Song phương cùng nhau tranh giành, cùng tìm cách lôi cuốn tại hạ, nếu tại hạ từ chối một bên thì bên đó sẽ tìm cách sát hại tại hạ bởi sợ bên kia lôi cuốn được.

Tóm tắt nếu không lôi cuốn được tại hạ thì bên nào cũng có thể giết tại hạ được, họ không bao giờ để yên cho tại hạ bởi bên này sợ tại hạ ngã theo bên kia.

Kim Tử Yến hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ công tử sợ họ?

Yến Thanh lắc đầu:

- Sợ thì chẳng bao giờ tại hạ sợ, gặp Liễu Hạo Sanh tại hạ còn dễ dàng tự vệ, còn có thể giết y nếu cần. Nhưng nếu gặp lệnh tôn hay lệnh huynh chẳng lẽ tại hạ giết họ?

Kim Tử Yến cao giọng:

- Nếu họ quyết tâm sát hại công tử thì công tử cũng có quyền tự vệ chứ!

Yến Thanh cười khở:

- Bây giờ thì có thể. Song sau khi dẫn cô nương cùng đi theo thì không được!

Bởi tại hạ làm sao giết được chưa và anh cô nương ngay trước mắt cô nương? Cô nương đâu thể bất động nhìn tại hạ hạ thủ!

Kim Tử Yến lặng người một chút.

Lâu lắm nàng mới thốt:

- Tôi có thể nói với gia phụ là không bao giờ công tử theo về với ai.

Tôi xin người bỏ qua cho, đừng tạo phiền phức cho công tử.

Yến Thanh gật đầu:

- Cô nương có thể bảo chứng với linh tôn, tại hạ không hề để Thiết Ky Minh lợi dụng!

Kim Tử Yến chớp mắt:

- Vậy là công tử đáp ứng cho tôi đi theo!

Yến Thanh đáp:

- Còn chờ xem linh tôn có chịu bỏ qua cuộc đeo đuổi theo tại hạ hay không mới được.

Kim Tử Yến giục:

- Chúng ta đi ngay bây giờ gặp gia phụ.

Yến Thanh lắc đầu:

- Cô nương đi một mình tốt hơn. Nếu cả hai chúng ta cùng đi vạn nhất linh tôn không bằng lòng thì chúng ta hết hy vọng ly khai!

Kim Tử Yến lắc đầu:

- Gia phụ không làm như vậy đâu! Gia phụ không thuộc mẫu người như công tử tưởng!

Yến Thanh cười khở:

- Tại hạ ước mong linh tôn không đến nỗi quá hèn như thế! Nhưng có ai dám bảo chứng cho một việc chưa xảy ra và có nhiều hy vọng sẽ xảy ra? Trước kia tại hạ chỉ biết mỗi một Bách Bình huynh là có chí lớn. Bây giờ tại hạ lại biết thêm có linh tôn ở phía sau làm hậu thuẫn cho y. Cho nên tại hạ hoài nghi con người của linh tôn.

Kim Tử Yến nín lặng một lúc.

Rồi nàng hỏi:

- Thế chúng ta làm sao?

Yến Thanh hôn phớt qua làn tóc của nàng mỉm cười đáp:

- Hiện tại không ai bảo cô nương phải hành nghề ca kỹ nữa, thế cô nương cứ an tĩnh ở đây, đoạn tháng qua ngày. Thỉnh thoảng tiếp trợ linh tôn làm một việc gì đó.

Kim Tử Yến lắc đầu ngoay ngoay:

- Không đâu! Tôi không tiếp trợ ai hết, tôi đã chán ngấy lối sinh hoạt hỗn loạn của dĩ vãng rồi.

Yến Thanh cười khở:

- Tại hạ tin rằng cô nương đã có quan niệm vững chắc về lễ thị phi, tuy nhiên cô nương cũng nên thử nghiệm một phen nữa xem sao! Quả như linh tôn có lo lắng cho an ninh võ lâm thì cô nương cũng nên tìm cách tỏ lộ hiếu tâm với đáng sinh thành.

Kim Tử Yến lắc đầu:

- Khỏi phải thử nghiệm. Tôi biết cái tâm của ông ấy chỉ nghĩ đến quyền lợi cá nhân thôi!

Yến Thanh chớp mắt:

- Có sao đâu! Quyền lợi cá nhân có đầy đủ mới đem phân phối khắp người đời chứ?

Con người không quyền, không thể phỏng có làm gì được ích lợi cho ai?

Kim Tử Yến nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi:

- Công tử có phải là người của Cửu Lão Hội chăng?

Yến Thanh hỏi lại:

- Tại sao đến lúc này rồi mà cô nương còn hỏi câu đó?

Kim Tử Yến đáp:

- Tại vì công tử nhiệt tâm quá!

Yến Thanh tiếp:

- Tuy là một lãng tử, tại hạ dù sao cũng là con nhà võ, con nhà võ có cái thiên chức của mình, tại hạ không thể bỏ quên cái thiên chức đó. Tại hạ không bao giờ cúi đầu trước kẻ ác, sợ thế lực của kẻ ác. Tại hạ không chấp nhận sự chung chạ với kẻ ác đó là tiêu chuẩn xử thế lập thân của tại hạ. Tuy nhiên, điều rõ rệt hơn hết là tại hạ không thuộc bất cứ bang hội, môn phái nào bởi tại hạ là lãng tử, là người của trời mây trắng nước, sóng biển, núi rừng, không câu thúc. Quy luật, mạng lệnh là những thứ mà tại hạ rất cố kỵ.

Kim Tử Yến tặc lưỡi:

- Trong chiến dịch trừ diệt Thiên Ma Giáo có rất nhiều người của Cửu Lão Hội trợ giúp.

Yến Thanh đáp:

- Cửu Lão Hội thành lập với mục đích chống đối Thiên Ma Giáo, tại hạ chiến đấu với Thiên Ma Giáo tự nhiên Cửu Lão Hội trợ giúp.

Kim Tử Yến cãi:

- Không! Công tử đừng quên, khi tôi còn là chủ trì phân đàn Kim Lăng thì công tử bắt liên lạc với Sử Kiếm Như cùng một lúc với sự phát giác tổng đàn Thiên Ma Giáo. Công tử nhanh chân hơn tôi.

Yến Thanh cười nhẹ:

- Con người ai cũng có cái may, may sớm may muộn. Tại hạ gặp cái may sớm hơn cô nương thôi chứ có tài cán gì hơn ai? Còn như liên lạc Sử Kiếm Như thì không đúng lắm.

Bất quá rời khỏi nhà họ Mạt ra tại hạ gặp bọn Sử Kiếm Như thôi. Họ Mạt và Sử Kiếm Như là lân cận nhau mà!

Kim Tử Yến thốt:

- Tôi hy vọng công tử nói thật! Chứ gia phụ thì rất mực chú ý đến người trong Cửu Lão Hội đó nhé! Sử Kiếm Như nghe gia phụ dự định tiếp thu dư đảng của Thiên Ma Giáo để xng bá tại đất Giang Nam bèn phản đối liền bỏ tiệc đi với niềm căm phẫn.

Yến Thanh tiếp:

- Những việc đó không liên can gì đến tại hạ. Tuy nhiên đứng bên ngoài nhận xét tại hạ tự hỏi lực lượng của lĩnh tôn có sánh được với Cửu Lão Hội chăng? Sau Thiên Ma Giáo hiện tại trên giang hồ Cửu Lão Hội là lực lượng lớn nhất.

Kim Tử Yến mỉm cười:

- Lực lượng Cửu Lão Hội đành là lớn mạnh thật, song sau chiến dịch Mạt Sầu Hồ đại bộ phận đã lộ liễu rồi, không còn đáng sợ nữa.

Yến Thanh hỏi:

- Lĩnh tôn chuẩn bị đối phó với họ thế nào?

Kim Tử Yến thốt:

- Gia phụ chẳng có nói gì về việc đó. Song từ ngày biết được thái độ của Sử Kiếm Nhữ à bọn hội, gia phụ bố trí cuộc giám thị quanh họ cực kỳ nghiêm mật. Nếu công tử là người trong Cửu Lão Hội thì đừng đến đó gặp họ. Nguy hiểm lắm.

Yến Thanh cười khở:

Tại hạ tìm họ để làm gì chứ? Tránh họ còn mệt thay ai lại đi dẫn xác đến cho họ nắm đầu? Phải biết Thanh Bình Kiếm Sử Kiếm Nhữ từng nhân danh là bằng hữu của gia s, khuyến dụ tại hạ theo về với lão, tại hạ cự tuyệt. Tại hạ từ nay không dám công khai lộ diện nữa bởi cả ba phía Cửu Lão Hội, Thiết Kỳ Minh và lĩnh tôn đều muốn lôi cuốn tại hạ.

Kim Tử Yến thoáng lộ vẻ hoan nghinh trong ánh mắt, thốt:

- Họ giành công tử là phải lắm! Bởi vì công tử bỗng dng lại nổi bật như đầu tinh chói rạng khắp sông hồ... Yến Thanh cười nhẹ:

- Cô nương quá khen! Bất quá tại hạ biết được một vài đường kiếm rồi gặp may mắn tạo được chút thắng lợi chứ tài năng có chi cao kỳ, đáng kêu hãnh đâu!

Kim Tử Yến lắc đầu:

- Kiếm pháp là một phương tiện phụ thuộc, có trí ứng biến mới đáng kể. Năng lực đó trên đời này chẳng có mấy tay sánh kịp công tử, cho nên ai cũng muốn chiếm công tử cho kỳ được!

Yến Thanh tiếp:

- Đối phó với Thiên Ma Giáo như tại hạ đã nói, nhân cái hứng nhất thời mà gây thị phi, rồi dây da mãi cho đến ngày chiến dịch Mạt Sầu Hồ mở màn. Tại hạ đã chán ghét bất cứ mọi cuộc tranh đấu nào nên dặn lòng từ nay đứng ngoài lề sinh hoạt của giang hồ. Chỉ đi tìm thú vui dành cho một lãng tử, không kém không hơn. Tuy nhiên thì tại hạ xin nói phòng một câu, nếu lĩnh tôn hoạt động cho chính nghĩa thì tại hạ sẽ không nề hà gì sẵn sàng tiếp trợ trong phạm vi tài sức. Để sau

đó tại hạ cùng cô nương nắm tay nhau dìu dắt trên vạt nẻo đường đời.

Kim Tử Yên suy nghĩ một chút:

- Cũng được!

Tôi xin nghe lời công tử theo dõi hoạt động của gia phụ một thời gian.

Bất quá tôi không chịu về ở tại nhà họ Mã mà tôi cứ lưu lại tòa tiểu lâu này. Công tử muốn gặp tôi thì đến đây nhưng tốt hơn đến vào lúc ban đêm để tránh sự tình báo của các phe phái.

Dừng một chút nàng tiếp:

- Giả như công tử không tiện đến đây thì hãy sang bến Tần Hoài hỏi Mẫu Đơn Hồng.

Nàng ấy là bạn thân của tôi đấy, mọi liên lạc giữa chúng ta có thể qua trung gian của nàng.

Cả hai chia tay nhau trong lựuluyến.

- Rời khỏi tòa tửu lâu của Kim Tử Yên, đi một quãng đường xa xa, Yên Thanh chợt quay đầu lại thấy có bóng người thấp thoáng phía hậu.

Biết là mình bị theo dõi, chàng bấm bụng cười thầm.

Chàng lờ đi, như chẳng hay biết chi, nhưng cố ý dẫn dụ người phía sau đi vào chỗ vắng vẻ hơn.

Đến một chiếc cầu đá chàng vọt nhanh qua cầu rồi tạt ngang qua một bên, chui xuống gầm cầu bám vào một cây đà.

Bọn theo dõi chàng vọt qua cây cầu, đi luôn.

Chúng gồm ba người thuộc Thập Cẩm Thập Thú trong Long Võ và Cảnh Thái hai tiêu cục.

Yên Thanh nhận diện được Bạch Nhạn Lâm Kỳ.

Còn hai người kia là Thanh S Dư ơng Mãn và Cẩm Kê Đào Lập.

Yên Thanh biết chứ không quen.

Trông thấy Lâm Kỳ Yên Thanh còn hoài nghi hơn chưa con họ Mã.

Mã Bách Bình từng cho chàng biết lúc xâm nhập tổng đàn Thiên Ma Giáo là y đã xử quyết Lâm Kỳ rồi.

Nhưng bây giờ Lâm Kỳ xuất hiện tại đây thì rõ ràng lời tố cáo đó do một dụng tâm bí ẩn.

Chàng nằm yên tại chỗ nhìn theo ba người đi tới, đi mãi một lúc rồi họ quay trở lại dừng chân nơi cầu.

Lâm Kỳ căn dặn:

- Kỳ quái thật! Mới đó mà chúng ta chẳng thấy hấn ở đâu!

Đào Lập thốt:

- Hay là hấn rẽ vào con đường mòn, đường tắt nào đó?

Lâm Kỳ lắc đầu:

- Không bao giờ có việc đó, quanh đây là cánh đồng trống trải, nếu hần rỏ đi đâu thì chúng ta phải thấy. Trừ ra hần mọc cánh như chim mà bay đi thì chúng ta mới chẳng phát hiện!

Đào Lập tiếp:

- Lâm huynh! Đáng lẽ chúng ta theo sát hơn, theo sát thì thấy hần chạy về ngỏ nào!

Lâm Kỳ hừ một tiếng:

- Nếu theo sát hần phát hiện ra chúng ta thì sao? Bằng vào công lực của ba chúng ta hiệp lại chắc gì thu thập được hần. Này Đào Lập! Ta biết ng ời muốn báo thù cho anh họ ng ời là Đào Hoằng, song ít nhất ng ời cũng phải biết tự lượng sức mình, có như vậy mới không nạp mạng một cách oan uổng.

Đào Lập bĩu môi:

- Ba ng ời hiệp lại không hạ nổi hần à?

Lâm Kỳ cười lạnh:

Tại tổng đàn cạnh Mạt Sầu Hồ chính lĩnh chủ còn không hạ nổi hần, ba chúng ta mà đáng kể gì! Thôi đi, đừng mơ mộng gì cả, cứ tìm ra tung tích hần rồi mình phân nhau ai canh chừng cứ canh chừng, ai báo cáo với cục chủ cứ báo cáo. Tự nhiên cục chủ sẽ có cách đối phó với hần.

Thanh S Dư ơng Mạnh cất tiếng:

- Lâm huynh từ Thiên Ma Giáo chuyển sang có thể là không hiểu rành. Nếu cục chủ không cần mợn tay y để phá vỡ Thiên Ma Giáo thì hần đã bỏ mạng từ lâu rồi đấy! Hiện tại cục chủ có ra lệnh gặp hần tại đâu cứ giết tại đó. Ngoài ra bọn anh em tại hạ có cách chế ngự hần, chỉ cần gặp hần thôi, Lâm huynh cứ đứng bên ngoài mà xem anh em tại hạ lãnh phần thu thập hần cho!

Lâm Kỳ trầm giọng:

- Cục chủ có bảo như vậy à! Không hần là như vậy đâu. Ta có nghe cục chủ định gả con gái cho hần cốt để lôi cuốn hần kia mà!

Dư ơng Mạnh xì lên một tiếng:

- Lâm huynh tưởng rằng cục chủ là Mã Cảnh Long hay sao chứ!

Lâm Kỳ trố mắt:

- Chẳng lẽ không phải vậy?

Dư ơng Mạnh bật cười hắc hắc:

- Lâm Huynh sai quá xa! Sai hàng ngàn dặm vậy đó! Bất quá lão Mã khoác cái danh xng vậy thôi, nhưng trên thực tế thì địa vị của lão còn thấp kém hơn địa vị con trai lão!

Lâm Kỳ giật mình lợt nữa:

- Thì ra cục chủ lại là một người khác nữa?

Dư ơng Mạnh gật đầu:

- Phu nhân của thiếu cục chủ!

Lâm Kỳ kinh ngạc hơn hai lần trước:

- Phu nhân của thiếu cục chủ? Thiếu cục chủ lấy vợ từ lúc nào mà có phu nhân?

Dư ơng Mạnh cười ranh mãnh:

- Lâm huynh còn mù mờ nhiều việc quá! Người chủ trì chân chánh ở phía sau chính là hai nữ nhân. Một là phu nhân thiếu cục chủ, một là đại thơ của phu nhân thiếu cục chủ, họ hiệp nhau nắm giữ quyền lãnh đạo. Thiên Ma Lệnh Chủ ngày trước do hai nữ nhân đó chủ trì mà có danh trên giang hồ. Đến khi đắc thế rồi lại muốn trở mặt với họ nên họ bèn tìm cách loại trừ. Nếu họ không có ý đó thì mời Yến Thanh cũng trở thành vô dụng trước Thiên Ma Giáo!

Đào Lập tiếp nói:

- Mã Bách Bình cũng là một tay đao để đấy, vừa nắm được tình yêu của em lại toan lật đổ người chị để nắm được trọn quyền hành động. Chẳng biết hắn nói sao mà nhị môn chủ lại nghe theo! Cũng may đại môn chủ tinh tế phát hiện được giả tâm của tiểu tử nên phá hỏng mưu mô của hắn từ trong trứng. Hiện tại thì đại môn chủ mạnh thế hơn rõ rệt.

Này Lâm huynh, tại hạ xem Lâm huynh cũng khá đẹp trai, sánh với bọn tại hạ Lâm huynh là tiên đồng còn bọn này là quỷ sứ, nếu được tiến cử cạnh đại môn chủ hắn Lâm huynh được quý trọng lắm!

Lâm Kỳ ngờ ngác:

- Ngươi nói gì? Ta chẳng hiểu mảy may!

Đào Lập tiếp:

- Bí mật! Hoàn toàn bí mật!

Hắn hỏi:

- Lâm huynh biết Thiên Ma Lệnh Chủ là ai chẳng?

Lâm Kỳ lắc đầu:

- Không! Lão Mã quát một ngọn roi lệnh chủ nát bấy đầu, cho đến bây giờ không ai biết Lệnh Chủ là ai vì chẳng nhận diện được!

Đào Lập mỉm cười:

- Có thể lão Mã đã nhận ra Lệnh Chủ! Không phải là nhận ra người mà nhận được ký hiệu Thiên Tàn Môn trên người của Lệnh Chủ!

Lâm Kỳ kêu lên:

- Ngươi nói sao? Lệnh Chủ Thiên Ma xuất thân từ Thiên Tàn Môn?

Đào lập gật đầu:

- Phải! Thiên Tàn Môn! Một môn phái hai mươi năm trước từng làm

ma làm gió khắp giang hồ! Thiên Tàn Môn tựa hồ bị tiêu diệt sau ngày môn chủ là Bạch Vân Thâm bị Kinh Thiên Nhất Kiếm Hoa lão quỷ huy động các cao thủ khắp các đại môn phái bao vây sát hại. Thực ra Bạch Vân Thâm là tay cơ trí biết lo xa nên mấy năm trước khi chết đã cho thuộc hạ tạo cơ sở gây thực lực khắp nơi, âm thầm tổ chức một thời thân là Thiên Ma Giáo đó. Nhờ thế dù Thiên Tàn Môn bị tiêu diệt, Thiên Ma Giáo vẫn còn. Bất quá danh xưng thay đổi mà thôi. Người lãnh nhiệm vụ gây thế lực khắp nơi chính là Bạch Phúc!

Lâm Kỳ chớp mắt:

- Vậy ra Thiên Ma Linh Chủ chính là Bạch Phúc? Bạch Phúc chính là người bị Mã Cảnh Long sát tử?

Đào Lập gật đầu:

- Đúng vậy! Lúc Bạch Vân Thâm chết, hai vị môn chủ còn nhỏ do bốn vị trưởng lão đưa hai người đến một nơi bí mật huấn luyện võ công. Chín năm trước đây hai cung chủ thành nhân và thành tài. Bốn vị trưởng lão mới đưa đi tìm Bạch Phúc đòi lão ta trao trả quyền bính, Bạch Phúc không chịu. Vì thế lực của Bạch Phúc rất lớn mà bốn vị trưởng lão chưa có vây cánh đành nhượng bộ không dám chiến, chỉ cầu hòa âm thầm tuyển chọn nhân viên huấn luyện tại Thiên Tuyệt Cốc chuẩn bị lật đổ Bạch Phúc giành lại quyền bính.

Chính lúc đó bọn tại hạ gia nhập hệ phái của hai môn chủ. Chắc Lâm huynh cũng gia nhập Thiên Ma Giáo vào thời kỳ đó nhưng được huấn luyện tại một nơi khác cho nên chúng ta không nhận được nhau. Bạch Phúc cũng mở một trường huấn luyện đào tạo thêm nhân viên phòng bị hai môn chủ quật ngược thế cờ.

Lâm Kỳ gật đầu:

- Phải! Nơi ta được huấn luyện rất bí mật ta cũng chẳng biết ở tại địa phương nào.

Đào Lập tiếp:

- Dù sao thì bọn tại hạ cũng được huấn luyện chu đáo hơn, tại hạ dám chắc Lâm Huynh kém bọn này đó.

Lâm Kỳ không phục thốt:

- Nếu thế chúng ta thử so tài xem sao! Ta thấy tại tiêu cục trong cuộc đấu hàng năm các ng ời đều tầm cỡ giữa đám Thập kia mà! Nếu có sở năng sao không giở ra mà chiêm hạo!

Đào Lập mỉm cười:

- Bọn tại hạ được lệnh nhờ các vị cho Bạch Phúc an tâm, bọn tại hạ yếu kém thì lão không lo nghĩ cho địa vị của lão nữa. Chứ nếu không thì chức hộ pháp cũng về tay bọn này được như thường nói

chi là một ngôi thứ trong Thập Cầm Thập Thú. Nếu Lâm huynh muốn ngày nào đó chúng ta sẽ so tài với nhau xem tại hạ nói có đúng sự thật hay không?

Lâm Kỳ vụt hỏi:

- Mã Bách Bình đứng về cánh của các người?

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 6

Vó sắt rời quân mây

Đào Lập gật đầu:

- Phải! Hắn là tay xuất sắc nhất trong bọn tại hạ đó. Nhờ thế hắn lọt vào mắt xanh của nhị môn chủ, nhị môn chủ mới lấy hắn. Bạch Phúc không hiểu mối liên hệ giữa nhị môn chủ và tiểu tử họ Mã nên tìm mọi cách lôi cuốn Mã Cảnh Long về phe của lão, hứa hẹn dành nhiều ưu đãi cho Mã Cảnh Long, hy vọng Mã Cảnh Long kéo luôn con trai về theo lão để giảm bớt thực lực của nhị vị môn chủ. Nhưng Mã Cảnh Long lại cao hơn, mong muốn con trai trong tư ơng lai sẽ trở thành tân chủ nhân Thiên Tàn Môn cho nên họ Mã ngã về phe bọn tại hạ, cuối cùng hạ sát Bạch Phúc.

Lâm Kỳ hỏi:

- Nhị vị môn chủ là con của Bạch Vân Thâm? Tên chi?

Đào Lập đáp:

- Đại môn chủ là Bạch Kim Phượng, nhị môn chủ là Bạch Ngân Phượng, hai chị em có võ công tuyệt vời nhưng mỗi người lại có một tính cách riêng biệt!

Lâm Kỳ ạ một tiếng:

Đào Lập tiếp:

- Đại môn chủ là tay đa tình, có thể bảo là một con người bốc lửa!

Hầu hết bọn tại hạ đều có gần gũi nàng. Chỉ có Mã Bách Bình là tránh né không chịu tiếp cận với nàng thôi.

Hắn một mực thiết tha với nhị môn chủ chiếm được con tim của nhị môn chủ. Quả thật là tiểu tử cao minh hơn bọn này vậy!

Lâm Kỳ thốt:

- Hai ng ời đem những việc đó cáo tố với ta hắn là muốn đề nghị với ta điều chi?

Đào Lập gật đầu:

- Đư ơng nhiên! Đại môn chủ là tay đa tình thật, song mau chán. Gần ai một đôi ngày thôi rồi tổng cổ người đó ra khỏi phòng không hề luyến tiếc. Thực ra cũng không đáng trách nàng đổi thay nhanh chóng bởi vì bọn tại hạ người nào cũng xấu như ma cả nàng làm sao mê nổi! Chẳng qua lúc cần không có cái hay thì bắt buộc phải dùng cái dở. Chỉ tại mình không xứng đôi vừa lứa với nàng!

Lâm Kỳ thốt:

- Cái đó thì ta thấy! Các ngươi có bốn người được phái đến tiêu cục nhưng cả bốn người nhập lại bỏ qua bỏ lại cũng không thành nổi một gã xem được!

Gái nào mà mê cái hạng bất thành nhân dạng như vậy!

Đào Lập cười khan:

- Cái đó là do bốn vị trưởng lão thấy rõ tánh nết của đại môn chủ nên không dám tuyển chọn nam nhân đẹp mà chỉ thu dụng bọn xấu xí như tại hạ. Mã Bách Bình là người duy nhất khôi ngô tuấn tú trong hàng thuộc hạ thôi. Hắn thành hôn với nhị môn chủ cũng là do bốn vị trưởng lão kết hợp cho vậy!

Lâm Kỳ xng hô sở sàng với chúng nên cũng hơi ngượng nên đổi thái độ.

Y hỏi:

- Hai vị có chỉ thị gì cho tại hạ đây?

Đào Lập mỉm cười:

- Đưa Lâm huynh vào cánh đại môn chủ thừa cơ hội tốt dẫn dụ đại môn chủ rồi ở bên trong tìm cách nâng đỡ bọn này lên. Chúng ta sẽ vương mình tạo một thế đứng không thể chịu lép nhị môn chủ và Mã Bách Bình trong tư ơng lai, thế nào hai chị em họ cũng có chuyện xung đột, tàn diệt nhau để giành độc quyền lãnh đạo. Cái động cơ thúc đẩy cuộc xung đột là do chưa con họ Mã chủ trương đó.

Lâm Kỳ trầm ngâm suy nghĩ.

Dư ơng Mạnh tiếp nói:

- Bốn trưởng lão cũng chia thành hai phe, một ủng hộ đại môn chủ, một chủ trì nhị môn chủ, cái thế tư ơng tranh ngày nay còn quân bình nhưng trong tư ơng lai chỉ sợ đại môn chủ thất bại vì thiếu cộng sự viên đắc lực. Mình phải tìm cách củng cố thế đứng của mình nên ngay từ bây giờ mình phải tìm thêm viện thủ tăng cường thực lực.

Còn một lẽ này nữa là Mã Cảnh Long nói rằng sẽ gả con gái cho Yến Thanh, chuyện đó không đúng sự thực đâu. Lão ta dùng con gái làm mồi câu Yến Thanh về với lão rồi lão tìm cách đưa Yến Thanh cho đại môn chủ. Có trai đẹp bên mình đại môn chủ sẽ miệt mài trong ái ân, bỏ lơ việc lớn, chưa con họ Mã sẽ dễ bề thực hiện mưu đồ thôn tính. Cho nên cần phải có một người chặn trước Yến Thanh, người đó khích lệ đại môn chủ, khuếch trương thực lực, một ngày nào đó mình sẽ đè bẹp bọn Mã và nhị cung chủ. Lâm huynh có dịp vương mình mở mặt với đời, bọn tại hạ cũng được hưởng nhờ đôi chút! Nếu không liệu sớm một ngày nào đó mình trở tay không kịp, bọn tại hạ chết đã đành mà Lâm huynh suốt đời cũng chỉ làm tay sai cho Mã Bách Bình!

Lâm Kỳ hừ một tiếng:

- Chắc gì Mã Cảnh Long dẫn dụ được Yến Thanh! Tiểu tử đó lợi hại lắm đấy!

Đào Lập mỉm cười:

- Lâm huynh có chỗ không hiểu biết đó thôi chứ Mã Cảnh Long học được thuật Mê Tâm của Thiên Tàn Môn. Chỉ cần lão ta gặp hấn đối diện với hấn là lão có cách biến đổi hấn hoàn toàn, thành ngoan ngoãn sai đâu làm đó, bảo gì làm nấy!

Lâm Kỳ cau mày:

- Thế mình phải làm sao?

Đào Lập đáp:

- Giết Yến Thanh!

Lâm Kỳ lắc đầu:

- Cần gì phải giết! Để tại hạ đến gặp đại môn chủ, nếu may mắn đại môn chủ vừa ý rồi, Yến Thanh có đến cũng là kẻ đến sau, còn giờ trò gì được nữa?

Đào Lập cười hắc hắc:

- Tại hạ đã nói đại môn chủ thay tình như thay áo, Lâm huynh bắt quá chỉ được cái nước da trắng trẻo thôi chứ về tướng mạo làm sao sánh được với Yến Thanh? Gặp Yến Thanh rồi đại môn chủ sẽ đập Lâm Huynh ra khỏi cửa là cái chắc! Và như vậy mọi mưu mô của chúng ta phải hỏng, công trình phải phí bỏ!

Lâm Kỳ trầm ngâm một chút:

- Giết Yến Thanh đâu phải là một việc dễ làm!

Đào Lập thốt:

- Đừng lo, Lâm huynh khỏi phải động thủ. Chỉ cần gặp hấn là bọn này có cách hạ hấn! Nói cùng mà nghe, bọn tại hạ tin rằng Lâm huynh thừa sức giết hấn nếu muốn tự tay giết hấn!

Lâm Kỳ cười khở:

- Tại hạ mà giết nổi hấn! Lệnh Chủ Thiên Ma còn ngán hấn! Cả Thanh Bình Kiếm Sử Kiếm Nh, Trần Lượng và Cửu Mạt Phong ba người hiệp lại cũng không làm gì nổi hấn.

Phỏng tại hạ có tài năng gì hơn các vị đó!

Đào Lập thốt:

- Tiếng là anh em tại hạ lãnh phần thu thập hấn song thực ra Lâm huynh phải giúp sức mới xong, có điều Lâm huynh khỏi phải động thủ làm chi cho mệt. Gặp hấn, anh em tại hạ giao thủ với hấn còn Lâm huynh thì nấp ở đâu đó chờ cơ hội phóng Xuyên Tâm Tiêu! Vấn đề sẽ được giải quyết như ý muốn!

Lâm Kỳ kêu lên:

- Các vị muốn tại hạ phóng Xuyên Tâm Tiêu?

Dư ơng Mãnh chen vào:

- Nếu Lâm huynh nói rằng mình không biết sử dụng Xuyên Tâm Tiêu thì thật là khó hiểu quá! Mã Cảnh Long, Mã Bách Bình hay một số người khác có thể không hiểu rõ ngón nghề của Lâm huynh chứ bọn tại hạ thì hiểu rõ lắm! Lâm huynh là một trong số ba mươi sáu sát thủ của Thiên Ma Linh Chủ làm gì mà không biết phóng tiêu!

Lâm Kỳ lắc đầu:

- Hai vị hiểu rõ thân phận của Thiên Ma Linh Chủ, lại am tường nội tình của Thiên Ma Giáo. Tại sao còn cho rằng tại hạ là một trong số ba mươi sáu sát thủ của Linh Chủ?

Dư ơng Mãnh cười nhẹ:

- Nay Lâm huynh, tuy bọn tại hạ biết thân phận chân chánh của Thiên Ma Linh Chủ song lại không hiểu được những sát thủ là ai, bởi bộ môn sát thủ do Liên Khiết Tâm quản lý. Dù Lâm huynh không biết thân phận của Linh Chủ song sự thực thì Lâm huynh là một sát thủ. Bọn tại hạ sở dĩ tìm Lâm huynh là vì tuyệt kỹ đó.

Dư ơng Mãnh cười nhẹ:

- Phải đó! Ngoài tuyệt kỹ đó Lâm huynh đâu còn cái chi khác đặc biệt khiến người ta phải chú ý?

Lâm Kỳ lắc đầu:

- Hai vị làm! Làm to quá! Tại hạ không hề biết cách phóng Xuyên Tâm Tiêu!

Đào Lập trầm g ơng mặt:

- Lâm huynh nói thế nghĩa là sao chứ! Mã Cảnh Long hồ đồ chứ bọn này đâu có hồ đồ! Trong tòa trang viện cạnh Mạt Sầu Hồ, Mạt Tử chết vì một mũi Xuyên Tâm Tiêu, mũi tiêu đó do chính Lâm huynh phóng ra. Nếu bọn tại hạ đem sự tình tiết lộ với Liên Khiết Tâm thì liệu nàng ấy có để yên cho Lâm huynh chăng?

Lâm Kỳ cự nự:

- Tại sao hai vị nghi oan cho tại hạ?

Đào Lập cười lạnh:

- Hắc hử Đào Hoằng đâu có phải là anh họ của tại hạ mà là anh ruột đấy! Chính đại môn chủ tìm cách đưa y vào Thiên Ma Giáo làm nội tuyến đấy! Cho nên có việc gì về Lâm huynh mà tại hạ không rõ?

Lâm Kỳ giật mình:

- Anh em ruột?

Đào Lập tiếp:

- Phải! Thiên Ma Linh Chủ điều tra rất kỹ về sát thủ của lão ta trước khi thu dụng song lão làm sao truy ra được những chi tiết xa xôi! Đào

Hoảng là anh em ruột của tại hạ, vì bá bá không có con nên song thân tại hạ đưa y về làm nghĩa tử bá bá. Thành thử từ thân huynh y trở thành đường huynh. Tuy nhiên anh em tại hạ dù xa cách nhau từ thuở nhỏ vẫn biết rõ là anh em ruột với nhau. Do đó anh em tại hạ không dấu diếm nhau bất cứ việc gì.

Lâm Kỳ thốt:

- Đào Hoảng chết là đáng lắm, việc của giáo phái y đâu có thể tùy tiện tiết lộ như vậy!

Dù tiết lộ với anh em ruột, vợ con, chưa mẹ y cũng phạm quy luật như thông.

Đào Lập bữu môi:

- Lâm huynh đừng quên y là người của Thiên Tàn Môn đưa qua để làm nội tuyến đó!

Lâm Kỳ hừ một tiếng:

- Thế rồi các hạ nóng giết Yến Thanh để báo thù cho Đào Hoảng phải không?

Đào Lập lắc đầu:

- Đâu phải vậy! Mã Bách Bình là người chỉ huy của bọn tại hạ, hẳn tất nhiên có cáo tố tại hạ gia huynh chết nơi tay ai!

Lâm Kỳ biến sắc:

- Mã Bách Bình nói sao?

Đào Lập tiếp:

- Không cần phải khẩn trương, Lâm huynh! Tuy chính Lâm huynh hạ thủ song tại hạ biết Lâm huynh bị Vu Tuấn dụ hoặc. Vu Tuấn táng mạng tại Hồng Diệp Trang mối thù của gia huynh kể như báo phục rồi. Bây giờ chỉ còn vấn đề hợp tác giữa chúng ta thôi.

Chẳng rõ thái độ của Lâm huynh như thế nào... Lâm Kỳ cười khổ:

- Thiên Ma Lịnh Chủ chết. Mã Cảnh Long không tín nhiệm tại hạ, tại hạ đang ở trong cảnh cùng, lẽ không xong, tới không chỗ còn dẫn đo gì nữa!

Đào Lập cười hì hì:

- Lâm huynh nói chơi đấy thôi! Mã Cảnh Long là người được Bạch Phúc tín nhiệm nhất, còn Lâm huynh lại là tay tâm phúc của Mã Cảnh Long làm gì có việc lão bất tín nhiệm Lâm huynh! Lão Mã thừa dịp Bạch Phúc đóng cửa luyện công, mạo dụng Bạch Phúc bức Liên Khiết Tâm tạo phản lại lợi dụng Lâm huynh hãm hại Mạt Tử, làm cho Liên Khiết Tâm căm hận Thiên Ma Giáo, giết Phí Cẩn gây chấn động đến Bạch Phúc. Bạch Phúc phải bỏ dở cuộc luyện công mở cửa chạy ra. Nhân đó trong một đêm Thiên Ma Giáo tan vỡ, tiếng là công của Yến Thanh song thực sự là do thành tích của lão Mã và Lâm

huynh tạo nên. Rồi trọn thế lực Thiên Ma Giáo chuyển sang tay họ Mã, cuối cùng về tay nhị môn chủ.

Lâm Kỳ lại biến sắc lើ lại mấy bậc, hấp tấp hỏi:

- Thực sự các hạ có ý tứ gì?

Đào Lập điềm nhiên:

- Không có ý tứ gì cả! Bất quá để tìm chứng có nguyên nhân cái chết của Mạt Tử thôi.

Tại hạ chỉ muốn biết Mạt Tử chết nơi tay ai thôi!

Lâm Kỳ hừ một tiếng:

- Các vị không hề hiểu kẻ hạ thủ là tại hạ?

Đào Lập đáp:

- Trước kia thì không biết nhưng bây giờ thì biết!

Lâm Kỳ hỏi:

- Tại sao các hạ có ý tưởng là tại hạ hạ thủ? Có ý tưởng mới truy tra chứ!

Đào Lập đáp:

- Các vị hành động rất cẩn mật, đích xác khó có ai biết được.

Tuy nhiên trước khi xâm nhập tổng đàn Thiên Ma Giáo, Mã Bách Bình có tuyên bố tận diệt những phần tử nào không quy phục hẳn.

Điều đó quả hẳn có làm song suy lại Lâm huynh vẫn còn sống nhăn răng! Mà Lâm huynh là người do Lĩnh Chủ Thiên Ma đưa đến phân đàn với mục đích giám thị hẳn. Tại sao hẳn chừa Lâm huynh? Đó là một nghi vấn. Nghi vấn thứ hai ba mươi sáu sát thủ sử dụng Xuyên Tâm Tiêu do chính Liên Khiết Tâm huấn luyện, tất cả đều biết năng tư tình với Mạt Tử cho nên không một người nào nỡ sát hại Mạt Tử! Trừ ra hung thủ bị Mã Bách Bình mua chuộc! Ngoài Lâm huynh ra, còn ai nữa chứ!

Lâm Kỳ biến sắc:

- Thế những gì các hạ nói trước đây là thật hay giả?

Đào Lập tiếp:

- Có thật có giả! Các sự việc về Thiên Tàn Môn là thật, các việc liên quan đến hai môn chủ là thật. Còn giả là tánh cách của hai môn chủ. Nhị môn chủ Bạch Ngân Phượng là con người thâm dật. Đại môn chủ Bạch Ngân Phượng là con người đoan trang, nghiêm chính. Đại môn chủ không cần báo phục bởi dù sao thì Bạch Phúc chỉ giành quyền thôi chứ không có thực hiện mưu mô hại người, sanh thù gây oán với chị em họ. Bất quá đại môn chủ chỉ muốn lấy lại cơ nghiệp của cha, chinh đồn lại cho quy mô để bành trướng thế lực, tao thỉnh thế cho bằng ngày trước.

Nhưng sau khi trừ diệt Bạch Phúc rồi thì Mã Bách Bình đã để lộ đã

tâm, định thôn tính Thiên Tàn Môn mà nhị môn chủ thì sẵn sàng theo hấn. Đại môn chủ không muốn trọng dụng Mã Bách Bình nhưng không biết làm cách nào loại trừ hấn được.

Hấn có một số cao thủ làm hậu thuẫn, ngoài ra còn có nhị môn chủ chủ trì. Rồi các trưởng lão thì vì lợi lộc mà chia phe tam tứ không còn nhất trí với đại môn chủ. Bọn tại hạ là những phần tử trung thành với đại môn chủ, chủ lo thì mình phải liệu. Do đó bọn tại hạ phải xuất ngoại đi tìm viện thủ.

Lâm Kỳ hỏi:

- Vì vậy các vị tìm đến tại hạ?

Đào Lập mỉm cười:

- Lâm huynh là người thân tín của họ Mã, dám chết sống cho họ Mã, tìm Lâm huynh mà đưa về cho cung chủ có khác nào công cộ về xơi thịt người nhà!... Lâm Kỳ lễi nhanh mấy bước:

- Vậy các vị định làm gì tại hạ?

Đào Lập đáp:

- Tìm được chánh phạm vụ án Mạt Tử là mua lòng được Liên Khiết Tâm. Tìm Lâm huynh là vậy đó, bọn tại hạ phải nhờ đến Lâm huynh một phen!

Lâm Kỳ tuốt kiếm gần từng tiếng:

- Các vị đừng nuôi mộng! Bằng vào sức lực cả hai lại đòi hỏi một khuất phục nơi Lâm Kỳ này là hai vị tìm sao trên trời mà hái đó!

Đào Lập và Dư ơng Mạnh cùng một lúc tuốt kiếm lột tới tấn công toan giành tiên cơ.

Lâm Kỳ thoái hậu mấy bước, đứng sát bờ sông.

Đào Lập cười thốt:

- Lâm Kỳ! Bây giờ ng ời thấy rõ cha?

Luận về võ công chân chánh ta thừa sức đánh bại ng ời!

Đúng vậy.

Khi đối phương xuất thủ Lâm Kỳ không sao hoàn thủ kịp đánh lui lại.

Đến lúc này y mới nhận thấy đối phương quả có tài, hơn y mấy bậc.

Và bao lâu nay đối phương giả vờ chịu kém chẳng qua vì nhiệm vụ bắt buộc họ phải nhẫn nhục vậy thôi.

Y biến sắc vừa sợ, vừa giận trầm giọng dọa:

- Đừng tự đắc! Rất có thể Xuyên Tâm Tiêu từ phía sau bay tới đâm thủng lng các ng ời đấy!

Đào Lập cười mỉa:

- Cái đuôi con chồn đã lòi ra rồi đó nhé! Xuyên Tâm Tiêu pháp vẫn là một tuyệt kỹ của Thiên Tàn Môn. Bạch Phúc dùng làm phương tiện uy hiếp giang hồ, tuy nhiên đối với người của Thiên Tàn Môn

phương tiện đó không còn một lợi khí nữa. Ta đối diện với ng ời, ng ời đừng hòng có dịp phát xuất!

Lâm Kỳ hừ một tiếng:

- Cho các ng ời biết ít nhất ta cũng trừ được một trong hai người!

Đào Lập gật đầu:

- Ta tin ng ời làm được việc đó. Vậy ng ời hãy chọn đi, muốn loại trừ ai thì cứ xuất thủ. Ta tin là người còn lại sẽ thu thập ng ời dễ dàng! nghĩa là chúng ta làm một cuộc đổi chác!

Lâm Kỳ quắc mắt:

- Các ng ời không sợ chết?

Đào Lập lắc đầu:

- Chết là cái gì mà phải sợ? Vào Thiên Tàn Môn bất cứ đệ tử nào cũng muốn lấy cái chết để tỏ lộ trung thành thì còn gì phải sợ! Bọn ta hai, dù chết một vẫn còn một. Ng ời chỉ có một, chết là hết! bọn ta chết một mà hạ được Lâm Kỳ thì một kia còn sống mang xác Lâm Kỳ về nộp cho đại môn chủ, trao lại Liên Khiết Tâm là hoàn thành sứ mạng!

Cả hai tiến lên.

Lâm Kỳ hét:

- Tại sao các ng ời lại tìm ta? Gây sự với ta làm gì? Ta bất quá chỉ là một tiểu nhân vật. Nếu các ng ời muốn đặt vấn đề bất quá đi tìm Mã Cảnh Long là phải hơn!

Đào Lập đáp:

- Tìm lão ấy là việc sau, tìm ng ời là việc trước.

Lão ấy không hề phóng tiêu giết Mạt Tử. Việc trước tiên ta cần làm là tìm hung thủ giết Mạt Tử! Bằng mọi giá bọn ta phải thu phục Liên Khiết Tâm! Tiêu Pháp là môn tuyệt học chỉ có Bạch Phúc là được truyền bí quyết. Lão ấy truyền lại cho Liên Khiết Tâm. Liên Khiết Tâm phải trả về cho Thiên Tàn Môn. Ng ời là một tín vật để đánh đổi bí quyết đó!

Lâm Kỳ hỏi:

- Nếu ta truyền bí quyết luyện tiêu pháp cho các ng ời?

Đào Lập hừ một tiếng:

- Ng ời cao cồng hơn Liên Khiết Tâm?

Lâm Kỳ đáp:

- Chắc hẳn không kém nàng. Linh Chủ Thiên Ma đề phòng một ngày nào đó nàng có thể phản bội nên âm thầm truyền bí quyết cho ta, Mạt Tử là tình nhân của Liên Khiết Tâm tự nhiên phải được nàng chỉ điểm tiêu pháp. Nếu ta không cao cồng thì làm sao hạ sát được y? Và ta phải cao cồng mới có thể làm cho Liên Khiết Tâm tin là linh chủ

xuất thủ chứ không phải ai khác!

Đào Lập tiếp:

- Ta tin ng ời! Nhưng ta chỉ muốn Liên Khiết Tâm truyền lại chứ không phải ng ời!

Bởi vì ng ời có lòng dạ hiểm ác lắm, Thiên Ma Linh Chủ xem trọng ng ời như thế mà ng ời còn phản bội được thì tài năng gì mà đại môn chủ không chế nổi ng ời! Bọn ta không dám dùng ng ời là cái chắc! Lâm Kỳ biết là không liều mạng không xong, y cắn răng toan xuất thủ.

Bồng Dư ơng Mãnh cao giọng gọi:

- Yển đại hiệp! Bọn tại hạ đã giải thích rõ ràng như vậy rồi Yển đại hiệp chưa hiểu sao? Đại hiệp chưa động tâm nổi à?

Lâm Kỳ giật mình:

- Yển đại hiệp? Yển Thanh phải không?

Vừa buông dứt câu, y nghe lạnh ở lng.

Rồi một nhát kiếm đâm trở ra ngực.

Đào Lập kêu lên:

- Phải để cho hấn sống chứ Yển đại hiệp! Hấn còn sống Liên Khiết Tâm mới tin được chứ!

Yển Thanh bây giờ mới xuất hiện.

Chàng đáp:

- Không cần! Loại tiêu pháp đó quá ác độc. Giả như quý môn muốn tái hiện trên giang hồ thì phải hủy diệt thủ pháp đó.

Nhát kiếm đó do chàng phóng lên từ dưới gầm, thốt xong chàng bót tới rút kiếm khỏi xác Lâm Kỳ đoạn quay qua Đào Lập, Dư ơng Mãnh hỏi:

- Hai vị biết tại hạ nấp dưới cầu?

Đào Lập đáp:

- Phải! Bởi biết như vậy bọn tại hạ mới dừng chân tại đây đối thoại dài dòng với Lâm Kỳ cho đại hiệp hiểu rõ tình thế sau đó sẽ thỉnh đại hiệp tiếp trợ một tay!

Yển Thanh hỏi:

- Những gì các vị nói là đúng sự thật?

Dư ơng Mãnh xác nhận:

- Ngàn lần thật, vạn lần thật! Hoàn toàn đúng sự thật. Mã Bách Bình đã dẫn người đến tổng đàn Thiên Tàn Môn tại Thiên Tàn Cốc. Hấn định chiếm hết thế lực của Thiên Tàn Môn rồi sẽ quật lại đại môn chủ. Vì sự thể chẳng đáng dừng bon tại hạ phải van cầu đại hiệp tiếp trợ. Nên biết Mã Bách Bình nhân danh nhị môn chủ khuyến dụ nhân viên Thiên Tàn Môn không khó khăn lắm.

Đào Lập tiếp nói:

- Tại Thiên Tuyết Cốc hiện có người của Thiên Tàn Môn ở!

Dư ơng Mãnh tiếp luôn:

- Đại môn chủ và nhị môn chủ ở trong Thiên Tàn Cốc nơi hướng Đông Thiên Mục Sơn còn Thiên Tuyết Cốc thì ở tại hướng Tây Thiên Mục Sơn. Hai sơn cốc cách nhau độ hai mươi dặm đường, nếu Mã Bách Bình đến Thiên Tuyết Cốc là nguy cơ sẽ đến cho đại môn chủ. Xin Yến đại hiệp vì nghĩa khí giang hồ mà ra tay tiếp trợ bọn tại hạ!

Yến Thanh cau mày:

- Tại hạ làm sao tin được những gì các vị nói là đúng sự thật?

Đào Lập đáp:

- Yến đại hiệp nhất định phải tin! Gặp đại môn chủ rồi đại hiệp sẽ biết là bọn tại hạ nói thật! Đúng sự thật! Đại môn chủ là một nữ nhân rất mực hiền l ơng.

Yến Thanh suy nghĩ một chút:

- Các hạ cho tại hạ biết qua về Thiết Ky Minh đi!

Đào Lập đáp:

- Thiết Ky Minh là một tân tổ chức do Liễu Hạo Sanh sáng lập.

Yến Thanh hỏi:

- Y thiên về phe phái nào?

Đào Lập tiếp:

- Trước kia thì y trung thành với đại môn chủ, nhưng bây giờ thì không hiểu rõ là y có thay lòng đổi dạ hay không? Đại môn chủ là con người trung hậu, l ơng thiện, không hy vọng gì hơn là chấn chỉnh lại môn hộ, hoán cải Thiên Tàn Môn thành một môn phái quang minh chính đại. Bởi không có dã tâm, đại môn chủ không hề có thủ đoạn xảo trá cho nên không tưởng là có kẻ lấy xảo trá đối xử với mình! Do đó mà thiếu sự chuẩn bị cũng kiểm soát để cho phần đông thuộc hạ bị nhị môn chủ mua chuộc.

Yến Thanh nhìn sang Dư ơng Mãnh hỏi:

- Các hạ còn biết gì về Thiết Ky Minh chẳng? Xin nói cho tại hạ nghe.

Dư ơng Mãnh lắc đầu:

- Tại hạ chỉ mới nghe nói đến ba tiếng đó đêm hôm qua thôi! Thiết Ky Minh là một danh xng rất mới!

Cả hai đã thốt ra ba tiếng Thiết Ky Minh song cả hai vẫn vô sự.

Điều đó chứng tỏ họ không liên quan gì đến Thiết Ky Minh.

Bất quá Yến Thanh phải thận trọng, càng thận trọng càng có lợi, tránh được phiền phức bất thường.

Lâu lắm chàng lại hỏi:

- Giả như các vị nói đúng sự thật thì có thể tại hạ hưng giúp các vị.

Nhưng muốn cho tại hạ tin các hạ phải đưa ra một chứng minh gì chứ? Các vị sẽ chứng minh như thế nào cho tại hạ tin?

Dư ơng Mãnh và Đào Lập cùng nhìn nhau.

Dư ơng Mãnh lấy trong mình ra một chiếc bài bằng đồng trao cho Yến Thanh rồi thốt:

- Đây là vật biểu ký đường vào sơn cốc, Yến đại hiệp cầm chiếc bài đồng này thì có thể vào ra thông thả Thiên Tàn Cốc, không ai ngăn trở đâu. Xuất chiếu nó ra rồi là có người đưa Yến đại hiệp đến gặp đại môn chủ.

Yến Thanh hỏi:

- Đây là vật các vị dùng để chứng minh?

Dư ơng Mãnh lắc đầu:

- Không! Đã mời Yến đại hiệp tiếp trợ thì phải trao khẩu hiệu cho Yến đại hiệp để liên lạc khi cần chứ. Bọn tại hạ không còn phương pháp khác để chứng minh!

Đoạn hấn cùng Đào Lập đồng tuốt kiếm một lượt đoạn quay mũi kiếm đâm vào ngực, đâm mạnh.

Mũi kiếm thủng ngực trở ra lng.

Đào Lập cười khò cổ nói một câu:

- Lấy cái chết để chứng minh, đủ cho đại hiệp tin bọn tại hạ cha?

Yến Thanh sửng sờ.

Đối phương hành động đột ngột, vả lại chàng không ngờ được là họ có ý kiến kỳ quái như thế!

Cho nên chàng không ngăn chặn kịp thời.

Chàng bớc tới dang hai tay đỡ cho hai thi thể cho khỏi ngã, một lúc lâu chàng quay đầu gọi:

- Liên Liên, Tích Tích! Hai cô nương lại đây đi!

Từ chỗ nấp xa xa, hai nàng bớc tới.

Yến Thanh bảo:

- Xem thương thế của chúng!

Nhìn bộ vị thanh kiếm xuyên qua, Tích Tích lắc đầu:

- Vô cứu! Kiếm đâm thủng nội tạng chết là cái chắc!

Yến Thanh hỏi:

- Nếu người thọ thương là tại hạ?

Tích Tích trầm ngâm một chút:

- Yến gia chưa đến lúc phải tuyệt mạng đâu!

Yến Thanh buông nhanh:

- Vậy hai cô nương cứ xem chúng như tại hạ, cố cứu sống chúng!

Liên Liên nhìn thần sắc của Yến Thanh biết là không thể nói gì hơn.

Nàng đón Đào Lập từ nơi tay chàng dìu hấn đến một chỗ gần đó, đặt

hắn nằm xuống, từ từ rút thanh kiếm khỏi ngực.

Tích Tích cau mày thốt:

- Yển Gia! Thuốc cứu người chỉ còn đủ dùng một lần nữa thôi!

Liên Liên gắt:

- Tích Tích! Yển gia muốn cứu thì hiến mọi thứ vâng lời, còn láo nháo làm gì nữa?

Tích Tích tỉnh ngộ.

- Thực ra lượng thuốc tàng trữ nơi họ chỉ còn đủ dùng để cứu hai lần nữa, đó là họ phòng xa, Yển Thanh có chết ít nhất hai lần nữa. Nếu bây giờ đem cứu Đào Lập và Dư ơng Mạnh nếu sau này cần thì lấy đâu mà dùng?

Nhưng khi nghe Liên Liên trách nàng biết Yển Thanh muốn cho chúng sống.

Nên nàng phải tuân lời Liên Liên không do dự nữa đến bên cả hai cho vào mình chúng một nửa phân lượng thuốc nhưng vẫn còn giữ lại một nửa, nhập vào là có thể dùng cứu Yển Thanh một lần.

Tích Tích toan lấy mở con rái trắng thoa vào vết thương để khi thương thế lành bọn Đào Lập không mang theo.

Nhưng từ đâu đó một thanh âm vang lên:

- Cứu sống đủ rồi, đừng thoa mở rái trắng! Trong Thiên Tàn Cốc có người cao minh hơn tại hạ, họ sẽ chữa trị cho chúng!

Người đó là Long Vũ Điền.

Từ lâu y biết có vị y sư cao minh hơn y, vừa rồi gặp trường hợp mấy kẻ chết vì ba tiếng Thiết Ky Minh y nghi ngờ người đó hiện đang ở trong tổ chức Thiết Ky Minh và người đó hiện ở tại Thiên Tàn Cốc.

Bằng mọi giá y phải giữ bí mật việc xử dụng mở con rái trắng.

Đồng thời y muốn biết thực sự người đó ở trong phe phái nào.

Nếu có vị y sư đó tại Thiên Tàn Cốc thì bọn Đào Lập sẽ được chữa trị kỹ hơn.

Bây giờ chỉ cần cứu cho chúng sống cầm hơi thôi.

Cho nên y ngăn chặn Tích Tích dùng loại thuốc chế luyện với mở con rái trắng.

Yển Thanh không cần suy nghĩ lâu cũng đoán được ý nghĩ của Long Vũ Điền.

Chàng cau mày hỏi:

- Liệu chúng có chi trì nổi từ đây đến Chiết Giang chăng?

Long Vũ Điền mỉm cười:

- Ngưu huynh bảo đảm là chúng không chết. Có điều khôi phục nguyên trạng sớm hay muộn là do phần phước của chúng!

Yển Thanh hỏi:

- Phần Long huynh đến tìm Sử Kiếm Nh, vậy có phát hiện điều chi lạ chẳng? Tiểu đệ biết thế nào Long huynh và hai cô nương cũng theo dõi tiểu đệ và nghi ngờ hai chỗ mà tiểu đệ có thể đến. Liên Liên và Tích Tích xuất hiện trước như vậy là hai cô nương theo đúng dấu. Còn Long huynh đến sau tức nhiên là từ nơi thứ hai đến đây!

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Chẳng thấy ma nào cả! Có thể Vu bang chủ thấy tình thế chuyển biến bất lợi sao đó nên bảo bọn Sử Kiếm Như ẩn mặt. Không ngờ tại đây lão đệ lại thu lượm nhiều tin tức rất hay!

Yến Thanh thốt:

- Hay thì có hay thật đấy, song chẳng biết mình có tin tưởng được hay không cho nên tiểu đệ tính làm một cuộc chứng thực xem sao! Vả lại cũng thuận đường.

Long Vũ Điền tiếp:

- Bằng vào cái chết của hai gã này mình có thể tin được đấy! Bất quá chúng ta cần phòng bị thôi! Bởi chẳng ai học được chữ ngờ.

Yến Thanh mỉm cười:

- Tự nhiên rồi!

Tiếp chàng hỏi:

- Long huynh muốn đi theo tiểu đệ chẳng?

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 7

Biến cố trong tịnh cốc

Long Vũ Điền suy tư giây lâu rồi đáp:

- Được!

Trên đời không ai biết Long Vũ Điền là cái quái gì. Ngưu huynh thử song hành với lão đệ một thời gian, hẳn cũng có thể tạo cho mình một hư danh nho nhỏ lưu truyền hậu thế!

Họ cùng cười vang.

Họ thuê xe đi thẳng đến Thiên Mục Sơn.

Theo sự chỉ dẫn của Dư ơng Mạnh và Đào Lập họ rẽ về phía Tây.

Dĩ nhiên cỗ xe chở người thọ thương.

Dọc đường có Long Vũ Điền săn sóc tuy Đào Lập và Dư ơng Mạnh chưa khôi phục lại nguyên trạng song cả hai đã qua khỏi cơn nguy, bây giờ thì họ không còn sợ chết nữa.

Suốt hành trình Dư ơng Mạnh và Đào Lập luôn luôn tỏ vẻ chân thật,

niềm cảm kích hiện rõ nơi ánh mắt họ.
Yến Thanh biết thêm nhiều chi tiết về vị đại môn chủ Thiên Tàn Môn là Bạch Kim Phượng qua các cuộc đối thoại với họ.
Bạch Kim Phượng có nhan sắc tuyệt trần, có lối sống thanh khiết như bậc thần tiên, thấy nàng ai ai cũng sinh lòng tôn quý.
Điều bất hạnh cho nàng là sanh trưởng giữa một nhóm người tiểu mọn đầy dã tâm.
Bên cạnh lại có một người em gái dâm đẳng!
Với tánh tình thuần khiết, sống trong khung cảnh đó nàng hết sức cô độc!
Thế mà nàng vẫn chịu đựng nổi, hơn thế nàng còn trầm tĩnh lấy lẽ bình hòa đối xử với mọi người.
Nàng luôn luôn dùng lời nhẹ nhàng phản đối mọi hành vi tàn độc của những người còn sót lại của ngày xưa.
Oái ăm thay, nàng lại phải kế thừa một sự nghiệp tạo tặc trên mọi tội ác!
Nàng muốn dẫn dắt tất cả trở về con đường thiện đạo, song trở lực lớn và gần hơn hết nàng vấp phải là Bạch Ngân Phượng, em gái nàng!
Trong bốn vị trưởng lão thì có đến hai vị ngã theo lợi quyền, hiện tại nàng chỉ còn trông cậy nơi hai vị trưởng lão còn lại.
Hai vị này vẫn giữ lòng trung trực như từ ngày phụ thân nàng còn tại thế.
Ngoài ra cũng có một vài thuộc hạ quyết ủng hộ nàng, dù phải hy sinh tính mạng.
Gia bảo? Nàng còn vật gì do tiên phụ để lại?
Nửa pho bí kíp võ công của Thiên Tàn Môn!
Bí kíp của Thiên Tàn Môn gồm hai quyển ghi chép hầu hết tinh hoa của võ học.
Bạch Vân Thâm chết rồi, hai người con gái chia nhau mỗi người một quyển.
Quyển của Bạch Kim Phượng ghi chú các tâm pháp luyện nội công, còn quyển của Bạch Ngân Phượng ghi chú các thủ pháp dùng độc, hại người.
Hai quyển đó chẳng phải do Bạch Vân Thâm chỉ định phần người con nào phải nhận quyển nào.
Mà cũng không do Bạch Kim Phượng ý lớn chọn phần nàng ưa thích, bỏ lại cái không thích cho em.
Sự lựa chọn đó do tâm tánh của mỗi con người.
Bạch Ngân Phượng vẫn ác độc nên bắt ngay quyển chỉ dạy môn độc

công.

Bạch Kim Phượng vẫn tính ôn hòa, Quyền nào em gái không thích bỏ lại thì nàng nhận.

Họ theo bí kíp đó mà luyện dần.

Một thời gian sau, Bạch Ngân Phượng phát hiện ra muốn áp dụng môn độc công đúng mức hiệu nghiệm cần phải phối hợp tâm pháp nơi quyền thứ nhất.

Am tòng tâm pháp nội công, luyện môn độc công mới có hy vọng đạt thành.

Do đó nàng yêu sách đại thơ, buộc phải trao quyền bí cấp cho nàng nghiên cứu.

Để đối phó với Bạch Phúc, lấy lại cơ nghiệp của tổ phụ, Bạch Kim Phượng cũng muốn giúp em thành bậc đại tài nên sắp tâm trao quyền bí kíp cho em nghiên cứu.

Song nàng chưa kịp làm cái việc đó thì Bạch Phúc đã bị tiêu diệt.

Lực lượng của Thiên Ma Giáo quy hoàn về Thiên Tàn Môn tại Thiên Tuyệt Cốc.

Chính lúc đó Bạch Ngân Phượng không cần dấu diếm dã tâm thôn tính giang hồ, quyết độc bá võ lâm nên càng đòi pho bí cấp.

Bạch Kim Phượng thừa hiểu hai quyền bí cấp đó phối hợp lại thì người luyện sẽ thành một tên đại ác ma, nhiều nhượng nhân loại.

Nàng còn do dự chưa chịu trao, chẳng phải nàng tham mà chỉ sợ em gái làm nhiều tội ác.

Huống chi Bạch Phúc đã chết rồi, thế lực thu hồi rồi. Bạch Ngân Phượng cần chi phải trở thành bậc đại tài, trong khi cái tâm của nàng thiên về tà gian.

Nàng chưa trao, Bạch Ngân Phượng hết giục giả lại hăm dọa.

Trước nguy cơ đó, Đào Lập và Dư ơng Mãnh nóng lòng giúp chủ, ngày đêm chuyên tâm tìm cao thủ đưa về Thiên Tuyệt Cốc tiếp trợ Bạch Kim Phượng phòng Bạch Ngân Phượng trở mặt gây cốt nhục tư ơng tàn.

Nhưng Đào Lập và Dư ơng Mãnh rất thận trọng trong việc tìm viện thủ.

Bởi vì người trong Thiên Tuyệt Cốc phần lớn là do chưa con họ Mã thao túng, điều khiển, một số họ mua chuộc bằng lợi lộc số khác họ đưa vào làm nội tuyến.

Do đó, Đào Lập và Dư ơng Mãnh không dám hấp tấp bả ai gọi nấy, nếu rủi gọi lầm bọn thân tín của chưa con họ Mã thì có khác nào nguy cơ còn xa lại đẩy tới gần đại môn chủ hơn?

Rồi Yên Thanh xuất hiện trên giang hồ.

Cả hai chú ý đến Yến Thanh ngay song không dám tiếp cận chàng bởi chàng và Mã Bách Bình có vẻ thân mật quá!

Họ chỉ sợ chàng là người của Mã Bách Bình.

Mãi đến khi Thiên Ma Linh Chủ bị giết, Yến Thanh đột nhiên biến mất. Mã Cảnh Long lại ra mặt lệnh cho thuộc hạ gặp chàng đâu cứ giết đó.

Đào Lập và Dư ơng Mạnh mới biết mình nhận xét lầm người và bắt đầu đặt kỳ vọng nơi chàng.

Bởi khéo dấu diếm ẩn tình cả hai ngoài mặt luôn luôn tỏ ra trung thành hành sự đắc lực nên rất được Mã Bách Bình tín nhiệm.

Biết Yến Thanh thế nào cũng trở lại tòa tiểu lâu của Kim Tử Yến, họ xin với Mã Bách Bình đến đó mai phục đón chàng.

Mã Cảnh Long thận trọng hơn cho Lâm Kỳ đi theo, nói là tiếp trợ thực ra là giám thị họ.

Do đó họ bày ra cuộc đối thoại để dẫn giải sự tình cho Yến Thanh thấu đáo.

Nghe xong Long Vũ Điền thở dài thốt:

- Nếu các vị giải bài tâm chí sớm hơn thì hay biết bao nhiêu! Bây giờ thì kể như quá muộn rồi!

Yến Thanh gật đầu:

- Phải! Muộn lắm rồi! Nếu các vị cho biết sớm thì bọn tại hạ không vội gì triệt hạ Thiên Ma Giáo, ngoài ra còn nhờ thế lực của Cửu Lão Hội tiếp trợ thì chưa con họ Mã đâu có dịp bành trướng thanh thế như hiện tại? Bây giờ tất cả đều muộn rồi! Thiên Ma Giáo trên danh nghĩa vỡ tan, thực lực về tay chưa con họ Mã, rồi vì chiến dịch Mạt Sầu Hồ, Cửu Lão Hội lại xuất đầu lộ diện, bị đối phương nắm được chân tướng không còn hoạt động gì được nữa. Chúng ta trở thành cô đơn trong cuộc tranh đấu với họ Mã... Đào Lập thốt:

- Sử lão đột ngột rút lui không hợp tác với họ Mã nữa, điều đó chứng minh Cửu Lão Hội đã có ý nghi ngờ họ Mã. Có nghi ngờ là có sắp đặt một chương trình đối phó. Chúng ta có thể kêu gọi Cửu Lão Hội tiếp tay được vậy chứ! Yến đại hiệp.

Yến Thanh thở dài:

- Nói thì phải lắm, song từ cái nói đến cái làm là một điều khó khăn không thể tưởng nổi! Người của Cửu Lão Hội ngày nay vì bại lộ chân tướng ai ai cũng phải tìm cách bảo toàn tính mạng, từ chỗ sáng phải rút lui vào chỗ tối ẩn mình, từ tập thể phân tán thành từng phần tử một, chúng ta còn biết ai ở đâu mà liên lạc? Hà huống việc thành rồi tại hạ lại rút lui, điều đó gây nghi ngờ cho toàn thể. Từ nay họ đâu còn tin tưởng nơi tại hạ như ngày trước nữa!

Đào Lập giật mình:

- Thế Yến đại hiệp không phải là người trong Cửu Lão Hội sao?

Yến Thanh cười khở:

- Tại sao đến ngày nay rồi mà các vị còn nhận tại hạ là người trong Cửu Lão Hội?

Đào Lập lộ vẻ thất vọng:

- Đại hiệp không phải là người trong Cửu Lão Hội thế tại sao lại chống đối Thiên Ma Giáo?

Yến Thanh thốt:

- Tại hạ bị bức bách phải làm thế. Thiên Ma Giáo không buông tha tại hạ thì tại hạ phải tự vệ cũng như hiện tại Mã Cảnh Long không buông tha tại hạ, tại hạ phải có biện pháp bảo toàn tánh mạng, có thể thôi!

Dư ơng Mạnh cau mày:

- Tại sao lạ vậy? Theo tại hạ hiểu thì Thiên Ma Linh Chủ rất mến trọng Yến đại hiệp kia mà? Linh chủ từng chỉ thị cho bọn Liễu Hạo Sanh, Mã Bách Bình và Kim Tử Yến tìm mọi cách câu dẫn thiếu hiệp vào Thiên Ma Giáo!

Yến Thanh tiếp:

- Điều đó quả có như vậy. Cả ba phương diện đều có ngỏ lời song tại hạ thấy không hứng thú cho nên từ khước.

Tại hạ bình sanh không thích đặt mình vào vòng câu thúc cho nên dù đưa tại hạ lên ngai vàng, tu vị đế vương tại hạ cũng không ham muốn, hà huống một hội viên, một giáo đồ cao cấp! Đế Vương có triều thần quản thúc, giáo hội có quy luật buộc ràng, tại hạ chỉ muốn làm một lãng tử phiêu bồng giữa trời mây trắng nước, sông núi biển rừng, thích thì lưu lại một thời gian, chán thì lê gót đi nơi khác.

Đào Lập tắc lưỡi:

- Vậy là Yến đại hiệp không chuẩn bị gia nhập Thiên Tàn Môn?

Yến Thanh lắc đầu:

- Chắc chắn là không rồi! Bất quá tại hạ đứng về bên chánh nghĩa chống đối phía gian tà, Nếu đại môn chủ quả có tính tình, thái độ như các vị nói đó thì tại hạ sẵn sàng hợp tác.

Đào Lập xác nhận:

- Đại hiệp yên trí, tại hạ chẳng bao giờ dám bịa chuyện nói ngoa! Chỉ vì... Y dừng lại, vẻ thất vọng hiện rõ nơi mặt.

Long Vũ Điền mỉm cười:

- Sao các hạ không nói luôn?

Đào Lập đắn đo một chút:

- Dung nhan của đại môn chủ xinh đẹp tuyệt vời, người lại thông

minh mẫn tuệ.

Những tay xuất sắc trong môn hộ đều ái mộ song tự xét mình thân phận thấp hèn, chẳng ai dám mộng tưởng bề cảnh quế tại cung trắng. Theo tại hạ thấy trong đời này chỉ có mình Yến đại hiệp là xứng đáng với người... Yến Thanh cười dòn:

- Các hạ lại đề cao tại hạ nữa đó nhé!

Đào Lập chỉnh sắc mặt:

- Tại hạ nói với trọn lòng thành đó Yến đại hiệp! Chính Mã Cảnh Long cũng có nói như vậy. Mã Cảnh Long muốn đưa đại hiệp đến cho đại cung chủ song Mã Bách Bình phản đối ngại rằng nếu là thành hôn với đại môn chủ rồi Yến đại hiệp sẽ không thể là người cùng cánh với họ Mã nữa, trái lại rất có thể là một trở lực lớn lao sau này. Cho nên, Mã Cảnh Long thay đổi chủ ý hạ lệnh giết đại hiệp, gập đầu giết đó, không để cho Yến đại hiệp hội kiến với đại môn chủ. Đưa Yến đại hiệp vào Thiên Tàn Cốc bọn tại hạ chỉ hy vọng có điều đó thôi?

Yến Thanh mỉm cười:

- Loại hy vọng đó tốt hơn là hai vị không nên nuôi dưỡng làm gì. Trời sanh tại hạ là một lãng tử thì cái tính tình của một lãng tử như cánh bóm vờn hoa, không hề lưu lại ở một cánh hoa nào lâu dài, dù là hoa thần. Lãng tử không yêu ai, ai yêu lãng tử là chuốc khổ? Bạch Kim Ph ơng hiền hòa, diễm lệ như vậy, tại hạ không nên gây đau khổ cho nàng.

Đào Lập vẫn còn hy vọng:

- Biết đâu sau khi gặp đại môn chủ rồi đại hiệp lại chẳng đổi ý?

Yến Thanh cười vang:

- Giả như nàng là một nữ nhân bình thường thì có thể có sự thay đổi ý tưởng như các hạ vừa nói. Nhưng nàng là một môn chủ thì cái đó chắc chắn là không thể!

Đào Lập cau mày:

- Tại sao?

Yến Thanh đáp:

- Chẳng tại sao cả! Bất quá tại hạ không thích nép mình khuất phục trước một nữ nhân, nàng là một môn chủ thì nàng phải hưởng sự tôn kính dành cho bậc môn chủ, có khi nào nàng chấp nhận cho tại hạ bung lung lãng tình khắp chốn! Mà tại hạ thì không thể tiếp thọ một oai hiếp, một quản thúc! Chung quy cả hai đều bất mãn, đều khổ thân! Ích lợi gì chứ các hạ!

Đào Lập và Dư ơng Mạnh nín lặng.

Yến Thanh tiếp:

- Gặp Bạch Kim Phượng tốt hơn hai vị hãy giải bày trước với nàng về con người của tại hạ cho nàng hiểu đại khái! Tại hạ có tật là gặp gái đẹp là ba hoa tán tỉnh, các vị phải nói trước với nàng rằng những gì tại hạ nói là không thật, là phù phiếm, xin nàng đừng tin tưởng là lầm to! Đối với bất cứ việc gì tại hạ nói sao là nhớ vậy, làm y. Nhưng riêng về những tiếng sơn minh hải thệ thì đừng mong tại hạ trọng nó như vàng! Nói ra giờ trước là tại hạ quên ngay vào giờ sau!

Đào Lập cười khổ:

- Đại hiệp nói thế chứ tại hạ nhận xét đại hiệp không thuộc hạng người dễ nói mau quên. Cho rằng đại hiệp có thói khinh bạc là không có mắt xem người!

Yến Thanh cười nhẹ:

- Liên Liên và Tích Tích hai cô nương hiểu rõ tại hạ, các hạ không tin hãy hỏi thử họ xem!

Liên Liên mỉm cười thốt:

- Yến đại hiệp không bao giờ hoa ngôn xảo ngữ mà chỉ nói những gì do lòng phát xuất. Giả như y nói yêu ai là thật lòng yêu, bất quá cảm tình của y quá phong phú nên đối với mỗi cá nhân y đều thật lòng yêu, cũng vì thế mà bất cứ ai cũng không phương kỳ vọng y chuyên tâm chuyên ý yêu bởi trời sanh y không thể yêu duy nhất một cá nhân. Bọn tôi đây cũng từng nghe y nói là yêu nhưng rồi y cũng đi tìm người khác mà yêu thêm, yêu nữa, yêu được như thờng.

Tuy nhiên bất quá bọn tôi là bọn hương phấn thông thờng, quē tục cho nên y không chuyên nhất đó thôi. Nếu đổi lại người khác ở vào trông hợp chị em tôi rất có thể y có lối đối xử khác!

Yến Thanh cau mày:

- Liên Liên! Sao cô nương nói thế?

Liên Liên cười tiếp:

- Những gì tôi nói không sai lắm đâu. Chị em tôi thực ra nào có thỉnh giá gì đáng kể?

Nói là để nêu lên sự thật chứ không phải chứ không phải nói để tỏ lòng tức tối, phàm con người ai ai cũng cần phải biết mình, có biết mình mới biết được người.

Long Vũ Điền thấy câu chuyện chuyển sang khúc quanh buồn tẻ vội cười ròn, tìm lời khỏa lấp.

Yến Thanh nhắc khéo:

- Long huynh! Đây là phía Tây Thiên Sơn Mục rồi đấy nhé! Hãy nhẹ âm thanh một chút!

Long Vũ Điền vẫn cười dòn:

- Lão đệ sợ kinh động đến người ta phải không? Chúng ta đi bằng cõ

xe to, lại do ngựa kéo, đường thì dài người ta đã kinh động từ lâu rồi
lão đệ Ờ!

Yến Thanh cãi:

- Xe ngựa đi trên lộ gây tiếng động là sự thường và tiếng động
thường thì không vang xa. Còn tiếng cười của Long huynh lại có
công phu thâm hậu, chân khí truyền âm thanh đi xa hơn tiếng động
thường.

Đào Lập chen vào:

- Không quan hệ, Yến đại hiệp! Thực ra con đường này tuy rộng
song chỉ ăn thông đến Thiên Tuyệt Cốc thôi, cho nên ít có khách lữ
hành qua lại. Tuy nhiên dù có gây kinh động cũng chỉ làm kinh động
người nhà, tuyệt đối không có người lạ quanh vùng.

Yến Thanh à một tiếng:

- Đường này dẫn đến Thiên Tuyệt Cốc!

Đào Lập gật đầu:

- Phải!

Yến Thanh cau mày:

- Thiên Tuyệt Cốc phải là một nơi bí mật chứ! Tại sao lại ở trên con
đường này? Lộ liễu quá! Mà dọc đường chẳng có đặt trạm canh
phòng! Như thế làm sao giữ gìn bí mật được?

Đào Lập cười đáp:

- Càng không phòng bị người ta càng không chú ý! Nơi đầu đường
trước mặt có một cái am, trong am vị trụ trì là Mạnh đại sư, một trưởng
lão của Thiên Tàn Môn. Am là cửa ải địa đầu của Thiên Tàn Cốc.
Không lâu lắm xe đến trước một cái am.

Am rất lớn, vẻ nguy nga chứng tỏ nơi đây hương khói nghi ngút,
quanh năm dù đơn độc giữa vùng núi sâu vẫn không hoang phế.

Phía hậu am tựa vào lưng núi.

Đào Lập boric xuống xe trước, đến cửa gõ mấy tiếng.

Một lúc sau, một lão bà hé cánh cửa nhìn ra hỏi:

- Các vị muốn gì?

Đào Lập đáp:

- Vào am dâng hương hoàn nguyện.

Lão bà lắc đầu:

- Các vị làm rồi! Đây là am riêng, gia đình dựng lên để có nơi thanh
tĩnh tu hành chứ không phải dành cho bá tánh dâng hương. Am này
từ trước đến nay không hề tiếp khách thập phương.

Đào Lập cũng lắc đầu:

- Bỏn nhân không làm đâu bà! Mười năm trước tại am này gia mẫu có
váỉ bỏ tát xin cho hết bệnh đau mắt. Nay bệnh đã qua bỏn nhân là

phận làm con thay mặt mẹ đến đây, trước là dâng hương sau tô tượng hoàn lời khấn nguyện năm xa.

Lão bà hỏi:

- Sao lệnh đường không đích thân đến?

Đào Lập đáp:

- Bệnh đau mắt dứt song bệnh ho lại còn, ngại phong sự ơng dậm dài nên sai bốn nhân hoàn nguyên thế.

Lão bà thốt:

- Vậy khách nhân chờ đó, để già vào hỏi lại sự thái trụ trì.

Bà đóng cửa lại.

Đào Lập lấy làm kỳ lắm nhảm:

- Tại sao thế? Có việc gì chứ!

Yến Thanh hỏi:

- Các hạ không nhận ra bà ấy?

Đào Lập lắc đầu:

- Bà ta hoàn toàn xa lạ đối với tại hạ. Tại hạ đã dùng ám hiệu liên lạc đối thoại với bà ấy thế mà bà không chịu nhận ra tại hạ là người nhà! Lạ người lạ mặt chứ lẽ nào lạ luôn ám hiệu?

Yến Thanh lại hỏi:

- Mạnh đại sư là người như thế nào?

Đào Lập đáp:

- Một lão sư thái, tuổi độ tám mươi.

Yến Thanh thốt:

- Được rồi! Chút nữa các hạ hãy để tại hạ đối thoại với bà ấy! Các vị hãy chuẩn bị sẵn sàng, nếu thấy tại hạ động thủ là các vị phải động thủ luôn, giết hết bọn tiếp đãi này rồi ừa vào am!

Đào Lập giật mình:

- Làm như vậy sao được Yến đại hiệp!

Yến Thanh trầm giọng:

- Không được cũng phải làm bởi nơi đây hẳn có điều bất tòng xảy ra rồi đó. Người trở lại tiếp xúc với chúng ta chốc lát nữa đây chắc không phải là Mạnh đại sư đâu. Đào huynh đừng để lộ việc gì nhé!

Đào lập vẫn lắc đầu:

- Không có thể như vậy được!

Yến Thanh quả quyết:

- Nhất định tại hạ không làm! Nơi đây đã có biến cố sao đó, mà biến cố vừa mới phát sanh thôi, không lâu lắm! Không lâu hơn một giờ.

Dư ơng Mạnh trở mắt:

- Lấy gì làm chắc?

Yến Thanh đáp:

- Mùi tanh tanh còn thoang thoảng trong không khí và sát khí còn vương nơi gờng mặt của lão bà vừa rồi!

Đào Lập kinh hãi:

- Tại sao bọn tại hạ chẳng có cảm giác chi hết?

Yến Thanh thở dài:

- Nếu các vị đã từng tham dự nhiều cuộc chém giết tất phải có cảm giác như tại hạ!

Bỗng chàng khoát tay ra hiệu cho mọi người im lặng.

Vừa lúc đó có tiếng chân người vang lên bên trong am, tiếng chân càng lúc càng gần.

Rồi chính bà lão trước đó mở cửa thốt:

- Am chủ xin mời các vị vào.

Yến Thanh đi đầu qua khỏi cửa.

Bên trong cửa là một khoảng trống, không rộng lắm, sau khoảng trống là đại điện, trên nền cao có thềm đá. Giữa thềm tại các bậc chính giữa có một chiếc l hương bằng kim loại rất lớn, độ ba người ôm.

Yến Thanh tắc lời thốt:

- L hương to quá! Không rõ được đặt đây từ lúc nào chứ mời năm trước lúc tại hạ theo mẫu thân đến lạy Phật thì chưa có nó.

Lão bà đáp:

- Chiếc l đó được đúc từ vài năm nay thôi, am chủ cho đặt tại đó trang hoàng cho am có vẻ hùng vĩ một chút.

Yến Thanh à một tiếng:

- Thì ra nó là vật mới!

Rồi chàng hỏi:

- Mạnh đại sư còn khỏe chứ?

Lão bà do dự một chút:

- Trong mấy năm qua khách nhân không hề trở lại đây lần nào sao?

Yến Thanh thở dài:

- Không, lần cuối cùng tại hạ đến cách đây mời năm!

Lão bà tiếp:

- Thảo nào! Lão sư thái đã viên tịch từ năm trước!

Yến Thanh kêu lên:

- Vậy sao? Một con người cồng kiện lại liễu đạo sớm quá! Gia mẫu hằng nhắc nhở đến sư thái!

Lão bà không muốn kéo dài câu chuyện tìm cách nói mở ra ngoài đề:

- Già đến đây làm công quả cho am này chưa được bao lâu nên không biết rõ những gì tại đây mấy năm về trước.

Khách nhân muốn hỏi điều chi khác xin chờ lúc gặp am chủ rồi sẽ

hỏi.

Yến Thanh gật đầu.

Họ đến thêm đại diện.

Nơi đầu thềm trên có một vị sư thái, tác trung niên tay chấp chữ thập đứng chờ.

Sau Ing bà có bốn năm nữ nhân tuổi còn trẻ.

Yến Thanh tiến lên vòng tay chào:

- Đây có phải là am chủ chẳng? Xin cho biết quý đạo hiệu để tiện việc xng hô!

S thái đáp:

- Bần ni là Ngộ Nhân, nghe nói thí chủ muốn đến đây dâng hương hoàn nguyện?

Yến Thanh gật đầu:

- Phải! Mời năm trước gia mẫu có đến viếng am và khấn vái trước Phật đường.

Tại hạ vâng lệnh lão nhân gia đến dâng hương và tô tượng, hoàn nguyện. Gia mẫu vẫn quen với Mạnh sư thái, lời khấn nguyện năm xa có Mạnh sư thái dự thỉnh!

Ngộ Nhân thở dài:

- Mạnh sư thái đã viên tịch rồi. Bần ni là người tiếp nối nên không rõ việc của tiền nhân cho lắm!

Yến Thanh hỏi:

- S thái là chi của Mạnh đại s?

Ngộ Nhân đáp:

- Cũng không liên quan mật thiết chi cho lắm! Chủ nhân am này là họ Sử, Mạnh sth ái thay mặt họ Sử trụ trì tại đây gìn giữ hương khói. Mạnh sư thái chết rồi họ Sử yêu cầu bần ni đến chăm sóc mọi việc trong am.

Yến Thanh hỏi:

- Họ Sử nào thế?

Ngộ Nhân trầm g ơng mặt:

- Chừng như thí chủ đã biết mà còn hỏi! Họ Sử là Sử Bách Vạn, một vị đại thương gia tại vùng X ơng Hóa!

Yến Thanh trở mặt:

- Sao lạ vậy? Họ sử vẫn là anh em cô cậu với tại hạ, am này thuộc họ Sử song nhất thiết mọi chi phí trong am đều do gia mẫu cung ứng, nếu muốn thay người chủ trì thì họ Sử cũng phải thông báo cho gia mẫu biết chứ!

Ngộ Nhân thoáng biến sắc:

- Điều đó bần ni không được hiểu rõ! Bất quá bần ni đến đây là do sự

thỉnh cầu của công tử Sử Kim Sanh vậy thôi!

Yến Thanh lắc đầu:

- Biểu huynh kim sanh thật là hồ đồ hết sức! Không hề thảo luận gì với gia mẫu cả!

Chàng dọa cáo tố quan. Bất quá chàng kéo dài cuộc đối thoại để quan sát tình hình.

Ngộ Nhân tìm lời đối đáp cho xuôi việc.

Yến Thanh đề cập đến việc hoàn nguyên, xin Ngộ Nhân cho người mang nước đến để bọn chàng rửa mặt, rồi soạn lễ vật hiến dâng trước Phật đường.

Ngộ Nhân đáp ứng đoạn dẫn bọn thiếu nữ lui vào hậu điện.

Đào Lập bớc đến bên cạnh Yến Thanh bảo nhỏ:

- Mụ ấy nói dối! Cách đây hai tháng tại hạ có gặp Mạnh sư thái một lần! Đại hiệp hãy đề phòng mụ ta!

Yến Thanh gật đầu:

- Tại hạ hiểu! Mụ không qua mặt nổi tại hạ đâu! Đào huynh yên trí.

Long Vũ Điền thốt:

- Ngưu huynh nhận ra được mụ ta. Mụ là Đào My N ơng ngoại hiệu Cửu Vỹ Tiên Hồ, một tay dụng độc cực kỳ lợi hại. Nhất định là trong các cây hương của mụ có trộn thuốc mê! Là một dân phụ mụ dùng mê được dụ hoặc không biết bao nhiêu hào kiệt trên giang hồ rơi vào tay mụ.

Yến Thanh chớp mắt:

- Thế mình phải làm sao đây?

Long Vũ Điền mỉm cười:

- Đã có ngu huynh lão đệ còn lo nỗi gì? Chờ mụ ta cho mang nước ra các vị cứ để cho Long Vũ Điền này rửa mặt trước thừa cơ hội bỏ thuốc giải vào nước, các vị cứ lần lọc mỗi người uống một ngụm là không còn sợ bất cứ loại thuốc mê nào. Cần nhất là Liên Liên phải rửa mặt sau cùng, rửa xong rồi thì tự tay mang chậu nước đổ đi để phi tang.

Không lâu lắm hai thiếu nữ mang nước ra.

Mọi người theo sự chỉ dẫn của Long Vũ Điền lần lượt rửa mặt.

Yến Thanh bắt chuyện cầm chân hai thiếu nữ để cho chúng không chú ý, giúp Liên Liên mang chậu nước đi đổ, không bị chúng ngăn trở kịp thời.

Yến Thanh hỏi một nàng:

- Hai cô nương là chi của Ngộ Nhân sư thái?

Một nàng đáp:

- Đệ tử của sư thái!

Yến Thanh chớp mắt:

- Là người tu hành sao hai cô nương còn để tóc?

Nàng đối thoại im lặng.

Người kia đáp thay:

- Bọn tôi phát nguyện để tóc tu hành tại chùa Triều Âm, đất Hồ Châu.

Nhân sư thái được mời đến đây bọn tôi theo luôn. Tôi nghỉ ở đâu cũng tu được hết.

Yến Thanh cau mày:

- Đất Hồ Châu, tại hạ thuộc nằm lòng sao tại hạ không biết Triều Âm Tự? Triều Âm Tự Ở đâu?

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 8

Biến cố trong tịnh cốc

Thiếu nữ đó sợ nói nhiều phải lờ lời vội đáp:

- Triều Âm tự thật ra vẫn là một ngôi am nhỏ, không quan trọng. Trừ gia sư các đệ tử đều để tóc tu hành. Khách thập phương không hề đến đó dâng hương. Công tử không biết là phải.

Chúng không dám lưu lại lâu sợ Yến Thanh hỏi dồn buông dứt câu rồi quay mình đi vào liền.

Yến Thanh mỉm cười.

Mọi người vào đại điện, đến trước Phật đài.

Ngộ Nhân có mặt tại điện, tay cầm râu chuỗi. Còn lão bà cầm một bó hương, hương đốt sẵn, bà phân phát cho mỗi người mấy cây.

Yến Thanh quỳ lạy trước, rồi lần lượt đến các người kia tiếp nối hành lễ.

Long Vũ Điện lạy sau cùng.

Đang lạy bỗng nhiên y ghé đầu.

Yến Thanh vội bước tới nâng y, nhưng rồi chàng cũng xỉu luôn.

Cuối cùng mấy người kia cũng gục theo họ.

Ngộ Nhân điểm nụ cười lạnh, vỗ tay mấy tiếng.

Từ phía hậu điện hơn mười người chạy ra. Nam có nữ có, phóng chụp bọn Yến Thanh, nhấc bổng lên mang hết vào trong.

Nơi bọn Yến Thanh bị mang đến đã có sáu bảy người, người nào cũng bị thương khá nặng.

Trong số đó có một lão ni, đầu trọc, mày bạc trắng, nằm khoanh tròn mình tại một góc.

Chúng bỏ bọn Yến Thanh tại đó rồi lui ra.

Ngộ Nhân vẩy móng tay, bắn một chút thuốc phấn vào mũi mỗi người sau đó bà ta cũng rút lui vào chỗ kín đáo.

Long Vũ Điền thấp giọng thốt:

- Chúng ta hành động được rồi! Cần nhất là ai ai cũng phải giả vờ là võ công bị thất tán hết!

Yến Thanh loay hoay gượng ngồi dậy kêu lên:

- Đây là đâu? Việc gì xảy ra? Đào huynh ới! Lão ni kia có phải là Mạnh sư thái chăng?

Đào Lập chẳng biết làm sao cho thích đáng trông hợp chỉ hàm hồ gật đầu xem nhph ải, mà cũng như không.

Yến Thanh lết mình đến gần lão ni, đưa tay nắm cổ tay bà nghe mạch rồi thốt:

- Bà bị người ta mạnh tay điểm huyết, có thể cứu được song rất tiếc võ công của mình bị tán thất rồi, đành chịu thôi! Tự mình vô cứu, còn cứu được ai mà hòng!

Tuy nói thế, chàng âm thầm ấn mạnh ngón tay vào huyết nhân trung của lão ni.

Lão ni đảo đôi tròng trắng mấy lượt, rồi thở phì, sau cùng mắng:

- Tặc đồ? Các ng ới định làm gì nữa? Bần ni đã thất thế rồi, các ng ới muốn hành hạ thế nào cứ hành hạ!

Đào Lập bò tới lên tiếng:

- S thái! Đệ tử là Đào Lập và Dư ơng Mãnh đây!

Mắt không thấy, tai vẫn nghe, nhận ra âm thanh lão ni biến sắc hỏi:

- Đào Lập thật sự đó phải không?

Dư ơng Mãnh đáp:

- Phải! Bọn đệ tử đây sư thái!

Mãnh sư thái càng biến sắc hơn:

- Các ng ới làm sao lại vào đây?

Đào Lập tiếp:

- Biến cố phát sanh tại Kim Lăng, tổng đàn Thiên Ma Giáo bị phá hủy, Thiên Ma Lịnh Chủ bị Mã Cảnh Long giết chết.

Mãnh sư thái giật bắn mình:

- Thật vậy à?

Đào Lập tiếp:

- Thật vậy sư thái! Sau đó Mã Bách Bình dẫn một toán người ly khai Kim Lăng lên đường gấp, bọn đệ tử sợ hấn làm điều bất lợi cho đại môn chủ nên hấp tấp trở về đây. Việc gì đã xảy ra hở sư thái? Tại sao họ chế ngự sư thái như thế này?

Mãnh sư thái thốt:

- Các ngươi về chậm một bước?

Việc xảy ra không lâu, chỉ sớm mai này thôi! Thiên Tuyệt Cốc phải một lão sát thủ dẫn một số người đến tìm đại môn chủ, cũng vì cái tin do ngươi mới nói đó, tin ấy ta mới biết là có thật! Bạch Ngân Phượng mời môn chủ đến thảo luận với nàng về biến cố tại Kim Lăng, đồng thời hoạch định chương trình chấn chỉnh môn hộ!

Đào Lập kêu lên:

- Nhất định là một dàn cảnh, lừa đại môn chủ! Mạnh sư thái tiếp:

- Ta cũng biết vậy nên không trình báo với môn chủ, ngờ đâu trong lúc đó có một nữ cô đi theo chúng bảo muốn dâng hương trước Phật đài. Không rõ trong cây hương có chất ma quái gì... Đào Lập thốt:

- Bọn đệ tử cũng bị chế ngự như trường hợp của sư thái!

Mạnh sư thái thở dài:

- Các ngươi bị hại cũng chẳng lạ gì bởi chính ta đây cùng chín hộ pháp giữ am còn không phát giác kịp thời hà huống các ngươi! Đâu ngươi xem các đại hộ pháp có ở đây hay không!

Đào Lập đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi đáp:

- Có đủ. Ba vị hôn mê, sáu vị mang trọng thương!

Mạnh sư thái thở dài:

- Cũng may đấy! Ba người hôn mê như ta, còn sáu người kia nghe động chạy đến, giao chiến với chúng. Thế là không có ai chết cả!

Chợt bà biến sắc hỏi gấp:

- Ngươi có tiết lộ cơ quan bí mật vào cốc chẳng?

Đào Lập đáp:

- Không! Đệ tử đưa ra mấy ám hiệu liên lạc nhưng đối phương không có phản ứng gì nên biết ngay là có sự lạ thành thử đệ tử nín luôn.

Mạnh sư thái thở phào:

- Tốt! Hiện tại việc trước tiên phải làm là thông báo cho môn chủ biết tình hình.

Bà không dùng tiếng đại môn chủ, điều đó chứng tỏ bà không nhìn nhận Bạch Ngân Phượng và trước sau chỉ có một môn chủ thôi là Bạch Kim Phượng!

Bà hỏi:

- Đào Lập! Ngươi còn cử động được không?

Đào Lập đáp:

- Miễn cưỡng thôi chứ công phu thì đã tán thất hết rồi.

Mạnh sư thái tiếp:

- Nơi vách bên phải có bức luyện ngục đồ, trong đồ có hình hai con quỷ cầm thiết xoa. Ngươi cố gắng đến đó ấn tay vào con mắt của hình bên tả xem.

Đào Lập hỏi:

- Để làm gì?

Mạnh sư thái đáp:

- Đó là tín hiệu báo cảnh cáo. Môn chủ tiếp được hiệu báo sẽ chuẩn bị ứng phó với chúng, nếu bất thần chúng đột nhập được.

Đào Lập toan bực đi.

Yến Thanh ngăn lại:

- Hãy khoan Đào huynh?

Mạnh sư thái biến sắc:

- Ai Thế?

Yến Thanh dịu giọng đáp:

- Tại hạ là Yến Thanh, người mà đào huynh mời đến đây để tiếp trợ quý môn chủ!

Mạnh sư thái trầm ngâm một chút:

- Yến Thanh nào? Yến Thanh Lăng Tử, đơn thân độc lực khuynh đảo Thiên Ma Giáo?

Yến Thanh gật đầu, tuy sư thái không thể thấy cái gật đầu của chàng:

- Phải! S thái cũng biết tên của tại hạ!

Mạnh sư thái lạnh lùng:

- Đại hiệp đến đây với ý định gì?

Yến Thanh đáp:

- Tại hạ vẫn không muốn đến thì làm gì có ý định? Đào và Dư ơng nhị vị nói quá tại hạ bắt buộc phải đi theo thôi!

Đào Lập vội thốt:

- Đại s, Yến đại hiệp là người thừa cơ trí, võ công lại quán tuyệt trần gian, trọng nghĩa khí giang hồ luôn luôn bảo vệ chính đạo võ lâm, ghét kẻ ác như thù. Đệ tử mời về đây để chung lo đại cuộc!

Mạnh sư thái hừ một tiếng:

- Thế ng ời đã tổ cáo với y mọi việc của chúng ta?

Đào Lập đáp:

- Phải! Yến đại hiệp là bậc chánh nhân quân tử, chỉ nhận giúp sức khi nào biết rõ sự thật!

Mạnh sư thái trầm ngâm không nói gì nữa.

Dư ơng Mãnh tiếp:

- Vả lại chưa con họ Mã hiện đang tìm mọi cách lôi cuốn, dù đệ tử không nói ra chưa con họ Mã cũng tiết lộ tình hình nên đệ tử phải hành động trước.

Mạnh sư thái vụt hỏi:

- Tại sao đại hiệp lại ngăn trở Đào Lập?

Yến Thanh đáp:

- Tại vì tại hạ thấy chưa cần thiết, làm gấp như vậy là hạ sách chứ không phải là thất sách!

Mạnh sư thái hừ một tiếng:

- Đại hiệp nói sao?

Yến Thanh tiếp:

- Nếu hiệu báo truyền đi là ngôi am rộng lớn này sẽ biến thành tro bụi!

Mạnh sư thái biến sắc:

- Sao đại hiệp biết!

Yến Thanh cười nhạt:

- Người trong quý môn chủ trương hy sinh một cách mù quáng, hy sinh cả những kẻ vô can, hy sinh một cách tàn độc miễn sao được việc thì thôi bất chấp nạn nhân là bạn hay thù, là người có công lao gây dựng cái huy hoàng cho quý môn hay là người phá hoại! Tại hạ đã từng chứng kiến thủ đoạn đó thì sư thái có tiếc gì một ngôi am tự này với bao nhiêu người dở sống dở chết. Không may cho sư thái là có bọn tại hạ trong số người hiện diện.

Thành thử sư thái không thực hiện được chủ trương cứu người bằng lối tiêu thổ! Tuy nhiên tại hạ không trách sư thái bởi vì sư thái nóng nảy lo lắng cho sự an toàn của quý môn chủ!

Bất quá tại hạ thấy không cần hy sinh như vậy!

Mạnh sư thái quát:

- Một kẻ úy tử tham sanh! Không đáng mặt anh hùng!

Yến Thanh điềm nhiên:

- Sống ai cũng ham, song có những cái đáng ham hơn sống, chẳng hạn như danh dự.

Chết ai lại không sợ, nhưng có những cái đáng sợ hơn chết, chẳng hạn tử nhục! Cho nên không thể đặt vấn đề sợ trong lẽ sống chết.

Tại hạ chủ trương nếu cần phải chết thì nên chết sao cho đáng giá.

Bằng ngọc lại tại hạ quyết bảo vệ từng hơi thở!

Mạnh sư thái trầm giọng:

- Hiện tại đối phương đã nắm sanh mạng của chúng ta rồi, Yến đại hiệp còn hy vọng gì nữa?

Yến Thanh thốt:

- Không hy vọng cũng phải hy vọng, chưa cần chết thì đừng chết vội! S thái chết, một thiểu số tại đây chết phỏng có ích lợi gì cho quý môn chủ mà sư thái phải hy sinh? Các vị lưu mạng sống một giây là quý môn chủ còn may mắn một điểm nhỏ, biết được tình hình bên ngoài, các vị chết rồi là đoạn tuyệt! Quý môn chủ nào có biết hiện nay chưa

con họ Mã thống chất bao nhiêu lực lượng chống lại quý môn chủ? Trong trường hợp đó quý môn chủ dù có đột phá vòng vây mà ra chắc gì vọt khỏi sức kháng cự liên minh của cả đám phản đồ Thiên Tàn Môn, của đám dư đảng Thiên Ma Giáo và lũ thuộc hạ của chưa con họ Mã? S thái gấp hy sinh là giục quý môn chủ chống chết đó!

Mạnh sư thái vẫn còn ngoan cố:

- Cha hửn vậy đâu! Quanh mình môn chủ còn có một số thuộc hạ trung thành, họ sẽ bảo vệ môn chủ thoát khỏi vòng vây an toàn, môn chủ đi đến một nơi nào đó tái lập cơ đồ chuẩn bị quật khởi... Yên Thanh chặn lời:

- ảo tưởng!

Nói như thế là không thức thời, là không xét mình xét người!

Rất tiếc sth ái không còn nhìn đời được chứ nếu đôi mắt còn sáng thì sư thái sẽ sáng mắt ra trước hiện tình đại cuộc.

Mạnh sư thái nổi giận toan cãi.

Đào Lập chen vào đàn giải.

Yên Thanh thốt:

- Vấn đề chỉ còn là tại hạ sống để gặp môn chủ.

Mạnh sư thái hừ một tiếng:

- Đại hiệp làm cách nào đến gặp môn chủ?

Yên Thanh đáp:

- Cái đó do bà! Bà hãy chỉ dẫn cách thức đường đi nước bước cho tại hạ vào tận nơi.

Mạnh sư thái lắc đầu:

- Không ai để cho đại hiệp vào lọt! Đối phương sẽ ngăn chặn hãm hại đại hiệp... Yên Thanh mỉm cười:

- S thái yên tâm! Tại hạ có cách!

Đào Lập thì thầm bên tai Mạnh sư thái một lúc.

Mạnh sư thái a lên một tiếng:

- Thật vậy à?

Đào Lập tiếp:

- Thật vậy! S thái phải tin đệ tử chứ!

Mạnh sư thái gật đầu:

- Được rồi, ta cứ làm thử xem sao!

Mạnh sư thái hướng mắt ra cửa cao giọng gọi:

- Hồ lão bà có đó không? Vào đây cho ta bảo!

Hồ lão bà là bà tiếp đón bọn Yên Thanh lúc mới đến.

Bà bước vào điểm một nụ cười hỏi:

- Mạnh sư tỷ đã hiểu rồi chứ?

Mạnh sư thái lạnh lẽo:

- Ta đưa ngươi vào gặp môn chủ!

Hồ lão bà thốt:

- Nhị môn chủ có muốn gặp đại môn chủ để thảo luận về đại cuộc, ngoài ra chẳng có ý gì khác, sư tỷ cố chấp quá!

Mạnh sư thái trầm giọng:

- Bỏ môn chỉ có một môn chủ!

Hồ lão bà cười mỉa:

- Cũng được!

Nhị cung chủ Bạch Ngân Phượng không có ý tranh giành quyền chưởng môn đâu. Hiện tại nàng đã tiếp thu thể lực của Thiên Ma Giáo, với thể lực đó nàng sẽ lập một môn bộ khác hơn hẳn Thiên Tàn Môn!

Mạnh sư thái nổi giận:

- Ngươi đừng quên ngươi cũng là một môn đồ của Thiên Tàn Môn đó!

Hồ lão bà nghiêm giọng:

- Mạnh sư tỷ! Sư tỷ nên suy nghĩ kỹ lại đi! Thiên Tàn Môn đang đi dần vào chỗ diệt vong, cái sự nghiệp này sở dĩ có là do công sức của chị em ta tạo thành, chẳng lẽ ngày nay Bạch Kim Phượng ngồi mát ăn bát vàng còn chị em ta cứ cúi đầu khuất phục mãi? Không thể như vậy được sư tỷ!

Mạnh sư thái cười lạnh:

- Ngươi đã khinh miệt Thiên Tàn Môn sao còn đến đây làm chi?

Hồ lão bà đáp:

- Đến để mang những câu nói của Bạch Ngân Phượng thuật lại cho Kim Phượng nghe.

Nàng định ly khai Thiên Tuyệt Cốc, trước khi đi nàng cần phải gặp Kim Phượng bàn giao sao đó. Tiểu muội biết các vị trong Thiên Tàn Môn nghi kỵ Ngân Phượng nên tiểu muội phải đóng vai sứ giả như thế này. Đáng lẽ thì Ngân Phượng mời Kim Phượng song nếu mời thì chắc gì Kim Phượng chịu đi!

Mạnh sư thái hỏi:

- Ngươi định nói gì với đại môn chủ?

Hồ lão bà hỏi:

- Nói cho sư tỷ biết sư tỷ có định đoạt được chăng?

Mạnh sư thái hừ một tiếng:

- Dù được cũng không định đoạt. Ta và Tung sư huynh không bao giờ tự chuyên hành động như các ngươi đâu. Muốn làm gì bọn ta cũng thỉnh ý môn chủ trước mới làm sau. Tuy nhiên ta có thể châm chước liệu lượng phần nào.

Hồ lão bà cười nhạt:

- Tiểu muội chỉ cần một câu đáp gọn là bằng lòng hay không bằng lòng, thế thôi. Sty không có quyền định đoạt thì tiểu muội nói làm chi! S ty muốn nghe thì cứ chờ đến lúc giáp mặt Kim Phượng tiểu muội nói cho nghe luôn.

Mạnh sư thái nổi giận:

- Ngươi ời đừng quên ta có thể không dẫn ngươi đi gặp môn chủ đâu nhé!

Yến Thanh chen vào:

- S thái cố chấp quá! Lòng trung thành ai ai cũng cần có song trung có khôn, có ngu.

Trung ngu là hại chứ chẳng lợi gì. Đừng lấy cái cố chỉ mình sư thái biết lối vào cốc mà bắt chẹt họ. Nếu bức họ, họ dám cho địa lôi địa pháo nổ phá tan hòn núi này đây! Hoặc họ phóng hỏa đốt tất cả các khu rừng nhà cửa thì sư thái lúc đó ăn năn cũng muộn rồi!

Hồ lão bà cười hắc hắc!

- Tiểu tử có lý đấy!

Mạnh sư thái nạt:

- Gã họ Yến, ngươi có ý tứ gì ?

Yến Thanh tiếp:

- Tại hạ khuyên sư thái thông quyền đạt lý một chút, đối phương đã chuẩn bị chu đáo.

S thái đừng tưởng là tình hình không nghiêm trọng. Có thể địa lôi địa pháo đã được mai phục khắp nơi rồi đó nhé!

Hồ lão bà kinh ngạc:

- Sao ngươi biết?

Yến Thanh mỉm cười:

- Con người có vẻ quan sát. Vận dụng đúng mức vẻ quan sát là hiểu được mọi việc!

Trước khi vào am tại hạ quan sát bên ngoài nhận thấy có dấu xe!

Dấu cỗ xe! Xe của các vị chờ người đến đột kích người trong am. Xe đi đột kích thì đâu có chở nặng. Các vị chờ gì trong xe? Không phải vàng bạc, không phải l ợn thực. Nhưng lại đi để đánh nhau tất các vị phải chở vật giết người!

Và vật đó là hỏa dược!

Hỏa dược có trọng lượng từ ngàn cân trở lên!

Hồ lão bà biến sắc:

- Tiểu tử tinh minh cực độ!

Mạnh sư thái hét:

- Các ngươi dám hạ thủ đoạn đó với môn chủ?

Hồ lão bà cười:

- Tiểu muội hy vọng không có dịp phải dùng đến vật đó. Tuy nhiên còn tùy ở sư tỷ.

Nếu không bọn tiểu muội phải làm đến cái việc chẳng đáng dừng.

Mạnh sư thái trầm ngâm một lúc:

- Được rồi! Ta dẫn các ng ời đi! Các ng ời gồm bao nhiêu người?

Hồ lão bà đáp:

- Mời!

Kể cả tiểu muội trong số mời!

Mạnh sư thái hỏi:

- Đi đông như thế để làm gì?

Hồ lão bà cười lạnh:

- Trong Thiên Tàn Cốc đâu phải là ít người!

Tiểu muội phải phòng bị chứ! Nếu liễu đầu Kim Phượng trở mặt tiểu muội mới có thể thoát thân!

Mạnh sư thái suy nghĩ một chút:

- Ta mang theo gã họ Yến. Ngư ời hãy giải độc cho hắn!

Hồ lão bà cười nhẹ:

- Hắn là thần thánh phương nào mà sư tỷ trọng như thế?

Mạnh sư thái buông gọn:

- Hắn chính là Lăng Tử Yến Thanh.

Hồ lão bà giật mình:

- Lăng Tử Yến Thanh! Con người mà bọn tiểu muội tìm khắp chốn?

Không ngờ hắn dẫn xác đến đây! S tỷ quả thật có tài!

Mạnh sư thái bĩu môi:

- Đôi mắt ta hồng mà môn chủ lại không có lịch lãm trông đời tức nhiên phải có một tay tinh minh, giàu kinh nghiệm tiếp trợ lúc cần chứ! Huống chi chúng ta phải đối phó với một Hồ Thúy Hoa ngoại hiệu Ngũ Độc Thần Âu, là một kẻ độc ác nhất trên đời!

Hồ lão bà trầm ngâm lâu lắm:

Rồi bà thốt:

- Nếu ai khác tiểu muội đáp ứng sư tỷ liền. Nhưng với Lăng Tử Yến Thanh thì tiểu muội phải suy nghĩ kỹ mới được.

Mạnh sư thái trầm giọng!

- Không có Yến Thanh đi theo ta nhất định không đưa đường các ng ời!

Sau một phút Hồ Thúy Hoa tiếp:

- Cho hắn đi nhưng không giải độc. Hắn là con người nguy hiểm, cơ trí d, vũ công thừa. Tiểu muội dù xem thường cái chết cũng không muốn mạo hiểm!

Yến Thanh mỉm cười:

- Không giải độc thì không giải, chẳng sao cả. Bách Bình huynh đối xử với tại hạ rất đẹp, Bạch Ngân Phượng là vợ của Bách Bình huynh chẳng lẽ lại sát hại bằng hữu của chồng!

Hồ Thúy Hoa hỏi:

- Làm sao ng ời đến đây, Yến Thanh?

Yến Thanh cười nhẹ:

- Tại hạ bị bức! Mã lão gia muốn sát hại tại hạ, Đào huynh và Dư ơng huynh kịp thời giải cứu. lấy ân báo đức nên tại hạ đến đây xuất lực với họ.

Hồ Thúy Hoa hừ một tiếng:

- Thật là lão Mã hồ đồ không tưởng tượng nổi! Chúng ta ai ai cũng ngưỡng mộ Oai danh của ng ời, chỉ mong ng ời theo về với chúng ta! Ngờ đâu lão Mã lại đẩy ng ời về với kẻ khác! Nếu ng ời bằng lòng gia nhập nhóm của bọn ta... Yến Thanh khoát tay:

- Vấn đề đó bà hãy để sau này sẽ bàn lại. Tại hạ đến đây mục đích là chiêm ngưỡng dung nhan của Bạch môn chủ chứ không có ý gì khác. Nghe nói Bạch môn chủ xinh đẹp tuyệt trần tại hạ muốn thấy một lần xem có quả đúng như truyền thuyết hay không vậy thôi!

Hồ Thúy Hoa cười hì hì:

- Thì ra tiểu tử là tay háo sắc! Nhưng ta cảnh cáo ng ời đề phòng bị Kim Phượng thu hút thần hồn đấy!

Yến Thanh lắc đầu!

- Khó có việc đó lắm bà ời! Chiêm ngưỡng với mê hoặc là hai điều riêng biệt! Tại hạ không đến nổi quá yếu hèn!

Hồ Thúy hoa quay qua Mạnh sư thái:

- Mình đi chứ sư tỷ?

Mạnh sư thái bảo:

- Giải huyết cho ta đi!

Hồ Thúy Hoa lắc đầu:

- Đâu có được!

S tỷ là đệ nhất cao thủ trong Thiên Tàn Môn. Giải huyết cho sư tỷ vạn nhất sư tỷ nổi nóng lên thì còn ai khắc phục nổi?

Mạnh sư thái hừ một tiếng:

- Nếu thế ta làm sao cử động?

Hồ Thúy Hoa đáp:

- Tiểu muội cho người công sư tỷ!

Mạnh sư thái lắc đầu:

- Không được!

Dọc đường có nhiều cơ quan mai phục nhất định đều phải do tự tay

ta điều động mới bảo đảm an toàn cho tất cả. Huống chi ta đâu có thể dẫn giải cách sử dụng cho các ng ời!

Yến Thanh đề nghị:

- Tại hạ cống sư thái còn điều động cơ quan thì do Đào huynh hay Dư ơng huynh một trong hai người đó, dưới sự chỉ dẫn của sư thái.

Mạnh sư thái vẫn lắc đầu:

- Cũng không được!

Cơ quan đó chỉ có mỗi một mình ta biết mà thôi không thể để cho bất cứ người thứ hai nào biết được.

Nếu chọn Đào Lập hay Dư ơng Mãnh thì khi vào đến sảnh đường của môn chủ chúng phải bị xử tử. Bần ni đâu muốn hy sinh đệ tử của bần ni! Việc là việc của mụ Hồ kia mà!

Yến Thanh cười khỏ:

- Vậy thì lão bà chỉ còn có cách là chọn một người nào đó để hy sinh tính mạng cho được việc!

Hồ Thúy Hoa lẩm bẩm:

- Ta thì sư tử không tin. S tử lại không dùng đệ tử! Bây giờ còn ai đâu!

Vậy các ng ời hãy chọn người của mình là hơn!

Yến Thanh chợt hỏi:

- Tại hạ chọn một người nhưng khi vào cốc rồi sư thái tha cho tội chết mà chỉ giam cầm suốt đời! S thái chịu không?

Mạnh sư thái gật đầu:

- Được!

Song đại hiệp chọn ai?

Yến Thanh chỉ Liên Liên?

- Vị cô nương đó! Nàng sanh ra vẫn mang tật. Thiên Tàn Môn là nơi dung thân lý tưởng cho nàng. Tại hạ dẫn nàng theo là có ý giới thiệu nàng vào quý môn đó!

Mạnh sư thái bảo Liên Liên đến gần cho bà kiểm soát.

Bà thở dài thốt:

- Nàng mang tật Ngũ Âm Tuyệt Mạch, số không thọ lâu!

Liên Liên van cầu:

- Em gái tôi cũng đồng tật đó, xin sư thái mở đức từ bi thu nạp tôi, hãy thu nạp nó luôn với!

Hồ Thúy Hoa hừ một tiếng:

- Làm gì có việc trùng hợp lạ thế? Đâu ng ời bớ đến cho ta xem thử!

Tích Tích bớ đến chìa cổ tay ra.

Một lúc sau Thúy Hoa gật đầu thốt:

- Đúng đó! Cả hai chị em cùng mang ám tật như nhau, sao mà bất hạnh thế! Rất tiếc ta không thể thu đưng hai ng ời!

Mạnh sư thái kiểm soát Tích Tích xong bảo Yến Thanh cống bà ra ngoài, Liên Liên và Tích Tích đi kèm hai bên bảo vệ.

Hồ Thúy Hoa gọi Ngộ Nhân dặn:

- Ta dẫn chín người vào cốc, ni cô hãy canh giữ ở đây nhé, đừng để ai chạy thoát!

Ngộ Nhân mỉm cười:

- S phó yên trí! Ít ra Cửu Vĩ Tiên Hồ cũng có cái gì hay hay mới nổi danh ngày nay chứ!

Mụ ta chọn chín đại hán cho theo Hồ lão bà, giữ lại năm nữ nhân canh phòng tại am.

Bất thành linh Yến Thanh tung bổng Mạnh sư thái lên không, phóng tay giải huyết luân cho bà đồng thời quát:

- S Thái! Mụ Hồ giao cho sư thái đó. Cố gắng thu thập mụ gấp!

Mạnh sư thái hoạt động được liền.

Trước đó bà đã được Đào Lập ra hiệu nên chuẩn bị sẵn sàng.

Vừa lấy lại công lực trên không trung bà xoay mình vọt tới giáng luôn một chưởng.

Hồ Thúy Hoa thấy biến bất ngờ kinh hãi hấp tấp vung tay đón chưởng.

Chưởng kinh mạnh quá đẩy Hồ Thúy Hoa giới lại mấy bước.

Yến Thanh, Liên Liên và Tích Tích cũng đã phát động thế chiến rồi.

Yến Thanh tuốt kiếm chặn Ngộ Nhân tức Cửu Vĩ Tiên Hồ, nhưng Ngộ Nhân có đề cao cảnh giác nên ứng biến kịp thời lắc mình né tránh.

Mụ tránh khỏi nhát kiếm nhưng ba nữ nhân trong năm nàng quanh mình mụ lãnh đủ.

Kiểm quét qua tiện đứt luôn cả ba biến chúng thành sáu đoạn.

Ngộ Nhân lách mình tránh khỏi nhát kiếm rồi lấy trong mình ra một loại vũ khí kỳ quái, không phải kiếm mà cũng chẳng phải roi nhưng vừa giống kiếm vừa giống roi.

Mụ quật vũ khí đó sang Yến Thanh.

Cả hai tạo thành một trận tuyến biệt lập hẳn với số còn lại.

Liên Liên và Tích Tích quần chiến với chín đại hán.

Bọn này sử dụng vũ khí bất đồng gồm đủ kiếm, tiên, chùy, giản, đao... Mỗi tên một loại riêng biệt.

Chúng thuộc hạng khá, thân pháp nhanh, thủ pháp độc xem chừng có thể áp đảo Liên Liên và Tích Tích trong thoáng mắt.

Liên Liên và Tích Tích bị bao vây biết nguy song vẫn bình tĩnh đối phó.

Mạnh sư thái cao cường hơn Hồ Thúy Hoa rõ rệt, luôn luôn bức thoái

họ hồ.

Hai nữ nhân còn lại trong số năm nàng cạnh Ngô Nhân cũng tuốt kiếm tiếp trợ Ngô Nhân liên thủ tấn công Yến Thanh.

Kiểm pháp của Yến Thanh tuy cao nhưng gặp loại vũ khí kỳ quái của địch chàng không làm sao thi triển tận sở năng thành thử cứ giao đấu dần dai mãi mặc dù chàng muốn tốc chiến tốc thắng.

Về phần Đào Lập và Dư ơng Mạnh dĩ nhiên phải tham gia cuộc chiến.

Từ trong gian nhà đá chạy ra cả hai thấy mặt trận đã thành hình rồi.

Nhìn qua một lượt họ thấy Liên Liên và Tích Tích thế kém rõ rệt vì quả bất địch chúng, lập tức họ vào cuộc tiếp trợ hai nàng.

Tài nghệ của họ rất cao càng song vừa lành thương thế, họ không dám vận toàn công lực, bất quá họ chỉ phân chia bớt sức kháng cự cho Liên Liên và Tích Tích dễ dàng hoạt động hơn.

Chín đại hán vừa đánh vừa âm thầm tản rộng ra âm thầm bọc bên ngoài Đào Lập và Dư ơng Mạnh đến khi dồn hai người đó trong rồi chúng lập tức khép chặt vòng vây.

Thành thử Liên Liên, Tích Tích, Đào Lập và Dư ơng Mạnh lúng túng tại trung tâm, hoạt động vướng vấp cực độ.

Cuộc chiến khai diễn một lúc lâu tại ba trận tuyến chưa phân thắng bại.

Bỗng từ trong gian nhà ba lão phụ chạy ra.

Ba lão phụ đó là ba hộ pháp của Mạnh sư thái, bị hôn mê vì hư ơng độc của Ngô Nhân, Long Vũ Điền còn nấn ná bên trong để giải độc cho họ.

Họ tỉnh rồi nên chạy ra ngoài tiếp trợ phe nhà.

Với sự tham gia của họ cuộc chiến biến chuyển liền nghiêng thắng lợi hẳn về phía Yến Thanh và Mạnh sư thái.

Hồ Thúy Hoa cảm giận hét:

- Yến Thanh! Tất cả đều tại ng ời! Ai bảo ng ời đến đây bày trò quỷ!

Yến Thanh cười hì hì:

- Bà thức ngộ muộn rồi bà ời!

Đánh nhau một lúc nữa thấy không hy vọng thắng mà nguy cơ càng lúc càng hiện rõ, Hồ Thúy Hoa gọi to:

- Tất cả rút lui!

Mạnh sư thái cười rợn:

- Đừng nuôi mộng mù Hồ! Hôm nay ng ời phải ngã gục tại am này!

Sư thái vọt mình tới vờn tay chụp Hồ Thúy Hoa. Chạy không thoát đánh nhau không thắng Hồ Thúy Hoa quyết liều cho song phương quy ư tận, cho nên Mạnh sư thái chụp tới bà không tránh né.

Bàn tay sư thái chạm ngực Hồ Thúy Hoa, bàn tay banh ngực, máu từ ngực Hồ Thúy Hoa bắn sang mặt, sang mình Mạnh sư thái.

Hồ Thúy Hoa cười lớn:

- Máu của ta có chất độc! Ta chết ng ời cũng chết, ta không lỏ.

Bà ngã xuống sư thái cũng ngã theo. Từ nơi xác của sư thái có khói đen bốc lên. Một loại kịch độc của Ngủ Độc Thần Âu Hồ Thúy Hoa.

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 9

Hùng tài và mỹ sắc

Lưỡng bại câu thương.

Trước thảm cảnh đó song phương cùng dừng tay.

Khi Yến Thanh phát giác ra điều lạ thì muộn mất rồi, Ngộ Nhân đã thoát ra cửa.

Chàng kêu to:

- Đừng để người nào chạy lọt cả!

Chàng dợm chân định đuổi theo.

Bỗng Ngộ Nhân trở lại rồi ngã nhào xuống nền kêu lên một tiếng bịch.

Nơi ngực mụ còn ghim một thanh chủy thủ.

Long Vũ Điền xuất hiện cười thốt:

- Ai chạy lọt được mà sợ hờ lão đệ! Có Long Vũ Điền ở đây thì mụ kể như tàn đời!

Bây giờ còn lại chín đại hán.

Trong chín người chỉ có một bị Liên Liên chém kiếm trúng vai lúc đầu, từ đó họ liên thủ với nhau tạo một đấu pháp liên lạc cực kỳ chắc chắn.

Họ thủ nhiều hơn công và thế thủ kín đáo như từng đồng, vững vàng như núi.

Yến Thanh hỏi:

- Các vị còn ngoan cố nữa sao?

Cả chín người không nói năng, chuyên tâm ứng chiến, vòng vây càng lúc càng khép chặt và cuộc chiến từ từ xê dịch ra phía cửa.

Ba lão phụ hộ pháp mấy lượt định xông vào điều bị đẩy bật trở lại, không làm sao bức phá vòng vây giải tỏa cho bọn Liên Liên và Đào Lập bốn người.

Chính Long Vũ Điền và Yến Thanh cũng có tấn công song vô hiệu

quả.

Cuộc chiến cứ dịch ra phía cửa càng lúc càng gần.

Long Vũ Điền thoát:

- Lão đệ không thể để cho bọn đó chạy thoát được!

Chúng đi là sẽ có nhiều phiền phức lớn! Mã Bách Bình mà biết được thì từ nay lão đệ không còn một ngày nào yên ổn!

Yến Thanh cười khở:

- Biết vậy rồi mà mình không có cách gì hết thì làm sao đây! Đánh không thắng chúng thì đành vậy!

Long Vũ Điền thoát:

Còn cái chiêu Kinh Thiên gia truyền của lão đệ đó, đem ra mà dùng đi còn chờ lúc nào nữa?

Yến Thanh lắc đầu:

- Không thể được!

Tiểu đệ chưa hiểu rõ Thiên Tàn Môn như thế nào thì tuyệt đối không nên để cho họ biết mình xuất thân từ thế gia họ Hoa tại Hoa Sơn!

Long Vũ Điền cau mày:

- Vậy mình phải làm sao?

Yến Thanh nín lặng.

Một lúc lâu chợt chàng thoát:

- Thà để cho chúng chạy đi.

Long Vũ Điền cau mày:

- Chúng chạy đi là lâu sự!

Yến Thanh tiếp:

- Tiểu đệ đến đây bắt quá chỉ làm một cuộc quan sát tình hình chứ đâu có ý lưu lại lâu! Dù người ta có biết cũng chẳng quan hệ chi! Tối đa là tăng thêm phiền phức chút ít vậy thôi!

Long Vũ Điền kêu lên:

- Lão đệ nói cái gì kỳ quái thế! Hiện tại hơn lúc nào hết lão đệ cần phải giữ hành tung bí mật kia mà!

Yến Thanh cười nhẹ:

- Chẳng có gì đáng quan tâm, Long huynh ạ! Bất quá chúng trở về báo cáo với Mã Bách Bình, song đến lúc đó tiểu đệ đã đi xa rồi!

Long Vũ Điền vẫn lắc đầu:

- Đành là vậy! Song nếu hành tung được giữ bí mật thì dù sao cũng vẫn hơn!

Yến Thanh đáp:

Đương nhiên! Nhưng sự tình đâu phải dễ như chúng ta muốn! Chính tên đó được tuyển chọn từ ngàn từ trăm còn lại chục, thân thủ của chúng đâu phải tầm thường!

Tài năng của chúng ngang ngửa Hồ lão bà đấy? Hiện tại chúng nóng đi nên đấu chí không kiên trì, nếu mình bức quá chúng sẽ liều mạng không khéo mình phải nguy, có người tử thương vì chúng!

Long Vũ Điền suy nghĩ một chút:

- Thôi cứ để cho chúng đi!

Yến Thanh thở dài:

- Chứ còn biết làm sao nữa! Giữ không nổi thì phải buông!

Chàng quay mình tiến về cổng am.

Ba lão phụ vẫn còn đeo sát đám đại hán.

Yến Thanh gọi ba bà bảo:

- Cờng địch ở sát bên lng các vị không lo lại đi giằng co với đám người không quan trọng đó, mất thời giờ vô ích! Phải biết Thiên Tuyệt cốc phải nhiều đợt người đến quấy nhiễu nữa đấy! Mạnh sự thái chết rồi, thực lực tại am này kém giảm phần lớn các vị phải làm cách nào thông tri với quý môn chủ chuẩn bị đối phó mới là thượng sách chứ!

Lời nói đó đề tỉnh ba lão phụ.

Họ bỏ cuộc chiến chạy vào am.

Yến Thanh từ từ bước xa dần đám đại hán, khoảng cách giữa chàng và chúng độ ba bốn mươi trượng.

Đám đại hán thấy đối phương bỏ cuộc cũng lui dần luôn, bọn Tích Tích, Liên Liên, Đào Lập và Dư ơng Mạnh thoát ra vòng vây chúng không buồn ngăn chặn.

Song chúng chưa kịp ly khai cục trường bỗng nghe có tiếng hét vang lên!

- Giết!

Từ hàng cây, hóc đá, bụi rậm ám khí bay tới ào ào nhắm vào bọn đại hán.

Chúng không trở tay kịp, bốn tên bị ám khí bắn trúng ngã nhào.

Đúng lúc đó năm nữ nhân xinh đẹp từ các chỗ nấp vọt ra chạy ào tới vùng vũ khí tấn công mấy đại hán còn lại.

Vũ khí của họ rất quái dị, gồm một đường giây bạc dài, hai đầu dây có cột giao nhọn, dao quăng đi do dây điều động.

Vũ khí địch vung lên chặn dao bị đường dây quấn chặt phong trụ lại đó, mũi đao kia bay tới địch mất mạng liền.

Loại vũ khí này hùng mãnh và lợi hại hơn lưu tinh chùy.

Năm đại hán nghinh chiến liền, song tinh thần xuống thấp, đấu pháp rời rạc. Qua một lúc bốn tên bị năm nàng hạ, nằm bất động trên mặt đất.

Còn lại gã cầm kiếm.

Biết nguy, có ở lại cũng mất mạng chứ chẳng trông mong được gì, gã rít lên một tiếng ghê rợn, vọt tròng kiếm lên không rồi nhào xuống đất, lặn nhanh mấy vòng đến cạnh một nữ nhân, chụp ống quần giắt. Nàng ấy ngã xuống.

Gã ôm choàng nàng bật đứng lên.

Đúng lúc hai mũi dao bay tới.

Đại hán đưa nữ nhân đón đỡ.

Kẻ quăng giao kinh hãi, rút đường dây giắt đôi dao về.

Thừa dịp đó đại hán mang luôn nữ nhân chạy xuống núi.

Nhưng hắn chạy vừa được hai mươi trượng, từ trên tàng cây một bóng vàng lao xuống, chụp trên đầu hắn.

Hắn hoảng hồn, tung nữ nhân lên chặn bóng vàng, thoát chạy luôn.

Bóng vàng đón bắt nữ nhân, đáp xuống, đặt nàng xuống đất. đoạn đuổi theo đại hán.

Đại hán đó cách khá xa song bóng vàng có thân pháp tuyệt luân, lướt đi như gió, mòng tượng không hề chạm chân xuống đất lấy đà.

Thoáng mắt bóng vàng đã theo kịp đại hán.

Một vết sáng lóe lên, đại hán ngã nhào, đầu xa cổ.

Từ xa xa, nhờ đứng trên cao nhìn xuống Yến Thanh trông thấy rõ ràng.

Chàng buột miệng tán.

- Chiêu Thiên Hà Đảo Huyền đánh ra tuyệt đẹp!

Người áo vàng hơi sửng sờ một giây rồi phóng mình chạy lên am, vừa đến nơi liền vẫy tay quát:

- Bao vây gấp!

Đồng thời người áo vàng tuốt kiếm cầm tay.

Các nữ nhân tiến đến gần, vây quanh Yến Thanh.

Yến Thanh cười lạnh thốt:

- Chắc đây là Bạch môn chủ! Môn chủ có thừa oai phong, song lại kém nhả độ với khách?

Người áo vàng mang một chiếc mặt nạ cũng màu vàng. Bất quá vóc dáng thì yếu điệu, nhìn vóc dáng Yến Thanh nhận định là một nữ nhân cho nên chàng đoán chừng như vậy!

Người áo vàng hừ lên một tiếng:

- Gã họ Yến! Tại sao ngươi biết chiêu kiếm của ta?

Yến Thanh điềm nhiên:

- Tại hạ không hề mở miệng đáp trước sự uy hiếp của bất kỳ ai, đừng hỏi vô ích!

Lúc đó người trong am nghe động, cùng chạy ra.

Ba lão phụ và Đào Lập, Dư ơng Mạnh thấy người áo vàng đồng quỳ

xuống.

Đào Lập kêu lên:

- Môn chủ! Yên Thanh đại hiệp đó!

Người áo vàng lạnh lùng:

- Ta biết!

Đào Lập giật mình:

- Môn chủ biết?

Người áo vàng gật đầu:

- Đur ơng nhiên! Lúc biến cố trong am xảy ra đã có người báo hiệu cho ta hay, ta âm thầm giám thị mọi diễn biến của tình hình.

Yên Thanh thốt:

- Môn chủ đã biết các việc tất phải biết tại hạ đến đây chỉ để tiếp trợ Thiên Tàn Môn thôi!

Người áo vàng nổi giận:

- Nếu không có ng ời tiếp trợ thì Mạnh sư thái đâu đến nỗi phải tán mạng? Ta đã bố trí đầu đó thỏa đáng rồi, hễ chúng chui đầu vào sơn cốc là cứ vương tay nắm chớp, vào bao nhiêu nắm bấy nhiêu! Kết quả chính cái sót sáng không đúng chỗ của ng ời làm hư hoại mu đồ của ta! Sự tiếp trợ của ng ời hữu ích quá! Quý hóa quá!

Yên Thanh sửng sờ một chút.

Rồi chàng cau mày thốt:

- Thì ra bang chủ đã an bày chu đáo! Nhưng môn chủ không có lý do trách cứ tại hạ!

Bởi làm sao tại hạ biết được?

Người áo vàng hừ lên một tiếng:

- Chứ ng ời chẳng nói theo họ vào trong sơn cốc hay sao? Vì lẽ gì ng ời phát động gấp thế? Nếu ng ời để cho chúng vào thì có phải là tránh được phiền phức hay không?

Yên Thanh tiếp:

- Tại hạ vẫn không tưởng là phải phát động sớm nhưng Mạnh sư thái dè dặt quá không chịu tiết lộ với ai lối vào sơn cốc. Mà hai nữ bằng hữu của tại hạ không thể lưu lại đây lâu ngày. Ngoài ra tại hạ cũng không muốn họ hiểu làm gì bí mật của quý môn cho nên bắt buộc tại hạ phải phát động gấp.

Người áo vàng nhìn qua Liên Liên và Tích Tích thốt:

- Hai nàng ấy đã trót mang chứng Ngủ Âm Tuyệt Mạch. Chỉ còn cách là vào Thiên Tàn Môn mới bảo toàn tính mạng được!

Yên Thanh mỉm cười:

- Vì muốn khuất lấp tai mắt đối phương mà hai nàng phải giả vờ mang tật chứ họ thật sự làm gì mà mất phải chứng ấy! Phàm nữ

nhân mang chứng đó thì không bao giờ sống quá tuổi mười tám mà hiện tại thì họ đã vượt quá tuổi đôi mươi rồi.

Người áo vàng giật mình:

- Ngươi nói nhầm hay sao chứ! Chẳng lẽ Hồ Thúy Hoa và Mạnh sư thái lại kiểm tra sai?

Yến Thanh đáp:

- Đương nhiên hai vị ấy kiểm tra đúng. Bất quá Ngủ Âm Tuyết Mạch có nhiều hiện tượng và đường mạch ngưng động chẳng phải là hiện tượng duy nhất. Muốn ngưng động một đường mạch hai nàng chỉ cần dùng nội lực khống chế là có thể ngưng tạo một trạng thái lừa được người ngoài.

Người áo vàng hừ một tiếng:

- Có ai lại cố ý làm như thế bao giờ! Mà làm chắc gì lại giống như thật?

Yến Thanh cười nhẹ:

- Bởi không ai làm nên kẻ cố ý mới dễ lừa người.

Bằng chẳng vậy thì làm sao qua mắt được hai vị trưởng lão của môn chủ!

Người áo vàng lắc đầu:

- Hiện tượng của Ngủ Âm Tuyết Mạch là mạch ngưng động nhưng cũng có lúc mạch đi ngược chiều, dù cho cố ý tạo nên tình trạng đó cũng chẳng phải là việc dễ làm đâu!

Yến Thanh đáp:

- Hai nữ bằng hữu của tại hạ là những tay đa năng. Việc khó hơn nữa họ còn làm được hướng hồ là làm mạch ngưng hay đi ngược!

Người áo vàng nín lặng một chút đoạn quay qua đám lão phụ bảo:

- Trạng hộ pháp hãy kiểm tra lại xem!

Một lão phụ bực tới cầm cổ tay Liên Liên và Tích Tích nghe một lúc, bà còn vạch đôi mắt của hai nàng ra xem rất kỹ.

Sau cùng bà thận trọng trình:

- Bẩm môn chủ! Hai nàng này không mắc chứng Ngủ Âm Tuyết Mạch.

Người áo vàng hỏi:

- Bà xem kỹ chứ? Chắc chắn là không lầm chứ?

Trạng hộ pháp đáp:

- Không thể lầm! Ngủ Âm Tuyết Mạch là một chứng tật đặc biệt, người mắc phải không bao giờ được gần nam nhân mà hai nàng này thì không còn là xử nữ nữa. Chính điểm ấy chứng minh rõ rệt!

Người áo vàng thoáng giật mình.

Yến Thanh cười thốt:

- Vị hộ pháp này xem kỹ đấy. Nếu Mạnh sư thái và Hồ lão chịu khó như vậy thì cả hai đã khám phá sự nguy tạo rồi!

Người áo vàng quát:

- Câm ngay! Nếu ng ời đừng nhiều chuyện thì Mạnh sư thái đâu có chết!

Yến Thanh cười khổ:

- Về điểm đó tại hạ thừa nhận nhưng không thể vịn vào đó mà trách cứ tại hạ! Bọn Mạnh sư thái bị chế trụ suốt ba giờ liền, môn chủ lại án binh bất động. Tại hạ bất thần đến thấy vậy chẳng lẽ làm ngo! Huống chi tại hạ đâu thể để cho hai vị nữ bằng hữu phải chịu cảnh giam cầm vô lối! Ích gì cho họ, cho tại hạ mà họ phải chịu giam cầm? Tại hạ không muốn phá hoại quy củ của quý môn, bởi nếu họ mó tay vào các cơ quan mai phục là phạm quy luật của quý môn. Bởi thế tại hạ phải phát động sớm, tại hạ làm vậy là sai quấy sao?

Người áo vàng không nói gì nữa.

Yến Thanh tiếp:

- Ngoài ra môn chủ nói nghe chắc chắn quá! Với bao nhiêu người đó trong sơn cốc nếu không có tại hạ tiếp tay mà môn chủ lại nói là bắt hết bọn đối phương thì tại hạ cho rằng khó mà môn chủ toại nguyện!

Người áo vàng giật mình hỏi gấp:

- Sao ng ời biết ta chỉ còn có mấy người đó thôi?

Yến Thanh mỉm cười:

- Giả như trong Thiên Tàn Cốc mà số người của môn chủ đông hơn thì đối phương không chỉ sai phái bao nhiêu thuộc hạ đó đâu! Mà Mạnh sư thái cũng không tội gì nghĩ đến cái chết quá gấp!

Người áo vàng nghẹn lời.

Yến Thanh tiếp:

- Đối phương chỉ sai phái độ mời thuộc hạ đến đây là đối phương ước độ đủ rất đủ để thu thập số người chung quanh môn chủ, toàn bộ nhân số còn lại chung quanh môn chủ!

Phải biết Mã Bách Bình là tay tinh minh cực điểm, chẳng khi nào mà hấn làm việc gì mà hấn thấy là hấn không nắm chắc phần thắng! Hấn đâu có quá ngu mà làm cái việc đập cỏ cho rắn sợ hãi bỏ đi? Làm sao hấn bắt được rắn?

Người áo vàng hừ lạnh:

- Gã họ Yến! Ng ời biết nhiều việc qua!

Đào Lập kinh hãi hỏi:

- Quả thật trong Thiên Tàn Cốc chỉ còn mấy người đó sao môn chủ?

Người áo vàng trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Phải! Bạch Phúc bị tru diệt, tin đó đến tai ta, ta lập tức phái người đi

điều tra. Thành thử trong sơn cốc chỉ còn có mỗi mình ta với bọn Lục Xoa đó thôi! Nếu còn đồng người hơn nữa thì khi nào ta bắt động khi nghe báo hiệu có biến cố tại am!

Đào Lập lộ vẻ khẩn cấp:

- Môn chủ đã làm một việc sai lầm lớn! Thiên Tuyệt Cốc có ý đưa tin đó đến môn chủ là hy vọng môn chủ phân tán nhân lực đi khắp nơi, môn chủ trở thành cô đơn họ thừa htấn công vào đồng thời chẳng lời bên ngoài chờ đợi... Người áo vàng lại giật mình thấp giọng thốt:

- Ta biết! Có điều lúc phát hiện âm mưu của đối phương thì trễ rồi!

Đào Lập tiếp:

- Thuộc hạ hiểu về kinh nghiệm giang hồ thì môn chủ còn kém cho nên đi thỉnh Yến đại hiệp về đây chung lo đại kế!

Người áo vàng cao giọng thốt:

- Đào Lập! Ngươi hiểu rõ con người của Yến Thanh?

Đào Lập đáp:

- Thuộc hạ không biết chi nhiều nhưng dám quả quyết Yến đại hiệp là người trọng đạo nghĩa, luôn luôn bảo vệ chính khí võ lâm và có đủ cơ trí đảm lược.

Con người đó nếu chịu giúp chúng ta thì việc gì cũng sẽ thành công!

Người áo vàng trầm giọng:

- Tuy nhiên hần biết danh xng của chiêu kiếm của ta, điều đó khiến cho ta hoài nghi lắm!

Đào Lập cải:

- Võ học của Thiên Tàn Môn đâu phải trên giang hồ không ai biết!

Yến đại hiệp biết cũng là sự thông!

Người áo vàng lạnh lùng:

- Người ta biết chiêu thức chứ không biết tên chiêu kiếm của ta được ghi chú trong Thiên Tàn Bí Kíp. Đến Ngân Phượng kia cũng không biết tên nữa tại sao hần lại biết?

Dư ơng Mạnh chen vào:

- Môn chủ hoài nghi Yến đại hiệp là người của đối phương?

Người áo vàng gạt đầu:

- Đúng vậy! Trừ đối phương ra không một người nào biết rõ ràng Thiên Tàn võ học.

Đối phương của nàng gồm có Bạch Ngân Phượng chứ chẳng có chưa con họ Mã.

Dư ơng Mạnh bắt bẻ:

- Nếu chính nhị môn chủ cũng không biết tên chiêu thức đó, ngoài ra Yến đại hiệp không hề nghe ai tại Thiên Tuyệt Cốc nói chuyện thì cái việc biết chiêu kiếm đâu có thể chứng minh Yến đại hiệp là người

của đối phương! Chỉ sợ môn chủ nghi oan!

Người áo vàng nín lặng.

Dư ơng Mạnh tiếp:

- Cái gì khác thì thuộc hạ không dám nói chứ thuộc hạ dám bảo chứng Yến đại hiệp không phải là người của Thiên Tuyệt Cốc!

Sau một lúc trầm ngâm suy nghĩ người áo vàng thốt:

- Có thể tin như ngươi đã nói. Bởi nếu hần là người của Thiên Tuyệt Cốc thì khi biết được trong Thiên Tàn Cốc vắng người hần không cần giết vội bọn Hồ lão bà. Giết như vậy là bắt lỗi tiền thân, Hồ lão bà là người đồng phe phái của hần giết người đồng bọn thì hần sẽ ăn nói làm sao với Ngân Ph ơng và Mã Bách Bình? Tuy nhiên ta cũng phải điều tra lại kỹ.

Dư ơng Mạnh tiếp:

- Thuộc hạ tin rằng Yến đại hiệp có sự giải thích hợp lý!

Yến Thanh lạnh lùng thốt:

- Từ lúc nào cũng thế tại hạ không bao giờ mở miệng nói gì trước một uy lực, dù nói mà có lợi cho mình! Đầu này chỉ cúi trước lễ phải chứ không gục trước bức hiếp! Sở dĩ tại hạ đáp ứng đi theo hai vị đến đây là vì hai vị tán dư ơng môn chủ như một nhân vật cao quý. Hiện tại nhìn vào cái lối tiếp đãi người ngoài của môn chủ tại hạ hết sức thất vọng trước khí độ hẹp hòi của môn chủ. So với Mã Bách Bình môn chủ kém xa, thật xa!

Người áo vàng nổi giận thốt:

- Ngươi dám đem ta so sánh với tên khốn nạn đó?

Yến Thanh mỉm cười:

- Môn chủ! Một con người được tôn kính không phải do mình tự thổi phồng mình, tự tăng bốc mình. Niềm tôn kính không thể xây dựng mà có như một cơ sở kiến trúc. Tư cách cao quý cảm người ta người ta cũng tôn kính mình, tư cách hèn lạy người ta không ai thêm tôn kính. Nếu môn chủ cứ giữ khí độ đó mãi thì Mã Bách Bình chẳng cần làm gì hết, sớm muộn gì thuộc hạ của môn chủ cũng phản bội, cũng ly khai. Môn chủ chọn con đường diệt vong cho mình bằng cách tự kiêu xằng vậy!

Người áo vàng giận rung mình hét vang:

- Cuồng đồ to gan dám giáo huấn ta?

Yến Thanh bĩu môi:

- Môn chủ khiêm khuyết là phải học hỏi, phải được giáo huấn! Ai tăng bốc xu nịnh môn chủ là hãm hại môn chủ đó!

Quay qua Dư ơng Mạnh và Đào Lập chàng vòng tay tiếp:

Xin lỗi hai vị huynh đài! Tại hạ chỉ tưởng gặp người hữu chí chung lo

an nguy cho võ lâm thì tại hạ sẵn sàng hợp tác với hạng người đó. Không ngờ hai vị lại đưa tại hạ đến gặp một cô bé ngông nghênh khoác lác, thật chán quá! Tại hạ xin cáo từ!

Chàng phất áo quay mình.

- Người áo vàng phi thân tới chong mũi kiếm ngay ngực chàng quát:

- Ngươi ơi chưa nói xuôi đừng mong đi khỏi nơi này!

Yến Thanh so vai cười mỉa:

- Không kể cái công tại hạ tiếp trợ, ít nhất tại hạ là người có hảo ý đối với quý môn.

Môn chủ hành động như thế đó là lấy oán báo đức, Môn chủ không sợ người ta cười vào mặt sao?

Đã mấy lượt người áo vàng cố dần lòng nếu không thì mũi kiếm đâm vào ngực Yến Thanh rồi!

Nhìn ánh mắt sắc lạnh của Yến Thanh người áo vàng phát ngán.

Trong tư thế đó song phương tư ơng trì một lúc rồi người áo vàng quăng kiếm cầu nhàu mấy tiếng, quay mình béc vào am.

Mọi người đều sững sốt trước hành động đó.

Sáu thiếu nữ và ba lão phụ theo vào.

Yến Thanh cười khở lắc đầu:

- Còn trẻ con quá làm sao thành việc lớn nổi!

Chàng vẫy tay gọi Long Vũ Điền, Liên Liên và Tích Tích bảo:

- Chúng ta đi thôi!

Liên Liên sửa soạn cỗ xe.

Đào Lập bối rối thốt:

- Đại hiệp không thể nán lại đây chút nữa sao? Đại môn chủ không từng trải thế vụ thành ra kém khuyết lễ độ trong lối tiếp đãi người đời, tuy nhiên môn chủ cũng là con người tốt... Yến Thanh gạt ngang:

- Tại hạ biết! Nếu nàng có tâm địa ác độc thì đã đâm thủng ngực tại hạ rồi! Nếu nàng không cải sửa tánh khí đó thì sớm muộn gì nàng cũng phải bại cuộc!

Đào Lập tiếp nói:

- Đại hiệp nói đúng! Từ nay tại hạ cố khuyến cáo môn chủ. mạnh sự thái chết, Tung trường lão xuất ngoại chưa biết có an toàn mà trở về chăng và lúc nào mới về được!

Thiên Tàn Môn chỉ còn lại một số người quá ít, nếu đại hiệp cũng bỏ đi luôn thì cái họa diệt vong kể như kề cận cửa!

Yến Thanh thở dài:

- Muốn cho người giúp mình thì trước hết mình phải tự giúp mình!

Chứ mình tự hủy hoại lấy mình thì còn ai vào cuộc mà giúp mình để phải mang họa lây vì sự tự hủy hoại của mình! Quý môn chủ có lỗi

đối xử lỗ mắng quá sức tại hạ lưu lại vị tất song phương cảm thông nhau! Đành vậy hai vị ạ! Chờ sau này chúng ta sẽ bàn lại.

Thốt xong chàng lên xe lôi luôn Điền Vũ Long cùng lên.

Đào Lập và Dư ơng Mạnh chết sững tại chỗ.

Long Vũ Điền thấp giọng hỏi:

- Đi thật hay giả đây?

Yến Thanh đáp:

- Giả! Tiểu đệ chưa thấy mặt của nàng thì đi thật làm sao được?

Long Vũ Điền thở phào:

- Ngươi huynh biết mà! Yến lão đệ đâu phải là người đầu voi đuôi chuột! Biết rõ họ lâm nguy ai lại nỡ bỏ đi cho đành! Tuy nhiên lão đệ đối với nàng có phần thẳng thừng đấy!

Yến Thanh mỉm cười:

- Lãng Tử Yến Thanh không cúi đầu trước nữ nhân, cái đó Long huynh chưa biết sao?

Long Vũ Điền cau mày:

- Nghĩa là lão đệ muốn nàng cúi đầu?

Yến Thanh thản nhiên:

- Phải! Tiểu đệ tin rằng xe chưa đến đầu đường là nàng phải cúi đầu!

Long Vũ Điền chớp mắt:

- Cha chắc là gấp như vậy! Dù sao nàng cũng là một môn chủ!

Yến Thanh chặn lời:

- Vì là môn chủ nàng cần phải cúi đầu gấp! Bởi ngoài cá nhân nàng còn có tập thể chung quanh nàng, nàng có trách nhiệm với tập thể đó. Nàng phải dần bớt tự ái!

Chàng gọi:

- Cho xe xuống núi đi Liên Liên! Chậm chậm vậy nhé! Không cần chi phải vội!

Long Vũ Điền hỏi:

- Vạ nhất nàng không chịu cúi đầu?

Yến Thanh chỉnh sắc mặt:

- Thì điều đó chứng minh nàng không xứng đáng cho chúng ta hợp tác! Từ nay trên đường đời mình chỉ có việc tránh gặp mặt nàng!

Long Vũ Điền thở ra:

- Lão đệ có phần nào tàn nhẫn đối với nàng đó!

Yến Thanh cau mày:

- Long huynh muốn tiểu đệ lấy lòng đối xử với nàng? Cho Long huynh biết cõi lòng của tiểu đệ đã chết từ lâu, chết tại Hoa Sơn.

Long Vũ Điền thoáng giật mình:

Yến Thanh tiếp:

- Cho nên đệ không muốn mình mang theo tình lụy. Nếu Kim Phượng cúi đầu điều đó chứng minh là nàng lo cho đại cuộc hơn cá nhân nàng. Tiểu đệ có thể dành tình cảm cho nàng, bằng ngược lại thì tiểu đệ cứ trốn tránh nàng cho nàng khỏi vướng khổ đau!

Long Vũ Điền hỏi:

- Lão đệ chắc nàng có tình ý với lão đệ?

Yến Thanh mỉm cười:

- Có thể như vậy lắm! Một nữ nhân kiêu ngạo chỉ có thể động tâm trước một nam nhân cao ngạo hơn. Về điểm này thì tiểu đệ kinh nghiệm hơn Long huynh đó. Xin lỗi nhé!

Xe sắp sửa đến đầu đường bên dưới.

Long Vũ Điền tặc lưỡi:

- Xem ra lão đệ và nàng không có duyên phận với nhau rồi!

Yến Thanh điềm nhiên:

- Cha hử Long huynh ơi! Nên nhớ nàng xuất hiện từ bên ngoài am, điều đó chứng minh có nhiều lối ẩn thông vào Thiên Tàn Cốc chứ không chỉ có một con đường này.

Đúng lúc đó một thiếu nữ từ bên vệ đường vọt ra chặn đầu xe thốt:

- Xin Yến thiếu hiệp dừng lại, bổn môn chủ Bạch Kim Phượng cầu kiến!

Liên Liên cho xe dừng.

Bỗng nàng sáng mặt lên.

Một nữ nhân đẹp như tiên nữ xuất hiện nơi ven rừng bên cạnh đường, khoan thai bước tới.

Nữ nhân mặt áo vàng dĩ nhiên chiếc mặt nạ đã được vứt bỏ.

Liên Liên và Tích Tích vẫn nổi tiếng đẹp song so với nữ nhân này chẳng khác trăng với sao!

Long Vũ Điền cũng tá hỏa tâm tình luôn.

Chỉ có Yến Thanh là giữ được bình tĩnh.

Chàng nhảy xuống xe bước tới vòng tay chào:

- Môn chủ vất vả quá... Bạch Kim Phượng thoáng đỏ mặt, mất một phút mới thốt được:

- Bạch Kim Phượng này không lịch lãm thế tình nên thiếu lễ độ với Yến đại hiệp, xin đại hiệp xá cho.

Song phương trao đổi mấy câu khách sáo.

Rồi Bạch Kim Phượng mời chàng trở lại Thiên Tàn Cốc.

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 10

Tình nào không ma lực

Yến Thanh mỉm cười :

- Giả như tại hạ không trở lại !

Bạch Kim Phượng đáp :

- Thì tôi sẽ huy động toàn lực, ngăn chặn bức bách đại hiệp trở lại.

Yến Thanh hỏi :

- Giả như không ngăn nổi !

Bạch Kim Phượng đáp :

- Cũng ngăn, cố ngăn chừng nào không ngăn nổi hẳn hay. Ngăn không nổi đành để cho đại hiệp đi. Tôi tin chắc là đại hiệp đi không được.

Yến Thanh chớp mắt :

- Tại sao ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Vì tôi đã thỉnh ! Nếu Yến đại hiệp không trở lại là đại hiệp cố chấp. Chính đại hiệp trách tôi cố chấp chẳng lẽ đại hiệp cũng cố chấp luôn ?

Yến Thanh lại hỏi :

- Thế thì môn chủ đã tin lời Đào Lập và Dư ơng Mạnh ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Chẳng phải tôi không tin, có điều là tôi không hoàn toàn tin tưởng là tôi đúng nên tôi phải đi thỉnh Yến đại hiệp trở lại.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Tại hạ đã nói trước tiên, môn chủ hoài nghi cũng là hợp lý. Bởi trong tình cảnh nguy khốn người ta có quyền không tin bất cứ một ai, huống hồ là một kẻ hoàn toàn xa lạ !

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Nếu đại hiệp biết xét cho tôi như vậy thì cũng nên nể tình tôi mà trở lại Thiên Tàn Cốc.

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không trở lại đâu. Tuy nhiên tại hạ bảo chứng là không hề liên quan với Thiên Tuyệt Cốc. Hơn thế nữa tại hạ đối lập với Thiên Tuyệt Cốc hoàn toàn. Môn chủ có thể tin lời tại hạ !

Bạch Kim Phượng suy nghĩ một lúc lâu.

Sau cùng nàng thốt :

- Thật ra thì tôi không nên hoài nghi đại hiệp bởi nếu đại hiệp là người của Thiên Tuyệt Cốc thì khi nào lại phát tay áo bỏ đi. Đại hiệp

thừa hiểu Thiên Tàn Cốc hoàn toàn trống vắng kia mà ! Đại hiệp có thể thừa cơ hội xâm nhập, uy hiếp..... Chỉ vì... Yến Thanh chặn lời :
- Chỉ vì môn chủ không muốn thừa nhận sai lầm trước mặt Đào Lập và Dư ơng Mạnh, môn chủ không thể nói đi rồi nói lại, tiền hậu bất nhất ! do đó để tất trách sự mời tôi trở lại môn chủ viện lẽ lưu tại hạ lại để tìm hiểu rõ ràng hơn. Có đúng vậy không ?

Bạch Kim Phượng cúi đầu :

- Phải ! Địa vị của Thiên Tàn Môn chủ không phải thấp, trước mặt thuộc hạ dù sao tôi cũng phải giữ thể diện. Do đó đi mời Yến đại hiệp trở lại tôi không dẫn họ theo.

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ hiểu. Trước mặt Đào Lập và Dư ơng Mạnh không bao giờ môn chủ nhận lỗi với tại hạ !

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Đúng vậy ! Tôi không dẫn họ theo điều đó chứng tỏ tôi thành tâm tạ lỗi. Bây giờ đại hiệp bỏ qua cho tôi chứ ?

Yến Thanh lắc đầu.

Bạch Kim Phượng biến sắc.

Đến khi lấy lại được bình tĩnh nàng hỏi :

- Tại sao ? Ngươi ơi đừng tưởng là bốn môn chủ không giữ nổi ngươi !

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ không nghĩ như vậy đâu ! Nhưng thực sự tại hạ không thể trở lại Thiên Tàn Cốc.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Tại sao ngươi không chịu trở lại Thiên Tàn Cốc ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Điều đó rất đơn giản môn chủ ạ. Vào đó là bị phong tỏa, bị giam cầm vĩnh viễn.

Vả lại vào đó chẳng có ích lợi gì ! Mã Bách Bình là tay đao để, đột người thứ nhất vào Thiên Tàn Cốc không thu được kết quả mong muốn thì đối phương lại gửi đột thứ hai hùng hậu hơn vào. Nếu môn chủ ỷ y giữ vững căn cứ là chấp nhận bị bao vây ở trong đó. Biết như vậy tại hạ còn trở vào thì cũng chẳng làm được cái gì ích lợi cho môn chủ ngoài sự cùng chết ?

Bạch Kim Phượng cười bảo chàng :

- Đúng vậy ! Nhưng Yến Đại hiệp yên tâm, Thiên Tàn Cốc có nhiều lối ăn thông ra ngoài lắm và những lối đó hoàn toàn cơ mật. Trừ ta và một vài người thân tín thì không ai biết hết !

Yến Thanh gật đầu :

- Môn chủ do một lối bí mật đến am, bây giờ lại do một lối bí mật

khác đến đây ngăn chặn tại hạ. Biết vậy nên tại hạ không lấy làm lạ chút nào.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Đại hiệp còn lo ngại điều chi nữa chẳng ?

Yến Thanh tiếp :

- Đường vào Thiên Tàn Cốc tuy nhiều, song tất cả chỉ đưa từ căn cứ đến đầu lộ này thôi. Nếu Mã Bách Bình chặn lại nút sinh tử đó thì môn chủ cũng lâm nguy nhthờng.

Khi mới đến đây tại hạ có quan sát địa thế rất kỹ.

Bạch Kim Phượng giật mình.

Một lúc lâu nàng thở dài thốt :

- Yến đại hiệp lo ngại chu đáo thật ! Bạch Kim Phượng này vô cùng khâm phục !

Yến Thanh tiếp luôn :

- Bây giờ thì môn chủ bằng lòng để cho tại hạ ra đi chứ !

Bạch Kim Phượng trầm ngâm.

Sau đó nàng hỏi :

- Đại hiệp nhận định là chúng còn trở lại ?

Yến Thanh gật đầu :

- Nhất định chúng sẽ trở lại và Mã Bách Bình sẽ mai phục một số người tại đầu lộ.

Lần sau số người được sai phái phải quan trọng hơn lần trước.

Cho nên chẳng những tự mình ly khai mà tại hạ còn yêu cầu môn chủ dẫn hết số thuộc hạ còn lại quanh mình ly khai nơi này luôn để tạm thời tránh cái mạnh của đối phương. Ở bên ngoài môn chủ sẽ tìm cách triệu tập những người đã được phái đi công tác khắp nơi, khi tất cả hội tề đông đủ rồi thì môn chủ hãy tính tới việc đối phó với địch.

Bạch Kim Phượng thốt !

- Nếu chúng tôi rút lui toàn bộ vào Thiên Tuyệt Cốc thì địch dù kéo đến đông bao nhiêu người cũng chẳng làm gì được chúng tôi. Hình thế trong cốc cực kỳ hiểm yếu, một người bên trong có thể đương cự với trăm người bên ngoài vào.

Yến Thanh nhếch nụ cười khổ :

- Môn chủ ỷ trọng vào các chỗ yếu hiểm mà kiên trì chôn chân tại sơn cốc à ?

Có gì đáng lưu luyến ? Chắc gì bảo vệ được chỗ tuyến lưu ? Một lão bà họ Hồ mang đến đây ngàn cân hỏa dược chôn khắp nơi thì Mã Bách Bình có thể mang hơn số hỏa dược đó đến đây chứ ! Mang bao nhiêu tùy ý thích của hần ! Nếu số hỏa dược đó được nổ lên bốc

cháy thì trọn phía Đông Thiên Mục Sơn này còn chẳng ? Thiên Tàn Cốc còn chẳng ? Chúng ta sẽ bị chôn sống đó môn chủ !

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Bao nhiêu ngàn cân hỏa dược cũng không phá vỡ căn cứ của Thiên Tàn Môn đâu đại hiệp ! Thiên Tàn Môn đặt cơ sở ngay trong bụng núi rất sâu, bất quá tạm thời chúng bít lối ra thôi !

Yến Thanh hỏi :

- Bị chôn sống trong núi như vậy rồi môn chủ làm sao ?

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Chôn sống chúng tôi được bao lâu ? L ơng thực trong Thiên Tàn Cốc đủ dùng cho năm sáu năm sợ gì ?

Yến Thanh thở dài :

- Chúng không cần chôn sống các vị lâu như thế, chỉ một năm thôi cũng đủ lắm rồi. Trong thời gian đó thế lực của Thiên Tuyệt Cốc thành hình, dù sau này chúng ta có thoát hiểm thử hỏi chúng ta sẽ làm gì được đối phương ? Cho nên muốn thu thập họ chúng ta phải hành động ngay từ lúc họ chưa đủ vây cánh, tổ chức chưa chu đáo, thế lực chưa hình thành, căn cơ chưa củng cố. Có như thế mới mong thành công.

Bạch Kim Phượng nín lặng một lát đoạn thốt :

- Đại hiệp luận xét rất đúng ! Còn một bí mật này tôi xin tiết lộ luôn với đại hiệp là trong các lối bí mật xuất nhập có một con đường khác chỉ mình tôi biết mà thôi. Đó là một con đường thủy, con đường đó thông đến suối Hà Lịch. Chúng ta có thể thoát ra ngoài bằng lối đó.

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ biết rồi.

Bạch Kim Phượng trở mắt :

- Đại hiệp biết con đường đó ? Ai nói cho đại hiệp biết ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Nào có ai nói cho tại hạ biết đâu ! Đại phàm dựng lập một căn cứ ai ai cũng dọn sẵn cho mình một sanh lộ, trong trường hợp có đại địch bao vây ! Đó là một phương pháp tự tồn. Bất cứ môn phái nào muốn có chỗ đứng tốt và giữ chỗ đứng đó lâu tất nhiên phải lấy phương pháp ấy làm nguyên tắc đầu tranh.

Bạch Kim Phượng thở phào :

- Con đường do tự tay tôi sáng tạo, không một kẻ thứ hai ngoài tôi biết được.

Bây giờ đại hiệp an tâm chưa ?

Yến Thanh hỏi :

- Hình thế Thiên Tuyệt Cốc như thế nào ? So với Thiên Tàn Cốc ra

sao ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Khác nhau rất nhiều. Hai nơi đều do tiên phụ kết tạo song Thiên Tuyệt Cốc dành cho căn cứ địa còn Thiên Tàn Cốc là nơi lánh nạn lúc cần.

Yến Thanh hỏi :

- Mã Bách Bình biết chăng ?

Bạch Kim Phượng suy nghĩ một chút :

- Nhất định là hắn biết cho nên hắn nóng nảy chiếm đoạt Thiên Tàn Cốc để chuẩn bị công cuộc xng bá của hắn. Chứ nếu không thì một Thiên Tuyệt Cốc cũng đủ lắm rồi với tất cả ưu thế của nó. Hắn cần gì dòm ngó đến một nơi hẻo lánh tối tăm !

Yến Thanh điểm một nụ cười :

- Đó là lý do bành trướng cơ đồ của hắn ! Hiện tại bên ngoài có nhiều tổ chức phản đối hắn từ sau ngày chưa con hắn tiếp thu dư đảng của Thiên Ma Giáo, trước áp lực đó hắn phải cấp bách hoàn bị căn cơ, tạo một vị trí vững chắc bảo đảm sự tiến thoái lúc cần.

Bạch Kim Phượng thở dài :

- Điều đáng hận là những tay thân tín đắc lực của tiên phụ cũng theo về với chưa con hắn !

Chợt nàng thấy thần sắc Yến Thanh biến đổi dòng như lãnh đạm đối với nàng.

Nàng hỏi gấp :

- Yến đại hiệp không tin tôi ?

Yến Thanh cười nhạt :

- Tin chứ ! Tại hạ tin những gì môn chủ nói là đúng sự thật !

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Hành vi của tiên phụ ngày xưa đã làm cho đồng đạo võ lâm căm hận không ít, chẳng qua lão nhân gia quá tự tôn, tự đại phóng túng ngông cuồng, cuối cùng phải bại dưới tay của Kinh Thiên Nhất Kiếm Hoa lão hiệp. Sau cuộc chiến đó lão nhân gia thức ngộ người cao còn có kẻ cao hơn nên lão nhân gia ăn năn tự hối dọn đường hướng thiện hồi đầu, quyết tâm hành hiệp chuộc tội với giang hồ. Nhưng người muốn vậy mà bọn phản phúc trong môn hộ không muốn vậy, chúng cứ tìm cách hãm hại lão nhân gia. Trong số đó Bạch Phúc là kẻ nhiệt liệt nhất. Bên ngoài thì lão khoác cái vẻ trung thành nhưng bên trong lại ngầm mưu đồ bất nghĩa, lừa tiên phụ, đoạt bí kíp xong rồi hạ độc sát tử lão nhân gia luôn.

Yến Thanh giật mình :

- Lệnh tôn bị Bạch Phúc sát hại ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Tiên phụ bị Kinh Thiên Nhất Kiếm Hoa lão hiệp đánh rơi xuống vực thẳm, ai ai cũng cho rằng lão nhân gia tán mạng nhưng lão nhân gia chỉ thọ thương thôi, có điều hơi nặng một chút. Lão nhân gia mang thương thể cố gượng đến một sơn động ẩn mình dưỡng thương. Bạch Phúc tìm đến lưu lại giả vờ săn sóc người thừa cơ hội thuận tiện hạ độc và đoạt luôn bí kíp võ công. Lão ấy còn đoạt lấy linh phù của bốn môn, nhờ linh phù đó lão kế thừa sự nghiệp của tiên phụ, đổi danh xưng là Thiên Ma Giáo.

Yến Thanh động niệm cảm khái tặc lối mấy lượt.

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Lúc đầu tiên phụ chưa bị Bạch Phúc uy hiếp. Lão ấy không dám vội lộ dã tâm là vì còn mấy thuộc hạ trung thành bảo vệ tiên phụ. Dần dần Bạch Phúc thuyết dụ mua chuộc họ bỏ rơi tiên phụ. Bởi trúng độc lại chưa khôi phục nguyên trạng tiên phụ không kháng cự lại lão được.

Ngoài ra lão còn bắt hai chị em tôi quản thúc một nơi dọa rằng nếu tiên phụ không tuân theo ý muốn của lão thì lão sẽ giết hai chị em tôi trước rồi tru diệt tiên phụ sau. Do đó tiên phụ phải trao linh phù cho lão chấp chưởng môn hộ, lão hứa khi nào hai chị em tôi trưởng thành thì lão sẽ quy hoàn cơ nghiệp. Sở dĩ lão hứa như vậy là lão sợ bốn vị trưởng lão của tiên phụ, nếu họ bất mãn thì lão khó mà ngồi yên trên vị trí chưởng môn. Tuy nhiên tiên phụ chưa vội trao bí kíp võ công. Mỗi một năm sau Bạch Phúc tạo được thể đứng có hậu thuẫn rồi bèn ra mặt yêu sách trắng trợn. Bắt đắc dĩ gia phụ phải giao cho lão một quyền, còn một quyền thì qua một thời gian lão đem quyền cũ đổi quyền mới.

Dừng lại một chút nàng nói :

- Thực ra Bạch Phúc chỉ đòi hai quyền bí kíp để nghiên cứu thôi, nghiên cứu xong là đủ ! Còn linh phù thì lão dùng để uy hiếp môn đồ theo lão, trong thời gian đó lão mua chuộc hầu hết tay chân bộ hạ của tiên phụ. Khi lão trao trả linh phù và vờ suy tôn tôi lên địa vị môn chủ thừa kế sự nghiệp của tiên phụ thì Thiên Tàn Môn chỉ còn là cái tiếng thôi, thực lực thì trọn vẹn về tay lão. Với thực lực đó lão thành lập Thiên Ma Giáo. Từ đó đến nay bất quá tôi chỉ mang hư danh, ngồi trên hư vị mà thôi !

Yến Thanh cau mày :

- Nhưng Đào Lập và Dư ơng Mạnh có nói với tại hạ là trước sau Bạch Phúc không ly khai Thiên Tàn Môn kia mà ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Quả có như vậy, chẳng qua lão là con người gian hoạt xảo trá, phát hiện hai quyển bí kíp không đầy đủ, còn thiếu mấy trang tối trọng yếu, những trang ghi chú tâm pháp luyện công. Phàm luyện võ học mà thiếu tâm pháp thì làm sao tiến bộ đến bậc đại thành ! Chính tiên phụ cố ý dấu mấy trang đó để sau này chị em tôi có cách chế phục một thuộc hạ phản bội. Vì muốn đoạt luôn mấy trang đó Bạch Phúc duy trì liên hệ với bốn môn chủ chưa vội công khai thoát ly, lão tìm cơ hội thuận tiện để hạ thủ.

Nàng thở dài tiếp :

- Bất hạnh chồng bất hạnh, bốn vị trưởng lão thọ di mạng của tiên phụ bảo vệ chị em tôi thoát đầu còn trung thành với tôi sau lại chia ra hai phe, Tung đạo nhân và Mạnh sư thái vẫn phụ trợ tôi như cũ còn Bì Tẩu và Độc Tý Tiên Bà ủng hộ Bạch Ngân Phượng tách rời tôi lập riêng một thế lực. Để có hậu thuẫn vững vàng Bì Tẩu và Độc Tý Tiên Bà liên kết với Mã Cảnh Long tìm cách đưa lão vào Thiên Ma Giáo để chực dịp đoạt thế lực của Bạch Phúc. Đồng thời hai người đó lại tác hợp Ngân Phượng thành hôn với Mã Bách Bình. Các việc sau tất đại hiệp đã hiểu rõ, tôi khỏi phải giải thích.

Yến Thanh hỏi :

- Còn Thiết Ky Minh ? Môn chủ có biết chi về tổ chức đó chẳng ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Thiết Ky Minh do Liễu Hạo Sanh sáng lập quy tụ đám lục lâm vùng quan ngoại.

Tổ chức đó rất nghiêm mật, thực lực cực kỳ hùng hậu, có phần mạnh hơn Thiên Ma Giáo ngày trước.

Tuy nhiên nhân thủ trong tổ chức đó phần lớn là người của họ Mã, cho nên Liễu Hạo Sanh tiếng là minh chủ song không khống chế hết toàn bộ. Chỉ sợ sau này y cũng bị thôn tính luôn !

Rồi nàng tiếp :

- Bất quá tôi chỉ biết tổ chức đó do tin tức thu thập, còn thực sự ra sao thì tôi không được rõ bởi tôi ít có dịp xuất ngoại nên không phối kiểm mọi diễn tiến trên giang hồ qua truyền thuyết.

Yến Thanh hỏi :

- Môn chủ có thái độ thế nào đối với chưa con họ Mã ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Tôi bình sanh thích nhàn tịnh, nếu họ Mã đừng dồn tôi vào chân tường thì tôi không hề sanh sự với họ !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Chỉ sợ họ không dung tha cho môn chủ đâu !

Bạch Kim Phượng cảm hờn :

- Nếu có cuộc xung đột giữa họ Mã và Thiên Tàn Môn thì cũng do họ Ngân Phượng vậy. Xá muội rất tha thiết với cuốn bí kíp võ công hiện đang ở nơi tay tôi. Cho nên tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, họ dùng biện pháp mạnh là tôi phải liều dù đang ở trong cái thế yếu.

Nàng nhìn Yến Thanh vẻ van lơn hiện rõ nơi ánh mắt.

Nàng tiếp :

- Tôi hy vọng Yến đại hiệp tiếp trợ một tay !

Yến Thanh cảm động trước sự ủy khúc cầu trợ của nàng.

Gia dĩ dung nhan của nàng rất quyến rũ, có nam nhân nào lơ đãng khi người đẹp tỏ ý nhờ ?

Chàng khảng khái đáp :

- Tại hạ là một lãng tử, không thích đấu tranh song chưa con họ Mã không chịu buông tha cho tại hạ thì chỉ còn cách là tại hạ quật lại để tự tồn. Chúng ta là những kẻ đồng cừu cái lý là phải hợp tác để diệt cừu. Do đó tại hạ bằng lòng đến quý cốc... Bạch Kim Phượng lộ về mừng :

- Vậy là Yến đại hiệp đáp ứng trở lại cốc với tôi !

Yến Thanh suy tư một chút :

- Bạch môn chủ ! Tại hạ mong môn chủ nghe lời khuyên của tại hạ tạm thời buông Thiên Tàn Cốc cho chúng đi !

Bạch Kim Phượng trở mắt :

- Buông căn cứ cho địch ? Phải biết Thiên Tàn Cốc là cứ điểm cuối cùng của bốn môn... Yến Thanh tiếp :

- Biết vậy rồi, nhưng muốn khôi phục phong quang ngày trước của quý môn thì trước hết phải tạm thời buông bỏ những cái củ. Hiện tại thực lực của môn chủ không còn ở sơn cốc nữa. Mạnh sự thái chết rồi, Tung đạo nhân thì xuất ngoại với một số người thân tín, một mình môn chủ bám sát vào cứ điểm, bọn Mã Bách Bình lại bao vây chặt chẽ bên ngoài thì làm sao môn chủ và đám người xuất hành công tác liên lạc với nhau, quy tụ lại một chỗ để có đủ thực lực quật thế khởi phản công ? Trong ngoài đoạn tuyệt giao liên, ngoài tan rã trong mòn mỏi, cuối cùng tiêu diệt, có ích lợi gì môn chủ ?

Bạch Kim Phượng còn dùng dằng :

- Tôi lợi dụng con đường thủy bí mật đó liên lạc với đám xuất hành công tác !

Yến Thanh khoát tay :

- Lại càng không nên ! Mã Bách Bình là kẻ rất tinh minh, có thể hiện tại bọn Tung đạo nhân đã bị hấn phá người giám thị rồi đó. Môn chủ liên lạc với họ có khác nào chỉ điểm con đường thủy đó cho Mã Bách Bình biết ! Nên nhớ nếu ngày nào môn chủ còn muốn trở lại đây thì

tuyệt đối không nên để bất cứ ai biết lối bí mật cuối cùng.
Lối ấy là lối sanh mạng của môn chủ ! Trừ khi sau khi trùng hưng môn hộ rồi môn chủ muốn dời nhà đi nơi khác.

Bạch Kim Phụng sững sờ.

Yến Thanh tiếp :

- Ngoài ra ngõ bí mật đó có chỗ dùng cho chúng ta nếu được giữ bí mật mãi mãi.

Quan trọng lắm môn chủ ạ !

Bạch Kim Phụng hỏi gấp :

- Dùng như thế nào ?

Yến Thanh giải thích :

- Mã Bách Bình chiếm được Thiên Tàn Cốc rồi sẽ dời toàn bộ tham mu về đó, phát xuất hiệu lệnh cũng từ chỗ đó. Chúng ta sẽ do lối bí mật vào, âm thầm vào tận căn cứ của hắn, thám dò động tĩnh. Nếu gặp dịp thuận tiện, chúng ta bất thần do lối đó kéo vào đánh úp, hắn phải khó trở tay kịp. Môn chủ nghĩ sao ?

Long Vũ Điền cất tiếng phụ họa :

- Yến lão đệ nói phải đó môn chủ ! Địch mạnh, mình yếu thì mình phải nhờ nơi chỗ sáng cho chúng, còn mình thì rút vào chỗ tối âm thầm hoạt động. Có vậy mới mong xoay chuyển được thế cờ. Năm xa Thiên Ma Giáo áp dụng phương pháp ấy nên đứng vững được suốt mấy năm dài. Dần dần khống chế toàn diện võ lâm, Bạch Phúc mới trở thành đáng sợ như chúng ta đã biết.

Bạch Kim Phụng hỏi :

- Bỏ Thiên Tàn Cốc chúng ta sẽ đi về đâu ?

Đó là một vấn đề quan trọng và cấp thiết bắt buộc Yến Thanh phải suy nghĩ nhiều.

Bởi bọn Bạch Kim Phụng hoàn toàn thiếu kinh nghiệm giang hồ, họ làm sao tự tìm cho họ một địa điểm tư ơng đối an toàn ?

Mã Bách Bình thấy mất họ sẽ tìm khắp mọi phương trời.

Chàng trầm tư chưa đáp.

Long Vũ Điền chợt thốt :

- Ngưu huynh biết một địa phương tư ơng đối bí ẩn mà lại cách Kim Lăng không xa lắm. Chúng ta có thể tạm dùng làm căn cứ địa cho Thiên Tàn Môn. Ngoài ra chúng ta cũng còn ở gần chưa con họ Mã, có thể theo dõi hành tung của họ.

Yến Thanh vội hỏi :

- Địa Ph ơng nào thế ?

Long Vũ Điền đáp :

- Trang viện của ngu huynh, bên cạnh Trờng Giang.

Yến Thanh thở phào :

- Chỗ đó được lắm !

Nói là trang viện của Long Vũ Điền chứ thực ra là cơ sở do Cửu Lão Hội dựng lên cho Long Vũ Điền c túc, tiện việc ứng cứu cho Yến Thanh.

Thiên Ma Giáo đã vỡ tan, tòa trang viện đó bỏ trống vì Long Vũ Điền chán cảnh giam cầm mình thêm dài lâu nữa, vả lại cũng chẳng có ích lợi gì.

Bạch Kim Phượng thốt :

- Nếu vậy thì tôi phải chuyển c tạm thời đến đó, hiện tại tôi chỉ còn trở vào cốc, thu xếp tể nhuyển và gọi thuộc hạ theo tôi.

Yến Thanh cau mày :

- Đừng làm mất thời giờ, môn chủ ! Rất có thể trong khoảng khắc là người của Mã Bách Bình sẽ kéo đến đây !

Bạch Kim Phượng kêu lên :

- Nhưng tôi còn vật quan trọng trong đó... Yến Thanh bảo :

- Nếu môn chủ không nghi ngờ gì thì cứ lên xe mà ly khai trước để bọn thuộc hạ do Long Tiên Sinh hướng dẫn vào cốc thu dọn chi đó thì thu dọn, các thuộc hạ sẽ truyền khẩu lệnh của môn chủ cho bọn người trong đó triệt thoái.

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Chậm lại một chút cũng không được nữa sao ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Tuyệt đối không thể được ! Binh quý ở chỗ thần tốc, mình có nhanh thì mới giành được lợi thế với địch. Tại hạ dám chắc Mã Bách Bình đang điều động nhân thủ mở chiến dịch thứ hai đó !

Bạch Kim Phượng đành lưu lại bốn thiếu nữ giao cho Long Vũ Điền, phần nàng mang theo hai lên xe.

Liên Liên và Tích Tích đánh xe đi liền.

Dĩ nhiên Yến Thanh cũng phải theo xe. Chàng tốc hết mui để xe trần,

Bạch Kim Phượng lấy làm lạ hỏi :

- Yến đại hiệp làm thế có ích gì ?

Yến Thanh giải thích :

- Cho mọi người điều thấy môn chủ ly khai.

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Vậy là hành tung chúng ta bị lộ rồi !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Chỉ cần đối phương không vận dụng toàn lực ngăn trở thì tại hạ tin rằng bọn chúng không hiểu nổi bọn ta đi về đâu bởi chúng ta không phải là những kẻ cô đơn, phía trước kia có hai viện thủ rất đặc lực.

Bạch Kim Phượng giật mình :

- Hai vị cô nương đó ?

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Môn chủ đã biết họ là đệ tử Cái Bang thì cũng phải biết luôn thực lực của Cái Bang. Một vài kẻ tầm thường do đối phương sai phái theo dõi chúng ta đối với họ đâu thành vấn đề !

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Phải rồi ! Tại tôi rồi lên nên chẳng nhận xét rõ tình hình.

Yến Thanh tiếp luôn :

- Họ là nghĩa tử của Cái Bang bang chủ đó.

Bạch Kim Phượng trở mặt :

- Thế à ! Họ có thân phận cao trong Cái Bang vậy mà cam tâm làm kẻ tùy tùng của đại hiệp đủ biết thính danh của đại hiệp không nhỏ đâu !

Yến Thanh mỉm cười :

- Đối với tại hạ thân phận chẳng có nghĩa gì, chỉ có trách vụ, hoài niệm, ý chí và lập trường thôi !

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 11

Nguy cơ giảng bốn phía

Xe đã ra khỏi vùng núi bèn vào một thị trấn nhỏ.

Bạch Kim Phượng định nói gì đó bỗng trở mặt nhìn về phía trước rồi cười thốt :

- Cái số phải gặp nhau thì chạy đâu cũng gặp nhau như thờng.

Xá muội kia rồi đại hiệp ời ?

Yến Thanh giật mình hỏi gấp :

- Ở đâu ?

Bạch Kim Phượng đưa tay chỉ :

- Trong ngôi quán đó !

Yến Thanh chỉ thấy một lão phụ già nua bật cười khan !

- Đào Lập nói là lệnh muội không đẹp để gì nhưng không bảo là nàng có vẻ già cỡ đó !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Không phải đâu ! Bà ấy là Độc Tỷ Tiên Bà Liễu Bất Thanh luôn luôn sát cánh muội không rời nửa bước.

Bà ấy có mặt tại đây thì xá muội cũng có mặt tại đây !

Yến Thanh à một tiếng.

Bạch Kim Phượng thấp giọng tiếp :

- Mình làm sao đây Yến đại hiệp ?

Yến Thanh đáp :

- Tùy cơ hành sự, cố giữ đừng để tổn thương hòa khí. Chỉ khi nào tất yếu mình mới động thủ.

Lão phụ từ trong quán ra đến trước cỗ xe nghiêng mình chào :

- Già xin tham kiến đại môn chủ !

Bạch kim Phượng lạnh lùng :

- Bà có điều chi chỉ giáo ?

Liễu Bất Thanh thốt :

- Già đi theo nhị môn chủ đến đây chỉ vì Thiên Ma Linh Chủ đã bị tiêu diệt. Nhị môn chủ muốn gặp đại môn chủ để thảo luận về việc chấn hưng môn hộ.

Bạch Kim Phượng cười nhạt :

- Bà bảo nó cứ yên trí ! Chấn hưng môn hộ là phần việc của tôi, nó khỏi nhọc tâm lo liệu !

Liễu Bất Thanh vẫn điềm nhiên :

- Việc của Thiên Tàn Môn là việc của mọi người, mỗi người trong chúng ta đều có một phần trách vụ, nhị môn chủ là con của cổ môn chủ đư ơng nhiên phải quan tâm, đại môn chủ bảo thế là nghĩa làm sao ?

Bạch kim Phượng hừ một tiếng :

- Nó muốn quan tâm cũng được song nó không nên quan tâm quá phận như vừa rồi. Nó gấp chi thế, lặn lội phái người đến tận Thiên Tàn Cốc làm cho Mạnh sư thái phải tán mạng ?

Liễu Bất Thanh à lên một tiếng :

- Thật tội lỗi quá, già hết sức bẽ bàng vậy đó. Hồ Thúy Hoa phóng túng làm càn, để rồi già bảo nhị môn chủ trừng trị mụ ấy ! Một vị trưởng lão đáng tôn kính như thế sao mụ dám vô lễ chứ !

Bạch Kim Phượng gằn giọng :

- Bà khỏi cần làm gì hết, tôi đã trừng trị rồi. Hồ Thúy Hoa, Đào My N ơng và mời sáu người theo họ tôi không buông tha mạng nào hết !

Liễu Bất Thanh kinh ngạc :

- Môn chủ đã giết trọn số ?

Bạch Kim Phượng bủi môi :

- Để chúng sống tôi làm sao ly khai Thiên Tàn Cốc ?

Liễu Bất Thanh biến sắc mặt.

Lâu lắm bà thốt :

- Đại môn chủ quan trọng hóa vấn đề mất rồi ! Già phái chúng đến

Thiên Tàn Cốc là chỉ để mời đại môn chủ đến gặp nhị môn chủ để bàn nghị đại sự chứ không hề cho linh chúng bạo hành. Nhưng thôi việc đã rồi nhắc lại cũng chẳng ích gì. nhị môn chủ là chỗ cốt nhục thâm tình của đại môn chủ, vì muốn gặp đại môn chủ nên phải đích thân đến đây tiếp đón.

Bạch Kim Phượng cười lạnh :

- Giả nhân giả nghĩa mà làm chi hả bà ! Các ng ời muốn chiếm phần cơ nghiệp cuối cùng còn lại là Thiên Tàn Cốc, tôi thừa nhận không đủ sức kháng cự các ng ời nên tự động ly khai, buông bỏ nó, các ng ời muốn làm chi thì làm, hiện tại các ng ời có thể đến đó mà tiếp thu. Tôi chỉ cần các ng ời dành cho một sanh lộ.

Liễu Bất Thanh lộ vẻ nghi ngờ :

- Thật vậy ?

Bạch Kim Phượng cười lạnh.

Liễu Bất Thanh tiếp :

- Nhị môn chủ có tài cao quán thế, đã tiếp thu toàn bộ phận thực lực của Thiên Ma Giáo, trong một ngày gần đây môn hộ sẽ được trùng hưng, Thiên Tuyệt Cốc quá nhỏ hẹp không đủ chỗ bành trướng cơ đồ, cho nên... Bạch Kim Phượng gạt ngang :

- Thôi đi bà ! Đừng nói chi nhiều ! Tôi đã nhượng Thiên Tàn Cốc rồi đó, các ng ời cứ đắc ý. Bất quá tôi có điều kiện này là dù làm gì thì làm các ng ời không được lấy danh nghĩa Thiên Tàn Môn.

Liễu Bất Thanh thốt :

- Đur ơng nhiên ! Đại môn chủ khỏi lo. Thiên Tàn Môn vẫn còn là của đại môn chủ mà ! Tuy nhiên, già nhận thấy môn chủ còn lại la tha có mấy người thì làm sao chấn chỉnh môn hộ.

Bạch Kim Phượng lạnh lùng :

- Việc của tôi bà không cần lo !

Liễu Bất Thanh cãi :

- Đâu phải vậy ! Thiên Tàn Môn tuy do cố môn chủ sáng lập song toàn bộ thuộc cấp điều có góp công, tất cả hiệp lực tri chì mới không bị Bạch Phúc thôn tính. Do đó mỗi cá nhân chúng ta đều có trách nhiệm trong công cuộc trùng hưng.

Nếu Thiên Tàn Môn tiêu diệt là toàn thể phải thọ nhục !

Bạch Kim Phượng hét :

- Bà còn gì nữa ? Cứ nói ra hết đi ?

Liễu Bất Thanh tiếp :

- Đại môn chủ muốn nghe già xin nói thẳng cho nghe luôn. Danh nghĩa Thiên Tàn có thể dành lại cho đại môn chủ xử dụng độc quyền nhưng Thiên Tàn Bí Kíp thì phải là vật cộng đồng hưởng thụ !

Bạch Kim Phượng cao giọng :

- Thì ra các ng ời muốn tôi trao quyền nhất pho bí kíp võ công ?

Liễu Bất Thanh lắc đầu :

- Không phải trao mà là đổi. Đại môn chủ đã có quyền thượng bây giờ đưa quyền thượng đổi lấy quyền hạ của nhị môn chủ, nhị môn chủ tiếp thu quyền thượng.

Nh vậy cả hai vị người nào cũng nghiên cứu đủ hai quyền. Nhị môn chủ có mang nó theo mình chuẩn bị đánh đổi với đại môn chủ.

Bạch kim Phượng lắc đầu :

- Không thể có việc đó ! Tôi chẳng muốn quyền hạ, tôi cũng không giao quyền thượng.

Liễu Bất Thanh trầm giọng :

- Thế là đại môn chủ dồn già vào cảnh khó xử rồi !

Vừa lúc đó Mã Bách Bình từ trong quán bước ra.

Thấy Yến Thanh ngồi trên xe, y giật mình song lấy lại ngay bình tĩnh, điềm một nụ cười thốt :

- Tại hạ cứ lấy làm lạ mãi chẳng hiểu tại sao bỗng dng môn chủ lại chịu rời sơn cốc một cách đột ngột như vậy ! Thì ra là có Yến Thanh trong vụ ! Yến huynh cùng đi với đại môn chủ chỉ cách thì đại môn có cải biến là phải !

Bạch Kim Phượng trầm g ọng mặt :

- Mã Bách Bình đừng ăn nói hồ đồ !

Mã Bách Bình vẫn cười :

- Đại tỷ ơ ! Tiểu đệ không nói sai đâu ! Đại tỷ là trang quốc sắc thiên hương vô song trên cõi đời này, không một nam nhân nào lọt vào mắt xanh của đại tỷ, nhưng bây giờ đại tỷ lại đồng hành chung xe với Yến huynh như vậy, điều đó chứng tỏ Yến huynh hẳn là một nhân vật siêu phàm !

Bạch Kim phượng toan phát tác, Yến Thanh vội lấy bàn chân dẫm nhẹ bàn chân nàng, ra hiệu cho nàng giữ bình tĩnh, rồi chàng cười nhẹ thốt :

- Bạch môn chủ ơ ! Tại hạ đã nói mà, cùng đi với tại hạ là mang tiếng đó mang tăm khó chịu lắm ! Bây giờ môn chủ chịu tin chưa nào !

Mã Bách Bình tiếp :

- Do đâu mà Yến huynh lại hiệp chung với đại tỷ cùng đi như thế này ! Thật là một cuộc xảo ngộ !

Yến Thanh điềm nhiên :

- Cái tiếng xảo đó có nghĩa như thế nào, Mã huynh ?

Mã Bách Bình đáp :

- Tổng đàn Thiên Ma Giáo cực kỳ thần bí, Yến huynh chỉ chớp mắt một tý là tìm được ngay. Thiên Tàn Cốc là nơi bí hiểm đến cả quỷ thần cũng chẳng hiểu được ở đâu.

Thế mà Yến huynh chỉ đảo mắt sơ qua là biết nơi nào mà tìm đến ! Không xảo ngộ thì là gì !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không có gì đáng cho là xảo. Bình sanh tại hạ có hai cái háo, một là háo sự hai là háo sắc. Thiên Ma Giáo là một đại tổ chức, vì may mắn mà nắm được một số manh mối nên phăng lần ra, tự nhiên phải đến cái gút cuối cùng là tổng đàn của tổ chức đó.

Rồi giờ đây tại hạ có mặt tại Thiên Tàn Cốc là do tính hiếu kỳ, muốn phối kiểm một truyền thuyết theo đó thì Bạch môn chủ là một người trời lạc xuống trần gian. Thì do háo sắc mà có, do ý muốn thỏa mãn cái háo mà có, chứ nào phải xảo đâu ?

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Vấn đề là làm sao Yến huynh biết được Thiên Tàn Cốc ở đâu mà đến. Bao nhiêu người muốn mà không đến được bởi chẳng biết ở đâu ! Yến huynh không cần truy tra mà cũng biết như thường ! Thế chẳng phải nhờ một cơn xảo hay sao ?

Bạch Kim Phượng chen vào :

- Chính ta phái người đi thỉnh Yến đại hiệp đấy. Ngươi ới đừng buông giọng châm biếm, Mã Bách Bình !

Mã Bách Bình à lên một tiếng :

- Đại tỷ mời ? Thiên Ma Linh Chủ bị tiêu diệt rồi, Yến huynh thất tung, tiểu đệ huy động toàn bộ thuộc hạ truy tầm khắp bốn phương trời còn đại tỷ quanh năm suốt tháng không rời Thiên Tàn Cốc lại biết Yến huynh ở đâu. Có biết mới phái người đi mời chứ phải không đại tỷ ! Lạ thật ! Lạ thật !

Y lặp lại hai tiếng cuối cùng mấy lượt rồi bật cười vang.

Bạch Kim Phượng xì một tiếng :

- Ngươi ới có hệ thống tình báo chứ ta lại không sao ? Ngươi ới có nhiều người nhưng toàn là một lũ vô dụng, ta có ít người song mỗi cá nhân đều hữu dụng giúp ta được việc. Có lẽ vì cái đó mà ngươi ới mai mỉa !

Mã Bách Bình cười dòn :

- Đại tỷ nói đúng ! Về cái việc lôi cuốn được một trang thiếu niên anh hùng tiểu đệ thấy chẳng ai sánh kịp đại tỷ !

Bạch Kim Phượng giận run.

Mã Bách Bình cho rằng nàng dùng sắc dẫn dụ Yến Thanh !

Sợ Bạch Kim Phượng phát tác, Yến Thanh lại dậm chân lên chân nàng rồi đáp chận nàng :

- Bách Bình huynh nói thế mà đúng đó ! Tại hạ không tránh né oai quyền, thế lực tuy nhiên lại rất nhu nhược trước những trang mỹ lệ kiều diễm. Trước khi gặp Bạch môn chủ tại hạ chỉ muốn chiêm ngưỡng dung nhan thôi. Nhưng sau khi gặp rồi tại hạ thấy dù có hy sinh cho đại môn chủ thì sự hy sinh đó cũng đáng giá lắm !

Mã Bách Bình a lên một tiếng :

- Yến huynh bị đại tỷ thu phục một cách nhanh chóng quá !

Yến Thanh mỉm cười :

- Có chi đâu ! Bất quá tại hạ tự làm một kẻ đa tình. Bạch môn chủ là thiên tiên giáng trần tại hạ dù dâng hiến đến hơi thở cuối cùng vị tất Bạch môn chủ ban cho một lời ảm dụ ! Hôm nay may mắn được rong xe hầu hạ bất thần mà gặp Bách Bình huynh kể cũng vui vui !

Dừng lại một chút chàng cười tiếp :- Nhân dịp này tại hạ xin đa tạ Bách Bình huynh dành cho tại hạ một ưu đãi ! Một cái ớn đúng hơn !

Mã Bách Bình kinh ngạc :

- Yến huynh nói thế là có ý tứ gì ?

Yến Thanh tiếp :

- Nhờ Bách Bình huynh phái một số người đến Thiên Tàn Cốc tại hạ mới có cơ hội múa may. Bạch môn chủ trông thấy nhận ra có chỗ dùng được do đó cho phép tại hạ đồng hành để tùy thời tùy lúc sai khiến làm mấy việc cần. Tại hạ không mong muốn gì hơn là Bách huynh hãy nghĩ đến đoạn giao tình ngày cũ sẵn sàng tiếp trợ tại hạ trong mọi khó khăn.

Mã Bách Bình chớp mắt :

- Tại hạ không được hiểu rõ Yến huynh muốn nói gì !

Yến Thanh điểm một nụ cười :

- Rất đơn giản, Bách Bình huynh ! Quả như Bách Bình huynh còn thể tình nhau thì hãy hạ lệnh cho thuộc cấp nhượng tại hạ một lối thoát bảo đảm an toàn cho cỗ xe đi qua. Nếu Bách Bình huynh sẵn lòng là Bách Bình huynh giúp cho tại hạ thêm phần uy tín bên cạnh Bạch môn chủ, tại hạ sẽ được trọng dụng. Có vậy tại hạ mới được theo hầu Bạch môn chủ lâu dài... Mã Bách Bình biến sắc :

- Yến huynh nói cái chi thế ?

Yến Thanh điềm nhiên :

- Bách Bình huynh vẫn là người thận trọng, xuất hiện ở nơi nào là có bố trí chu đáo ở nơi đó. Huống hồ là trường hợp ngăn chặn Bạch môn chủ ! Nếu huynh đài không dám thừa nhận tại hạ sẽ đưa ra hai người để chứng minh rồi tùy huynh đài phán đoán.

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Không có việc đó đâu, Yến huynh ! Bọn tại hạ Ở đây chỉ có ba

người thôi, lão bà họ Liễu kia, tiện nội và tại hạ thôi. Chẳng còn ai khác !

Yến Thanh gật gù :

- Thế là tại hạ yên tâm ! Giả như hai tên đó không phải là quý thuộc viên thì dù tại hạ có nặng tay với chúng cũng không sợ Bách Bình huynh bắt tội.

Chàng vẫy tay.

Từ hai vệ đường hai tiếng rú thẳm cùng vang một lượt.

Rồi từ trên mái hai ngôi nhà đối diện hai người lăn tròn rơi xuống đất, nơi trán mỗi người có gắn một đồng tiền bằng đồng, cạnh lún vào xương.

Chúng đau quá, rơi xuống rồi lăn lộn rên la thê thảm.

Xem ra chúng khó sống được.

Mã Bách Bình biến sắc mặt.

Yến Thanh nhảy xuống xe, moi trong mình một tên lấy ra một ống đồng nhìn qua rồi thốt :

- Ống đồng này đựng loại châm tên là Phong Vũ Châm, tẩm chất kịch độc, cơ quan mạnh nên bắn đi rất xa. Từ trên cao bắn xuống kinh lực và tốc độ tăng gấp đôi.

Dù thần tiên cũng khó tránh và trúng là phải bỏ mạng liền. Bách Bình huynh có nhận ra chúng chẳng ?

Không rõ vô tình hay cố ý chàng chong đầu ống thẳng đến Mã Bách Bình.

Mã Bách Bình biến sắc cấp tốc lách mình qua một bên.

Yến Thanh gọi :

- Bách Bình huynh chưa đáp câu hỏi của tại hạ !

Bắt buộc Mã Bách Bình phải đáp, song y chối :

- Tại hạ không nhận ra !

Yến Thanh mỉm cười :

- Vậy là Bách Bình huynh sơ suất đáng trách ? Sao lại để cho kẻ không biết mai phục bên mình !

Mã Bách Bình cười khổ :

- Phải ! Phải ! Tại hạ sơ suất quá !

Yến Thanh tiếp :

- Cũng may chúng chưa phát động đấy ! Chứ nếu ngọc lại thì khổ, Bạch môn chủ mà có bề gì tại hạ tui nhục suốt đời ! Bách Bình huynh có đúng vậy không ?

Mã Bách Bình gật đầu :

- Đúng ! Đúng ! Yến huynh có lý lắm !

Yến Thanh quay đầu lại hỏi :

- Bạch môn chủ ! Lịnh muội muốn hội kiến với môn chủ, môn chủ quyết định nh thế nào ?

Từ lúc Liễu Bất Thanh xuất hiện, Bạch Kim Phụng phát hiện ra tình hình bất lợi lắm rồi, thấy Yến Thanh ứng phó với đối phương chan chát đâu ra đấy, không lép chút nào nàng khâm phục vô cùng.

Con người cơ trí cỡ đó, trầm tĩnh cỡ đó lại có võ công cực cao tất lưỡng dưới vòm trời chẳng có mấy tay !

Tuy mở miệng hỏi nhưng Yến Thanh lấy mắt ra hiệu cho nàng.

Chàng muốn nàng cự tuyệt.

Nên nàng đáp :

- Bất tất phải có cuộc hội kiến ! Tình thù giữa chị em tôi cầm như đoạn tuyệt từ lâu rồi, chẳng phải một sớm một chiều gì. Và tôi đã buông Thiên Tàn Cốc nhường cho em gái tôi, nó cứ tùy nghi xử dụng. Còn quyền thượng bí kíp võ công thì tôi không giao cho nó đâu ! Tôi biểu hiện dứt khoát thái độ như vậy đó, nó muốn phản ứng cách nào tùy nó !

Yến Thanh gật đầu :

- Tốt lắm ! Chị em dù sao cũng có chỗ cốt nhục thâm tình, không thuận nhau thì tránh mặt chứ gặp nhau mà sanh náo loạn thì thiên hạ sẽ cười cho ! Đừng bao giờ để mất hòa khí !

Trở qua Mã Bách Bình chàng tiếp :

- Bách Bình huynh ! Môn chủ từ chối cuộc hội kiến đó vậy. Bách Bình huynh cũng thuộc hàng thân thế hay đưa nhau một đoạn đường đi !

Mã Bách Bình cau mày :

- Đại tỷ có Yến huynh bảo vệ hà tất cần phải có tại hạ đưa tiễn !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Bách Bình huynh ! Tại Kim Lăng tại hạ từng mang ơn huynh đài chiếu cố lắm phen, tại hạ cảm kích vô cùng. Không lẽ gặp lại nhau sau nhiều ngày xa cách Bách Bình huynh lại nỡ chút công lao ?

Mã Bách Bình toan thoát Yến Thanh chặn lời tiếp luôn :

- Nếu Bách Bình huynh không nể tình nhau, không còn xem tại hạ là bằng hữu nữa thì tùy huynh đài vậy. Chứ tại hạ thật sự không muốn mất một người bằng hữu, kể cả bằng hữu thay dạ đổi lòng ! Người ta ai ai cũng mong ước được kết giao với Bách Bình huynh thì tại sao tại hạ đã được rồi lại để cho mất ?

Chiếc ống đồng vẫn y thế chiếu thẳng vào Mã Bách Bình.

Liễu Bất Thanh nổi giận nạt lớn một tiếng. Vươn cánh tay duy nhất chụp phía sau Ing Yến Thanh.

Yến Thanh nghe gió, né mình qua một chút.

Một tiếng gió từ không trung vang lên, Liên Liên ngồi trên đầu xe

vung tay quét ngọn roi dài ra, đầu roi phớt trúng một bên má Liễu Bất Thanh, máu rớm ra nơi đầu roi đỏ vòng lên.

Yến Thanh mỉm cười thốt :

- Cái vị lão bà đó hãy cẩn thận một chút nhé, cái cơ quan trong ống đồng đựng Phong Vĩ Châm nơi tay tại hạ đây tinh hoa lắm đấy, chỉ cần mó nhẹ là nó phát động liền. Bà phải biết tôi không muốn giết Bách Bình huynh đâu. Một bằng hữu của tôi mà bà !

Mã Bách Bình biến sắc.

Y đưa tay ngăn chặn Liễu Bất Thanh, thốt :

- Đừng bà ơi ! Yến huynh là bằng hữu của bọn nhân thì ta phải đưa bằng hữu đi một đoạn đường.

Bà hãy thay bọn nhân cáo tố với Ngân Phụng một tiếng rằng đại tỷ không muốn hội kiến với nàng.

Liễu Bất Thanh cực kỳ phẫn uất, chùng như không chịu phục.

Mã Bách Bình trầm g ờng mặt tiếp :

- Bà là trưởng bối của Ngân Phụng nhưng bọn nhân thì khác. Cho nên lời nói của bọn nhân phải khác hơn lời nói của Ngân Phụng.

Bà chỉ có việc tuân theo thôi nhé, trừ khi bà có ý gì khác !

Liễu Bất Thanh quay đầu bực một mạch vào quán.

Yến Thanh không ngờ Mã Bách Bình có thái độ đó cười tan :

- Mã Bách Bình quả là có oai phong của một thiếu chủ !

Mã Bách Bình điểm một nụ cười :

- Có gì đâu Yến huynh ! Chẳng qua tiện nội là con người dễ bảo, đối với tại hạ nàng rất ngoan ngoãn nên tại hạ hành động tự do vậy thôi. Có điều bọn thuộc hạ quanh nàng đều bất trị, khác hẳn đám thuộc hạ của đại tỷ rất mực tuân phục. Tại hạ phải nghiêm khắc đối với họ mới được.

Yến Thanh gật đầu :

- Xem ra từ nay về sau nếu cần thương lượng điều chi thì tại hạ cứ tiếp xúc với Bách Bình huynh là được việc hơn.

Mã Bách Bình cũng gật đầu :

- Phải đó ! Tại hạ quyết không gây khó khăn cho bằng hữu !

Yến Thanh lại cười :

- Bằng hữu là cái quý nhất trong đời tại hạ vậy !

Mã Bách Bình đi xa hơn một chút nhóng thử :

- Được vậy sau này mình gặp lại nhau song phương sẽ thoải mái nhiều. Thiên Ma Lĩnh Chủ bị tru diệt tại hạ sợ dư lực của Thiên Ma Giáo tàn sát khắp nơi gây hại cho dân lành nên lần lượt tiếp thu về một mối, chuẩn bị sáng lập cơ nghiệp mới... Yến Thanh thốt :

- Bách Bình huynh là bậc có hùng tài đại lược, lo gì chẳng thành tựu !

Mã Bách Bình tiếp :

- Giả như Yến huynh có ý tứ thì chúng ta nắm tay nhau công đồ đại sự !

Yến Thanh lắc đầu :

- Bách Bình huynh thứ cho tại hạ ! Tại hạ không có hứng thú chút nào ! Tại hạ xin nói thực câu này là đừng ai chạm đến tại hạ là tại hạ sẽ không bao giờ chạm đến ai !

Tại hạ chủ trương cầu an, ai toan dồn tại hạ vào chân tường là tại hạ phải phản ứng !

Mã Bách Bình tặc lưỡi :

- Nhưng Yến huynh lại theo về với Thiên Tàn Môn ! Mà Thiên Tàn Môn trong quá khứ thì... Yến Thanh chặn lời :

- Tại hạ thuộc lớp sau nên không rõ được hành vi của Thiên Tàn Môn ngày trước.

Tại hạ chỉ biết hiện tại Bạch môn chủ cô thế, cô thân không người tiếp trợ, trong nhất thời tại hạ hứng khởi nhận giúp Bạch môn chủ một tay. Giả như tại hạ phát hiện ra Thiên Tàn Môn gây hoạn họa cho giang hồ thì lập tức tại hạ trở mặt và chính tại hạ đòi ngay công đạo chứ không đợi ai khác phát động cuộc thanh trừng.

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Lúc đó Yến huynh có đủ nghị lực ly khai Thiên Tàn Môn chẳng ?

Yến Thanh chỉnh sắc mặt :

- Bách Bình huynh nên hiểu tại hạ xa hơn một chút ! Tại hạ vì nữ nhân mà hành sự có thể nói vậy lắm. Nhưng tuyệt đối không vì nữ nhân tà ác mà hành sự !

Mã Bách Bình tán :

- Vậy là Yến huynh đáng được khâm phục !

Yến Thanh cười vang :

- Tại hạ là một lãng tử mà Bách Bình huynh ! Cái điều đáng phục của một lãng tử giang hồ là không để cảm tình ràng buộc lý trí. Mất điểm đó là hết lãng tử!

Mã Bách Bình giục :

- Mình đi thôi Yến huynh ! Tại hạ tiễn Yến huynh một đoạn đường.

Rời y đi trước.

Yến Thanh thủ ống đồng từ từ đi sau.

Liên Liên giục ngựa lôi xe tiếp nối.

Trong mấy ngôi nhà hai bên đường nhiều chiếc đầu ló ra nhìn theo xe.

Không có lệnh của Mã Bách Bình họ bắt động.

Những người ngồi trên xe thì đứng tim từng chap, hơi thở lúc dồn

dập, lúc dừng.

Xe ra khỏi thị trấn.

Mã Bách Bình chợt quay đầu thốt :

- Yến huynh ! Xá muội tại Kim Lăng đang chờ trông Yến huynh đó !

Nó lúc nào cũng si si dại dại, lại mơ hoài... Yến Thanh tặc lưỡi :

- Còn biết làm sao hơn ! Tại hạ không thể đến thăm nàng trong lúc này sợ làm cho nàng thêm thương tâm !

Mã Bách Bình tiếp :

- Tại hạ còn nhớ Yến huynh mở miệng xin cưới nó !

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Lời nói của tại hạ vẫn còn hiệu lực, đúng giá trị của một con người trân trọng. Mã huynh có thể hỏi nơi hai vị cô nương đánh xe kia. Họ không hoài nghi khi tại hạ đáp ứng cưới họ.

Mã Bách Bình chớp mắt :

- Thế Yến huynh định lấy bao nhiêu vợ ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Vợ cũng như tiền, càng nhiều càng tốt chẳng biết bao nhiêu cho vừa. Kim Tử Yến cũng biết điều đó. Nàng không phản đối cứ để tùy thuộc tại hạ muốn lấy bao nhiêu vợ thì lấy.

Mã Bách Bình cau mày :

- Yến huynh vừa thốt không làm xá muội thương tâm nhưng cái thói dụng tình bất chuyên gặp đâu yêu đó như vậy sẽ làm cho nó đau lòng lắm chứ ! Yến huynh không nhận ra sao !

Yến Thanh điềm nhiên :

- Nàng biết tại hạ là một lãng tử cho nên không đến nỗi quá hẹp hòi buột tại hạ phải chuyên nhất với nàng. Đành rằng nàng không cao hứng tại hạ yêu dài dài thêm một số thiếu nữ nữa, nhưng nàng không bao giờ đau lòng. Chỉ khi nào tại hạ chết đi thì lúc đó nàng mới thương tâm ! Cho nên tại hạ tin rằng nàng thông cảm cho tại hạ và nhận ra không cần phải đến thăm nàng như một số người tầm thường yêu nhau là cứ quẩn quít bên nhau, hễ có dịp là chạy đến với nhau !

Mã Bách Bình hỏi :

- Yến huynh cho rằng hễ đến Kim Lăng là bị người ta sát hại ?

Yến Thanh cười nhẹ :

- Phải ! Lệnh tôn không buông tha cho tại hạ đâu !

Mã Bách Bình hỏi :

- Tại sao ? Gia phụ có bao giờ nói là muốn làm thương hại Yến huynh đâu ?

Yến Thanh tiếp :

- Lệnh tôn không nói song tại hạ biết, bởi lúc người giết Thiên Ma Lệnh Chủ thì tại hạ âm thầm bỏ đi. Nếu bàn tay tả của lệnh tôn được sử dụng như lúc thường thì tại hạ mất mạng vào thời gian đó rồi !

Mã Bách Bình biến sắc.

Yến Thanh tiếp :

- Bất quá Bách Bình huynh có thể chuyển cáo đến lệnh tôn là tại hạ rất mực tôn kính lệnh tôn về cái việc sát tử Thiên Ma Lệnh Chủ vì chính xác Thiên Ma Lệnh Chủ đã chết rồi. Trên giang hồ không nên có Thiên Ma Lệnh Chủ thứ hai xuất hiện. Lệnh tôn đừng quá băn khoăn quyết dồn tại hạ vào tử địa như vậy ! ác mà không còn tồn tại nữa thì Yến Thanh sẽ vui cuộc đời lãng tử, không tham dự vào mọi cuộc thị phi trên giang hồ. Lệnh tôn còn cố kỵ việc gì ? Trừ trường hợp ngược lại !

Mã Bách Bình suy nghĩ một lúc lâu.

Đoạn y thốt :

- Yến huynh có thể tùy thời đến Kim Lăng, tại hạ bảo chứng là gia phụ sẽ không làm gì bất lợi cho Yến huynh.

Yến Thanh hỏi :

- Quyền hạn của Bách Bình huynh đến đâu ? Bách Bình huynh có thể làm chủ được bao nhiêu việc ?

Mã Bách Bình giật mình :

- Nghĩa là sao ?

Yến Thanh tiếp :

- Là bậc hùng tài đại lược Bách Bình huynh đáng cho tại hạ khâm phục lắm, song cứ như sự quan sát của tại hạ có thể Bách Bình huynh chưa đủ oai lực khống chế toàn cục diện. Tuy nhiên thân phận của Bách Bình huynh hiện tại cũng khá cao, cao hơn cái mục họ Liễu vừa rồi, có vậy mục ấy mới không dám kháng lệnh của Bách Bình huynh.

Mã Bách Bình thốt :

- Yến huynh nhận xét rất tinh tế !

Y tiếp với giọng thành khẩn :

- Tại hạ bảo đảm Yến huynh sẽ được an toàn tại Kim Lăng, có điều tại hạ hy vọng Yến huynh nên vờ hồ đồ một chút. Đây là lời thành thật của tại hạ, phát xuất từ đáy lòng, xin Yến huynh ghi nhớ !

Yến Thanh thu ống đồng lại đáp :

- Đa tạ Bách Bình huynh, tha thứ cho tại hạ vừa rồi thất lễ !

Mã Bách Bình điểm một nụ cười :

- Tại hạ không hề hay biết có Yến huynh đi theo trong xe. Tại hạ không bao giờ có cái tâm hãm hại Yến huynh cả. Chứ không vậy thì

chắc cái ống đồng đó uy hiếp nỗi tại hạ dù nó có nằm nơi tay Yến huynh ? Đành rằng Phong Vĩ Châm rất độc song Yến huynh cũng thừa hiểu chứ, có ai dụng độc mà không dự phòng thuốc giải độc theo mình ?

Yến Thanh gật đầu :

- Tự nhiên tại hạ phải hiểu. Sở dĩ tại hạ dùng chiếc ống đồng uy hiếp Bách Bình huynh đưa tiền một đoạn đường là vì tại hạ tạo cho Bách Bình huynh một lý do để lại ra trước mặt tôn phu nhân, cho tôn phu nhân không nghi ngờ.

Mã Bách Bình cười khỏ :

- Hiện tình của giang hồ như thế nào, Yến huynh hiểu rõ chứ ?

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ chẳng biết mấy may ! Nhưng tại hạ thấy rằng vấn đề chưa được giải quyết. Mỗi họa hoạn chân chánh chẳng phải là một Bạch Phúc đã chết rồi. Thiên Ma Giáo tuy dấy lên với nhóm người cũ của Thiên Tàn Môn hoành hành một lúc trên giang hồ, song không phải lực lượng của cựu bộ thuộc Thiên Tàn Môn tạo thành một cục diện như thế.

Mã Bách Bình kinh ngạc :

- Yến huynh biết nhiều, hiểu rộng quá !

Yến Thanh buông gọn :

- Vẫn chưa bằng Bách Bình huynh !

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Đừng khiêm tốn, Yến huynh ! Những điều hiểu biết của Yến huynh rất phong phú, tại hạ kém xa Yến huynh. Bất quá tại hạ hiểu một cách mơ hồ, mà sự mơ hồ cũng có giới hạn nữa đấy ! Gia phụ và tại hạ chỉ thừa lệnh hành sự thôi còn người chân chính thao túng đại cuộc là ai tại hạ không biết rõ.

Yến Thanh trầm giọng :

- Chẳng lẽ người đó cũng giống như Thiên Ma Lĩnh Chủ nấp trong bóng tối mà hành động... Mã Bách Bình tiếp :

- Chắc vậy rồi Yến huynh ! Những kẻ trong bóng tối có thể là bè đảng của Bạch Phúc. Có điều thân phận của họ thì bí mật hơn Bạch Phúc. Bạch Phúc chết, mong tượng là do Yến huynh bố trí song cũng có thể là do họ an bày. Họ muốn cho Bạch Phúc chết !

Yến Thanh không khỏi hoang mang trước nhận xét của Mã Bách Bình. Chàng cứ tưởng là sự tình rõ rệt lắm rồi, ngờ đâu ở trong lại có nhiều ẩn khúc !

Thì ra bao lâu nay chàng chỉ phân tách được cái bề ngoài chứ chưa thấu triệt bề trái !

Như vậy là chàng đã phí công diệt trừ Bạch Phúc sao ?
Vậy từ nay phải bắt đầu làm lại với nhiều khó khăn hơn sao ?
Dù sao chàng cũng công nhận là Mã Bách Bình nói sự thật.
Nội cái tổ chức Thiết Ky Minh cũng đủ làm cho chàng điên đảo tâm trí rồi !

Thêm vụ này nữa thì chàng không sao hiểu nổi ! Không hiểu gì hết thì làm sao có chương trình hành động !

Gì thì không biết chứ chắc chắn là chưa con Mã Bách Bình không phải là kẻ chủ động chân chánh !

Mã Bách Bình tiếp :

- Tại hạ là người tiếp nối Bạch Phúc, phụ trách một phần vào sự việc thôi chứ không phải là kẻ chủ não. Giả như Yến huynh muốn làm một cuộc tra cứu như ngày xưa đã làm với Thiên Ma Giáo thì đừng phí thời giờ vô ích đeo đuổi tại hạ. Yến huynh không nên lấy tại hạ làm đối tượng !

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ hiểu ! Bây giờ tại hạ cần hỏi thêm một câu :

Vậy chứ Thiết Ky Minh là cái chi ?

Mã Bách Bình đáp :

- Thiết Ky Minh là một tổ chức do Liễu Hạo Sanh sáng lập. Nhưng cũng chẳng phải lão ta nắm quyền chủ sự, bọn họ hành động có nguyên tắc lắm. Người đầu não luôn luôn ẩn mặt.

Yến Thanh hiểu, Mã Bách Bình không biết chi nhiều hơn chàng, nội cái tổ chức Thiết Ky Minh y cũng có cái nhận xét sai lệch quan trọng nói gì đến những việc khác xa vời hơn !

Chàng không hỏi chi thêm.

Mã Bách Bình tiếp :

- Tại hạ bị người ta thao túng, vì tình thế sử nhiên chứ chẳng phải do tâm nguyện đâu. Giả như Yến huynh sau này có việc cần dùng đến tại hạ xin cứ đánh tiếng, tại hạ chẳng hề khước từ mọi sự tiếp trợ, kể cả hy sinh. Bất quá tại hạ xin Yến huynh chú ý đến một điều là ngoài tại hạ ra đừng tin ai khác, mà cũng đừng bao giờ dùng kẻ trung gian, nếu cần thì cứ trực tiếp liên lạc với tại hạ. Bởi lẽ tại hạ chẳng dám tin ai hết, dù cho gia phụ cũng không ngoại lệ !

Yến Thanh thở dài :

- Đa tạ thịnh tình của Bách Bình huynh. Bách Bình huynh trở lại đi, chúng ta sẽ còn ngày gặp nhau.

Mã Bách Bình vòng tay chào rồi quay mình bứt đi.

Yến Thanh lên xe, Liên Liên cho xe ngựa chạy liền.

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 12

Một dung nhan tuyệt thế

Xe rời thị trấn, xa dần, xa dần.

Bạch Kim Phượng thở dài thốt :

- Tôi như bị vây hãm giữa một trận mê hồn ! Vừa ly khai sơn cốc nghe và thấy bao nhiêu việc làm tôi mừng tượng như từ cung trời rơi xuống trần gian ! Những việc gì đã xảy ra, đang tiếp diễn và sẽ kết thúc như thế nào !

Yến Thanh mỉm cười :

- Môn chủ có hỏi cũng vô ích ! Tại hạ cũng như môn chủ, chẳng hiểu gì cả ! Đến Mã Bách Bình còn mơ hồ thay, nói chi chúng ta ?

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Con người đó chúng ta tin được chăng ?

Yến Thanh đáp :

- Hắn không thuộc hạng người tri túc an phận, dù vậy cũng có thể tin hắn được bất quá sự tín nhiệm giới hạn trong một phạm vi nào đó thôi. Hắn hiện tại như bị trói buộc đang tìm cách thoát ly. Ít nhất trong giai đoạn này hắn đứng về phía chúng ta !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Bằng vào đâu Yến đại hiệp tin hắn ?

Yến Thanh tiếp :

- Hắn muốn biểu thị sự chân thành với chúng ta nên đã đưa ra nhiều chứng minh cho sự thành thật đó.

Bạch Kim Phượng trầm giọng :

- Tại vì hắn giúp chúng ta thoát khỏi vòng nguy khốn, do chính hắn an bày phải không ? Cha hắn vậy đâu ! Phong Vũ Châm là một loại ám khí độc môn, sở dĩ Thiên Tàn Môn hoành hành trên giang hồ ngày trước là bằng vào loại ám khí cực kỳ lợi hại đó. Dù có thuốc giải bất quá chỉ cứu nguy được tính mạng thôi chứ còn cơ thể thì không còn toàn vẹn được ! Nhất là g ơng mặt, mang nhiều tàng tích... Yến

Thanh mỉm cười :

- Đối với nam nhân không có vấn đề mặt xấu, mặt đẹp !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Mà đại hiệp thấy sao lại cho rằng hắn có thành ý đối với chúng ta ?

Yến Thanh đáp :

- Hắn dám dẫn mặt Liễu Bất Thanh là hắn không tán đồng âm mưu

của mù ấy, hấn gián tiếp phá vỡ âm mưu hãm hại chúng ta. Phải biết Liễu Bất Thanh là người giám thị lĩnh muối có oai quyền hơn lĩnh muối, mù là con người thao túng lĩnh muối đó ! Lĩnh muối dám nạt mù ta chẳng !

Bạch Kim Phượng không nói gì. Nàng công nhận Yến Thanh nói đúng. Liễu Bất Thanh luôn luôn kiềm chế Ngân Phượng trong vòng ảnh hưởng của bà, thường lấn áp Ngân Phượng.

Bất quá đối với Kim Phượng ngày trước lúc hai chị em chưa chia rẽ nhau. Độc Ty Tiên Bà không dám uy hiếp nàng thôi.

Yến Thanh tiếp :

- Mã Bách Bình tuy kết hôn với lĩnh muối mà đầu não của Thiên Tàn Môn trong cánh Thiên Tuyệt Cốc là lĩnh muối, luận về môn đồ hấn là người mới, là người đến sau tất nhiên hấn phải có địa vị thấp hơn lĩnh muối ! Tại hạ dám quả quyết điều đó.

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Đúng vậy ! Hiện tại Mã Bách Bình chỉ sung chức đường chủ trong môn, thân phận của hấn theo quy củ của môn hộ còn thấp hơn cả Liễu Bất Thanh.

Yến Thanh mỉm cười :

- Dù vậy hấn dám dẫn mặt Liễu Bất Thanh thì cái đó chứng tỏ hấn trên bậc so với bất cứ nhân vật nào trong Thiên Tuyệt Cốc. Hấn trên bậc mà lại cam tâm sung chức đường chủ thì điều đó chứng tỏ là Thiên Tuyệt Cốc không được tự do, Thiên Tuyệt Cốc chịu ảnh hưởng nơi một thế lực nào khác và thế lực này do Mã Bách Bình đại biểu. Mã Bách Bình ẩn mình trong Thiên Tuyệt Cốc để mượn danh nghĩa Thiên Tàn Môn mà hoạt động thôi. Hấn có một hậu thuẫn hùng mạnh lắm đó !

Bạch Kim Phượng trầm ngâm không nói gì.

Yến Thanh cười tiếp :

- Sinh hoạt giang hồ có nhiều uẩn khúc lắm, kém kinh nghiệm là mình bị lấn áp, dám đi đến chỗ diệt vong. Do đó tại hạ mời môn chủ xuất ngoại một thời gian để mở rộng tầm mắt.

Bạch Kim Phượng nhếch nụ cười khổ :

- Phức tạp vô cùng ! Tôi thấy chán nản rồi đó Yến đại hiệp.

Yến Thanh lắc đầu :

- Phải có một nghị lực bảo gìn kiên quyết tới cùng ! Môn chủ của môn chủ không cho phép môn chủ xuôi tay !

Bạch Kim Phượng trầm giọng tiếp :

Nếu chỉ một Thiên Tuyệt Cốc tôi còn có hy vọng tranh hùng để đạt được thắng lợi cuối cùng. Bây giờ biết ra thì phía sau Thiên Tuyệt

Cốc còn nhiều thế lực khiến tôi cảm thấy khiếp sợ !

Yến Thanh thốt :

- Cục diện đã chuyển biến không còn là cuộc tranh chấp nội bộ của bốn môn. Mà sự tình liên quan đến toàn bộ võ lâm, vấn đề được khóa lại thành cuộc tranh giành ngôi bá chủ trên giang hồ đó ! Để tránh sự đào thải do quỷ đạo bá quyền càn quét trong tư ơng lai, ngay bây giờ môn chủ phải triệu tập cự bộ thuộc hạ của quý môn tập trung lại vun bồi thực lực rồi phối hợp với các lực lượng khác trong võ lâm lập thành một trận tuyến đối kháng cùng địch... Bạch Kim Phượng thở dài :

- Người của Thiên Tàn Môn phần lớn tản mát đến các tổ chức khác, có còn ai đâu mà hiệu triệu ! Muốn chiêu hồi những người cũ thiết tưởng là việc không dễ làm. Minh yếu thế quá họ có quyền lợi gì mà trở lại với mình !

Yến Thanh thốt :

- Biết rằng khó vẫn phải làm ! Cự bộ thuộc của quý môn phân tán biết đâu là chẳng do sự dụ hoặc của đối phương, gây ly gián, dùng lối tuyên truyền xuyên tạc dựa vào tác phong vô nhân đạo của quý môn ngày trước ? Giờ đây môn chủ phải biểu hiện ý chí tự tôn, bỏ tà theo chánh, đặt rộng tầm hoạt động trên căn bản đạo nghĩa, chứng minh sự cao thượng của con nhà Võ. Đó là lối phản tuyên truyền, tuy trầm lặng song rất linh hiệu. Được vậy môn chủ lo gì các môn hạ không phản tỉnh mà quay trở về nguồn cội, xuất xứ ?

Bạch Kim Phượng chớp mắt :

- Phải chi Yến đại hiệp giúp một tay... Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ tuy có tâm mà thiếu lực. Là một lãng tử tại hạ làm gì mà có hậu thuẫn cho Thiên Tàn Môn nương tựa mà vùng lên ? Huống chi sau chiến dịch Mạt Sầu Hồ đồng đạo võ lâm không còn tín nhiệm tại hạ như trước... Bạch Kim Phượng lo lắng :

- Đại hiệp từ chối tôi còn biết kêu gọi nơi ai ?

Yến Thanh chỉ tay về phía còng xe đáp :

- Hai nàng ấy ! Họ là nghĩa nữ của Vu Phi bang chủ Cái Bang, mà Cái Bang hiện tại có uy tín và thế lực lớn nhất trên giang hồ. Lời nói của Cái Bang có giá trị hơn ngàn vàng đấy !

Bạch Kim Phượng thở ra :

- Biết họ có chịu giúp chẳng !

Yến Thanh mỉm cười :

- Cái đó tùy nơi thái độ tác phong của môn chủ ! Phàm muốn cho người ta trợ giúp thì trước hết mình phải gây sự tín phục nơi người ta. Sở dĩ Cái Bang được trọng vọng là vì họ không bao giờ khinh

xuất phát ngôn. Họ ít nói song nói ra cái gì là chắc chắn cái đó. Nếu môn chủ biểu hiện được cái chánh khí thì hai nàng sẽ không tiếc công tiếc lời giúp môn chủ thành tựu đại sự.

Dừng lại một chút chàng tiếp :

- Muốn được đáp lại bằng sự chân thành thì mình phải lấy chân thành đối xử với người ta cho nên tại hạ nghĩ rằng môn chủ không nên tuyên bố là có sai phái thuộc hạ đi tìm tại hạ, thỉnh về Thiên Tàn Cốc.

Bạch Kim Phượng đáp :

- Việc ấy đâu có sai quấy gì ! Sự thực Đào Lập và Dư ơng Mạnh từng yêu cầu đại hiệp tiếp trợ kia mà ! Họ là thuộc hạ của tôi họ mời cũng là tôi mời có khác chút nào đâu !

Yến Thanh cười nhẹ :

- ít nhất lúc họ mời tại hạ họ không có hỏi ý kiến môn chủ, họ chưa có sự tán đồng của môn chủ !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Nhưng sau đó tôi đồng ý, như vậy không được sao ? Đại hiệp khó tánh quá đi thôi !

Yến Thanh giải thích :

- Nói thì vậy đó chứ hai sự kiện đó sai biệt nhiều. Giả như một lãng tử bỗng dng tìm đến môn chủ nếu có tai tiếng thì một lãng tử đó mang thôi chứ môn chủ thì chẳng sao cả ! Ngọc lại nếu chính môn chủ phái người đi cầu viện thì thiên hạ sẽ mỉa mai, xuyên tạc. Môn chủ đã chẳng nghe Mã Bách Bình châm biếm như thế nào sao ? Khó chịu lắm môn chủ ạ !

Bạch Kim Phượng cười lạnh :

- Tôi chỉ biết những lời của đại hiệp nói làm tôi khó chịu thì có !

Yến Thanh giật mình :

- Tại hạ chỉ tự mắng lấy mình thôi mà !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Những lời lẽ khắc nghiệt chua cay quá ?

Yến Thanh so vai :

- Tánh của tại hạ là thế !

Bạch Kim Phượng cười khổ :

- Dù sao đại hiệp cũng nên châm chước lời nói một chút. Tôi đã chấp thuận đồng đi với đại hiệp cùng một xe thế tôi không thẹn sao ? Đại hiệp tự mắng mình mãi làm cho tôi xốn xang vô cùng, tôi hầu như hối hận vậy đó đại hiệp.

Nàng hối hận, Yến Thanh cũng hối hận, cảm thấy mình đi hơi xa.

Giận mình chàng nín lặng, không biết nói gì cho thích hợp.

Bạch Kim Phượng nói thẳng :

- Đại hiệp sợ tôi yêu đại hiệp ?

Yến Thanh vội đáp :

- Đâu có ! Tại hạ đâu dám vọng tưởng điều đó !

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Đại hiệp bắt tất phải phủ nhận ! Hiện tại tôi chưa yêu đại hiệp đâu, còn tư ơng lại ra sao tôi không dám chắc. Đào Lập và Dư ơng Mãnh mời đại hiệp đến Thiên Tàn Cốc, cả hai hy vọng tôi sẽ yêu đại hiệp !

Yến Thanh thở dài :

- Chứ hai người đó không nói cho môn chủ biết tính cách của tại hạ sao ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Họ có nói. Nhưng họ không đưa ra một sự phê bình nào. Họ để tùy tôi xét đoán.

Yến Thanh hỏi :

- Môn chủ xét đoán như thế nào ?

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Mới quen nhau, không nên nói nhiều về cá nhân của nhau. Hiện tại tôi không có xét đoán làm sao hết ! Nhưng tôi biết, Đào Lập và Dư ơng Mãnh là hai thuộc hạ thân tín của tôi, nếu đại hiệp không có nhân phẩm thì họ quyết không liều chết mà thỉnh đại hiệp !

Yến Thanh nín lặng không nói gì.

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Tôi không hiểu Kim Tử Yến đối với đại hiệp ra sao, tuy nhiên qua khẩu khí của Mã Bách Bình vừa rồi tôi ước đoán là nàng say mê đại hiệp vô cùng !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Với thân phận giả tạo của nàng thì nàng phải màu mè với những người tiếp cận nàng chứ !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Không hẳn thế ! Theo tôi thì tôi cho rằng nàng yêu đại hiệp thành thật bằng một mối tình si dại ! Là phân đàn phó Kim Lăng, võ công của nàng phải cao, đồng đẳng với Mã Bách Bình, có vậy nàng mới được Thiên Ma Linh Chủ giao cho trọng nhiệm. Còn hai vị cô nương này thân thủ không phải kém, vừa xuất thủ là đánh trúng Liễu Bất Thanh, tài nghệ đó phải thuộc hạng phi thường.

Phạm nữ nhân có võ công cao, đa số đều cao ngạo, không nhiều thì ít. Thế mà cả ba cùng hết lòng yêu quý đại hiệp tất họ có lý do. Cho nên tôi nghĩ đến một kết luận... Yến Thanh hỏi :

- Kết luận như thế nào ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Đại hiệp không phải là một con sắc quỷ !

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ vốn chẳng là sắc quỷ !

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Tuy nhiên đại hiệp cố tỏ ra là một con quỷ háo sắc trước mặt tôi, tạo cho tôi một ấn tượng về đại hiệp trong chiều hướng đó.

Yến Thanh tắc lưỡi :

- Thôi được rồi ! Tại hạ thú thật là rất sợ mình đâm ra yêu môn chủ nên bắt buộc phải tạo một khoảng cách giữa nhau, cái thứ khoảng cách dị đồng tâm tưởng.

Bạch Kim Phượng ả một tiếng :

- Tại sao ! Chẳng lẽ tôi không thể bị người ta yêu ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Dư có thể lắm chứ ! Nhưng chỉ có thể đối với người trong quý môn chứ không thể đối với người ngoài. Môn chủ phải chọn bạn đường trong hàng ngũ thuộc hạ.

Bạch Kim Phượng trầm t.

Lâu lắm nàng hỏi :

- Làm sao đại hiệp biết được ?

Yến Thanh đáp :

- Nhiều người biết môn quy của Thiên Tàn Môn chẳng riêng gì một tại hạ.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Đại hiệp không thể gia nhập bốn môn ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không thích giam mình trong một môn hộ nào. Giá như muốn thì tại hạ đã đi vào Cái Bang từ lâu rồi bởi tại hạ quen Liên Liên và Tích Tích từ lâu.

Bạch Kim Phượng cười khở :

- Yêu một người không hẳn là phải lấy người đó, phải vậy không ?

Yến Thanh gật đầu :

- Đúng vậy ! Nhiều người yêu mà không lấy nhau, nhiều người lấy nhau mà không yêu đó là sự thông, mà cũng là cái khở trong tình trờng !

Bạch Kim Phượng thốt :

- Lúc tiếp thu Thiên Tàn Môn do các nguyên lão giao lại đồng thời tôi cũng tiếp thu luôn thống khở. Thống khở chồng chất thống khở, từ nội ưu đến ngoại hoạn, từ cốt nhục tư ơng tàn đến thuộc hạ ly khai. Tôi đã tiếp thu nhiều thống khở lắm rồi, nếu có thêm một niềm thống khở

nữa cũng không sao !

Yến Thanh lắc đầu :

- Nhưng niềm thống khổ sau cùng không đồng loại với các thống khổ của ngày qua. Một thứ thống khổ khó phân pha, nó giết dần giết mòn con người theo năm tháng, nó có thể làm cho con người yếu mềm mà buông xuôi mọi tiến thủ... Bạch Kim Phượng thở dài :

- Tiên phụ cũng không tránh khỏi cái khổ đó ! Vì môn quy tiên phụ phải xa rời người yêu kết hôn với tiên mẫu. Bởi bất mãn người biến tấu dần dần cuối cùng trở thành một tội nhân đối với võ lâm, một kẻ thù công cộng của giới giang hồ ! Tiên phụ thù hận môn quy chỉ muốn hủy diệt Thiên Tàn Môn... Yến Thanh giật mình :

- Môn chủ phải thận trọng, kiềm chế cảm tình... Bạch Kim Phượng vụt cười khan :

- Khỏi lo. Tôi đã có chủ trương rồi. Giả như tôi yêu một người ngoài nếu tôi không thể khuyên dụ người yêu gia nhập Thiên Tàn Môn được thì tôi ly khai Thiên Tàn Môn. Trao quyền lãnh đạo cho một môn đồ nào đó !

Yến Thanh kêu lên :

- Môn chủ đừng nói đùa chứ ! Bao nhiêu người trong quý môn đang kỳ vọng nơi môn chủ, họ mong sao một ngày nào đó Thiên Tàn Môn sẽ lấy lại phong quang ngày cũ cho họ nở mặt nở mày ! Đừng để cho họ thất vọng mà thành ra cô nhục lòng trung của họ !

Bạch Kim Phượng lại cười :

- Đa tạ đại hiệp để tỉnh tôi, tôi đã có chủ trương rồi. Dù có ly khai bốn môn thì ít ra tôi cũng phải làm xong công cuộc trùng hưng. Tôi ra đi những người ở lại sẽ hưởng vinh quang. Họ sẽ không trách cứ tôi bỏ nhiệm vụ được ! Đại hiệp yên trí.

Yến Thanh sửa sai liền :

- Có gì làm cho tại hạ không yên trí đâu !

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Yên trí ở cái chỗ là đại hiệp khỏi mỗi lúc mỗi nêu chiêu bài lăng tử ! Làm nhchi êu bài đó là bùa hộ mạng vậy !

Yến Thanh hơi ngượng :

- Là lăng tử tại hạ phải xng lăng tử chứ sao ?

Bạch Kim Phượng hừ lên một tiếng :

- Không phải khoác cái danh hiệu lăng tử là mình trở thành lăng tử, mà còn phải có chất lăng tử nữa kìa ? Đại hiệp có cái chất liệu đó trong người chăng ?

Yến Thanh giật mình.

Chẳng lẽ chàng có làm điều gì hớ hênh để cho nàng thấy bẽ trái ?

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Kim Tử Yến có thể yêu một tay lăng tử chứ hai cô nương kia vốn là đường chủ trong Tịnh Y Môn, họ có con mắt xem người. Chẳng bao giờ họ giao tình cảm cho một gã phiêu linh khinh bạc, đùa cợt trên con tim của người ta !

Yến Thanh vội giải thích :

- Họ chỉ là những con người được thượng cấp sai phái hiệp trợ tại hạ, họ theo tại hạ là vì nhiệm vụ bắt buộc chứ đâu phải... Bạch Kim Phượng chận lời :

- Tôi hiểu ! Nhưng tôi là nữ nhân nên tôi nhận xét nữ nhân phải rõ hơn nam nhân nhận xét, dù cho nam nhân là một Lăng Tử Yến Thanh ! Họ có nhiệm vụ hy sinh nhưng họ làm hơn hy sinh, họ phụng hiến với trọn vẹn cam tâm tình nguyện. Phải biết cái đó không phải là cái mà người ta làm cách miễn cưỡng được !

Thì ra cái hờ hênh không phải nơi chàng mà là do Liên Liên và Tích Tích.

Hờ hênh đó vô hình trung mà có, do nhận xét của Bạch Kim Phượng mà có chứ nào phải lỗi tại Tích Tích và Liên Liên ?

Họ không đáng trách !

Bạch Kim Phượng không nói gì nữa.

Hành trình tiếp tục trong sự im lặng. Khi đêm xuống họ đến một thị trấn.

Thuê phòng trọ rồi Liên Liên muốn ra đi một lúc để tìm liên lạc viên của Cái Bang, yêu cầu môn hạ Cái Bang tìm cách ngăn trở đối phương nếu có theo dõi.

Bạch Kim Phượng đòi đi theo nàng.

Liên Liên bảo :

- Môn chủ chưa quen cảnh quen người không nên lộ diện.

Bạch Kim Phượng đáp :

- Ở đây có cựu thuộc bộ của Thiên Tàn Môn, tôi cần gặp họ để nhờ họ liên lạc với Tung đạo trưởng, bảo Tung đạo trưởng hội hiệp với tôi chứ đừng về Thiên Tàn Cốc vì tôi đã ly khai nơi đó rồi.

Liên Liên thốt :

- Bọn Tung đạo trưởng không tìm ra địa phương chúng tôi sắp đến !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Có nên cho họ biết không ?

Liên Liên lắc đầu :

- Không nên ! Để đến nơi rồi mình sẽ tìm cách thông tin cho họ biết, bảo họ đến hội hiệp với mình. Mình còn phải an bày sao cho cuộc xê dịch của họ được kín đáo.

Bạch Kim Phượng thốt :

- Vậy thì tôi chỉ nên dặn dò họ hãy chuẩn bị ngay bây giờ.

Yến Thanh hỏi :

- Môn chủ có cách liên lạc với họ ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Có ! Trong vòng trăm dặm tại Thiên Tàn Cốc tôi có cho đặt nhiều trạm liên lạc.

Yến Thanh hỏi :

- Môn chủ có đến các nơi đó lần nào chưa ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Có chứ ! Đại hiệp cho là tôi không hề rời Thiên Tàn Cốc nửa bước ?

Yến Thanh gật đầu :

- Bọn Đào Lập nói với tại hạ như vậy.

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Họ nói thế là vì họ không hề hay biết tôi xuất ngoại đến các trạm liên lạc đó. Bất quá tôi đến với một hóa thân khác mà thôi ! Họ không nhận ra tôi.

Yến Thanh không được yên lòng :

- Tại hạ có thể đi với môn chủ chẳng ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Có thể, song chỉ một người thôi !

Tích Tích mỉm cười :

- Tôi có đòi đi theo đâu mà môn chủ phải phòng ngừa ! tôi cũng là người có bang có hội, tôi biết môn quy của bang hội mà !

Bạch Kim Phượng sợ nàng hiểu lầm vội giải thích :

- Yến đại hiệp không có môn phái nên có thể đi theo tôi, nếu cô nương không là người của Cái Bang thì cũng theo được vậy. Theo môn quy thì chỉ cố kỵ người của môn phái khác thôi !

Tích Tích tiếp :

- Tôi hiểu, môn chủ đi đi !

Bạch Kim Phượng sửa dạng thành xấu xí hơn.

Rời nàng thở dài thốt :

- Có g ơng mặt xinh xinh kể cũng là một cái khổ. Nhiều lúc tôi muốn tạo một vài vết sẹo cho người ta không chú ý !

Câu nói đó có phần hợp lý song nghe chưa chát làm sao !

Cả hai đi rồi, rời thị trấn đến một vùng hoang vắng, nơi đó chỉ có một ngôi chùa cổ, đèn trong chùa le lói yếu ớt.

Yến Thanh hỏi :

Trạm liên lạc đặt ra tại đây ?

Bạch Kim Phụng gật đầu.

Yến Thanh đẩy cửa mở toang, bên trong không một bóng người.

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 13

Hải hùng trong chùa cổ

Không khí đại diện âm u đến rợn rùng, như báo hiệu một nguy cơ ẩn phục đâu đó sẽ xuất hiện bất thần.

Bạch Kim Phụng linh cảm một sự bất thường đã xảy ra tại đây và dự hững còn lẫn quần quanh chùa, chực lây vào nòng.

Nàng thấp giọng lẩm nhẩm :

- Là chưa ! Sao thế này ? Cái lão đầu đà đó đáng lẽ phải luôn luôn có mặt... Yến Thanh mỉm cười :

- Con người chứ có phải là cây cỏ đâu mà mọc rễ ở một nơi bất di bất dịch ?

Bạch Kim Phụng cau mày :

- Người muốn xê dịch cũng phải có một đôi chân mà lão đầu đà đó thì đôi chân co rút lại muốn đi đâu cũng cần có người dìu. Phiên phức như vậy lão còn ham đi đâu nữa ? Còn hai đạo đồng ở phục dịch lão tại sao cũng vắng bóng luôn ?

Yến Thanh hỏi :

- Họ là những người trong Thiên Tàn Môn ?

Bạch Kim Phụng đáp :

- Chỉ có lão đầu đà là người trong bốn môn thôi, đạo hiệu của lão là Phong Hỏa Đầu Đà, sư đệ của Tung đạo trưởng.

Còn hai đạo đồng là đệ tử của lão, không gia nhập bốn môn.

Yến Thanh hỏi :

- Một lão đầu đà què đôi chân thì còn làm được việc gì ?

Bạch Kim Phụng đáp :

- Võ công của lão rất cao, lão lãnh việc dò la tin tức khắp nơi báo cáo về Thiên Tàn Cốc. Lão chỉ gia nhập Thiên Tàn Môn khi tới mới đi về sơn cốc. Chức vụ của lão trong bốn môn là trưởng lão ngoại đường.

Yến Thanh trầm ngâm một chút :

- Lão là người sau cùng gia nhập quý môn chắc là những môn đồ cũ ít ai biết lão !

Bạch Kim Phụng gật đầu :

- Phải ! Không ai biết lão, sáu năm trước lần thứ nhất tôi đến đây chủ

tọa nghị lễ nhập môn của lão đồng thời phong chức trưởng lão luôn.
Từ đó lão tận tâm thi hành trách vụ giao phó.

Yến Thanh hỏi :

- Còn hai đệ tử của lão được bao nhiêu tuổi ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Mời hai hay mời ba tuổi chi đó.

Yến Thanh hỏi :

- Tuổi bây giờ hay tuổi ngày trước ?

Bạch Kim Phượng phì cười :

- Tuổi ngày trước chứ ! Lúc tôi đến đây lần đầu, nói như đại hiệp thì hóa ra ngày ấy hai đứa bé lo cơm nước cho lão đầu đà ?

Yến Thanh điềm nhiên :

- Vậy thì hiện tại chúng được mời tám mời chín tuổi. Trong sáu năm qua môn chủ có trở lại đây lần nào nữa chẳng ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Tôi trở lại đây lần thứ hai trong năm rồi. Trước khi đến tôi có báo tin cho Phong Hỏa Đầu Đà hay. Lão tẩu tán hai thiếu niên đó đi nơi nào chẳng rõ, lúc tôi đến thì chúng vắng mặt.

Yến Thanh trầm ngâm một chút :

- Có thể tin lão ta được chẳng ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Phong Hỏa Đầu Đà rất mực trung thành.

Yến Thanh lắc đầu !

- Vấn đề ở hai gã thiếu niên đó. Một thời gian sáu năm không phải ngắn, biết bao nhiêu việc có thể xảy ra ! Lúc còn bé trẻ con mời hai mời ba tuổi dù sao cũng ngây thơ, có thể tin được chúng. Song một thiếu niên mời tám mời chín tuổi thì đã có tư tưởng, có nhu cầu, có xu hướng rồi. Làm sao biết chúng như thế nào mà nói !

Bạch Kim Phượng thốt :

- Hai gã không phải là người trong môn, chúng chẳng biết gì về việc của môn chủ tin được hay không điều đó có quan hệ chi ?

Yến Thanh thở dài :

- Tổ chức của môn chủ lợi lỏng quá ! Phong Hỏa Đầu Đà đi đứng khó khăn thì công tác của lão chỉ thi hành được do hai thiếu niên đó xuất ngoại đi đó đi đây thay cho lão. Chúng không là người của quý môn lại hành sự cho quý môn thế có phải là tai hại cho quý môn không ? Phàm những tình báo viên không nhiều thì ít cũng biết điều cơ mật của tổ chức ! Tại sao lại để cho hai kẻ lạ hiểu những cơ mật của quý môn ?

Bạch Kim Phượng thờ ra :

- Đâu còn cách gì khác nữa Yến đại hiệp ? Từ ngày Thiên Tàn Môn chia thành hai phái Tung đạo trưởng lo vun bồi thực lực gây thịnh thế tự nhiên phải thu dụng một số người mới. Dù nhu cầu bắt buộc chúng tôi cũng không dám thu dụng nhiều, chỉ chấp nhận một số người hạn chế để tránh lộ hành tung.

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Tránh lộ hành tung là dấu tên tổ chức, không cho người biết. Như vậy còn ai công tác cho mình ?

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Tôi cũng chẳng hiểu rõ tổ chức sinh hoạt như thế nào. Trong thời gian trước việc trong thì Mạnh sư thái lo liệu, việc ngoài thì do Tung đạo trưởng điều hành. Tôi ít khi hỏi qua !

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Đã là môn chủ tại sao môn chủ không hỏi han đến việc quý môn ?

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Tung trưởng lão muốn tôi phải chuyên tâm học tập võ công, không vội xử lý tạp vụ trong môn hộ. Khi nào thành tài rồi đạo trưởng sẽ từng trình tình hình đồng thời trao trả quyền bính lại cũng không muộn !

Yến Thanh cười khở :

- Vạn nhất Tung đạo trưởng gặp điều bất hạnh thì việc bên ngoài cầm như đứt đoạn, là môn chủ hoàn toàn biệt lập với giang hồ !

Bạch kim Phượng thở dài :

- Tung đạo trưởng là người cẩn thận, nhất thiết đều có an bài chu đáo, cơ sở ba đường chuyên trách ngoại vụ lão đều chỉ cho tôi biết, danh sách nhân viên phụ trách lão cũng trao cho tôi luôn, dù chẳng may lão lâm nạn tôi vẫn có thể điều hành mọi hoạt động. Năm trước đây, tôi học xong võ công Thiên Tàn, chuẩn bị trực tiếp điều khiển môn hộ thì bỗng xảy ra việc Thiên Ma Linh Chủ bị trừ diệt, Thiên Ma Giáo rã tan... Yến Thanh thốt :

- Cái chết của Bạch Phúc không đáng xem là đột ngột. Đối phương đã hiểu Thiên Tàn Môn âm thầm gây thực lực nên bắt buộc phải xuống tay trước rồi giải tán ngay Thiên Ma Giáo. Chuyển thực lực của Thiên Ma Giáo sang một tổ chức khác để cho môn chủ không kịp thời tiếp thu toàn bộ thuộc hạ của Bạch Phúc. Môn chủ vẫn phải ở trong cái thế yếu như ngày nào, khó lòng vùng lên tái tạo một phong quang như ngày cũ.

Bạch Kim Phượng kinh hãi :

- Đại hiệp nói Thiên Tuyệt Cốc hạ thủ đoạn trước tôi ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không phải Thiên Tuyệt Cốc mà là một nhóm người khác đã tâm đắc sợ hơn Thiên Tuyệt Cốc. Thiên Tuyệt Cốc chỉ là một tổ chức hạng dưới nằm trong vòng thao túng của nhóm người đó. Bất quá bọn này lấy chiêu bài của Thiên Tuyệt Cốc để đối phó với Thiên Tàn Môn thôi !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Đại hiệp cho rằng Phong Hỏa Đầu Đà đã gặp điều bất hạnh ?

Yến Thanh gật đầu :

- Lão ấy đáng lẽ phải có mặt trong am nhưng lại biến mất rồi. Nếu là con người trung thành thì lão không ly khai Thiên Tàn Môn bỏ đi nơi khác. Nếu không gặp nạn tại sao lão vắng mặt ?

Bạch Kim Phượng không đồng ý :

- Ngoài tôi và Tung trưởng lão ra chẳng ai biết được đây là một trạm liên lạc của Thiên Tàn Môn ! Thì làm sao có ai biết được đầu đà là một nhân viên của môn mà hãm hại ?

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Môn chủ quên mất là ở đây còn hai gã thiếu niên !

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Có lý nào chúng phản bội Phong Hỏa Đầu Đà ? Chúng đã được lão nuôi dưỡng từ thuở nhỏ kia mà !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Ai biết được lòng người chứ ? Có nhiều yếu tố khiến những kẻ thân nhất của chúng ta phản bội chúng ta như thường.

Ngân Phượng kia chẳng phải là thân muội của môn chủ hay sao ?

Thì cái sự dưỡng nuôi từ thuở nhỏ không bảo đảm được sự trung thành của chúng ! Người ta ly khai mình vì hoàn cảnh không thích hợp, vì quyền lợi quyến rũ, mình không cung cấp được nhưng bên ngoài sẵn sàng cung cấp. Tự nhiên hạng thiếu niên không thể có tâm tánh kiên định để mãi mãi gắn bó với mình.

Lập luận của Yến Thanh làm cho Bạch Kim Phượng mất hết niềm tin đối với mọi việc trên đời.

Nàng chán nản hết sức.

Tuy nhiên nàng không chịu là mình thất trí nên gượng bẻ lại :

- Làm gì đại hiệp hiểu rành như vậy ? Đại hiệp chưa thấy qua họ một lần nào mà !

Không biết người mà lại đoán người, chỉ sợ đại hiệp quá chú trọng vào lý thuyết xa rời thực tế.

Yến Thanh thản nhiên tiếp :

- Tại hạ bằng vào kinh nghiệm giang hồ mà luận người xét việc.

Phong Hỏa Đầu Đà là sư đệ của Tung trưởng lão, lại cao niên kỹ,

công lực tu vi thâm hậu thì cái kiên định hẳn rồi. Song hai gã thiếu niên đó thì chẳng có gì bảo đảm tính của chúng !

Bạch Kim Phượng cãi :

- Nhưng Phong Hỏa Đầu Đà giám thị chúng !

Yến Thanh mỉm cười :

- Lão ấy tự mình chôn một chỗ còn giám sát đư ợc ai ? Làm sao lão ấy buộc được hai gã ấy luôn luôn ở trong tầm mắt của lão ? Đừng tưởng mỗi người đều có thể an phận, nhất là hạng trẻ học được ngón nghề, hạng này hầu hết hiếu động, hiếu thắng.

Khó mà giam mình trong khung cảnh quyền của bậc cao nhân !

Rồi chàng tiếp :

- Tại hạ còn dám tưởng xa hơn, chẳng hạn trong tòa chùa cổ này, trước kia thì sao không rõ, hiện tại thì chứa chất nguy cơ trùng trùng, có thể có một mẻ lới được giăng lên chờ đợi môn chủ bớc vào là bị chụp lới ngay !

Bạch Kim Phượng rợn người.

Nàng gượng cứng nói to lên :

- Tôi đâu có ngán ! Tại sao tôi không linh cảm như đại hiệp !

Yến Thanh cười nữa :

- Đâu phải mọi người đều có cảm giác như nhau ? Nếu tại hạ không có nó thì làm sao thoát chết mấy lượt nơi tay Bạch thúc, Mã Cảnh Long ?

Bạch Kim Phượng nín lặng.

Một lúc lâu nàng hỏi :

- Bây giờ mình phải làm sao ?

Yến Thanh đáp :

- Nếu môn chủ hỏi ý kiến nơi tại hạ thì ý kiến của tại hạ là quay đầu trở lại.

Bạch Kim Phượng trở mắt :

- Quay đầu trở lại ! Chắc gì được an toàn ?

Yến Thanh thốt :

- Dù có nguy hiểm cũng tư ơng đối ít hơn là thẳng tiến vào sâu trong chùa. Chúng ta đã biết có cạm bẫy mà vẫn sấn vào thì đúng là vừa nguy lại vừa ngu !

Bạch Kim Phượng bảo :

- Yến đại hiệp cứ ở đây chờ, để tôi vào đó xem sao !

Yến Thanh thở dài :

- Môn chủ không thể không vào sao ?

Bạch Kim Phượng trầm giọng :

- Phong Hỏa Đầu Đà là người của Thiên Tàn Môn thì tôi có trách

nhệm là phải chiếu cố đến lão. Tôi cần phải biết rõ tình trạng của lão ra sao, bắt chấp hiểm nguy trước mắt.

Yến Thanh buông gọn :

- Vậy thì chúng ta cùng vào !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Đại hiệp bắt tất phải vào ! Đại hiệp đâu có trách nhiệm đối với Phong Hỏa Đầu Đà !

Yến Thanh thản nhiên :

- Tại hạ có trách nhiệm đối với môn chủ.

Bạch Kim Phượng sững sờ !

Nàng kêu khẽ :

- Trách nhiệm đối với tôi !

Yến Thanh gạt đầu :

- Phải ! Dù là môn chủ nhưng cô nương chỉ là một nữ nhân còn nhỏ tuổi, thiếu vắng kinh nghiệm. Tại hạ là một nam nhân không thể để môn chủ mạo hiểm một mình.

Bạch Kim Phượng động tự ái :

- Tôi có cách tự vệ được chứ ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Song không bảo đảm bằng sự tiếp trợ của tại hạ !

Bạch Kim Phượng trầm giọng :

- Yến đại hiệp nhất định cùng vào với tôi ?

Yến Thanh buông nhanh :

- Nhất định !

Cả hai bớc vào đại điện.

Vẫn không một bóng người trong khung cảnh vắng lặng.

Đảo mắt nhìn quanh Yến Thanh điểm một nụ cười thốt :

- Xem ra chúng ta quá lo xa !

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Còn Phong Hỏa Đầu Đà ? Lão đi đâu ?

Yến Thanh chỉ tượng Phật Di Lặc bảo :

- Sao không hỏi pho tượng đó ?

Bạch Kim Phượng giật mình :

- Hỏi pho tượng ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Phải ! Ngoài pho tượng ra còn ai biết được ? Mà có ai ở đây đâu cho chúng ta hỏi !

Bạch Kim Phượng biết là trong pho tượng có người ẩn nấp, thấy Yến Thanh từ từ bớc tới vội kêu lên :

- Cẩn thận đại hiệp ! Có thể bị ám toán đấy !

Yến Thanh gật đầu :

- Nấp trong pho tượng là an toàn nhất, song bất lợi về mặt hoạt động vì chật hẹp.

Tại hạ không mắc mu họ đâu. Kẻ ấy không chịu xuất hiện tại hạ sẽ đâm sâu một nhát kiếm vào tượng phật, thử xem y có còn ở trong đó hay không cho biết !

Chàng rút thanh kiếm, nhắm rón tượng phật đâm đo một lúc đoạn lắc đầu thốt :

Không được ? Lốp đồng đúc tượng có vẻ rất dày ở chỗ bụng, sợ kiếm đâm không thủng. Tại hạ phải nhảy cao, từ trên đầu đâm xuống mới chắc có kết quả hơn !

Quay qua Bạch Kim Phụng chàng bảo :

- Trong lúc tại hạ xuất thủ môn chủ lưu ý chung quanh nhé ! Vừa đề phòng ám toán do đồng đảng của y từ bên ngoài vào vừa ngăn chặn y chạy ra.

Bất thành linh Yến Thanh tung mình lên theo thế xiên xiên vọt thẳng tận nóc chùa, tróc ra phía sau Ing tượng phật.

Vọt như vậy, đâu phải là chàng đâm xuống đỉnh đầu tượng như đã định ?

Nhưng thanh kiếm trong tay chàng chớp sáng.

Hai tiếng rú thảm vang lên, hai cánh tay rơi xuống trước hai bóng người rơi sau.

Yến Thanh đáp xuống theo, nhặt một ống đồng nơi tay một người trong khi cả hai cùng lăn lộn rên xiết.

Chàng điểm huyết cho chúng bất động rồi lúi ra phía trước có ánh đèn.

Trông thấy chúng Bạch Kim Phụng a lên một tiếng thốt !

- Tôi nhận ra chúng ! Chúng là hai tiểu đồng đệ tử của Phong Hỏa Đầu Đà. Dù hiện tại chúng đã lớn, có biến đổi nhiều song một vài nét quen thuộc còn ở nơi g ơng mặt chúng !

Nhìn sang chiếc ống đồng nàng biến sắc kêu lên :

- Thi Độc Phi Châm ! Lợi hại như Phong Vũ Châm. Chúng ta vừa thoát chết đó đại hiệp ơi !

Nàng hỏi :

- Đại hiệp phát hiện ra chúng ?

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Tại hạ vờ chú ý đến chiếc tượng phật cho chúng không nghi ngờ để có đủ thời giờ xuất thủ. Nếu mình không đắc thủ ngay là bị chúng sát hại với ám khí cực độc đó.

Bạch Kim Phụng qua giây phút chấn động tâm thần, sôi giận lên,

bóc tới hỏi một tên !

- Phong Hỏa Đầu Đà đâu ! Các ngươi đã làm gì lão ?

Yến Thanh chặn lại :

- Làm sao nói được mà hỏi ! Phải giải huyết cho chúng trước chứ !

Nhưng chàng chỉ giải huyết cho một tên rồi điểm huyết quanh vết thương, cầm máu.

Chàng bóc đến bọc thờ lấy ngọn đèn kê vào chỗ vết thương của gã đó vừa đốt vừa thốt :

- Hỏi một tên thôi cũng đủ rồi ! Cung khai hay không tùy gã muốn sống hay chết, muốn sống hay khổ.

Thịt cháy, gã thiếu niên đau quá, tru tréo lên thảm thiết.

Bạch Kim Phượng bắt nhẩn hỏi :

- Đại hiệp tra cách gì quái thế ?

Yến Thanh đáp :

- Dùng cách đó tại hạ muốn cho hắn biết mình không từ tâm. Mình có thể hành hạ hắn đủ cách, không nói là hắn phải chết, chết từ từ, chết khổ, đừng mong van cầu mà khỏi !

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 14

Bạch Ngân Phượng xuất hiện

Bị Yến Thanh dùng cực hình hành hạ một lúc gã thiếu niên chỉ còn thoi thóp thở.

Lúc đó Yến Thanh mới ngưng rồi điểm vào tử huyết cho gã chết luôn, quăng thân vào một góc đoạn quay qua gã thứ hai thốt :

- Bằng hữu thấy chứ ! Phần dành cho bằng hữu phải hơn ! Bằng hữu chuẩn bị tiếp nhận đi !

Chàng khai giải huyết đạo cho gã.

Gã kêu lên :

- Tôi nói ! Tôi nói ! Cái gì tôi cũng nói hết ! Đừng hành hạ tôi !

Yến Thanh mỉm cười :

- Vậy là tốt !

Chàng điểm huyết quanh vết thương cầm máu cho gã rồi hỏi :

- Ngươi biết bọn ta là ai chẳng ?

Thiếu niên gật đầu :

Yến Thanh hỏi :

- Ai ?

Thiếu niên đáp :

- Bạch môn chủ và Yến đại hiệp !

Yến Thanh hỏi :

- Ngươi ơi biết trước bọn ta đến đây ?

Thiếu niên gật đầu.

Yến Thanh hỏi :

- Ai bảo ngươi mai phục trên xà nhà để ám toán bọn ta ?

Thiếu niên do dự một chút :

- Một nữ nhân ! ám khí đó nàng trao cho tôi.

Yến Thanh hỏi :

- Các ngươi đã làm gì Phong Hỏa Đầu Đà ?

Thiếu niên đáp :

- Thừa cơ hội lão không chú ý bọn tôi điểm huyết và dấu lão ở trong pho tượng.

Yến Thanh gật đầu, điểm vào tử huyết của thiếu niên. Gã ngẻo đầu tắt thở.

Bạch Kim Phượng lấy làm lạ hỏi :

- Sao đại hiệp giết hắn ?

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Để làm gì cái thứ phản sư ?

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Chúng ta còn phải hỏi hắn thêm nhiều việc nữa kia mà ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Vô ích ! Những gì muốn hỏi tại hạ cũng biết rồi. Đối phương dùng chúng làm công cụ ám toán chúng ta tự nhiên không để cho chúng biết chi nhiều, sợ chúng ta chế ngự chúng khai hết.

Nhìn hai xác chết, Bạch Kim Phượng thở dài :

- Hiệp danh thì lớn thật, song cái tâm độc cũng đáng khiếp ! Giết chúng như thế này kể cũng tàn nhẫn !

Yến Thanh nghiêm sắc mặt :

- Tại hạ thống hận nhất lũ phản sư ! Chính lũ này là nguồn gốc sinh họa hoạn cho nhân loại. Nghịch tử gây hỗn loạn trong gia đình, phản đồ gây điên đảo trong sư môn, nếu không diệt trừ sớm chúng sẽ phá hoại an ninh cộng đồng !

Bạch Kim Phượng không muốn tranh luận dài dòng về chuyện xa xôi, tuy nhiên nàng không tán đồng lắm thái độ tích cực của Yến Thanh. Nàng nghĩ rằng con người dù bại hoại đến đâu cũng có thể hoán cải, tuy không trọn vẹn cũng được phần nào.

Tại sao tích cực trừ diệt mà không hoàn thiện, được người nào hay người ấy ?

Yến Thanh tiếp :

- Tại hạ biết bọn này bại hoại vì nữ sắc đó ! Chúng thuộc lứa tuổi phương c ông, lực c òng chí tráng song đôi mắt lò òr, da mặt nhợt nhạt chứng tỏ chúng trác táng cực độ, miệt mài trong cuộc truy hoan.

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Dù sự suy luận của đại hiệp đúng đi nữa phỏng ích lợi gì ? Vấn đề là tìm người chủ sự của chúng là ai !

Yến Thanh cười lạnh :

- Bởi muốn tìm hiểu kẻ chủ sự chúng tại hạ mới suy luận như thế đó ! Suy luận như vậy là để cho môn chủ thấy kẻ chủ sự chúng là một nữ nhân !

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Một nữ nhân ! Mơ hồ quá ! Nữ nhân đó là ai, thuộc phe phái nào ?

Nữ nhân đó đi đâu rồi ?

Yến Thanh cười nhẹ :

- Là ai tại hạ hiểu rồi không cần phải hỏi chúng.

Bạch Kim Phượng trở mắt :

- Đại hiệp biết ?

Yến Thanh gật đầu :

- Đương nhiên ? Nữ nhân đó không khác môn chủ bao nhiêu, bất quá không đẹp bằng môn chủ thôi ! Tuy nhiên nàng ấy có một mỹ lực hấp dẫn nam nhân cực mạnh.

Võ công lại cao, không kém môn chủ !

Bạch Kim Phượng sững sờ :

- Làm sao đại hiệp hiểu rành như vậy được ?

Yến Thanh thốt :

- Phong Hỏa Đầu Đà là sư đệ của Tung đạo trưởng tất nhiên phải có võ công cao thì người chế ngự đầu đà phải có võ công cao hơn mới đắc thủ !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Gã thanh niên kia bảo rằng chính chúng hạ thủ mà ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Tài nghệ của chúng chưa vượt qua mức tầm thường, giết đầu đà thì được chứ chế ngự đầu đà thì chúng không làm nổi ! Phải có một kẻ thứ ba có võ công cực cao, chính kẻ này hạ thủ.

Bạch Kim Phượng chớp mắt :

- Nữ nhân đó là ai ?

Yến Thanh buông gọn :

- Lệnh muội !

Bạch Kim Phượng suýt rú lên :

- Ngân Phượng ?

Yến Thanh gật đầu :

- Đúng là nàng ! Một nữ nhân cao võ công không phải hiếm song phóng đảng đến độ có thể tiếp cận bất cứ nam nhân nào, kể cả những nam nhân đề tiện nhất thì trên đời này chỉ có mỗi một người thôi. Là linh muội.

Bạch Kim Phượng đỏ mặt, then cho em, then cho mình, nàng trách :

- Đại hiệp không nên nói những tiếng khó nghe !

Yến Thanh điềm nhiên :

- Tại hạ chỉ thốt những lời thật, linh muội là con người như thế nào trong Thiên Tàn Môn từ trên xuống dưới ai ai cũng đều biết.

Bạch Kim Phượng thở dài :

- Bẩm tính thiên sanh của Ngân Phượng không phải là dâm dật. Chẳng qua vì nó hồ đồ lắm, lại luyện tập theo quyền hạ pho bí kíp Thiên Tàn Môn, một môn học thiên về tà đạo, dần nàng biến cải tâm tính nên trở thành gái hư hỏng. Ngoài ra môn học của nó đòi hỏi sự cầu hợp thường xuyên với nam nhân, có vậy tài nghệ của nó mới tăng tiến.

Yến Thanh mỉm cười :

- Người ta ai ai cũng háo sắc, không nhiều thì ít. Háo sắc như hai gã đó đến độ mặt mày hốc hác, thân thể xác xơ thì đư ơng nhiên là chúng đã gặp một nữ nhân cực dâm. Do đó tại hạ đoán định ra là linh muội chủ sử ! Xin lỗi môn chủ nếu tại hạ nặng lời đối với linh muội !

Rồi chàng tiếp :

- Môn học đó trong Thiên Tàn Môn chẳng mấy kẻ dám theo bởi muốn thành tựu cao độ tất phải dẫn đến con đường linh muội đang đi.

Bạch Kim Phượng suy tư một lúc lâu rồi hỏi :

- Ngân Phượng ở đâu :

Yến Thanh đưa tay chỉ :

- Trong tượng phật khổng lồ đó. Nàng đang dùng Phong Hỏa Đầu Đà làm tấm bình phong. Nếu tại hạ đâm mũi kiếm vào là đầu đà hứng trọn cho nàng.

Bạch Kim Phượng không tin.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Tại hạ không làm đâu ! Vừa rồi tại hạ bảo trong điện không có người đề nghị với môn chủ trở lại thị trấn. Nàng sợ chúng ta đi thật nên phát động một thỉnh âm nhỏ, đủ làm cho tại hạ chú ý. Chúng ta tất phải vào lục xét lúc đó hai gã nấp trên sà nhà sẽ bắn ám khí hạ sát chúng ta. Rồi sau đó thỉnh âm ngưng bật luôn. Nếu chỉ có mỗi một

mình đầu đà trong tượng phật thì lão đã tiếp tục lên tiếng cảnh cáo chúng ta đừng làm mu bọ ấu. Vì có lệnh muội ở sau lưng khổng chế lão nên lão phải nín.

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Đại hiệp nói gì thì nói tôi vẫn không tin Ngân Phượng có đến đây !

Yến Thanh thở dài :

- Bộ Óc của môn chủ chết hẳn rồi ! Đệ tử đầu đà không thể nhận ra môn chủ, lại càng không thể nhận ra tại hạ, nhưng chúng lại gọi ngay chúng ta, đúng họ đúng tên.

Điều đó chứng tỏ một sự an bày rõ rệt và do lệnh muội chủ sử !

Bạch Kim Phượng hướng về pho tượng gọi :

- Ngân Phượng ! Nếu quả có hiền muội trong đó thì nên ra đây gấp đi !

Nàng gọi đến lượt thứ hai.

Một tràng cười trong trẻo từ trong bụng pho tượng vang vọng ra.

Tràng cười nghe êm dịu, quyến rũ lạ lùng.

Rồi một nữ nhân bước ra khỏi pho tượng.

Nữ nhân đồng vóc dáng với Bạch Kim Phượng song không đẹp bằng Kim Phượng.

Tuy nhiên phong độ đa tình của nàng hiện lồ lộ, ai nhìn nàng là thấy lửa lòng bốc cháy liền.

Bạch Kim Phượng là tiên nữ thuần khiết còn nàng là ma nữ giáo hoạt.

Bạch Kim Phượng kinh hãi kêu lên :

- Ngân Phượng ! Quả nhiên là hiền muội !

Bạch Ngân Phượng cười duyên :

- Đại thơ ! Lại một lần nữa đại thơ thắng cuộc rồi đó nhé ! Khéo tìm đâu ra một viện thủ đắc lực ghê ! Tâm trí, khí độ, nhân phẩm, tài năng, nhất nhất cái gì cũng cao !

Trên hắc Mã Bách Bình của tôi mấy bạc.

Quay qua Yến Thanh nàng tiếp :

- Yến huynh ! Tuy chúng ta mới gặp nhau lần đầu song tôi cảm thấy như quen từ lâu, có lẽ tại tôi hằng ngưỡng mộ Yến huynh mà thành ấn tượng chăng ? Nghĩ mà tiếc hận chúng ta gặp nhau quá muộn màng !

Yến Thanh cười lớn :

- Không muộn đâu ! Không ! Chúng ta đồng còn trẻ mà !

Bạch Ngân Phượng đảo ánh mắt thu ba chớp chớp :

- Là lãng tử cho nên có khác người.

Yến huynh giàu hứng quá, gặp hạng nữ nhân nào cũng nổi hứng

được cả ! Yến huynh có đại thơ còn muốn vương tay đến tôi nữa sao ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Lệnh tỳ đâu có thuộc về nam nhân nào ? Mà tại hạ cũng chưa được mắt xanh của lệnh tỳ chiếu đến.

Bạch Ngân Phượng nheo mắt :

- Thật vậy ? Chúng ta làm quen với nhau đi !

Yến Thanh tắc lưỡi :

- Bất quá tại hạ là một lãng tử mà lãng tử thì không thể có hứng thú bên cạnh một gái có chồng !

Bạch Ngân Phượng khoát tay :

- Đừng quan tâm đến Mã Bách Bình, Yến huynh ! Tôi tuy lấy hấn nhưng sự lấy nhau đó chỉ có trên danh nghĩa thôi. Thời gian tôi tiếp cận những nam nhân khác nói lại còn dài hơn những lúc tôi và hấn tựa kề nhau. Không bao giờ hấn lưu ý đến những mảnh tình vụn vặt của tôi !

Yến Thanh lắc đầu :

- Trái lại tại hạ rất lưu ý. Bởi một lãng tử dù phóng túng đến đâu cũng không sàm sỡ với chị dâu !

Bạch Ngân Phượng thần nhiên :

- Tôi sẽ ly dị với hấn ! Về việc này hấn không còn mong muốn gì hơn !

Yến Thanh mỉm cười :

- Còn một lý do nữa ! Bình sanh tại hạ không có hứng thú bên cạnh một nữ nhân muốn sát hại tại hạ !

Bạch Ngân Phượng kêu lên :

- Tôi làm sao nỡ giết Yến huynh chứ ?

Yến Thanh tiếp :

- Cái mùi vị của Thi Độc Châm trong cái ống đồng này chắc khó chịu lắm ?

Bạch Ngân Phượng cười nhẹ :

- Thì ra Yến huynh thắc mắc vì vật đó ! Cứ yên trí đi Yến huynh !

Trong mình tôi có sẵn giải dược luôn luôn mà ! Tôi chỉ muốn chế ngự các người chứ đâu muốn giết ai!

Yến Thanh tiếp :

- Tại hạ hiểu ! Nếu đại tẩu có lòng hãm hại nhau thì lúc bọn tại hạ vào đại tẩu đã cho bọn thiếu niên phát động ám khí rồi ! Đắc thủ hay không chỉ trong lúc đó thôi !

Bạch Ngân Ph ượng gật đầu :

- Đúng như vậy ! Hà hướng trong ống đồng chỉ có một mũi châm duy

nhất ! Yển huynh không tin cứ trút ống ra mà xem ! Tôi tuyệt nhiên không có ý giết hai người.

Bạch Kim Phượng cao giọng :

- Vậy hiền muội muốn gì ?

Bạch Ngân Phượng đáp :

- Quyền thượng bí kíp Thiên Tàn !

Bạch Kim Phượng chận lời liền :

- Cái đó thì không được ! Đừng hy vọng vô ích. Hiền muội đã ly khai Thiên Tàn Môn rồi mà Thiên Tàn Bí Kíp kia là võ học của Thiên Tàn Môn, người ngoài không thể xem được.

Ngưu thơ còn định đòi lại quyền hạ nơi tay của hiền muội nữa đó.

Bạch Ngân Phượng mỉm cười :

- Thơ thơ ! Võ học ghi chép ở quyền hạ cực kỳ tàn độc, thơ thơ có đòi lại cũng không dùng được.

Tôi biết thơ thơ không muốn biến thành một Ngân Phượng thứ hai.

Giọng nói của nàng hiện tại có phần chua chát quá, như xót cho phận mình, lo phận chị.

Nàng cười khổ tiếp luôn :

- Thơ thơ không trao quyền thượng cho tiểu muội cũng chẳng sao, nhưng bộ phận tâm pháp của quyền đó thơ thơ phải truyền lại cho tiểu muội mới được.

Tà công gây ảnh hưởng nơi tiểu muội càng ngày càng nặng, đến độ tiểu muội không thể thiếu vắng nam nhân một ngày nào cả. Hơn thế lửa lòng càng lúc càng bốc cao ngọn, mỗi khi tiếp xúc nam nhân tiểu muội cảm thấy hỏa hoạn bùng lên trong mình mãnh liệt, nam nhân sợ hãi nên chẳng ai dám gần tiểu muội lần thứ hai. Hết người trong Thiên Tuyệt Cốc tiểu muội phải xuất ngoại tìm nam nhân khắp nơi, hết gần rồi đến xa, tiểu muội chỉ sợ một ngày nào đó nội hỏa sẽ làm cho tiểu muội không chết cũng điên. Cho nên tiểu muội cần bộ phận tâm pháp để luyện cho cái tâm tịnh lại, hầu cải thiện con người của chính mình, đồng thời sống thêm một lúc nữa !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Mình làm thì mình chịu, hiền muội còn than van cái nỗi gì !

Bạch Kim Phượng lộ vẻ khổ sở :

- Tiểu muội có như thế này cũng không đáng trách đâu thơ thơ !

Ngày trước chọn quyền bí kíp tiểu muội đâu có ngờ quyền sách đưa đến hậu quả như ngày nay ! Tiểu muội có hư hỏng cũng là tại làm học tà công chứ đâu phải bồng tánh ?

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Nếu ngưu thơ kiên trì không chịu giao ?

Bạch Ngân Phượng thở dài :

- Thì tôi không còn cách nào hơn là bất chấp cốt nhục tình thâm bởi lẽ tôi cần phải sống !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Có giết ngu thơ cũng vô ích. Nguu thơ đã đốt quyền bí kíp rồi, còn bộ phận tâm pháp thì nằm trong ký ức của ngu thơ đây ! Nguu thơ đã học thuộc lòng trước khi thiêu hủy !

Bạch Ngân Phượng giật mình :

- Thật vậy !

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Thật ! Nguu thơ bị dồn vào một hoàn cảnh lui không chỗ đến không nơi thì còn giữ nó làm gì ? Chỉ một cách đó thôi !

Bạch Ngân Phượng trầm ngâm một lúc.

Sau cùng nàng thốt :

- Bình sanh thơ thơ không hề nói dối. Tiểu muội tin là thơ thơ có đốt thật. Thôi thơ thơ đi đi, tìm một nơi nào thanh vắng ẩn mình đừng để cho họ bắt gặp.

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Hiền muội bảo ngu thơ trốn ?

Bạch Ngân Phượng gật đầu :

- Phải ! Thơ thơ không nên quá khờ đặt niềm tin nơi một thiếu số thuộc hạ còn sót lại quanh mình. Thơ thơ cũng đừng tưởng võ công Thiên Tàn là siêu việt ! Lão đầu đà kia là sư đệ của Tung đạo trưởng nhưng tôi chỉ dùng ba chiêu là đánh bại ngay. So với lão đầu đà tôi còn trên mấy bậc nhưng so với bọn họ tôi bất quá thuộc nhị lưu cao thủ thôi ! Võ công Thiên Tàn chẳng ra cái quái gì trước mắt họ cả, thơ thơ đừng ỷ trọng vào đó mà có ngày vỡ mộng, thiệt thân !

Bạch Kim Phượng giật mình :

- Họ là những ai ?

Bạch Ngân Phượng cười khở :

- Tiểu muội không hiểu rõ. Thiên Tuyệt Cốc ngày nay cầm như giang san của họ rồi. Mã Bách Bình là người do họ tạo dựng lên, hiện tại địa vị của hắn cao hơn ai hết, kể cả Liễu Bất Thanh và Độc Mục Thần Ni Tôn Bất Lão. Thiên Tuyệt Cốc được xem như một phân đà của họ vậy thôi !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Còn địa vị của hiền muội ?

Bạch Ngân Phượng đáp :

- Thiên Tuyệt Cốc Chủ. Tại Thiên Tuyệt Cốc thì muội có chút quyền hành, tuy nhiên vẫn bị Mã Bách Bình tiết chế. Hắn sung chức giám

đốc tại tổng đàn đó !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Thực sự họ là những ai, thuộc tổ chức nào ?

Bạch Ngân Phượng giải thích :

- Cái gốc là Thiên Ma Giáo. Theo tiểu muội thì trong Thiên Ma Giáo ít nhất cũng có đến bốn Linh Chủ ! Bạch Phúc là một trong số đó. Bạch Phúc chết đi còn lại ba, danh xưng gì tiểu muội không được rõ.

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Hiền muội không biết mảy may về họ ?

Bạch Ngân Phượng lắc đầu :

- Không ! Bạch Phúc có thể lực của Thiên Tàn Môn do lão lôi cuốn làm hậu thuẫn, tiểu muội chỉ biết bộ phận đó thôi. Còn ba người kia thì ai ai cũng có lực lượng riêng biệt làm hậu thuẫn, nhưng thực lực của họ như thế nào tiểu muội không hiểu được.

Hiện tại Mã Bách Bình thay thế Bạch Phúc nên địa vị của hắn vọt cao. Tuy nhiên hắn chỉ là bù nhìn của ba người kia, chính hắn cũng chẳng hiểu gì rõ rệt. May ra thân phụ của hắn biết được phần nào hơn hắn !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Hiền muội bảo ngu thơ rời khỏi nơi này thế là hiền muội không còn mơ vọng bí kíp Thiên Tàn nữa phải không ?

Bạch Ngân Phượng cười khổ :

- Thơ thơ, chúng ta sống bên nhau từ thuở ấu thơ đến lúc trưởng thành, tiểu muội biết rõ tánh tình của thơ thơ, thơ thơ chấp ý không giao quyền bí kíp đó thì dù tiểu muội có bức bách cách nào thơ thơ cũng chẳng giao. Mà giết thơ thơ thì tiểu muội cũng không sống được thì hà tất phải giết thơ thơ ! Nếu cả hai cùng chết thì nên để cho một người sống là phải hơn, tại sao lại phải tự ơng tàn để rồi cũng phải chết hết ?

Yến Thanh chen lời :

- Này đại tẩu ! Đại tẩu trúng độc nặng đến thế à ?

Bạch Ngân Phượng cười khổ :

- Nặng lắm, Yến huynh ! Mã Bách Bình là con người hiểm trá không tưởng nổi, đối với vợ con trong nhà hắn vẫn có thâm mưu độc kế như thường, chẳng khác nào đối với ngoại nhân. Hắn cố ý buông lời cho tôi càng lúc càng chìm sâu vào tội lỗi, hiện tại thì tôi không còn cách nào vượt mình thoát khỏi vũng bùn lầy!

Yến Thanh lắc đầu :

- Đại tẩu nói sao chứ tại hạ thấy Bách Bình huynh không đến nỗi hèn hạ như vậy đâu !

Bạch Ngân Phượng hừ một tiếng :

- Sao lại không ? Hắn lợi dụng tôi để từ từ bò lên cao vị, trước kia tôi vốn thực tâm yêu hắn, có yêu hắn tôi mới ưng thuận lấy hắn làm chồng chứ. Nhưng hắn âm thầm xúi dục nói rằng không thể mãi mãi cúi đầu thọ nhục để cho người khống chế.

Muốn thoát ly áp lực tất phải có võ công cao, hắn khuyến dụ tôi cố công luyện tập võ công. Công lực của tôi ngày càng tiến bộ, cả Liễu Bất Thanh và Tôn Bất Lão cũng bị tôi bỏ sau xa. Nhờ thế mà tôi không chế được toàn bộ chân lực trong Thiên Tuyệt Cốc.

Nhưng người hưởng thụ ưu thế của tôi chính là Mã Bách Bình chứ chẳng phải cá nhân tôi. Hắn đã dùng tôi để làm vật lót đường cho hắn !

Yến Thanh chớp mắt :

- Có việc như vậy sao ?

Bạch Ngân Phượng tiếp :

- Hắn không được bọn người kia tôn trọng cho lắm nên có ý tỏ ra bất hòa với tôi, yêu cầu bọn họ phải viện thủ đến tiếp trợ hắn, khống chế Thiên Tuyệt Cốc.

Hắn viện lễ võ công của tôi rất cao, muốn cho hắn nắm trọn quyền hành tại Thiên Tuyệt Cốc thì họ phải giúp hắn, không giúp người thì cũng giúp hắn tập luyện võ công.

Hiện tại hắn đã đạt được mục đích rồi. Thiên Tuyệt Cốc Hoàn toàn về tay hắn mà tôi cũng không có cách nào thắng hắn nữa.

Yến Thanh tắc lưỡi :

- Tâm cơ của hắn sâu hiểm quá !

Bạch Ngân Phượng tiếp :

- Bất quá đại cuộc như thế nào hắn chưa được hiểu rõ. Tuy vậy hắn vẫn muốn lên cao hơn nên âm thầm hoạt động để một ngày nào đó lật đổ tất cả mọi thế lực trên giang hồ, giành quyền bá chủ. Hắn vẫn khuyến khích tôi cố tập luyện thêm để trở thành một sát thủ lợi hại san bằng mọi chướng ngại cho hắn nhẹ bót đến đỉnh vinh quang. Hắn xem tôi là một vật lót đường chứ không phải là một người vợ đầu ấp tay gối !

Yến Thanh hỏi :

- Cô nương cam tâm tuân phục ý muốn của hắn ?

Chàng không dùng hai tiếng đại tẩu để xng hô với nàng nữa.

Bạch Ngân Phượng thở dài :

- Tôi còn muốn sống ! Với tình trạng này thì chỉ trong ba năm nữa thôi là nội hỏa sẽ đốt chết tôi. Mà tôi thì muốn sống lâu hơn, nên bắt buộc tôi phải tuân phục hắn.

Yến Thanh kinh dị :

- Tại sao ?

Bạch Ngân Phượng giải thích :

- Không rõ hấn học ở đâu được môn tà công, cứ mỗi lần tôi không tìm được một nam nhân nào làm cho tôi thỏa mãn thì tôi quay về với hấn là hấn cho tôi mãn nguyện ngay. Thành thử tôi rất cần hấn, tôi sẵn lòng tuân phục hấn là vì cái việc dự bị cho những cơn thiếu thốn. Trừ ra khi tôi có bộ tâm pháp trong quyển thư của bí kíp Thiên Tàn để tập luyện theo đó tịnh tâm lần hồi, diệt trừ nội hỏa là tôi bất chấp mọi mạng lệnh của hấn ! Ngược lại tôi chỉ còn có cách cúi đầu !

Yến Thanh ạ lên một tiếng :

- Chả trách cô nương cấp bách chiếm hữu quyền bí kíp đó !

Bạch Ngân Phượng tiếp :

- Hôm nay hấn ngăn chặn các vị tại thị trấn, nếu muốn là hấn chế ngự hai vị dễ dàng nhưng hấn lại cố ý thất thế để các vị chế ngự ngược lại hấn, rồi buông tha các vị ra đi. Thấy việc đó tôi biết ngay là hấn không muốn tôi đoạt quyền bí kíp nơi tay đại thối.

Bạch Kim Phượng mắng :

- Con người khả ố thật !

Bạch Ngân Phượng cười khở :

- Chẳng nên trách hấn, thối thối ạ ! Mình muốn sống hấn cũng muốn sống vậy chứ!

Hấn cần phải nắm thế mạnh để bảo vệ sự sống chứ ! Trước kia thực ra hấn không đến nỗi đề hèn cỡ đó. Sau này vì tình thế bắt buộc, nếu hấn không giở thủ đoạn đối với tôi thì bọn người kia không trợ giúp hấn luyện công. Tôi phải tiến bộ hấn mới được chỉ điểm để vượt xa trên bậc tôi, hầu không chế tôi, không chế toàn bộ nhân lực tại Thiên Tuyệt Cốc !

Yến Thanh thốt :

- Dù sao cô nương và Mã Bách Bình vẫn là vợ chồng với nhau thì cái lẽ là phải tư ơng trợ lẫn nhau. Giúp hấn thành công cô nương cũng được hưởng phần nào vinh hạnh... Bạch Ngân Phượng lắc đầu :

- Bị bức bách mà giúp thì có chứ cam tâm tình nguyện thì không !

Hiện tại tôi chỉ tự cứu lấy mình trước hết, còn những gì khác sau này hấn hay.

Chợt Bạch Kim Phượng thốt :

- Ngươi thối sẽ truyền bí quyết luyện Tịnh Tâm Pháp cho hiền muội !

Bạch Ngân Phượng sáng mắt lên :

- Thật vậy, thối thối !

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Nhưng chỉ tâm pháp tịnh tâm mà thôi, ngoài ra chẳng thêm chi khác nữa đấy !

Bạch Ngân Phượng cười tự ơ :

- Tiểu muội chỉ cần đọc bộ phận đó. Thơ thơ có truyền cho cái gì khác tiểu muội cũng không ham.

Bạch Kim Phượng lấy một mảnh gỗ nơi bực thờ, rút trâm trên đầu xuống, khắc mấy hàng chữ nhỏ đoạn bảo :

- Khi nào hỏa dục bốc mạnh thì hiền muội hãy theo bí quyết này tĩnh tọa vận công, tâm hỏa sẽ dần dần lắng dịu. Nên nhớ là từ khi bắt đầu luyện thì tiểu muội phải dứt khoát với hành vi trước.

Nếu còn thói nào tật nấy thì đừng tiếp tục luyện vô ích.

Chẳng bao giờ hiệu nghiệm đâu !

Bạch Ngân Phượng tiếp lấy mảnh gỗ, cất vào mình rồi đáp :

- Tiểu muội hiểu ! Vì ảnh hưởng của môn tà công tiểu muội mới trụy lạc như thế này chứ đâu phải bản tính trời sanh dâm dật phóng đãng !

Nàng dợm mình toan đi.

Yến Thanh vội hỏi :

- Cô nương có mang thuốc hạ theo chẳng ?

Bạch Ngân Phượng lắc đầu :

- Tôi âm thầm lên đi một mình, cả Mã Bách Bình cũng không hay biết !

Yến Thanh lại hỏi :

- Làm sao cô nương biết được địa phương này mà đến ?

Bạch Ngân Phượng mỉm cười :

- Hai gã thiếu niên đó bị Thiên Tuyệt Cốc mua chuộc từ mấy năm trước.

Chẳng riêng gì nơi này mà trọn số mời tám trạm giao liên do Tung đạo trưởng lập ra đều do Thiên Tuyệt Cốc khống chế hết !

Nàng phóng mình đi liền.

Bạch Kim Phượng sửng sò, không tưởng là các cơ sở bên ngoài đều bị Thiên Tuyệt Cốc giám thị tất cả !

Yến Thanh thở dài :

- Xem ra lệnh muội có chỗ giống tại hạ !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Giống ở chỗ nào ?

Yến Thanh đáp :

- Lúc lừa người thì cái vẻ quá thành thật, đến độ tự mình cũng không nhớ là đang lừa người, cho nên người bị lừa dễ mắc lừa lắm !

Bạch Kim Phượng giật mình :

- Đại hiệp nói sao ? Ngân Phụng lừa tôi ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Lừa hoàn toàn thì không đúng ! Bất quá trong mọi câu nói có chín câu thật thì dù có một câu giả thì người đối thoại cũng tin là thật luôn !

Bạch Kim Phụng hỏi :

- Câu nào giả ?

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 15

Hoa hồng nào không gai

Yến Thanh thốt :

- Nhất thiết đều thật hết chỉ có một câu giả ! Câu đó là trong tổ chức về địa vị nàng thấp kém hơn Mã Bách Bình song thực ra thì nàng còn trên trượng phu của nàng ít nhất cũng một bậc !

Bạch Kim Phụng chớp mắt :

- Lấy gì làm chắc ?

Yến Thanh tiếp :

- Nàng biết ở phía hậu có bốn người thao túng toàn bộ mà mỗi người đều có một thực lực riêng ủng hộ. Còn Mã Bách Bình thì chỉ cho rằng có một lực lượng duy nhất là dư đảng cũ của Bạch Phúc. Tổ chức bí mật hiện tại chỉ là thói thân của Thiên Ma Giáo.

Do đó đủ biết nàng hiểu nhiều việc hơn Mã Bách Bình. Phàm trong một môn phái nào thì cũng chỉ có những nhân vật quan trọng mới biết được nhiều việc của môn phái.

Bạch Kim Phụng giật mình.

Yến Thanh cười tiếp :

- Trước kia thì Mã Bách Bình còn không chế được nàng nhưng hiện tại thì nàng đã có bí quyết tâm pháp của Thiên Tàn Môn rồi thì nàng đâu còn tuân phục Mã Bách Bình nữa ! Ngoài ra nàng cũng có thể tiếp thu dư đảng của Thiên Ma Giáo để lập thành một lực lượng riêng biệt do nàng điều khiển, cùng với ba thực lực kia tranh giành ảnh hưởng trong võ lâm độc bá một phương trời.

Bạch Kim Phụng hừ một tiếng :

- Đã biết vậy sao đại hiệp không nói ngay lúc đó ?

Yến Thanh bĩu môi :

- Nói làm gì ! Môn chủ không truyền tâm pháp thì suốt đời nàng cam

chịu ngoại nhân khống chế. Hiện tại nàng có thể vươn mình lên cùng với ba nhóm kia tranh giành cao thấp !

Bạch Kim Phượng trở mặt :

- Đại hiệp muốn cho nó mạnh lên để tạo cuộc nổi loạn trong các nhóm đó ?

Yến Thanh cười khở :

- Phải ! Địch mạnh thế chúng ta vô phương áp chế thì phải dùng biện pháp chia rẽ họ để cho họ tàn diệt lẫn nhau, với biện pháp đó chúng ta không cần ra tay mà vẫn tĩa dần, tĩa dần từng bộ phận của địch. Cuối cùng chúng ta sẽ thu thập lực lượng cuối cùng còn sót lại, không khó khăn lắm !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Trước sau tôi vẫn không tin Ngân Phượng có khả năng làm nổi việc đó ?

Yến Thanh thở dài :

- Môn chủ xem thường lệnh muội quá ! Thực lực của Thiên Tuyệt Cốc hùng mạnh hơn thực lực của Thiên Tàn Cốc nhiều, nhưng tại sao Thiên Tàn Cốc của môn chủ tồn tại ! Không có nguyên nhân nào khác hơn là đối phương không cho nàng thôn tính Thiên Tàn Cốc, sợ nàng chiếm được quyền bí kíp của môn chủ !

Bạch Kim Phượng trở mặt sừng sờ nhìn chàng.

Yến Thanh tiếp :

- Tại sao nàng đến đây một mình ? Thậm chí nàng dám hy sinh thanh giá bày trò cầu hợp với hai gã thiếu niên ! Nàng dự chúng để làm gì ? Chẳng qua nàng không muốn cho ai biết là nàng lấy được quyền bí kíp võ công. Nàng đã tính toán kỹ lắm rồi !

Dùng biện pháp mạnh không được thì nàng phải đấu dịu, đấu mềm. Với cách này nàng lung lạc tâm thần của môn chủ không khó lắm, và rõ ràng môn chủ mắc lừa nàng !

Nếu nàng muốn giết môn chủ thì dưới tay nàng có bao nhiêu thuộc hạ có tài hà tất nàng phải lợi dụng hai gã tầm thường ?

Bạch Kim Phượng thở ra :

- Tôi còn kém cỏi quá, chẳng có mảy may một chút cơ trí !

Yến Thanh nghiêm sắc mặt :

- Không có cơ trí là một cái may cho môn chủ đó ! Nếu môn chủ có cơ trí hơn người thì tại hạ đã tặng môn chủ một nhát kiếm từ lâu chứ đừng hy vọng tại hạ tin tưởng mà hết sức tiếp trợ.

Bạch Kim Phượng kinh hãi :

- Tại sao ! Tôi phạm tội gì ?

Yến Thanh tiếp :

- Môn chủ không phạm tội chi hết, có điều môn chủ quá đẹp. Lệnh muội kia không có dung nhan bằng môn chủ thế mà vẫn còn làm điên đảo một số người được để tạo cho mình một thế đứng giữa đám sai lang hổ báo tà ác gian manh ! Còn môn chủ là trang sắc nước hương trời nếu biết lợi dụng hương sắc đó thì thiên hạ võ lâm không mấy chốc phải về tay môn chủ chứ ông quản !

Bạch Kim Phụng cau mày :

- Dù tôi có làm thế cũng chưa đáng tội chết mà !

Yến Thanh trầm giọng :

- Giai nhân là mối họa của đời, nếu giai nhân giàu tâm cơ nhiều trí túc thì còn độc hơn rắn rết. Giết giai nhân có cơ trí là trừ diệt mối họa giữa trần gian.

Bạch Kim Phụng mỉm cười :

- Hiện tại tôi chưa làm như Ngân Phụng nhưng trong tương lai tôi sẽ làm. Vậy bây giờ đại hiệp hãy giết tôi đi !

Yến Thanh cũng cười :

- Hiện tại môn chủ có muốn học điều bại hoại thì kể như muốn ! Một kẻ tà ác trừ bản tính thiên sanh còn phải có hoàn cảnh hun đúc. Lệnh muội gồm cả hai yếu tố đó chứ môn chủ thì quá tuổi non, mọi ảnh hưởng khó xâm nhập, tánh cách đã kiên định.

Muốn sửa đổi cũng vô phương sửa đổi !

Bạch Kim Phụng chỉnh sắc mặt :

- Không ! Hiện tại tôi thức ngộ ra mình quá kém cỏi, quá nhu nhược.

Trong quá khứ tôi tin dùng Tung đạo trưởng, tin tưởng nơi các tổ chức do lão ta thiết lập bên ngoài. Nghe Ngân Phụng nói rồi tôi mới biết các tổ chức đó đều vô dụng !

Yến Thanh hỏi :

- Có quả thật Tung đạo trưởng thành lập các tổ đó chăng ?

Bạch Kim Phụng gật đầu :

- Quả có như vậy. Tôi cứ cho rằng việc đó rất bí mật bởi trừ tôi và Tung đạo trưởng ra chẳng một kẻ thứ ba nào trong Thiên Tàn Môn biết, nhưng Ngân Phụng lại biết hết !

Dừng một chút nàng tiếp luôn :

- Tôi cứ tưởng võ học Thiên Tàn Môn là độc đáo trong võ lâm. Song Ngân Phụng chỉ yêu sách bí quyết tâm pháp chứ không đòi hỏi các thứ khác. Bí quyết đó rất tầm thường, chẳng có giá trị gì so với các môn khác. Điều đó chứng tỏ tuyệt học của Thiên Tàn Môn chẳng đáng kể chút nào.

Yến Thanh gật đầu :

- Võ học của Thiên Tàn Môn chưa phải là vô song trong thiên hạ.

Linh tôn nằm xa ỷ trượng vào nó hoành hành khắp giang hồ kể ra người quả có tài tận dụng đúng mức linh diệu ! Con người phải có bẩm chất trời sanh, biết dùng cái tâm thường chế khắc cái phi thường.

Bạch Kim Phượng trầm giọng :

- Mạnh sự thái chết nơi tay Hồ lão bà tôi bắt đầu hoài nghi tuyệt học Thiên Tàn.

Rồi thực lực bị bại lộ tôi cảm thấy lòng nguội lạnh. Những cái gì giúp tôi kêu ngạo thì những cái đó tán hóa dễ dàng. Tôi phải bắt đầu làm lại !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Môn chủ chuẩn bị như thế nào ?

Bạch Kim Phượng cao giọng :

- Đại hiệp đã đề tỉnh tôi thì tại sao tôi không dùng nhan sắc. Nó là lợi khí hữu hiệu để tạo một thế đứng giữa giang hồ, Ngân Phượng kém tôi mà nó còn thành công được thì tôi có thể tạo tu một cái gì vĩ đại hơn !

Yến Thanh lắc đầu :

- Khó lắm ! Môn chủ phải hy sinh lớn lao, tuy vậy cũng chưa chắc gì là thành công được bởi nhan sắc không phải là một yếu tố duy nhất, nó đòi hỏi nhiều yếu tố phụ không kém quan trọng. Lắm khi mình tưởng là đã lợi dụng được con người song thực ra thì chính mình bị lợi dụng !

Bạch Kim Phượng kiên quyết :

- Chọn con đường đó là tôi đã chấp nhận mọi hy sinh và khi tiếp xúc với đời, với sự dè dặt thận trọng tôi sẽ thu hoạch được những kinh nghiệm thiết thực. Tôi tin chắc là phải thành công. Ngay từ bây giờ tôi tự cải biến, từ bạc nhược tôi vùng lên, nếu cần tôi sẽ cứng rắn dù có tàn nhẫn cũng được như thường.

Yến Thanh cười mỉa :

- Tại hạ không tin môn chủ thành công bởi Ngân Phượng có những cái mà môn chủ không có và những cái đó rất cần, cần hơn nhan sắc ! Bằng cớ là nàng đâu có đẹp hơn môn chủ ? Thì sự thành công của nàng không hoàn toàn do nhan sắc tạo nên ! Bởi vậy tại hạ nói là muợn cho môn chủ nếu muốn dẫm chân lên con đường của Ngân Phượng ! Không có những cái đó làm hậu thuẫn cho nhan sắc là cầm chắc môn chủ bị lợi dụng. Môn chủ hy vọng thành công song thực ra là môn chủ tự phá hoại phong cách đáng tôn kính của mình. Cuối cùng môn chủ sẽ lâm vào trông hợp vô thu nhưng hữu tổn ! Một tổn hại thâm !

Bạch Kim Phượng cắn răng.

Lời nói của Yến Thanh quả có lý song chạm nặng tự ái nàng.

Yến Thanh an ủi :

- Thực lực dù có bị Thiên Tuyệt Cốc phát giác, thế lực của môn chủ dù có yếu kém hơn thế lực Thiên Tuyệt Cốc hay của ba nhóm người kia đều đáng lo thật song không đáng ngại. Bởi nhân số của môn chủ tuy ít nhưng được cái toàn là những kẻ trung thành, môn chủ tín nhiệm được.

Ngay từ bây giờ, bằng vào nhân số đó môn chủ đặt lại kế hoạch bành trướng thực lực. Một ngày nào đó có hậu thuẫn mạnh rồi môn chủ phát động cuộc đấu tranh thì có nhiều hy vọng giành được một chỗ đứng tốt trên giang hồ, hơn là thực hiện chủ trương do môn chủ vừa phác họa !

Bạch Kim Phượng trầm ngâm một lúc lâu, rồi thở phì mấy tiếng lại nhoèn miệng cười đoạn cầm tay chàng thốt :

- Đa tạ ! Đa tạ ! Lãng tử dạy Kim Phượng nhiều việc rất hữu ích ! Tôi không gọi lãng tử là đại hiệp thì lãng tử cũng đừng dùng hai tiếng môn chủ. Cứ kêu tên Kim Phượng nhé !

Bàn tay của Kim Phượng chạm đến tay chàng gây nên một cảm giác lạ, cảm giác len vào tim, tim kích động mạnh !

Là một lãng tử đâu phải là lần đầu tiên chàng được các nữ nhân cầm tay !

Từ lâu lắm rồi, từ sau ngày chàng bỏ cái lốt Hoa Vân Đình con tim chàng như tan vỡ, tình cảm chàng nguội lạnh hầu như kết tinh thành một khối đá băng. Rồi qua sáu lần hóa thân chàng đùa cợt trên bao nhiêu mối tình rải rác khắp nơi, với con tim vỡ, với cõi lòng băng giá. Không có cái gì làm cho tình cảm của chàng bùng dậy nổi.

Giờ đây chàng bị cảm xúc đó kích động mạnh ! Những mảnh tim vỡ như chấp vá lại lạnh lặn như củ, cõi lòng lạnh lẽo như bốc nóng lên !

Tại sao ?

Chàng bị tấm nhan sắc tuyệt trần trước mắt dụ hoặc ?

Chàng yêu nữ lang trước mặt ? Yêu chân chánh ?

Yến Thanh không thể giải đáp vấn đề bởi chàng không biết tại sao !

Chàng chỉ cười nhạt, đưa tay chỉ tượng Phật thốt :

- Kim Phượng nhìn xem kia, tượng phật đó như thế nào ?

Bạch Kim Phượng ngơ ngác :

- Còn thế nào nữa ? Tượng là tượng, tượng là bất động, người ta tùy tiện điểm tô theo ý muốn chứ có gì khác lạ đâu ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ thấy tượng Phật không hài lòng vì chúng ta chẳng làm gì giúp cho tượng cả ! Chứa một người sống trong bụng không tiêu hóa

nổi thành óc ách khó chịu, tượng chờ chúng ta lấy cái chướng ngại bên trong ra cho nhẹ nhàng đó !

Bây giờ Kim Phụng mới nhớ đến Phong Hỏa Đầu Đà còn bị nhốt trong bụng tượng.

Nàng then đổ mặt buông tay Yến Thanh.

Yến Thanh vòng ra sau lưng tượng lồi Phong Hỏa Đầu Đà ra ngoài rồi giải huyết cho lão.

Chân bị phong rút cứng, đầu đà không đi đứng được, ngồi phệt tại chỗ cúi đầu ra mắt môn chủ, miệng lầm bầm :

- Thuộc hạ đáng tội chết... Bạch Kim Phụng khoát tay :

- Không việc gì đâu ! Chẳng có gì đáng trách đạo trưởng cả.

Rồi nàng hỏi :

- Sự tình như thế nào ?

Phong Hỏa Đầu Đà nhìn qua hai xác chết đáp :

- Thuộc hạ không ngờ được ! Mọi việc phát sanh đều do hai nghiệt chướng đó !

Môn chủ cho chúng chết như vậy kể cũng tiện nghi cho chúng lắm, đáng lẽ phải hành hạ cho chúng xứng với cái tội phản sư !

Yến Thanh bảo :

- Kim Phụng ! Cô nương có thể nói hết sự thật cho đạo trưởng hiểu !

Bạch Kim Phụng mỉm cười :

- Xá muội đến đây cầu kết với hai gã thiếu niên đó ám toán đạo trưởng !

Phong Hỏa Đầu Đà kêu lên :

- Thế à ?

Bạch Kim Phụng gật đầu :

- Đúng như vậy !

Phong Hỏa Đầu Đà cắn hờn :

- Chúng là những đứa trẻ mồ côi, thuộc hạ thu nhận dưỡng nuôi đến lớn không ngờ chúng biến tánh quên điều dạy dỗ sanh dạ bất lợng... Bạch Kim Phụng khoát tay :

- Bỏ đi ! Dù sao chúng cũng đã chết rồi ! Cũng may là đạo trưởng chưa tiến dẫn chúng vào Thiên Tàn Môn thành thử chúng ta bớt được hai tay nội tuyến !

Phong Hỏa Đầu Đà tiếp :

- Thực ra thì hai năm qua thuộc hạ có biết mang máng là chúng bị Thiên Tuyệt Cốc mua chuộc song thuộc hạ chưa dám hạ thủ trừ diệt chúng sợ làm vậy đối phương sẽ đề cao cảnh giác không có ích lợi chi cho chúng ta. Cho nên thuộc hạ còn lưu chúng lại đó tư ơng kể

tự kể dọ thám ngọc lại Thiên Tuyệt Cốc qua trung gian của chúng.
Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Kể có hay nhưng cũng có dở, đạo trưởng có nhiều việc phải làm trong khi chúng chỉ có mỗi nhiệm vụ là giám thị đạo trưởng.

Đạo trưởng làm gì chúng biết hết ngọc lại chúng chẳng làm gì ngoài cái việc theo dõi hành động của đạo trưởng và báo cáo lại thì đạo trưởng dọ thám được cái chi ? Lu chúng lại là có lợi cho đối phương hơn cho chúng ta.

Phong Hỏa Đầu Đà cãi :

- Thuộc hạ hành sự rất cẩn thận, chúng không thể nào biết được !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Vậy những bí mật của đạo trưởng chúng chẳng hề hay biết ?

Phong Hỏa Đầu Đà gật đầu :

- Chắc như vậy rồi ! Tuy thân phận của thuộc hạ đã bại lộ song đối phương chỉ biết thuộc hạ là một liên lạc của phân đàn chứ không hiểu thuộc hạ là đường chủ của ngoại đường.

Đối phương khoe khoang là biết hết mọi tám phân đàn của chúng ta song bất quá chỉ biết một sự thể mà thôi chứ chưa hiểu thực lực như thế nào, người chủ trì là ai ? Chính thuộc hạ vờ tiết lộ đưa ra những tin tức giả tạo cho hai tên nghiệt đồ báo cáo với đối phương.

Bạch Kim Phượng sáng mắt lên :

- Thật vậy ?

Phong Hỏa Đầu Đà gật đầu :

- Thuộc hạ nào dám nói dối với môn chủ. Tại các phân đàn của chúng ta có rất nhiều cao thủ võ lâm chi trì song ở mỗi nơi chỉ có một người chấp sự mà thôi thành thử đối phương tưởng thực lực của chúng ta không đáng kể. Chính Tung sư huynh và thuộc hạ thảo luận kỹ kế hoạch đó cốt đánh lạc hướng sự truy nã chúng ta, chúng hiểu lầm thực lực nên không quan tâm đến chúng ta nữa.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Thực lực chân chính của chúng ta thế như nào ?

Phong Hỏa Đầu Đà đáp :

- Tung sư huynh chọn người rất kỹ, mọi tám vị đường chủ đó thì võ công tư ơng đư ơng với Tung sư huynh và Mạnh sư thái. Và tất cả nhân số của mọi tám phân đàn là một ngàn hai trăm người, hiện tại có thể hơn con số đó. Tuy nhiên chỉ có độ hai trăm người hoạt động công khai, còn số ngàn kia thì âm thầm hành sự.

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Chả trách Ngân Phượng đánh giá thực lực của chúng ta chẳng đáng một đồng tiền ! Thì ra nó còn mù mờ quá. Xem thế chúng ta có

hy vọng làm nên một việc gì !

Phong Hỏa Đầu Đà tiếp :

- Có hy vọng lắm môn chủ ! Với thực lực đó chúng ta có thể kháng cự Thiên Tuyệt Cốc. Bất quá tình hình của Thiên Tuyệt Cốc ra sao thuộc hạ không rõ lắm. Do đó bọn thuộc hạ chưa dám vọng động. Bạch Kim Phượng đắc ý, quay qua Yến Thanh điểm một nụ cười thốt :

- Chắc lăng tử không hề nghĩ đến sự kiện đó !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Các vị còn qua mặt được Thiên Tuyệt Cốc thì tại hạ hiểu làm sao nổi chứ ?

Bạch Kim Phượng trở lại Phong Hỏa Đầu Đà hỏi :

- Ngân Phượng nói nó chỉ dùng ba chiêu là đánh ngã đạo trưởng, việc đó có hay không ?

Phong Hỏa Đầu Đà đáp :

Có ! Bất quá tại hạ không hiểu lệnh muội có ý đối phó với môn chủ. Thuộc hạ tưởng rằng lệnh muội muốn thuộc hạ khai hết những bí mật của phân đàn thôi. Cho nên thuộc hạ không sử dụng tận sở học, hơn thế lại còn vờ thất cơ để bị chế phục cho lệnh muội không hề giới bị vậy thôi. Giả như thuộc hạ xem đối tượng là một kẻ thù của môn chủ thì chưa chắc gì kết cuộc như thế đó ! Dù thuộc hạ có bị bại cũng bại một cách vẻ vang có đâu lại không tri tri nổi ba chiêu !

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Võ công của nó cao lắm đấy ! Mã Bách Bình kia vẫn còn kém hơn nó mấy bậc !

Đạo trưởng đừng khinh thường nó, trong tư ơng lai nếu gặp lại nó đạo trưởng phải hết sức cẩn thận mới được !

Phong Hỏa Đầu Đà gật đầu :

- Thuộc hạ xin nhớ lời dặn dò của môn chủ. Dù sao thuộc hạ chưa dám tỏ lộ sự kháng cự chân chánh bởi Tung sư huynh có dặn là trong bất cứ trường hợp nào thuộc hạ phải dấu thực tài đừng để cho đối phương hiểu được rồi đề cao cảnh giác rồi luôn luôn quan tâm đến thuộc hạ. Toàn thể nhân viên trong mời tám phân đàn đều có nhận chỉ thị của Tung sư huynh là đừng bao giờ để lộ chân tướng !

Bạch Kim Phượng tặc lưỡi :

- Để cho Ngân Phượng chế ngự như vậy là đạo trưởng mạo hiểm đó ! Nếu bốn tòa không đến đây thì sao ?

Phong Hỏa Đầu Đà cười khỏ :

- Biết vậy rồi, song vì giữ bí mật giấu chân tướng nên thuộc hạ phải mạo hiểm chứ biết làm sao hơn ? Thuộc hạ không biết môn chủ đến

đây. Nếu biết trước thì thuộc hạ dù có kháng cự mà chết cũng phải kháng cự quyết không để môn chủ sa cạm bẫy ! Nói thật, thuộc hạ có thể bị lệnh muội đánh bại hoặc giết chết nhưng thuộc hạ vẫn có cách lưu ký hiệu cho môn chủ biết. Nếu môn chủ đến đây thấy ký hiệu rồi là biết có nguy cơ chờ đón, môn chủ sẽ không vào chùa !

Bạch Kim Phượng lộ vẻ cảm động :

- Đành là bốn phận phải thế, nhưng từ nay về sau đạo trưởng nên nghĩ đến an nguy của bản thân trước.

Chết vô lý không giúp ích được gì ngoài sự chứng tỏ lòng trung thôi. Đạo trưởng có sống mới giúp bốn tòa nhiều việc hơn chứ ! Nếu trong bốn môn động đến việc chi là các nhân viên đua nhau hy sinh thì chẳng hóa ra mình tự diệt mình sao ? Thực lực sẽ yếu dần, yếu dần, cuối cùng thì bốn tòa vẫn thân cô thế cô nhcũ !

Phong Hỏa Đầu Đà cúi đầu không nói chi nữa.

Một lúc sau lão thốt :

- Đối phương tin tưởng võ công thuộc hạ tầm thường, hơn nữa thuộc hạ tàn phế không đi đứng được nên để yên cho thuộc hạ mấy năm qua ! Mấy hôm trước Tung shuynh có ghé đây cho thuộc hạ biết, Bạch Phúc đã chết rồi và lúc này đúng là lúc phục hưng bốn môn, Tung sư huynh lại hỏi hã ra đi bảo là đi tập trung nhân lực... Yến Thanh chận lời :

- Tung đạo trưởng hấp tấp quá. Cục thế đã biến đổi rồi, vậy đạo trưởng hãy cấp tốc tìm cách liên lạc với Tung hộ pháp, cho Tung hộ pháp biết Mạnh sư thái đã chết, môn chủ bỏ Thiên Tàn Cốc đến một địa phương khác, chỗ cũ hiện nay do đối phương cứ.

Phong Hỏa Đầu Đà giật mình :

- Có việc như vậy sao ?

Yến Thanh thở dài :

- Thực lực của quý môn được giữ bí mật như vậy là tốt lắm, điều đáng ngại là các vị chưa hiểu rõ tình hình của địch. Cái đó không thể trách bởi vì mình lén lút hành động thì khó mà tra cứu sự thể của đối phương, vả lại trọng tâm công tác của quý vị là thu dụng viện thủ, còn việc dò thám tình hình của địch là phụ thuộc. Đạo trưởng phải liên lạc gấp với Tung hộ pháp bảo hộ pháp ra lệnh cho các phân đàn tản mát nhân số, đình mọi hoạt động chờ lệnh. Rồi nửa tháng sau Tung hộ pháp dẫn các chấp sự viên của phân đàn đến tại khách sạn Cao Nguyên, đất Vũ Hồ để nghe môn chủ dạy việc.

Phong Hỏa Đầu Đà trở mặt :

- Vị này là... Yến Thanh mỉm cười tự giới thiệu không để cho Bạch Kim Phượng đáp :

- Tại hạ là Lăng Tử Yến Thanh.

Phong Hỏa Đầu Đà kêu lên :

- Lăng Tử Yến Thanh ? Yến Thanh đại hiệp ? Đơn thân, đơn kiếm
khuynh đảo Thiên Ma Giáo ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Bất quá nhờ một cuộc an bày của người khác nên bắt chột tại hạ
được kiêu hãnh vậy thôi. Tại hạ đâu dám cho là công lao của mình !

Bạch Kim Phượng thốt :

- Bồn tào đã thỉnh Yến đại hiệp về làm thượng khách trong bồn môn,
sung chức Tổng giám quyền hạn ngang với bồn tào. Phàm bất cứ ai
trong bồn môn cũng phải tuân theo chỉ thị của Yến tổng giám. Lệnh
của y là lệnh của bồn tào, bồn tào sẽ thông cáo khắp nơi cho biết điều
đó.

Yến Thanh giật mình gắt khế :

- Sao Kim Phượng... Bạch Kim Phượng mỉm cười chặn lời :

- Tôi biết lăng tử không thích thuộc về môn phái nào cho nên tôi đặt
lăng tử vào khách vị, với chức tổng hộ pháp. Lăng tử tùy tiện hành
sự, không ai câu thúc, muốn ở thì ở muốn đi thì đi. Môn quy không
ràng buộc lăng tử cũng như lúc ở Kim Lăng lăng tử nhận lời làm tổng
tiêu đầu trong Huỳnh Độ Tiêu Cục vậy đó !

Yến Thanh giật mình lướt nữa :

- Anh em họ Mạt và Liên Khiết Tâm đồng thuộc Thiên Tàn Môn !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Không ! Họ là người của Bạch Phúc.

Yến thanh vỗ tay kêu lên :

- Họ cộng sự với Bạch Phúc song không phải là thuộc hạ của Bạch
Phúc. Bạch Phúc dùng Thiên Tàn Môn làm hậu thuẫn họ lại không
biết như vậy ! Nhân việc đó mà suy ra thì họ phải thuộc về một tổ
chức khác riêng biệt, không là thực lực riêng của Bạch Phúc, mà
cũng không phải là Thiên Tàn Môn. Lệnh muội cho biết sau Ing Thiên
Ma Giáo có bốn thế lực lớn hiện tại tại hạ biết được ba rồi.

Bạch Kim Phượng vội hỏi :

- Ba đại thế lực nào ?

Yến Thanh đáp :

- Người của thiên Tàn Môn do Bạch Phúc lời cuốn đang ở trong
Thiên Tuyệt Cốc là một. Hiện tại đã sang qua tay chưa con Mã Bách
Bình song sớm muộn gì lệnh muội cũng đoạt hồi. Thế lực thứ hai do
anh em Mạt Tạng và Liên Khiết Tâm làm chủ, lực lượng thứ ba là
Thiết Ky Minh. Chỉ còn thế lực thứ tư là tại hạ chưa nghĩ ra !

Quay qua Phong Hỏa Đầu Đà chàng tiếp :

- Bạch Ngân Phượng vừa đến đây một cách bí mật cả Mã Bách Bình cũng không hay biết, như vậy là nàng đã điều động bọn tai mắt đặt quanh chùa này đi nơi khác để cho nàng tự tiện hạ thủ, không sợ ai bắt gặp mách lại với Mã Bách Bình. Quanh địa phương này hẳn là không còn bọn tinh báo của Thiên Tuyệt Cốc, đạo trưởng có thể rời nơi này đi nơi khác không sợ bị phát giác kịp thời. Đạo trưởng ly khai gấp đi và nên nhớ ngày ước hội tại Vũ Hồ. Vào ngày đó chắc chắn giang hồ sẽ trải qua một biến cố lớn. Trừ những nhân viên chủ yếu ra còn thì tuyệt đối không nên tiết lộ bí mật. Đạo trưởng đi ngay bây giờ đi.

Phong Hỏa Đầu Đà gật đầu :

- Thuộc hạ tiến môn chủ và Yến tổng giám ly khai nơi này rồi sẽ lên đường sau.

Yến Thanh lắc đầu :

- Bất tất ! Hành tung của bọn tại hạ đã lộ Liễu rồi, chính bọn tại hạ phải giữ bí mật cho đạo trưởng mới phải, nếu đạo trưởng bày vẽ đưa tiễn thì phải lộ Liễu như bọn này luôn, vậy đạo trưởng tự tiện là hơn. Bọn tại hạ giữ khoảng cách độ trăm trượng đưa đạo trưởng mười dặm đường.

Phong Hỏa Đầu Đà cúi đầu chào biệt rồi với lấy đôi nạng đi ngay.

Yến Thanh thốt :

- Kim Phượng cứ giữ mặt hậu nhé để tại hạ đi trước dọn đường cho lão đầu đà.

Chàng giở thuật khinh công phóng mình đi.

Một trước một sau một giữa, cả ba chạy nhanh một lúc sau họ vọt độ tám dặm đường đến vùng hoang dã.

Bỗng có hai bóng người từ đâu đó xuất hiện chặn lối Phong Hỏa Đầu Đà.

Không cần hỏi han, có lẽ là hai kẻ đó biết Phong Hỏa Đầu Đà nên vừa gặp lão là tấn công liền.

Cả hai xử dụng kiếm và kiếm pháp của chúng khá cao.

Phong Hỏa Đầu Đà có cặp nạng, lúc bình thời thì lão dùng để xê dịch, lúc chiến đấu thì nạng biến thành trượng.

Trượng pháp của lão cũng có hạng lắm song cái bất tiện là không thể xử dụng trọn đôi, khi giao thủ lão cần giữ một đứng, chỉ dùng được một chiếc thôi.

Một chiếc nạng chống hai kiếm dĩ nhiên là phải khó khăn rồi.

Bạch Kim Phượng đến nơi thì đầu đà đã hoàn toàn thất thế, chỉ còn chờ nạn.

Kim Phượng chưa kịp tiếp trợ lão bỗng một tia sáng lóe lên từ một

bụi rậm gần đó, tia sáng vút lên không uốn cầu vòng xẹt xuống.
Hai tiếng xoảng vang dội, hai gã đánh lên ngã nhào xuống buông kiếm.

Yến Thanh xuất hiện.

Phong Hỏa Đầu Đà nhận ra chàng vội nghiêng mình cung kính thốt :

- Đa tạ tổng giám cứu nạn !

Yến Thanh mỉm cười :

- Kiếm pháp của hai gã cực cao, nếu ai khác ở địa vị đạo trưởng tất phải bị chúng hạ rồi.

Phong Hỏa Đầu Đà toan thốt, Yến Thanh khoát tay :

- Đạo trưởng cứ đi, đừng làm mất thời giờ vô ích. Sự tình khẩn cấp tranh thủ được phút giây nào hay phút giây đó. Phía trước không còn ai ngăn trở nữa đâu ! Nên nhớ lấy hai gã đó làm chuẩn, nhân viên của Thiên Tuyệt Cốc gồm những tay đáng sợ đấy !

Tuyệt đối không nên khinh thường địch.

Đầu đà nghiêng mình chào biệt rồi đi ngay.

Bạch Kim Phượng tán :

- Bây giờ tôi mới thấy cái chân tài của lãng tử đấy ! Lúc đánh với bọn Hồ Thúy Hoa hẳn là lãng tử không dùng hết tuyệt học !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Vì tại hạ biết thế nào Kim Phượng cũng xuất thủ nên chẳng cần dốc toàn lực hạ đối phương.

Bạch Kim Phượng nguýt chàng đoạn lẩm nhẩm :

- Không rõ hai gã này là người của phe phái nào mà có kiếm pháp cao như thế ?

Yến Thanh vừa cười vừa chong mũi kiếm dùng kiếm khí giải huyết cho hai gã, đoạn đá mạnh vào mông chúng quát :

- Cút đi về mà bảo Bạch Ngân Phượng đừng có theo đuổi bọn ta nữa. Lần này thì ta tha thứ đấy. Từ nay trở đi đừng mong bọn ta khoan hồng cho đấy !

Hai gã quàng chạy đi, quên nhặt kiếm.

Bạch Kim Phượng sửng sốt hỏi :

- Chúng là người của Ngân Phượng ?

Yến Thanh đáp :

- Cái thứ chuyên đánh lén chúng ta hiện tại chỉ là người của Ngân Phượng mà thôi. Mã Bách Bình trong lúc này đang hy vọng chúng ta hoặc là để yên cho hắn hoặc là tiếp trợ hắn nên không khi nào làm điều gì có hại cho chúng ta ! Còn một lý do khác là Ngân Phượng bằng mọi giá quyết giết Phong Hỏa Đầu Đà để diệt khẩu, hầu giữ bí mật hoàn toàn về vụ âm thầm xuất ngoại của nàng vừa rồi. Trong ba

người biết thì hai đệ tử của đầu đà đã chết rồi chỉ còn lại một đầu đà thôi. Nàng nhắm vào đầu đà hơn là nhắm vào chúng ta !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Lãng tử cho rằng Ngân Phượng không có ý giết chúng ta ?

Yến Thanh đáp :

- ý thì nàng có song nàng chưa dám thực hiện bởi nàng không chắc hạ nổi hai chúng ta nên nàng chưa dám mạo hiểm.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Giết đầu đà để diệt khẩu ?

Yến Thanh gạt đầu :

- Nàng phải giữ bí mật. Nếu đầu đà tiết lộ ra là nàng đã được Kim Phượng truyền cho tâm pháp Tịnh Tâm thì nàng khó tránh bị hại nơi tay Mã Bách Bình và ba nhóm thế lực kia.

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Còn hai chúng ta biết nữa chi ?

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 16

Lòng chàng như sắt đá

Yến Thanh thốt :

- Tự mình truyền bí quyết tịnh tâm thì không bao giờ Kim Phượng tiết lộ!

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Phong Hỏa Đầu Đà không dám tiết lộ bởi lão ta là thuộc hạ của tôi, tôi có cách cầm chỉ lão.

Yến Thanh mỉm cười :

- Ngân Phượng không có người thân tín trong Thiên Tuyệt Cốc nên nàng đa nghi thành tánh. Hơn nữa đầu đà là thuộc cấp của đối phương làm sao nàng tin được nhKim Phượng tin ? Muốn khỏi bận lo là phải diệt trừ, biện pháp đó gọn nhất !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Nhưng hai gã đó ? Nó tin được chúng sao ? Giả như nó hoài nghi chúng thì tại sao nó sai phái chúng thi hành một công tác bí mật chỉ có ích lợi riêng cho cá nhân nó?

Yến Thanh lại cười :

- Đương nhiên là nàng không tin nhiệm chúng song nàng vẫn giao phó công tác cho chúng như thường.

Bởi vì nàng biết cách khóa mồm chúng !

Bạch Kim Phượng trầm giọng :

- Nó sẽ giết luôn chúng để diệt khẩu ?

Yến Thanh thản nhiên :

- Khoa giết người tạo cho nàng lắm thích thú. Về khoa đó nàng là tay lão luyện nhất trần đời !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Lãng Tử ! Tôi không tin Ngân Phượng bại hoại đến cỡ đó !

Yến Thanh cười khở :

- Chính tại hạ cũng không muốn tin như vậy ! Nàng là con người đáng yêu, những nam nhân nạn nhân của nàng sở dĩ bị nàng giết là vì họ không tin là nàng có thể giết người ! Họ không tin như mình nên phải bỏ mạng đó Kim Phượng ơi !

Bạch Kim Phượng hơi giận :

- Này lãng tử ! Nó là ruột thịt của tôi đấy, đề cập đến nó lãng tử không nên dùng cái giọng quá khắc bạc như vậy !

Yến Thanh mỉa mai :

Tại hạ dùng giọng đó là nhả nhận rồi đó ! Chẳng lẽ tại hạ cứ luôn mồm khen nàng đẹp, nàng duyên dáng, nàng dịu dàng, ai ai cũng phải mê mệt vì nàng ?

Y Bạch Kim Phượng xẵng giọng :

- Lãng tử muốn mắng nó thì mắng nhưng đừng châm biếm nó !

Yến Thanh so vai :

- Nếu vậy thì tại hạ đâu còn là lãng tử ?

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Chứ lãng tử thì phải sao ?

Yến Thanh cười :

- Lãng tử không bao giờ mở miệng mắng một người đẹp mà chỉ có tán tỉnh thôi.

Người đẹp có chỗ xấu xa lãng tử phải lờ đi, chỉ đề cập đến cái đẹp !

Nên nhớ tại hạ nói xấu xa chứ không phải là tàn ác đâu nhé ! Nữ nhân tàn ác tại hạ không thích tiếp cận, không buồn tán tỉnh ! Lãng tử phải tránh nữ nhân ác độc !

Bạch Kim Phượng trừng mắt :

- Lãng tử có thể ăn nói nghiêm chỉnh hơn chẳng ?

Yến Thanh điềm nhiên :

- Tại hạ lúc nào cũng nghiêm chỉnh đúng mức ! Kim Phượng trách tại hạ chẳng ?

Tại hạ sao quấy ở chỗ nào ?

Bạch Kim Phượng giận thực sự, không đáp quay mình bỏ đi.

Yến Thanh cười tiếp :

- Kim Phượng không tin Ngân Phượng có thể giết hai gã đó ?

Bạch Kim Phượng vờ điếc bỏ đi luôn.

Yến Thanh leo đẹo theo sau.

Chàng vừa đi vừa cười hì hì thốt :

- Chúng ta vọt bảy tám dặm đường rồi chứ ?

Chàng đề cập khoảng cách giữa ngôi chùa và nơi xảy ra vụ ám toán Phong Hỏa Đầu Đà.

Hiện tại họ đang đi trên đường về thị trấn, muốn về thị trấn phải đi ngang chùa.

Bạch Kim Phượng vẫn không nghe chàng nói, cứ lầm lũi đi.

Yến Thanh tiếp :

- Bảy tám dặm đường chẳng xa xôi gì, thoáng mắt là vọt qua. Kim Phượng hãy đi từ từ để có đủ thời gian suy nghĩ về cách mở miệng xin lỗi lúc đến nơi. Bởi vì Kim Phượng không quen chịu xin lỗi với ai, bây giờ cần xin lỗi tất nhiên khó tìm được ngôn từ thích đáng !

Bạch Kim Phượng quay nhanh đầu hừ một tiếng gắt :

- Xin lỗi ! Tại sao tôi phải xin lỗi ? Mà xin lỗi với ai ?

Yến Thanh cười nhẹ :

- Với tại hạ chứ còn ai nữa ? Xin lỗi vì Kim Phượng xúc phạm đến tôn nghiêm của tại hạ ! Kim Phượng xem thường sự nghiêm chỉnh của tại hạ !

Bạch Kim Phượng hừ lạnh :

- Tôi xúc phạm đến tôn nghiêm của lãng tử ? tại sao lãng tử châm biếm, vũ nhục xá muội ? tôi không bật kiếm sát tử lãng tử đó là may mắn lắm đấy, thế là huê không có việc xin lỗi đâu đừng mơ !

Yến Thanh bảo :

- Kim Phượng ! Về đến ngôi chùa cổ nếu Kim Phượng không xin lỗi tại hạ thì cứ bật kiếm tặng tại hạ một nhát.

Bạch Kim Phượng bĩu môi :

- Tôi không việc gì phải xin lỗi ai hết, người ta xin lỗi ngược lại tôi thì có !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không bao giờ có việc tại hạ xin lỗi ai cả. Giả như tại hạ nói ngoa vũ nhục một con người khả ái thì tại hạ tự chặt đầu mình để biểu thị sự nhận lỗi của mình !

Bạch Kim Phượng giật mình :

- Lãng tử nói gì ?

Yến Thanh không đáp lại vọt mình đi trước.

Vừa đi chàng vừa lầm bầm :

- Còn năm mươi trượng nữa ! Xem ra chiếc đầu này phải lìa khỏi cổ rồi !

Ngôi chùa cổ hiện ra trong tầm mắt họ.

Bạch Kim Phượng vội thốt :

- Chúng ta nói đùa đấy thôi, lãng tử đừng nghĩ là thật. Đành là Ngân Phượng không tốt song nó không đến nỗi như lãng tử tưởng tượng. Tôi tin hai gã đó do nó sai đi giết Phong Hỏa Đầu Đà song nó không giết người của nó đâu !

Yến Thanh mỉm cười :

- Trong hoàn cảnh của nàng chẳng có ai là người của nàng cả. Đại Bi Tẩu và Độc Tỷ Thần Ni cũng phản bội nàng luôn, người chưa phản ra mặt song cái tâm đã phản rồi. Hai người đó mà còn như vậy huống hồ kẻ khác ! Quanh mình nàng chẳng có ai là người chân chánh của nàng. Hai gã đó đã bị nàng dùng nhan sắc mà lợi dụng, chúng là hai con mồi mắc câu của nàng. Sớm muộn gì nàng cũng thịt chúng !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Dù sự thật có vậy đi nữa nó cũng không cần phải giết chúng.

Yến Thanh lại cười kéo nàng ra phía sau một cái gò nhỏ cạnh con lộ rồi đưa tay chỉ bảo :

- Kim Phượng nhìn đi, cái gì đó ! Có phải là Công Yết không ?

Bạch Kim Phượng kinh ngạc :

- Cái gì là Công Yết ?

Yến Thanh đáp :

- Yết Công là con bò cạp đực, nó là con vật đáng thương hại nhất trong các loài động vật. Khi giao hợp với con bò cạp cái xong là nó bị con bò cạp cái chích chết liền.

Bạch Kim Phượng sùng sờ một chút đoạn bực tới xem.

Trong đám cỏ loạn có hai xác chết.

Hai gã toan ám sát Phong Hỏa Đầu Đà vừa rồi !

Nơi yết hầu có dấu kiếm đâm.

Thần sắc của chúng an tòng, hiện tượng đó chứng tỏ lúc chết chúng không hề tranh đấu.

Bạch Kim Phượng biến sắc, song vẫn gượng cãi :

- Chắc gì chính Ngân Phượng hạ thủ !

Yến Thanh bực đến cột cây gần đó gỡ một mảnh quần mắc nơi cành, mảnh quần có mấy hàng chữ viết bằng máu.

“ Bằng hữu ơi ! tôi tin rằng bằng hu thấy tôi không lấy được quyền bí kíp võ công Thiên Tàn thì hẳn tôi không còn đeo đuổi theo Phong Hỏa Đầu Đà làm gì nữa !

Cho nên hai gã này bị giết tôi cũng không truy cứu hơn. Tôi làm như vậy để cho chúng ta được tốt đẹp với nhau mãi mãi. Bằng hữu cứ tiếp tục làm con người tốt ! ” Trao mảnh vải cho Kim Phượng chàng thốt :

- Cũng may mắn là tại hạ một mực ở cạnh Kim Phượng không rời nửa phút. Nếu không thì Kim Phượng dám cho là tại hạ sợ thiếu mất chiếc đầu nên dàn cảnh chứng minh !

Bạch Kim Phượng cầm mảnh vải mà tay rung dữ, nhìn qua rồi nàng hỏi :

- ý tứ gì thế ?

Yến Thanh đáp :

- Mã đại tẩu tạ Ơn tại hạ !

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Tuồng chữ đúng là của Ngân Phượng song không phải nó giết chúng. Những tuồng chữ kia nói rõ ràng kia mà !

Yến Thanh mỉm cười :

- Đương nhiên là không phải nàng giết ! Làm gì nàng thừa nhận việc sát nhân !

Nhân hạ thủ là vị bằng hữu của nàng, là tại hạ. Vì muốn tốt cho tất cả vị bằng hữu đó phải phụ trách tội danh cho nàng !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Tôi Cha hiểu !

Yến Thanh giải thích :

- Hai gã này vẫn đi theo bên cạnh nàng, tiếp trợ nàng đoạt bí quyết Tịnh Tâm thì chúng phải bị tại hạ giết mới chứng minh là nàng chưa đoạt được bí quyết đó ! Bởi tại hạ đã phát giác kịp thời mà sát tử chúng, nàng bại lộ âm mưu bỏ đi. Chúng ta đã đáp ứng giữ bí mật cho nàng thì tại hạ cũng phải thừa nhận một cái án mạng mà mình không gây ra, tại hạ phải tiếp tục làm con người tốt cho nàng !

Chàng xé một mảnh áo trên xác chết đoạn nhúng ngón tay vào máu viết mấy chữ:

“ Cáo Tri Mã đại tẩu ! Chúng không đoạt được quyền bí kíp Thiên Tàn ! ” Bên dưới chàng viết tên của chàng vào luôn !

Rồi chàng cài mảnh vải đó nơi Võ kiếm của một xác chết.

Xong xuôi chàng xoa hai tay điểm một nụ cười thốt :

- Như vậy là tại hạ vẫn làm một người tốt, tốt đến cùng !

Bạch Kim Phượng thở dài :

- Không ngờ Ngân Phượng lại biến thành tàn độc đến cỡ đó !

Yến Thanh lắc đầu :

- Nàng không đáng trách, ở vào hoàn cảnh của nàng tất phải ác độc,

có ác độc mới sống được ! Nàng mà hiền là người ta nuốt nàng mất xác từ lâu !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Nói xấu cho nó cũng là lăng tử, biện hộ cho nó cũng là lăng tử luôn !

Yến Thanh mỉm cười :

- Đối với người đẹp lăng tử luôn luôn rộng lượng.

Tại hạ đâu có nói xấu nàng, Kim Phượng đa nghi quá !

Bạch Kim Phượng mơ màng :

- Tôi tự hỏi truyền bí quyết tịnh tâm cho nó là mình phải hay sai lầm !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không sai lầm đâu ! Tại hạ khi nào lại để cho Kim Phượng hành động sai lầm !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Lăng tử cho rằng nó đáng được tôi giúp như vậy chăng ?

Yến Thanh gật đầu :

- Có lợi cho nàng lẫn Kim Phượng.

Nàng sẽ không còn cúi đầu tuân phục ai nữa, nàng sẽ có một chỗ đứng vững chắc, sẽ cao mặt nhìn đời. Phần chúng ta trong khi chúng ta chưa làm gì nổi kẻ địch thì càng khuyến khích chúng ta tự ơng tàn tự ơng diệt càng hay ! Kẻ nào yếu ta giúp cho mạnh, kẻ yếu được mạnh thì tự đắc, kiêu căng, khinh khỉnh, kẻ mạnh sợ mất độc tôn nên sanh đổ kỵ. Dù muốn dù không họ cũng phát động cuộc đấu tranh, mu đồ độc bá.

Bạch Kim Phượng thở dài :

- Bây giờ tôi mới nhận thấy cái vốn lịch duyệt của tôi rất mỏng ! Tôi không đủ tc ách xử sự thích đáng với hoàn cảnh !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không phải vậy đâu ! Trái lại là khác ! Kim Phượng có dưới tay một nhân số rất mực trung thành, mẫn cán. Tung trưởng lão và Phong Hỏa Đầu Đà lại khéo che dấu phần chủ lực, chỉ để bộc lộ một thiểu số tầm thường, gây sự nhằm lẫn cho đối phương.

Hành động đó rất khôn ngoan đến tại hạ đây cũng phải khâm phục.

Có những thuộc hạ như vậy Kim Phượng có quyền hy vọng một thành công lớn trong tự ơng lai lắm chứ !

Bạch Kim Phượng cười khổ :

- Chỉ mong được như lời chúc lành của lăng tử. thật tình tôi lo sợ mình chẳng bằng ai ! Nghe nói đến thanh thế của đối phương tôi phát ngán !

Yến Thanh mỉm cười :

- Kim Phượng còn nợ tại hạ đấy nhé ! Kim Phượng chưa tạ lỗi đó !
 Bạch Kim Phượng tránh né :
 - Thì tôi đã nhìn nhận là tôi còn non nớt rồi đó, thừa nhận mình thua kém là gián tiếp chịu lỗi rồi còn gì nữa ?
 Yến Thanh bĩu môi :
 - Tại hạ biết mà ! Kim Phượng không chịu cúi đầu trước sự thật, không chịu phục thiện ! Tánh quật cường cần phải có song có theo cái lỗi của Kim Phượng người ta không hoan nghinh đâu !
 Bạch Kim Phượng xì một tiếng :
 - Lãng tử muốn tôi chánh thức mở miệng xin lỗi ?
 Yến Thanh trang nghiêm đáp :
 - Phải ! Cho Kim Phượng tập mình quen nhận lỗi, có biết phục thiện thì người ta mới thành thật sửa sai chứ. Bởi vì Kim Phượng đẹp quá, đẹp là có cao ngạo ít nhiều, mà cao ngạo là bất cần nhân tình, như vậy làm sao thu thập kinh nghiệm ?
 Bạch Kim Phượng cắn răng :
 - Nếu tôi kiên trì không chịu nhận sai thì sao ?
 Yến Thanh điểm một nụ cười :
 - Thì tại hạ sẽ xin lỗi ngọc lại cho thỏa niềm tự ái của Kim Phượng.
 Bạch Kim Phượng trầm giọng :
 - Rồi sau đó ?
 Yến Thanh tiếp :
 - Sau đó tại hạ đưa Kim Phượng đến cái nơi sẽ đến, chờ Đào Lập và Dư ơng Mạnh đến hội họp với Kim Phượng.
 Lúc đó Kim Phượng tùy tiện muốn làm sao đó thì làm.
 Bạch Kim Phượng hỏi :
 - Còn lãng tử ? Lãng tử sẽ bỏ đi ?
 Yến Thanh gật đầu :
 - Phải là vậy rồi ! Kim Phượng nặng về chủ kiến quá, đâu có cần chi ai tiếp trợ.
 Bạch Kim Phượng buông gọn :
 - Hiện tại nếu lãng tử muốn đi cũng chẳng sao !
 Yến Thanh lắc đầu :
 - Cha đi được ! Tại hạ đã khuyên Kim Phượng rời Thiên Tàn Cốc thì bổn phận của tại hạ là phải tìm cho Kim Phượng một chỗ dung thân an toàn. Tại hạ đã đáp ứng bọn Đào Lập là chiều cố đến Kim Phượng thì tại hạ phải làm tròn điều mà họ ủy thác, khi nào tại hạ trao trả Kim Phượng tận tay họ xong tại hạ mới có thể bỏ đi !
 Bạch Kim Phượng hỏi :
 - Chỉ cần gặp lại bọn Đào Lập thôi ?

Yến Thanh gật đầu :

- Có thể thôi ! Sở dĩ tại hạ đến Thiên Tàn Cốc là vì tại hạ có kính y đối với họ.

Kính ý vì sự trung thành của họ dành cho Kim Phượng !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Tại sao lãng tử lại định ly khai tôi ?

Yến Thanh đáp :

- Tại vì Kim Phượng không phải mẫu người do bọn Đào Lập phác họa !

Bạch Kim Phượng thở dài :

- Lãng tử muốn cho tôi phải cúi đầu ? Có như vậy lãng tử mới cao hứng.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Kim Phượng lầm ! Tại hạ đâu có muốn Kim Phượng cúi đầu trước tại hạ ! Tại hạ chỉ muốn Kim Phượng cúi đầu trước chân lý thôi ! Phải có can đảm nhìn thẳng vào thực tế, vào sự sai lạc của mình, có vậy mới dễ dàng tiến thủ với nhiều hy vọng thành đạt. Sắc đẹp chưa hẳn là bảo đảm cho sự cao ngạo, sắc đẹp rồi cũng theo thời gian mà tàn tạ. Chỉ có chân lý là vĩnh hằng, mọi sự xây dựng trên chân lý đều vững chắc !

Cuối cùng Bạch Kim Phượng thốt :

- Tôi xin lỗi đấy lãng tử ! Lãng tử mãi nguyện chưa ?

Yến Thanh gật đầu :

- Mãi nguyện rồi ! Vô cùng mãi nguyện ! Bây giờ đến lượt tại hạ cảm tạ !

Bạch Kim Phượng trở mặt :

- Cảm tạ ! Tạ cái gì ?

Yến Thanh tiếp :

- Tạ cái tánh phục thiện của Kim Phượng ! Một người đẹp thiếu cái tánh đó là sắc đẹp dù có huy hoàng cũng không toàn vẹn !

Cả hai làm lạnh trở lại.

Bạch Kim Phượng thốt :

- Chúng ta đi đã lâu rồi.

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Nếu chúng ta không trở về gấp thì hai tỳ nữ của Kim Phượng dám nghĩ là tại hạ đem bán Kim Phượng ở đâu rồi.

Bạch Kim Phượng nguyền xéo :

- Còn hai nữ bằng hữu của lãng tử ! Họ nghĩ sao ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Họ không nghĩ sao hết !

Bạch Kim Phụng hừ nhẹ :

- Tại sao ?

Yến Thanh đáp :

- Tại vì họ đã có mặt tại đây !

Bạch Kim Phụng trở mắt :

- Họ đã đến đây ? Tại sao họ đến ? Để làm gì ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Họ đến vì họ nóng lòng lo lắng cho tại hạ ! Thực ra thì tại hạ chưa thấy họ song tại hạ dám chắc là họ có mặt quanh đây.

Đoạn chàng cao giọng gọi :

- Liên Liên ! Tích Tích ! Ra đây đi !

Quả thật từ sau một cái gò gần đó Liên Liên và Tích Tích đứng lên, chạy đến, Yến Thanh quay qua Bạch Kim Phụng thốt :

- Tâm linh là thế ! Chỉ có những người thật sự yêu nhau thì cái tâm mới linh cảm như vậy, người này làm gì thì người kia vẫn biết được đại khái như thông.

Bạch Kim Phụng sa sầm gương mặt.

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 17

Đường đi nhiều nguy hiểm

Cuối cùng rồi bọn Yến Thanh, Bạch Kim Phụng cũng đến gò Thiên Cơ.

Nơi đây là cơ sở kiến trúc dành cho Yến Thanh và Long Vũ Điền ngày trước.

Sở dĩ có cái tên đó là vì cây cối mọc tự nhiên ứng theo huyền cơ của tạo hóa, từ viên đá đến cành cây, ngọn cỏ, nhất nhất cái gì cũng bao hàm cái lẽ nhiệm màu, theo vận hành của Thiên Đạo.

ở tại gò Thiên Cơ trong thời gian nửa tháng, Yến Thanh tiếp xúc với Tung đạo trưởng và mời sau vị phân đà chủ từ khắp nơi theo lệnh triệu tập kéo đến.

Qua sự tòng trình của Tung đạo trưởng, Yến Thanh đã hiểu đại khái tình hình của Thiên Ma Giáo.

Chân chánh nắm quyền thao túng ở phía hậu của Thiên Ma Giáo có bốn người.

Thiên Ma Lệnh Chủ Bạch Phúc là một trong số đó.

Còn lại ba người thì Tung đạo trưởng đã khám phá ra được một.

Đó là thượng Quan Ngô Dự ngoại hiệu là Hận Thiên Ông. Một đại ma đầu đã từng gây sóng gió trên giang hồ bốn mươi năm về trước. Dới tay Thượng Quan Ngô Dự có ba nữ nhân cộng sự rất đặc lực. Họ có danh xưng là Hận Thiên Tam Tuyệt. Người thứ nhất là Phí Cẩn đã chết trong tòa trang viện cạnh Mạt Sầu Hồ.

Người thứ hai là Liễu Bất Thanh, hiện sung chức Tổng Giám tại Thiên Tuyệt Cốc.

Người thứ ba là Kim Tuyết Nương, nghĩa mẫu của Kim Tử Yên. Phí Cẩn với Kim Tuyết Nương vâng mật lệnh của Hận Thiên Ông Thượng Quan Ngô Dự âm thầm theo dõi hành động của Thiên Ma Lệnh Chủ Bạch Phúc.

Bạch Phúc không tin dùng họ nhưng vì áp lực của Hận Thiên Ông lão ta đành chịu đựng hai cái gai trong mắt.

Lúc nào Bạch Phúc cũng nghĩ cách diệt trừ hai bà ấy !

Lão bí mật cấu kết với Mã Cảnh Long, thương lượng kế hoạch đối phó với gia cầm và Kim Tuyết Nương.

Lão định lợi dụng sự có mặt của Yên Thanh tại Kim Lăng để thực hiện ý đồ, trước tiên là loại trừ Phí Cẩn nhưng ý đồ của lão lại bị Hận Thiên Ông khám phá. Hận Thiên Ông mua chuộc Mã Cảnh Long cho nên tuy lão giết được Phí Cẩn song chính lão lại táng mạng dưới ngọn roi của Mã Cảnh Long.

Hiện tại đại thể tựa hồ về tay Hận Thiên Ông nắm lỏng.

Tuy nhiên hai lực lượng khác cũng hùng hậu vô cùng, có thể cho là tương đương với cái thế của Hận Thiên Ông.

Suy diễn qua từng sự việc, chấp nối những tư tưởng quan giữa các sự việc đó. Yên Thanh có thể đoán ra hai lực lượng kia mà không sai lầm.

Một trong hai thế lực đó có thể là nhóm Thiết Kỳ Minh và không có Thiết Kỳ Minh nào khác hơn tổ chức của Liễu Hạo Sanh mang danh xưng đó.

Thiết Kỳ Minh của Liễu Hạo Sanh gồm các cao thủ lục lâm vùng Quan Ngoại, phân nửa công khai hoạt động tại Đại Mạc, phân nửa còn dấu mặt dấu tên, không chế ngự lại đám công khai. Phương pháp khống chế là ba tiếng Thiết Kỳ Minh. Nếu ai nói đến ba tiếng đó là một dục khiếu trong người nổi lên làm đứt tâm mạch mà chết.

Yên Thanh và Long Vũ Điền đã khám phá ra phương pháp khống chế đó qua cái chết của Trần Lượng ngày trước.

Nhưng người chân chính thao túng Thiết Kỳ Minh là ai Yên Thanh chưa hiểu được.

Lực lượng thứ ba của anh em họ Mạt và Liên Khiết Tâm. Lúc Bạch Phúc còn lãnh đạo Thiên Ma Giáo thì họ theo về với lão, giúp lão tranh đấu với nhiều môn phái khác mang lại cho lão nhiều thắng lợi. Tuy vậy họ không thật lòng quy thuận lão, bất quá họ gây sự tín nhiệm nơi lão để một ngày nào đó gặp thời cơ thuận tiện họ giở thủ đoạn giết người đoạt thế, tăng bồi thực lực riêng. Mãi về sau họ mới thực hiện ý đồ thôn tính bằng cách cho Mạt Tử thiêu hủy Hồng Diệp Sơn Trang của Liễu Hạo Sanh, đồng thời đưa đường cho Yến Thanh đến phá hủy tổng đàn của Bạch Phúc. Tuy nhiên họ không thu hoạch được gì bởi Mã Cảnh Long cao thủ đoạn hơn, tiếp thu trọn vẹn thế lực của Bạch Phúc. Họ Mạt và Liên Khiết Tâm bắt buộc phải rút vào bóng tối. Liên Khiết Tâm trong khi mất bình tĩnh tiết lộ mối tình ngang trái với Mạt Tử rồi bỏ đi. Mạt Tạng chạy theo. Yến Thanh sai phái Sử Quang Siêu truy tầm tung tích của đôi vợ chồng đó. Khi chàng đưa Bạch Kim Phượng về đến gò Thiên cơ thì không lâu lắm Liên Liên và Tích Tích nhận được tin của bang chủ Vu Phi cho biết Sử Quang Siêu đã bị giết bỏ thân lộ Liễu tại Quát Th ơng Sơn. Thành thử mọi tin tức về Mạt Tạng và Liên Khiết Tâm bị gián đoạn. Không ai biết hai người đó hiện tọa lạc tại phương trời nào. Nhóm của Liên Khiết Tâm không có một nhân số đông song gồm những cao thủ nhất lu, oai lực hùng mạnh, có thể Bạch Ngân Phượng thuộc nhóm đó. Tại Mạt Sầu Hồ, Yến Thanh còn biết thêm một việc nữa là Liên Khiết Tâm thông gian với Mạt Tử sanh hạ một đứa con trai được Bạch Phúc an trí tại một nơi bí mật huấn luyện võ công, đồng thời cải tạo tâm tánh của đứa bé để biến thành một sát thủ trong tương lai. Chắc chắn là Mạt Tạng và Liên Khiết Tâm đang ở tại địa phương của đứa bé. Trong lúc Sử Quang Siêu bị giết tại Quát Th ơng Sơn thì tại Tây Thiên Mục Sơn chưa con Mã Bách Bình thiết lập tổng đàn. Nhưng trung tâm hoạt động của dư đảng Thiên Ma Giáo thì vẫn đặt tại Mạt Sầu Hồ thuộc đất Kim Lăng. Còn Liễu Hạo Sanh cũng ly khai quan ngoại trở lại Hàn Châu tu bổ Hồng Diệp Sơn Trang, dùng nơi đó làm căn cứ. Theo tình hình hiện tại thì các thế lực tà ác ngấm ngấm khổng chế giang hồ đều đặt trung tâm trong hai vùng Giang Nam và Giang Chiết. Và quyền uy tối thượng ở nơi tay chưa con Mã Bách Bình.

Đều đó chứng tỏ Hậu Thiên Ông Thượng Quan Ngộ Dư có một thực lực hùng mạnh nhất trong ba nhóm. Trong tư ơng lai nếu một cuộc tư ơng tranh đại quy mô khai diễn thì cái đích của mọi mũi dùi tất phải hướng về cứ điểm của chưa con họ Mã tại Kim Lăng.

Như vậy muốn truy nguyên hai nhóm Liên Khiết Tâm và Thiết Ky Minh tất phải dồn mọi nỗ lực về Kim Lăng.

Đem sự suy diễn đó trình bày với Long Vũ Điền, Yến Thanh nhận thấy nên đến Kim Lăng một chuyến, quan sát tình hình rồi sẽ đặt kế hoạch công tác.

Đồng thời chàng cho rằng Long Vũ Điền có thể nhân danh mối giao tình ngày cũ, tìm đến Hàng Châu gặp Liễu Hạo Sanh để thám dò chân tướng của Thiết Ky Minh, xác định thân phận của Liễu Hạo Sanh trong nhóm này. Hoặc y là người chủ não hay chỉ là một kẻ thừa sai của một nhân vật nào đó chưa lộ diện.

Phản chàng thì tiếp xúc với chưa con họ Mã.

Long Vũ Điền Cờ khỏ :

- Lão đệ không thấy làm như thế là tự mình đút đầu vào miệng cọp cho cọp ngoạm sao ? Mã Cảnh Long thì nhất quyết trừ diệt lão đệ còn ngu huynh thì từ sau ngày Thiên Ma Lĩnh Chủ bị trừ diệt đã ly khai Liễu Hạo Sanh. Trong thời gian đó lại luôn luôn ở sát cạnh lão đệ, phá Thiết Ky Minh tại một cứ điểm giữa Kim Lăng gây cái chết cho một số nhân viên, rồi lại đi do thám Thiên Tàn Cốc thì còn mong gì Liễu Hạo Sanh tin tưởng ngu huynh như ngày nào mà hồng trở lại với y ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Không sao đâu, Long huynh ! Trừ cái việc dò thám Thiên Tàn Cốc bọn Mã Bách Bình có thể biết là Long huynh có tham dự, còn lại thì vụ khám phá bí mật Thiết Ky Minh tại Kim Lăng chắc chắn là không ai hay biết. Nếu đối phương có truy cứu vụ án giết người thì bất quá họ chỉ hướng cuộc điều tra về Cái Bang, tiểu đệ chắc chắn Liễu hạo Sanh chẳng những không nghi ngờ Long huynh mà lại tìm cách che dấu cho Long huynh nữa đó, nếu vạn nhất y biết sự thật.

Long Vũ Điền thở dài :

- Lấy gì làm chắc ! Chỗ giao tình giữa ngu huynh và y không gì đáng gọi là thâm hậu, bất quá ngày trước mượn cái danh giả là Điền Vũ Long tiếp xúc với y, may mắn được y xem trọng ngu huynh phần nào. Nhưng từ chiến dịch Mạt Sầu Hồ đến nay song phương đã mất liên lạc, bây giờ tìm đến y ngu huynh chẳng biết nói sao cho tròn trịa cái ý nghĩa của cuộc trùng phùng !

Yến Thanh thốt :

- Thực ra mình không nên dấu diếm điều gì. Trừ tên thật và thân phận chân chánh của Long huynh ra thì Long huynh có thể nói tất cả những gì Long huynh muốn nói, cần nói. Thậm chí cả cái việc Thiên Tàn Môn di chuyển cơ sở về gò Thiên Cơ này Long huynh cũng có thể tiết lộ với y.

Long Vũ Điền kêu lên :

- Tiết lộ như vậy đâu có được !

Yến Thanh mỉm cười :

- Sao lại không được ! Tung trưởng lão và mời sau vị đàn chủ đã về đây đối phương đã chú ý rồi, chỉ trong nhất thời chúng chưa biết sự tình như thế nào nhưng rồi chúng cũng sẽ biết và Liễu Hạo Sanh cũng sẽ biết luôn. Tốt hơn mình nên tiết lộ trước với y để tranh thủ sự tín nhiệm của y. Được y tín nhiệm Long huynh sẽ dễ dàng hành động.

Long Vũ Điền hỏi :

- Nếu y có ý muốn thôn tính Thiên Tàn Môn, yêu cầu ngu huynh dẫn đường đến đây ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không có việc đó đâu ! Lực lượng của Thiên Tàn Môn trước con mắt mọi người không đáng kể ? Hà huống Liễu Hạo Sanh cần che dấu hành tung của Long huynh !

Tiểu đệ đã phát hiện chí khí của y từ lâu, Y cũng như Mã Bách Bình rất khổ sở dưới áp lực của người khác, chỉ mong có một ngày nào đó vươn mình lên cao mặt nhìn đời. Do đó cả hai cùng nỗ lực tranh thủ ngoại viện. Muốn khám phá các thế lực tàn ác đang thao túng giang hồ chúng ta phải do hai phương diện đó truy ra. Mọi hoạt động hiện tại phải tập trung nơi hai con người đó.

***** Thiếu một trang *****

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 18

Thêm một lần hóa trang

Tâm minh sanh cho Yến Thanh một cái tin quan trọng là Liên Khiết Tâm đã tìm được đứa con trai và đứa bé mang tên là Mạt Chấn Vũ. Hiện tại đứa bé là một thiếu niên, có lẽ hẳn đã học võ công thành tài và theo mẹ xuất hiện trên giang hồ.

Với hấn sát kiếp sẽ khai diễn, hoặc gần, hoặc xa, đều chắc chắn là cuộc tàn sát phải rất thảm khốc !

Yến Thanh lấy mảnh giấy đỏ xếp lại, cất vào mình trở về thuyền.

Chàng toan bảo thuyền phu nhỏ sào, kéo neo tiếp tục hành trình đến Kim Lăng, bỗng một gã thư sinh vận áo trắng đến nơi hỏi phu thuyền mấy câu gì đó rồi bớc xuống thuyền luôn.

Thư sinh hướng về Yến Thanh vòng tay vái rồi thốt :

- Chẳng dám dấu huynh đài, bọn nhân có việc gấp cần đến Kim Lăng ngay. May mắn thay được biết thuyền này sẽ đi Kim Lăng nên muốn xin quá giang cho tiện việc.

Chẳng rõ huynh đài có chấp thuận lời van cầu ?

Thư sinh có hàm răng đều đặn, trắng bóng, đôi môi hồng, dung mạo cực kỳ tú mỹ, tay cầm chiếc quạt chạm chỉ vàng, phong độ rất thanh nhã.

Hoa Liên Liên toan cự tuyệt.

Yến Thanh mỉm cười đáp :

- Hoan nghinh ! Hoan nghinh ! Tứ hải giai huynh đệ mà ! Huynh đài cứ tự tiện.

Thư sinh cười nhẹ buông lời cảm tạ.

Tích Tích hỏi :

- Đại gia ! Thuyền tuy rộng rãi nhưng khoang thuyền chỉ có một phòng. Đại gia cho người ta quá giang, thế bảo người ta ăn nằm ở đâu ?

Yến Thanh đáp :

- Vốn là tư nhân với nhau thì tại hạ và vị công tử này chung giường với nhau cũng được có sao đâu mà hai cô nương phải lo !

Thư sách vội thốt :

- áy chết ! Bọn nhân đâu dám làm phiền phức đến huynh đài ! xin nhường cho một khoảng nhỏ dưới sàn thuyền đủ nằm là được !

Yến Thanh lắc đầu :

- Sàn thuyền dành cho tỳ nữ của tại hạ, chẳng lẽ huynh đài nằm chung với họ ?

Thư sinh giật mình :

- Vậy thì bọn nhân xin tùy ngồi khoang hoặc tại mũi thuyền, hoặc phía sau. Miễn có chỗ trống thì thôi.

Yến Thanh hỏi :

- Huynh đệ mới xuất môn lần đầu ? Có biết Kim Lăng cách đây bao nhiêu dặm đường chăng ?

Thư sinh đáp :

- Đích xác bọn nhân xuất ngoại lần đầu tiên nên không hiểu hành

trình độ bao nhiêu dặm !

Yến Thanh tiếp :

- Hành trình theo thủy bộ phải mất độ nửa tháng. Chẳng lẽ huynh đệ cứ ngồi mãi nơi trống trải, hứng sự ơng gió nắng ma suốt mười mấy hôm liền ?

Thư sinh sửng sờ.

Liên Liên và Tích Tích che miệng cười.

Hành trình từ nơi đó đến Kim Lăng bất quá chỉ mất hai hôm thôi. Yến Thanh bịa dài hơn thế mà thư sinh cũng tin được !

Đủ biết hắn là tay non chưa từng đi đó đi đây !

Trù trừ một chút hắn thốt :

- Đã xuất môn rồi thì gặp sao phải chịu vậy !

Yến Thanh hỏi :

- Chịu cả dầm ma ? Nỗi không ?

Thư sinh cau mày.

Chùng như hắn muốn khóc.

Yến Thanh mỉm cười tiếp :

- Huống chi huynh đài không có hành lý, có chăn có màn. Nhất nhất món gì cũng thiếu chịu làm sao thấu cái lạnh về đêm với gió sông lồng lộng ! Tốt hơn hết nếu có muốn quá giang thì nên chung phòng chung giường với tại hạ là tiện nhất !

Thư sinh trầm ngâm một chút cắn răng đáp :

- Được ! Chỉ sợ gây phiền phức cho huynh đài thôi !

Yến Thanh gọi :

- Liên Liên ! Dọn giường chăn màn lên đi, trời cũng sắp tối rồi, chúng ta nên đi ngủ sớm.

Liên Liên vâng lời dọn dẹp liền.

Trong khi đó Yến Thanh hỏi thư sinh :

- Quý tách cao danh của huynh đệ là chi ?

Thư sinh do dự một chút :

- Bỏn nhân họ Phong tên Ngọc Kinh !

Yến Thanh vẫy tay :

- Xin mời phong huynh !

Bước đến cửa phòng nhìn lên giường Phong ngọc Kinh chỉ thấy có mỗi một chiếc chăn.

Hắn lộ vẻ khó khăn, trù trừ một lúc rồi hỏi :

- Huynh đài không có chiếc chăn nào khác ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không ! Trên thuyền cũng có mấy chiếc song không được sạch sẽ lại có rệp không dùng được.

Ngoài ra tại hạ cũng cần nói rõ với Phong huynh điều này là lúc ngủ tại hạ thích cởi hết y phục do đó lại càng sợ rệp. Cho nên cần đi đâu bằng thuyền là tại hạ mang chăn theo mà dùng.

Phong Ngọc Kinh bối rối hỏi gấp :

- Huynh đài nói sao ? Thích ngủ trần truồng ?

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ là người phương bắc và lối ngủ trần truồng là thói quen của người phương bắc. Tại hạ thì đã vậy mà hai thị nữ của tại hạ cũng thế nốt ! Họ có thói quen rồi.

Phong huynh có học rộng tất có xem qua sách nói về phong tục địa phương, chắc không lạ lòng gì thói tục đó !

Phong Ngọc Kinh lắc đầu :

- Ngủ cái gì mà kỳ thế !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Cha làm là thấy kỳ nhưng làm rồi là thấy quen nên xem như thường Phong huynh ạ ! Nếu Phong huynh chướng mắt thì chỉ còn có cách là xuống dưới khoang ngủ chung với bọn thuyền phu. Họ thay phiên nhau lái thuyền thế nào cũng có chỗ trống.

Phong Ngọc Kinh hỏi :

- Chăn của họ có sạch không ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Sạch thế nào được ! Thứ chăn họ dành cho khách thuê thuyền còn có rệp lại sót, lại thúí thay thì vật của họ dùng làm sao mà sạch được ! Phải biết họ làm việc mệt nhọc nên buông việc ra là đừ ngã xuống ngủ liền, đâu còn thì giờ mà nghe thúí, hôi, cảm giác rệp muỗi cắn ? Họ có một chỗ ngã lng là khoái trá lắm rồi, chẳng bao giờ họ quan tâm đến vệ sinh tối thiểu ! Cái sổ của kẻ lao động hạ đẳng cùng lưu là vậy đó, Phong huynh ơi !

Chỉ nghe nói thôi Phong Ngọc Kinh đã nghe lợm giọng buồn nôn rồi làm gì còn dám chui mình vào đó !

- Thật tình bản nhân không kham nổi !

Yến Thanh mỉm cười :

- Đã xuất môn rồi thì phải biết tùy tiện Phong huynh ạ ! Chỉ có tại gia c mình mới hưởng thụ đầy đủ theo ý muốn !

Phong Ngọc Kinh hỏi :

- Thuyền nào cũng như vậy hết ?

Yến Thanh gật đầu :

- Như nhau hết ! Bất quá hơn kém nhau một phần nào rất nhỏ mọn thôi. Cho nên muốn xuất ngoại là phải chuẩn bị mọi vật dụng cho nhu cầu tối thiểu !

Phong Ngọc Kinh suy nghĩ một chút :

- Đêm nay tại hạ ngồi tạm nơi mũi thuyền. Ngày mai sẽ lên bờ tìm mua một chiếc chần.

Yến Thanh bảo :

- Tốt hơn hết Phong huynh nên tìm một chiếc thuyền khác mà đi. Tại hạ có việc khẩn cấp lắm không thể dãn dãn dọc đường được, cho nên tại hạ đã phân phó cho phu thuyền dù ngày mai hay ngày kia thuyền không được đỗ lại ở đâu cả.

Phong Ngọc Kinh thốt :

- Tại hạ cũng có việc khẩn cấp, nếu tìm thuyền khác thì biết đến lúc nào mới có, e rằng chậm trễ công việc mất. Thôi thì đêm nay huynh đài ngủ đây còn đệ ra ngoài kia ngồi. Sáng hôm sau huynh đài thức dậy thì đệ sẽ vào giòng ngủ. Minh thay đổi nhau kể đêm người ngày !

Yến Thanh cười mỉa :

- Thuyền thì nhỏ, phía sau dành cho bọn phu trạo, phía trước chỉ có một khoảng trống đủ ngồi, không đủ duỗi chân. Người trên thuyền không có đất hoạt động, suốt ngày chỉ có ăn rồi nằm, nằm rồi ăn trông cho đến bến. Phong huynh mong chờ cho tại hạ rời chiếc giòng này thật là... Phong Ngọc Kinh nói liêu :

- Vậy thì tại hạ không nằm không ngủ !

Yến Thanh lắc đầu :

- Rõ là Phong huynh chưa từng xuất ngoại nên không ước lượng được cái hại cho sức khỏe của mình ! Thử hỏi Phong huynh cứ ngồi như vậy mà trải dọ dầm sự ơng, không kể nắng nôi hoặc ma đở bắt thường suốt mõi mấy hôm. Phong huynh chịu nổi không ? Xuất ngoại một mình cô thân bĩ thứ mà nhuộm bệnh là không còn cái khổ nào hơn nữa !

Rồi chàng tiếp :

- Thôi thì tại hạ tính như thế này, tại hạ bảo hai thị nữ dõn nhau lại nằm chung chừa một chỗ cho tại hạ. Phong huynh tự tiện xử dụng chiếc thuyền một mình nằm ngồi bằng thích !

Phong Ngọc Kinh khoát tay :

- Huynh đài tính như vậy đâu có tiện ! Tại hạ không dám nhận đâu !

Yến Thanh điểm một nụ cười :

- Có sao ! Tại hạ nhận thấy Phong huynh không có thói quen ngủ chung với người khác !

Phong Ngọc Kinh vội hấp tấp :

- Phải ! Phải ! Tại hạ luôn luôn thích ngủ một mình !

Để nguyên quần áo hần chuồn mình lên giòng kéo chần trum kín từ

đầu xuống chân.

Bống Phong Ngọc Kinh tốc chiếc chần quăng qua một bên nhảy xuống giềng, phóng chân chạy ra mũi thuyền.

Yến Thanh vươn tay chụp cổ tay của y giữ cứng rồi hỏi :

- Phong huynh ! Cái chi thế ?

Phong Ngọc Kinh đỏ mặt kêu to :

- Buông ra ! Buông gấp ! Lãng tử ! Các ng ời là bọn vô sỉ... Yến

Thanh bật cười ha hả :

- Nói cái gì lạ vậy, Phong huynh ! Bọn tại hạ thành thật tiếp đãi Phong huynh... Phong Ngọc Kinh đưa tay chỉ quát :

- Thành thật tiếp đãi bằng cách đó à ! Vô sỉ ! Một lũ dâm đảng !

Nhưng y sững sờ.

Trên sàn chẳng có chần màn chi hết. Bọn Liên Liên và Yến Thanh đều mặc y phục chỉnh tề, không hề có cái việc cởi y phục trần truồng.

Yến Thanh lại cười vang :

- Phong huynh ! Tại hạ tuy là lãng tử nhưng Câu Hồn tử muội đâu phải là hạng gái phóng đảng dâm dật, dù cho bọn tại hạ có cuồng loạn đến đâu cũng không thể bày trận trước mặt một người lạ !

Liên Liên cười tiếp :

- Hà hướng Bạch cô nương đâu có bị chúng tôi mê hoặc !

Phong Ngọc Kinh giật mình kêu lên :

- Các vị đã nhận ra tôi ?

Yến Thanh thốt :

Thuật cải sửa dung mạo dù khéo đến đâu cũng chỉ cải sửa được cái dáng bên ngoài chứ không biến đổi cái tính khí con người ! Kim Phượng nhớ điểm đó để rút kinh nghiệm cho những lần hóa trang sau này nếu cần.

Phong Ngọc Kinh lật chiếc mào, vuốt mặt hiện nguyên chân tướng là Thiên Tàn môn chủ Bạch Kim Phượng.

Nàng thở ra thốt :

- Nếu biết sớm không qua mắt nổi các vị thì tôi khỏi phải hóa trang !

Xát cái thứ thuốc này lên mặt thật khó chịu vô cùng !

Rồi nàng trừng mắt nhìn Yến Thanh gắt :

- Lãng tử thật đáng trách ! Đã nhận ra rồi mà còn đùa cợt. Tàn nhẫn đến thế là cùng !

Yến Thanh điềm nhiên :

- Tại cái mặt của Kim Phượng bé quá ! Quả như Kim Phượng dám hé mí chẳng lên nhìn thử thì làm gì mà hoảng sợ chạy đi ?

Bạch Kim Phượng đỏ mặt :

- Dù nam nhân thật sự tôi cũng không dám nhìn trộm hà hướng là nữ

nhân ? Ai mà làm kỳ như vậy được ?

Yến Thanh tiếp :

- Sao Kim Phượng không suy nghĩ kỹ một chút ? Tại hạ là lãng tử mà chứ đâu phải kẻ cuồng dâm ! Chỉ có kẻ cuồng dâm mới bày trò chướng mắt như vậy thôi !

Rồi chàng hỏi :

- Kim Phượng định đi đâu thế ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Tôi đến Kim Lăng !

Yến Thanh cau mày :

- Việc dò thám đã có tại hạ lo liệu, cô nương còn đi làm gì ?

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Yến huynh không cho tôi đi đâu hết thì làm sao tôi lịch lãm việc đời ? Từ khi rời Thiên Tàn Cốc tôi nhận thấy mình kém cỏi quá Yến huynh ơi ! Tôi như đứa trẻ con lạc lõng giữa dòng nhân thế, chẳng biết gì hết !

Yến Thanh lắc đầu :

- Đi như vậy nguy hiểm lắm !

Bạch Kim Phượng cười khở :

- Chứ Yến huynh không mạo hiểm đó sao ?

Yến Thanh cãi :

Tại hạ khác, cô nương khác ! Tại hạ chỉ có một mình, sống thì bôn tẩu, chết thì thôi chẳng để ảnh hưởng cho ai. Còn cô nương là môn chủ, lãnh đạo một nhóm người, nhóm người đó đặt kỳ vọng nơi cô nương nên cô nương phải dè dặt !

Bạch Kim Phượng thở ra :

- Tôi bất chấp tất cả ! Tại gò Thiên Cơ tôi chẳng có việc chi làm, buồn chán hết sức ! Tung trưởng lão bảo tôi xuất ngoại mở rộng kiến văn !

Yến Thanh kêu lên :

- Cô nương nói sao ? Tung trưởng lão biết cô nương ra đi ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Phải ! Lão còn an bày nhiều việc nữa đấy. Nếu không làm sao tôi tìm được các vị ! Lão điều động một số cao thủ trong bốn môn âm thầm chiếu liệu... Yến Thanh thở dài :

- Có thể hồng hết rồi ! Hồng hết ! Lão đạo trưởng làm vậy trong khi tại hạ muốn bí mật hành động !

Bạch Kim Phượng thốt :

- Chỉ sợ Yến huynh không giữ được bí mật thôi ! Người trong Thiên Tàn Môn còn khám phá được hành tung của Yến huynh thì người ngoài cũng có thể khám phá được vậy chứ !

Yến Thanh đuổi lý.

Chàng trầm mặt một lúc lâu mới gọi Liên Liên hỏi :

- Thuyền này cô nương hỏi thuê nơi ai ?

Liên Liên đáp :

- Thuyền của Cái Bang. Tôi làm sao yên lòng dùng thuyền ngoại nhân ?

Yến Thanh trầm giọng :

- Nhưng người trong Thiên Tàn Môn lại dọ thám hành tung của chúng ta dễ dàng quá !

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Thiên Tàn Môn dời về gò Thiên Cơ. Tung đạo trưởng lập tức bố phòng khắp nơi, đặt nhiều hệ thống tình báo thì các vị ra đi lập tức lọt vào mắt của chúng, tự nhiên tôi phải biết các vị Ở đâu ! Tuy nhiên các vị yên trí, người ngoài chẳng ai biết được đâu !

Tung trưởng lão có theo dõi đến cuối đường, quan sát rất kỹ không thấy ai khả nghi cả do đó mới bảo tôi tiếp cận các vị.

Yến Thanh hỏi :

- Tung trưởng lão cũng xuất ngoại thể thì tại gò Thiên Cơ ai xử lý nội vụ ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Tôi đã phong chức cho Phong Hỏa Đầu Đà bổ khuyết chỗ Mạnh sư thái, đồng thời cho Đào Lập và Dư ơng Mãnh phụ tá đầu đà chiếu liệu trong ngoài.

Yến Thanh hỏi :

- Còn sáu tỳ nữ của cô nương ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Tất cả ở lại gò Thiên Cơ. Tôi không mang theo nàng nào hết.

Yến Thanh cau mày :

- Rồi ai phục thị cô nương ?

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Không cần ! Tôi có thể tự lo cho tôi ! Tôi đã quyết tâm học hỏi nơi trường đời thì trước hết phải dứt khoát tánh ý lại.

Yến Thanh cười mỉa :

- Tự lo cho mình nổi không ?

Bạch Kim Phượng trầm giọng :

- Có gì mà không nổi ! Dù không nổi cũng phải nổi ! Tôi không còn là trẻ nít lên ba !

Yến Thanh thở dài :

- Đi như thế mà không mang theo một bộ y phục để thay đổi ! Mồ hôi dầm ướt áo kìa... Bạch Kim Phượng điềm nhiên :

- Tôi quên ! Nếu cần tôi có thể dùng áo của Yến huynh ! Tầm vóc của chúng ta bằng nhau, y phục của Yến huynh tôi mặc được như thường !

Yến Thanh lắc đầu :

- Làm sao được ? Tại hạ chỉ có hai bộ y phục thôi. Chia cho cô nương rồi tôi lấy gì thay đổi ?

Bạch Kim Phượng cười nhẹ :

- Thế thì tôi cứ mặc một bộ này đến Kim Lăng tôi sẽ mua thêm để dùng.

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Mặc một bộ suốt nửa tháng trời ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Lâu hơn nửa cũng chẳng sao !

Yến Thanh kêu lên :

- Trời ơi ! Nửa tháng không thay y phục, không tắm rửa mà cô nương chịu nổi !

tại hạ chỉ sợ con người bốc ra một mùi khó ngửi quá !

Bạch Kim Phượng khoát tay :

- Yến huynh đừng viện dẫn lý do đuổi tôi về. Tôi đã nhất đi theo Yến huynh thì có nói cái gì tôi cũng không trở về đâu ! Đừng có hòng dọa tôi !

Yến Thanh cười khở :

- Liên Liên ơi ! Cô nương ra phía sau pha cho một chậu nước nóng cho nàng tắm rồi sửa soạn cho nàng một bộ y phục.

Bạch Kim Phượng vội thốt :

- Không ! Phải là y phục nam nhân mới được ! Mà phải là nam nhân thúì nửa kia !

Yến Thanh cười khở :

- Cô nương ! Tại hạ cũng là một nam nhân thúì đây ! Thôi cô nương yên trí đi !

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Liên thơ thơ khỏi phải nhọc công lo, tôi có thể nấu nước pha nước cho tôi được !

Nàng bước vào trong khoang bếp.

Nhìn theo nàng Yến Thanh thở dài thốt :

- Liên Liên theo giúp nàng một chút đi. Cái ngữ đó mà nói là tự túc thì đúng là nói việc hái sao trên trời vậy !

Liên Liên mỉm cười bước đi ngay.

Tích Tích mỉm cười :

- Yến gia lại thắng cuộc một lần nữa rồi đó ! chị em tôi vốn muốn cho

nàng làm cao để Yến gia phải van xin cầu khẩn chút tình nơi nàng để trả miếng cho phần nào thái độ khinh khỉnh của Yến gia đối với chị em tôi hoặc đối với các thiếu nữ khác.

Nhưng xem ra cái con gà mái tơ lại cứ đeo đuổi theo con gà trống tốt mã mãi ! Thế này thì chẳng những nàng bại trận mà chị em tôi cũng bại trận luôn.

Yến Thanh thở dài không đáp.

Tích Tích tiếp :

- Làm cho con người đó điên đảo thần hồn, Yến gia quả là một pháp sư cao tay ấn đáng phục ! Yến gia nên hãnh diện mới phải chứ, có sao lại héo hon bi thảm, nhăn mặt nhú mày ?

Yến Thanh chỉnh nghiêm thần sắc :

- Tích Tích ! Cô nương nên hiểu cho tại hạ ! Bình sanh tại hạ không hề kêu ngạo về sự chinh phục cảm tình của một cô bé ngây thơ !

Tích Tích không cười nữa trước vẻ trang nghiêm của Yến Thanh.

Yến Thanh tiếp :

- Trái lại tại hạ còn lo sợ trong tư ơng lai tại hạ sẽ làm cho nàng đau khổ !

Tích Tích chớp mắt :

- Tại sao ? Chẳng lẽ Yến gia không chuẩn bị tiếp thu cảm tình nàng sẵn sàng dâng hiến ?

Yến Thanh đáp :

- Tiếp thu hay không điều đó không phải là vấn đề. Mà điều quan trọng là tại hạ phải đối xử như thế nào cho cân xứng với lượng giá cảm tình nàng định dâng hiến !

Giả như nàng ly khai Thiên Tàn Môn để được kết hôn với tại hạ thì thật là khó khăn cho tại hạ bởi tại hạ không thể nào cự tuyệt mà cũng không thể lấy nàng. Trước mặt nàng sở dĩ tại hạ tùy tiện nói năng là vì tại hạ trang điểm cho cái vẻ lãng tử của tại hạ được tân kỳ vậy thôi ! Tại hạ chỉ có một tình cảm và tình cảm đó đã được chôn vùi dưới đất sâu tại Hoa Sơn từ nhiều năm qua !

Tích Tích thoáng biến sắc :

- Yến gia nhất định sống độc thân suốt đời ?

Yến Thanh gật đầu :

- Đúng vậy ! Tại hạ chỉ có một người vợ và bất cứ ai có tình yêu chân chánh cũng chỉ có một người vợ duy nhất mà thôi ! vợ sống tại hạ yêu người, vợ chết tại hạ yêu bóng ! Vợ tại hạ chết chứ cái bóng vẫn còn mãi trong tâm tại hạ !

Tích Tích cau mày :

- Còn Kim Tử Yến ?

Yến Thanh cười khở :

- Một lời hứa suông trước đại cuộc để cho đại cuộc được diễn biến thuận chiều.

Một ngày nào đó tại hạ sẽ giải bày chắc chắn là nàng sẽ thông cảm.

Tích Tích hỏi :

- Nếu nàng oán trách ?

Yến Thanh tiếp :

- Không oán trách đâu ! Cũng như hai cô nương, nàng là một con người l ơng thiện, các cô nương thông cảm cho tại hạ được thì nàng cũng thông cảm được nhthường ! Cái khó là vấn đề của Bạch Kim Phượng!

Tích Tích thốt :

- Tôi thấy nàng cũng l ơng thiện lắm mà !

Yến Thanh thở ra :

- Nhưng nàng khác hơn các cô nương ! Các cô nương từng trải qua khổ đau, hoạn nạn, từng xuất thân từ tủ nhục mà vươn lên, lịch duyệt nhiều, kiến thức rộng. Những thử thách do các cô nương chịu đựng giúp các cô nương có thái độ khoan dung hòa ái.

Còn Bạch Kim Phượng thì lại lớn lên trong kêu ngạo, mà kêu ngạo là nguồn gốc phát sanh độc đoán, cố chấp, ngang ngạnh. Muốn cho nàng thông cảm là việc uốn nắn một cổ thợ cứng rắn, tay không uốn nổi cây mà tay lại gãy đó Tích Tích !

Tích Tích lắc đầu :

- Yến gia nói quá lời chứ tôi thấy nàng cũng đã vứt bỏ kêu ngạo rồi, nàng đã biến hóa thành mềm dịu rồi, hiện tại nàng bắt cần tôn kính, nàng cũng không tật đổ luôn.

Nàng chuẩn bị tiếp thọ bất cứ cái gì để chứng tỏ sự đổi thay tốt đẹp. Tôi nghĩ dù Yến gia có lấy nàng làm vợ hay không nàng cũng chẳng quan tâm lắm. Nàng chỉ tha thiết đến một điều là Yến gia có yêu nàng hay không ! Có thể thôi !

Yến Thanh đáp :

- Cảm tình do tại hạ giao ra nếu có thì cũng trong một giới hạn nào đó !

Tích Tích tiếp :

- Yêu có chân có giả, có sâu có cạn. Chỉ cần Yến gia đừng lừa dối nàng, đừng trêu cợt trên tình ái của nàng là nàng mãn nguyện rồi. Nàng không thắc mắc về giới hạn đâu !

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ chưa có nổi một niềm tin về lập luận của cô nương !

Tích Tích hừ một tiếng :

- Yến gia có thể tin được lắm chứ ! Là nữ nhân tôi nhận xét nữ nhân tất phải đúng hơn Yến gia ! Huống chi tôi từng yêu và từng được yêu ! Mà tôi cũng từng bị yêu nữa kìa ! được yêu là có sự đáp trả, bị yêu là mình không hề yêu ai !

Yến Thanh thở dài :

- Tại hạ không tin lắm song hy vọng như vậy. Về phần hai hãy tìm dịp mà khai đạo cho nàng, tốt hơn hết là thuyết phục nàng đừng yêu tại hạ. Các cô nương có thể mắng hay nói xấu tại hạ nếu cần.

Tích Tích cười khở :

- Đâu có đến nỗi đó, Yến gia ! Mà dù có giả vờ mắng cũng chẳng ai tin cho bởi cái vẻ tôn kính của chị em tôi dành cho Yến gia quá lộ liễu, nhìn ra vẻ đó là đối phương phát hiện sự giả tạo ngay !

Yến Thanh chỉ lắc đầu không nói gì.

Tắm rửa, thay đổi y phục xong Bạch Kim Phượng trở ra khoang thuyền cười hỏi :

- Yến huynh thấy tôi như thế nào ?

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Khôi ngô, tuấn tú bậc nhất ! Một mỹ nam tử đư ơng thời. Đến Kim Lăng hẳn các cô tại bến Tàn Hoài sẽ tranh giành trang công tử hào hoa đến đổ máu, nhuộm đỏ lòng sông cho mà xem !

Cả bọn cười rộ lên.

Yến Thanh tiếp :

- Phải học cách đi đứng nếu không thì cái đuôi chồn sẽ ló dài như sông Trường Giang đấy !

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Đư ơng nhiên ! Còn đến nữa tháng kia mà, lo gì không học được Yến huynh !

Yến Thanh mỉm cười :

- Rất tiếc là không còn đến nữa tháng như cô nương tưởng.

Tối đa chỉ còn độ một hôm thôi !

Kim Phượng giật mình :

- Chứ Yến huynh đã chẳng nói hành trình mất nửa tháng sao ?

Yến Thanh cười luôn :

- Tại hạ đùa với cô nương đấy ! Đến cả hành trình từ nơi này đến nơi khác mà cũng chẳng biết là bao xa vậy mà đòi xuất ngoại học hỏi !

Khở thật ! Huống chi giang hồ là trường xảo trá, lắm lúc mình cần phải xảo trá mới không bị người ta lừa gạt chứ !

Bạch Kim Phượng then đỏ mặt nói liêu :

- Tôi không cần biết đường xa hay gần, tôi chỉ cần bám sát Yến huynh là đủ !

Yến huynh đi đâu tôi theo đó là khỏi sợ bị lạc đường !

Yến thanh lắc đầu :

- Có những nơi tại hạ đến cô nương lại không đến được !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Tôi cũng là một nam nhân như Yến huynh, sao tôi không đến được ?

Yến Thanh tiếp :

- Vậy mà có những địa phương cô nương không thể đến ! Chẳng hạn vào Kim Lăng rồi chỗ thứ nhất tại hạ đến cô nương không thể đến !

Bạch Kim Phượng hừ nhẹ :

- Trà đình ? Kỹ viện ? Yến huynh đừng lo, tôi không ghen đâu ! tôi bảo chúng là không làm cho Yến huynh mất hứng đâu !

Nàng nói lộ Liễu quá, bất giác biết mình lỡ lời đỏ mặt lên.

Yến Thanh chữa :

- Người ghen phải là tại hạ chứ ! Các nàng cứ mãi bu quanh mỹ nam tử bỏ rơi tại hạ, tại hạ sẽ tức mất ! Tuy nhiên không phải trà đình, kỹ viện đâu mà là hồ tắm ! Cô nương hẳn là biết rõ vào hồ tắm trước tiên người ta phải làm gì chứ ? Cô nương dám đến một hồ tắm công cộng dành cho nam nhân không ?

Bạch Kim Phượng đỏ mặt :

- Vào đó để làm gì !

Yến Thanh đáp :

- Vào để dò tin tức chứ làm gì nữa ? Tắm là một phương pháp tắc trách, một việc làm phụ thuộc. Nơi nào có thể cung cấp tin tức cho chúng ta được là chúng ta vào ! Tại hạ cần gặp người quản lý hồ tắm để hỏi tin tức về một việc bí mật.

Thuyền đến Kim Lăng, đỗ vào một bến vắng.

Yến Thanh chuẩn bị đồ tắm, đi liền.

Bạch Kim Phượng hỏi Liên Liên :

- Yến huynh đi tắm thật ?

Liên Liên đáp :

- Thật hay giả Yến gia cũng phải đi. Cô đã hiểu lý do rồi mà sao còn hỏi !

Bạch Kim Phượng lo sợ :

- Xá muội giết hai gã thanh niên ám toán Phong Hỏa Đầu Đà rồi trút tội danh lên đầu Yến Thanh, Mã Bách Bình phải tức giận ! Có thể hẳn đã đến Kim Lăng, tìm Yến huynh báo thù ! Ngoài ra chắc xá muội cũng có đến đây !

Liên Liên gật đầu :

- Quả có họ đến đây rồi ! Chúng tôi đã biết. Tin tức do Cái Bang dò thám không hề chậm ! Hệ thống tình báo của Cái Bang tinh thông lắm !

Bạch Kim Phượng lo sợ hơn :

- Rất có thể còn nhiều cao thủ khác của Thiên Tuyệt Cốc quyết theo dõi Yến huynh, báo thù cho đồng bạn !

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 19

Thiên Thượng và nhân gian

Liên Liên mỉm cười :

- Tôi đã biết cô nương ạ ! Những tay khá trong Thiên Tuyệt Cốc đều được sai xuất ngoại công tác hết. Họ đang chặn một mẻ lớn chờ đợi Yến gia.

Bạch Kim Phượng hỏi gấp :

- Biết vậy mà chúng ta cứ ngồi yên ở đây được à !

Liên Liên thở dài :

- Không ngồi yên thì phải làm gì ? Yến gia không cho chúng tôi đi theo tức nhiên là Yến gia có đạo lý sao đó. Bởi thế chúng ta chỉ còn có cách ngồi đây mà chờ tin thôi.

Tuy nhiên người trong Cái Bang đã bắt được liên lạc rồi, họ sẽ theo dõi tình hình, nếu có tin tức gì họ sẽ thông báo cho chúng ta biết liền. Lúc tất yếu chúng ta sẽ đi tiếp ứng!

Bạch Kim Phượng thở dài mãi. Nàng không đứng đâu ngồi đâu một chỗ được, cứ đi tới đi lui, lo lắng bồn chồn ra mặt.

Tích Tích thấy thương hại quá vội khuyên :

- Yên trí đi, Bạch cô nương. Yến gia đến Hoa Thanh Trì, nơi đó là trạm liên lạc của Cái Bang, sát vách một ngôi tửu quán nhỏ. Nếu cô nương không giữ nổi bình tĩnh thì chúng ta kéo nhau đến ngôi quán chờ động tĩnh.

Bạch Kim Phượng sáng mắt lên :

- Vậy chúng ta đi gấp !

Tích Tích tiếp :

- Có chỗ bất tiện như thế này là cô nương hóa trang thành một mỹ nam tử như vậy sẽ làm cho nhiều người chú ý... Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Cứ như ngôi quán đó là Đơn Phượng Cư thì bất tất tôi phải cải

dạng thành xấu xí! Đơn Phượng Cư là phân đà của thiên Tàn Môn tại Kim Lăng và vị chưởng quỹ là phân đà chủ ! Tung trưởng lão ở đó !

Tích Tích kinh ngạc :

- Chỗ đó cực kỳ bí ẩn. Thiên Tàn Môn khéo giữ bí mật thì thôi ! Trạm liên lạc của Cái Bang ở sát vách vậy mà chúng tôi chẳng hay biết gì hết !

Bạch Kim Phượng thốt :

- Chứ Thiên Tàn Môn có nào hay biết Hoa Thanh Trì là cơ sở của Cái Bang đâu !

Ba nàng sửa soạn nhanh chóng, rồi lên bờ vào thành.

Họ đến Đơn Phượng Cư, được tiểu nhị đưa vào một phòng rất trang nhã.

Không lâu lắm Tung trưởng lão đến chào, Xong rồi hỏi :

- Môn chủ đến đây có phải là để ra chỉ thị cho bản đạo chăng ?

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Không việc gì cả. Bất quá bản tòa đến Kim Lăng ẩn mãi trong thuyền sanh chán nên lên bờ đi dạo đi đây cho khuây khỏa vậy thôi.

Tung trưởng lão thốt :

- Hiện tại thì môn chủ không nên ra ngoài vì Kim Lăng sắp có loạn đấy ! Trên khắp các nẻo đường khách giang hồ lạ mặt qua lại như mắc cửi, không làm sao biết được họ thuộc về môn phái nào.

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Họ thuộc môn phái nào mặc họ, bản tòa hóa trang như thế này thì làm gì có người nhận ra ?

Rồi nàng hỏi :

- Yến Thanh đã lên bờ rồi, hộ pháp có biết chưa ?

Tung trưởng lão gật đầu :

- Biết ! Y vào Hoa Thanh Trì sát vách ngôi quán này. Bản đạo có phái bốn nhân viên vào đó, nếu có biến cố xảy ra họ sẽ liệu cách tiếp trợ y.

Lão đạo nhân là chỗ thân mật lại là chỗ kỳ cựu trong môn phái. Bạch Kim Phượng kính trọng như hàng chú bác nên không xng thuộc hạ như các nhân viên khác.

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Vậy là hay lắm ! Bản tòa ngồi đây chờ xem có động tịnh chi chẳng !

Tung trưởng lão trầm ngâm một chút :

- Cũng được ! Yến đại hiệp không có mặt trên thuyền, môn chủ lưu lại trên thuyền bất tiện lắm. Nếu có việc gì bản đạo làm sao hay kịp mà đến tiếp cứu ? Nếu môn chủ thấy không có gì trở ngại xin cứ ở

đây luôn.

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Tung trưởng lão ! Bồn tòa tùy tiện muốn ở đâu thì ở trưởng lão không nên ngăn cản. Bồn tòa ra đi chuyến này là để học hỏi nơi trông đời, nếu như đi đến đâu lại bị nhốt đến đó, bị bao bọc bởi một bức tường hộ vệ chặt chẽ thì còn rút kinh nghiệm ở cái gì được ?

Tung trưởng lão tắc lời :

- Bần đạo lo sợ cho sự an toàn của môn chủ... Tung trưởng lão điếc không thể đàm thoại, chỉ bút đàm nếu cần nói dài dòng, còn các việc vặt vãnh, nhỏ nhặt thì lão có lối ám hiệu riêng biệt.

Bạch Kim Phượng cười lạnh :

- Trên thế gian này có nơi nào là an toàn tuyệt đối đâu ! Bằng có là Thiên Tàn Cốc vẫn bị xâm nhập đó ! Nếu không có Yến đại hiệp và hai vị nữ hiệp đây đến kịp thời thì bồn tòa đã bị chôn sống trong sơn cốc rồi còn gì !

Tung trưởng lão cúi đầu :

- Tại bần đạo sơ xuất nên không bảo vệ môn chủ chu đáo !

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Bồn tòa không quở trách Tung hộ pháp đâu ! Thực ra lực lượng đối phương rất mạnh, bồn tòa phải biết cách tự vệ trong khi chờ đợi một sự bảo vệ chu đáo. Đó là phương pháp tự cứu trước khi được người cứu. Cho nên bồn tòa cần phải lịch lãm sự việc giang hồ chứ chẳng lẽ cứ ỷ vào người mãi sao !

Tung trưởng lão có ý then mình không làm tròn trách vụ.

Lão chưa nói gì chợt một người có dáng thực khách bực vào nghiêng mình làm lễ rồi thốt :

- Thuộc hạ có việc cần bẩm cáo !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Tên chi ?

Người đó đáp :

- Lu Toàn !

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Việc gì ?

Lu Toàn đáp :

- Mã Bách Bình đã vào Hoa Thanh Trì cách đây không lâu lắm.

Bạch Kim Phượng giật mình :

- Hắn có dẫn người theo đồng không ?

Lu Toàn lắc đầu :

- Hắn đến chỉ một mình, vào rồi là cùng Yến đại hiệp nhảy luôn xuống hồ tắm !

Tung trưởng lão hỏi :

- Còn bốn vị đà chủ của ta ?

Lu Toàn đáp :

- Vu Đại Ngự ỡn có ra hiệu với Yến đại hiệp, nếu cần Vu đà chủ can thiệp liền, tiếp trợ đại hiệp. Song cứ theo tình hình thì Mã Bách Bình không có vẻ gì chứng tỏ là có định ý đối với Yến đại hiệp. Mà Yến đại hiệp cũng chẳng biểu thị cái ý ra làm sao nữa, cho nên bốn vị đà chủ phải ở quanh quần đó chờ xem có biến cố chi không ?

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Lạ thật ! Thì ra y đến Hoa Thanh Trì là để gặp Mã Bách Bình ! Họ hẹn nhau từ lúc nào ? Họ thương lượng nhau việc gì ?

Yến Thanh và Mã Bách Bình lặn hụp trong hồ tắm.

Ngoài ra còn có hai người nữa, hai người này nằm trên cạn nhắm mắt dưỡng thần.

Mã Bách Bình hỏi :

- Yến huynh có điều chi chỉ giáo ?

Yến Thanh đáp :

- Có một việc tại hạ muốn nhờ Mã huynh chỉ điểm. Đúng hơn tại hạ có nhận được một tin tức quan trọng muốn cáo tố với Mã huynh. Nhưng trước khi đề cập đến tin đó tại hạ xin hỏi Mã huynh một điều. Mấy hôm nay khách giang hồ quy tụ về Kim Lăng đông quá, Mã huynh có biết họ thuộc về phe phái nào chẳng ?

Mã Bách Bình thốt :

- Phần lớn gồm người trong Thiên Ma Giáo. Số còn lại tại hạ không được rõ lai lịch.

Yến Thanh hỏi :

- Họ quy tụ về đây để làm gì ?

Mã Bách Bình đáp :

- Chính gia phụ triệu tập họ. Chỉ vì gần đây tại Kim Lăng có xảy ra mấy vụ án mạng, nạn nhân là những nhân vật trọng yếu trong Thiên Ma Giáo. Gia phụ đối trước sự tình không khỏi khẩn trương nên bảo tại hạ điều động các nhân thủ quan trọng trong Thiên Tuyệt Cốc về Kim Lăng.

Yến Thanh hỏi :

- Đã biết hung thủ chưa ?

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Cha ! Hung thủ có võ công tuyệt luân, mòng tượng hướng về Thiên Tuyệt Cốc mà phát tiết căm thù. Gia phụ hoài nghi Yến huynh nhưng tại hạ cực lực bảo đảm Yến huynh. Vậy mà gia phụ vẫn chưa hết nghi ngờ.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Tại hạ không phải là hung thủ, song lại biết hung thủ là ai.

Mã Bách Bình vội hỏi :

- Ai ?

Yến Thanh hỏi lại :

Tại hạ biết Linh tôn chỉ là một bù nhìn, hay đúng hơn là một bình phong, không hơn không kém. Giết Bạch Phúc ngày trước là linh tôn tuân hành sự chỉ sử của một người, người đó là ai ?

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Tại hạ không được rõ. Người đó và Bạch Phúc đồng hàng với nhau, chính người đó truyền thêm võ học cho tại hạ. Tuy vậy tại hạ cũng không biết rõ lắm bởi mỗi lần gặp y tại hạ thấy y mang một chiếc mặt nạ bằng đồng xanh, tại hạ gọi y là Thiên Tôn.

Còn thân phận y như thế nào tại hạ chẳng biết mảy may !

Yến Thanh hỏi :

- Linh tôn có biết hay không ?

Mã Bách Bình đáp :

- Có thể biết, song gia phụ chẳng nói gì với tại hạ cả.

Yến Thanh thở dài :

- Mã huynh ! Chúng ta đã là bằng hữu với nhau, tại hạ mong Mã huynh nên thành thật với nhau !

Mã Bách Bình thốt :

- Tại hạ không dám hay bịa điều gì với Yến huynh cả, sự thật như thế nào nói thế ấy, biết làm sao nói làm vậy. Hiện tại Thiên Ma Giáo chuẩn bị một bộ mặt như thế nào để xuất hiện trên giang hồ tại hạ không được rõ, bởi điều đó chưa được người chân chánh có quyền lực tối thượng quyết định. Tại hạ chỉ phụ trách một phần hành, nhất thiết đều thọ lệnh nơi vị Thiên Tôn. Dù địa vị của tại hạ có cao thật song không hề được chấp nhận tham dự vào cơ một vụ. Yến huynh hiểu cho tại hạ !

Yến Thanh suy nghĩ một chút :

- Nếu vậy tại hạ xin cáo tố với Mã huynh, người đó là một lão đại ma đầu ngày xưa tên Thượng Quan Ngô Dự, ngoại hiệu Hận Thiên Ông. Dới tay lão ta có ba cộng sự viên rất đặc lực, trước kia xng là Hận Thiên Tam Tuyệt sau đổi thành Hận Thiên Tam ẩn. Người thứ nhất là Phi Thiên Dạ Xoa Phí Cẩn, bà này đã chết trong chiến dịch Mạt Sầu Hồ. Người thứ hai là Độc Tý Thần Ni Liễu Bất Thanh, người thứ ba là Kim Tuyết N ơng nghĩa mẫu của Kim Tử Yến.

Mã Bách Bình giật bắn mình.

Yến Thanh tiếp :

- Có thể tôn phu nhân biết nhiều hơn tại hạ bởi đại tẩu biết bên trong bóng tối có bốn người nắm quyền thao túng, một là Bạch Phúc, đã chết rồi thì còn ba. Tuy đại tẩu không nói đến ba người còn lại nhưng tại hạ cũng đoán được là đại tẩu là nhân viên của một trong ba người đó. Võ công của đại tẩu rất cao, chưa chắc gì Mã huynh đánh bại được !

Mã Bách Bình kêu khẽ :

- Ngân Phượng cao cường đến thế à ?

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ từng giao thủ với đại tẩu nên biết rõ. Từ nay Mã huynh nên lưu ý đến hành động của vợ nhà !

Mã Bách Bình trầm ngâm lâu lắm.

Rồi y thở dài thốt :

- Tại hạ và nàng tuy là phu phụ an chung ngủ chung, song tư tưởng lại không chung. Cho nên tiếng là gá nghĩa mà chí hướng là ly khai, không bao giờ tại hạ quan tâm đến nàng. Liễu Bất Thanh thì do lệnh của Thiên Tôn, chịu sự tiết chế nơi tại hạ, không ngờ mẹ lại là một trong Hận Thiên Tam ẩn ! Tại hạ cũng không tưởng nổi Thiên Tôn là Hận Thiên lão ma !

Yến Thanh mỉm cười :

- Hận Thiên Ông đưa Mã huynh lên một địa vị rất cao là để dễ dàng lợi dụng Mã huynh mà thôi chứ Liễu Bất Thanh mới thực sự là kẻ tâm phúc của lão. Có thể mẹ ta kiêm luôn trách vụ giám thị Mã huynh đó !

Mã Bách Bình lộ vẻ căm phẫn :

- Tại hạ biết mình bị lợi dụng làm công cụ nên quyết ý cầu kết với Yến huynh.

Sớm muộn gì lão ma đó cũng phải hồi hận lớn !

Yến Thanh thốt :

- Hiện tại chúng ta đã biết trừ Bạch Phúc ra còn ba người.

Trong thì một là Hận Thiên Ông Thượng Quan Ngộ Dự, như vậy là còn lại hai. Trong hai người này thì tôn phu nhân thọ lệnh nơi một. Mã huynh muốn tìm hiểu là ai thì cứ phăng lần manh mối từ tôn phu nhân. Người cuối cùng theo tại hạ nghĩ có liên quan đến hung thủ gây ra những vụ án mạng tại Kim Lăng trong mấy lúc gần đây. Muốn tìm manh mối trước hết phải tìm cho biết hung thủ là ai, biết được rồi Mã huynh cứ phát động cuộc tra cứu từ con người đó hà tất phải triệu tập bao nhiêu người về đây !

Mã Bách Bình hỏi :

- Hung thủ là ai ? Vì lẽ gì giết người ?

Yến Thanh lợi vào bờ lấy một mảnh giấy đã nhặt được trong đồng gạch vụn tại nhà họ Liên ở huyện Giang Tâm hôm trước, trao cho Mã Bách Bình xem rồi thốt :

- Việc lĩnh tôn mạo xưng là Thiên Ma Linh Chủ tại Mạt Sầu Hồ ngày đó hẳn là Liên Khiết Tâm đã khám phá ra rồi. Nàng suy luận qua từng diễn tiến, nhận định phụ thân nàng là Liên Thiên Lạc đã bị lĩnh tôn sát hại, và cũng chính lĩnh tôn gây nên sự ly tán trong gia đình nàng, mẫu tử hai phương trời cách biệt, mãi đến sau này nàng mới tìm được Mạt Chấn Vũ. Nàng trút tội danh lên đầu lĩnh tôn, căm thù lĩnh tôn tận xương tủy. Tại hạ chỉ sợ chính nàng đang đối phó với lĩnh tôn chứ chẳng phải ai khác.

Mã Bách Bình nắm chặt mảnh giấy, hấp tấp lợi vào bờ.

Yến Thanh lợi theo.

Mã Bách Bình thốt :

- Tại hạ phải về ngay gặp gia phụ cho gia phụ biết gấp việc này. Nếu có tin tức gì quan trọng chúng ta sẽ tái ngộ tại đây ngày mai cũng vào giờ này.

Trước khi Mã Bách Bình ra đi, Yến Thanh còn dặn thêm :

- Mã huynh đừng tiết lộ với lĩnh tôn là mảnh giấy này do tại hạ trao cho Mã huynh !

Mã Bách Bình gật đầu :

- Tại hạ hiểu. Trong mấy ngày gần đây Yến huynh không nên đến thăm Tử Yến.

Gia phụ đã bố trí quanh tòa tiểu lâu của nó chực chờ Yến huynh đấy !

Yến Thanh cười không nói gì.

Mã Bách Bình đi rồi Yến Thanh cũng ly khai Hoa Thanh Trì luôn, thẳng đến bến Tàn Hoài nơi có nhiều thuyền hoa đỗ.

Tìm một lúc chàng nhảy xuống một con thuyền.

Thuyền này đã lên đèn. chiếc đèn lồng treo cao bên ngoài có ba chữ Mẫu Đơn Hồng hiện ra rất rõ.

Một tiểu Liễu đầu trên thuyền giạt mình trở mắt nhìn chàng chưa kịp hỏi, chàng lấy trong mình ra một đỉnh bạc đặt trên bàn cười thốt :

- Tại hạ họ Yến muốn gặp Mẫu Đơn cô nương !

Liễu đầu nhìn chàng, rồi nhìn đỉnh bạc hỏi lại :

- Đại gia là khách quen của cô nương ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không quen ! Vì mộ danh mà đến thôi !

Tiểu Liễu đầu cười :

- Chẳng trách ! cô nương nằm bệnh suốt nửa tháng nay đang ở nhà

dưỡng bệnh chứ không đến thuyền. Nếu đại gia là khách quen hẳn không đến đây tìm người !

Yến Thanh lấy làm lạ :

- Mẫu Đơn cô nương thọ bệnh, sao thuyền lại đốt đèn hiệu như thế ?

Tiểu Liễu đầu đáp :

Bệnh tình chẳng có gì trầm trọng, bất quá trong mình không được khoan khoái vậy thôi, cho nên thuyền cứ treo đèn, nếu có khách quen tìm đến thì tiểu tì đưa khách đến tận nhà tìm cô nương.

Yến Thanh thốt :

- Vậy cảm phiền tiểu muội đưa tại hạ đến gặp Mẫu Đơn cô nương.

Tiểu Liễu đầu cầm đỉnh bạc bảo Yến Thanh ngồi đó, nàng ra ngoài chèo thuyền.

Thuyền từ từ đi càng lúc càng vào vùng hoang vắng.

Yến Thanh sinh nghi hỏi :

- Nhà của Mẫu Đơn cô nương ở tại đâu ?

Tiểu Liễu đầu chỉ tay về phía trước nơi có ánh đèn le lói đáp :

- Ở đó ! Chỉ có một ngôi nhà thôi. Đại gia cứ đi một mình đi !

Yến Thanh còn do dự, tiểu Liễu đầu cười tiếp :

- Cô nương đã phân phó, nếu vị khách nào họ Yến đến tìm cô nương thì tiểu tì cứ đưa đến nơi này.

Nàng cặp thuyền vào bờ.

Yến Thanh vốn không vì cá nhân Mẫu Đơn Hồng mà tìm gặp nàng.

Chẳng qua Kim Tử Yến có dặn chàng muốn liên lạc với nhau mà vì lẽ gì không tiện gặp nhau thì chàng cứ do Mẫu Đơn Hồng làm trung gian.

Cho nên dù có nghi ngờ chàng cũng phải đến ngôi nhà đó.

Thuyền cặp bờ rồi chàng rời thuyền đi liền.

Đến nơi, qua khỏi vuông rào, vào tận cửa. Chàng chưa kịp gọi thì cửa bật mở ra.

Hai người xuất hiện bên trong khung cửa.

Kim Tuyết N ơng và Liên Khiết Tâm !

Yến Thanh sững sờ khựng tại chỗ.

Hai người đó trái lại không lộ vẻ kinh dị. Kim Tuyết N ơng lên tiếng trước :

- Yến Công tử ! Già chờ công tử từ lâu ! Cuối cùng rồi cũng được tiếp kiến công tử !

Trong trường hợp đó Yến Thanh chỉ còn có cách ỳ ra, mặc cho sự tình diễn tiến làm sao cứ diễn tiến.

Chàng vòng tay chào thốt :

- Không ngờ lại gặp Đại nương và Mạt đại tẩu tại cái nơi hoang vắng

này !

Liên Khiết Tâm điềm nhiên gật đầu.

Kim Tuyết N ơng cười đáp :

- Công tử không nên oán trách Tử Yến. Nàng không hề biết bọn già có mặt tại đây ! Nàng si tình công tử, ngày ngày chỉ có ngóng trông. Trông ngóng không xong nàng lại thông tin với Mẫu Đơn Hồng. Nàng không ngờ Mẫu Đơn Hồng lại là người của già. Hiện tại chắc là công tử hết lạ lòng về cuộc tái ngộ của chúng ta đêm nay !

Liên Khiết Tâm trầm gương mặt tiếp :

- Yến huynh đệ ! Nếu như huynh đệ còn nhìn nhận tôi là một đại tẩu thì hãy nói thật với tôi một lời. Thực sự Yến huynh đệ là ai ?

Yến Thanh mỉm cười :

- ý tứ gì đại tẩu hỏi như thế ? Tại hạ là Lãng Tử Yến Thanh.

Liên Khiết Tâm đáp :

- Tôi biết huynh đệ là Lãng Tử Yến Thanh, tôi chỉ hỏi thân phận của huynh đệ thôi !

Yến Thanh vẫn cười :

- Đệ nhất hào hoa giang hồ lãng tử.

Liên Khiết Tâm trầm giọng :

- Lãng tử ! Tôi không có tâm tình để đùa cợt với nhau.

Yến Thanh điềm nhiên :

- Tại hạ nói thật đấy, đại tẩu !

Liên Khiết Tâm hừ một tiếng :

- Huynh đệ là người của Cửu Lão Hội !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Bằng vào đâu đại tẩu nhận định như vậy ?

Liên Khiết Tâm lạnh lùng :

- Tiểu tử cho người sai phái theo dõi ta, trước khi bị ta giết đã tiết lộ hết với ta !

Xng hô như thế là nàng biểu hiện địch ý rõ ràng.

Yến Thanh vẫn cười :

- Đại tẩu muốn nói đến Sử Quang Siêu ?

Liên Khiết Tâm bửu môi :

- Ngươi thừa nhận ?

Yến Thanh thở dài :

- Đại tẩu đưa ra một người chết làm chứng nhân thì tại hạ còn có cách nào hơn là thừa nhận bất đắc dĩ ? Khi chẳng có kẻ đối chất thì kẻ bị tình nghi có nhiều cơ hội trở thành thủ phạm !

Liên Khiết Tâm trầm ngâm một lúc.

Sau cùng nàng trở lại lối xng hô cũ nói :

- Vậy ra huynh đệ không có chân trong Cửu Lão Hội ?

Yến Thanh thở dài :

- Nếu đại tẩu cứ nghi quyết như vậy thì tại hạ có phủ nhận cũng vô ích. Tuy nhiên tại hạ xin nói thật một lời là tại hạ không xuất thân từ Cửu Lão Hội. Tin hay không tùy đại tẩu !

Liên Khiết Tâm cau mày :

- Nhưng Sử Quang Siêu lại bảo thế !

Yến Thanh cười khổ :

- Việc đổi lập Thiên Ma Giáo của tại hạ đã thành sự thật. Thiên Ma Lĩnh Chủ tuy chết nhưng thế lực của Thiên Ma Giáo vẫn còn. Người của Thiên Ma Giáo đều tìm tại hạ khắp nơi, tại hạ dù có hay không là người của Cửu Lão Hội, đều đó không khẩn yếu lắm. Bất quá bằng vào một lời nói của tiểu tử Sử Quang Siêu mà đại tẩu lại đặt trong tính cách của một chứng cứ cụ thể thì tại hạ thấy hoang đường quá !

Liên Khiết Tâm hừ một tiếng :

- Sử Quang Siêu không thể nào nói dối !

Yến Thanh cười lạnh :

- Lấy gì làm chắc ?

Liên Khiết Tâm đáp :

- Vong Ngã Thảo của tôi không bao giờ có công hiệu phản thờng.

Yến Thanh hỏi :

- Vong Ngã Thảo là cái quái gì !

Liên Khiết Tâm giải thích :

- Một loại dược thảo có công hiệu làm cho con người quên mình mất hết tự chủ, hoàn toàn tuân theo ý muốn của kẻ hạ dược thảo. Hoàn toàn nói sự thật !

Yến Thanh trầm kinh hãi.

Chàng cũng có nghe Long Vũ Điền dẫn giải về loại dược thảo đó. Nó là một loại ma túy cực kỳ lợi hại dù ai có tính kiên định đến đâu trúng phải chất độc đó rồi là cứ tuông ra hết bao nhiêu bí mật chứa trong tâm.

Loại dược thảo đó rất hiếm, cách chế biến lại cực kỳ khó khăn.

Không ngờ Liên Khiết Tâm lại chế luyện dược mà đem ra dùng !

Chàng trầm t, nhận thấy còn có chỗ chối cãi được bởi Sử Quang Siêu chẳng hiểu chi nhiều về việc của chàng. Hắn tài nào chứng thực nổi là chàng có phụ trách một nhiệm vụ do Cửu Lão Hội giao phó.

Lấy lại bình tĩnh chàng cười hỏi :

- Một con người đã quên hẳn mình thì còn nhớ đến kẻ khác làm sao được chứ !

Chàng có cái vẻ hiểu lờ mờ về Vong Ngã Thảo mà Liên Khiết Tâm

thì không muốn giải thích dài dòng. Nàng gạt ngang :

- Quên hay nhớ huynh đệ không cần tìm hiểu. Có điều tôi bảo chứng là những điều hần nói đều đúng sự thật !

Yến Thanh vặn lại :

- Hần bảo rằng hần là người của Cửu Lão Hội ?

Liên Khiết Tâm lắc đầu :

- Hần không nói thế bởi vì địa vị của hần trong Cửu Lão Hội không trọng yếu.

Một nhân viên tầm thường như hần làm gì hiểu rõ ràng một nhân vật trọng yếu như huynh đệ ? Hần chỉ thuật lại các việc xảy ra thôi. Nhân đó tôi suy đoán ra huynh đệ có chân trong Cửu Lão Hội.

Yến Thanh hỏi :

- Hần nói những gì ?

Liên Khiết Tâm đáp :

- Hần nói là Cửu Lão Hội chuyên đối phó với Thiên Ma Giáo, khám phá Xuyên Tâm Tiêu. Bọn hần ẩn nấp tại một nơi âm thầm thi hành công tác. Bá phụ của hần là Sử Kiếm Như phụ trách vùng hoạt động tại Kim Lăng có nhiệm vụ bảo vệ một người.

Yến Thanh chớp mắt :

- Người đó là ai ?

Liên Khiết Tâm đáp :

- Hần không biết. Hần chỉ nói người đó có ám hiệu đặc biệt. Nếu cần dùng bọn hần thì chiếu ám hiệu đó ra là bọn hần phải tuân theo sự sai khiến của người ấy !

Yến Thanh cười :

- Và tại hạ đã đến chỗ trú ẩn của chúng, tại hạ chiếu ám hiệu đó ra !

Liên Khiết Tâm gạt đầu :

- Đúng như vậy ! Sau khi huynh đệ ra khỏi nhà họ Mạt thì huynh đệ đi thẳng đến chỗ chúng ẩn trú. Sau đó Sử Kiếm Như đến hội diện với huynh đệ. Rồi thì chiến dịch Mạt Sầu Hồ mở màn.

Yến Thanh vẫn giữ nụ cười :

- Những cái đó chứng minh tại hạ là người của Cửu Lão Hội !

Liên Khiết Tâm hừ lạnh :

- Chẳng lẽ lại không ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không ! Những cái đó chỉ chứng minh một người khác.

Liên Khiết Tâm trầm giọng :

- Trừ ra người được Cửu Lão Hội chỉ định hành động thì còn ai khác biết được ám hiệu đó chứ ? Huynh đệ giao hoạt làm chi ? Chối vô ích.

Yến Thanh thản nhiên :

- Tại hạ cần gì phải giảo hoạt ! Tại hạ không phải là không phải sao gọi là chối ?

Chỉ vì ám hiệu đó có người cho tại hạ biết mà người đó lại ở trong tổ chức Cửu Lão Hội, có một địa vị rất trọng yếu.

Liên Khiết Tâm cau mày :

- Ai ?

Yến Thanh tiếp :

- Cô Kiếm Lâm Phong ! Đối với con người đó hắc đại tẩu không lạ gì !

Liên Khiết Tâm hừ nhẹ :

- Đur ơng nhiên là tôi biết y, song y đã chết rồi !

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Y chết vì một mũi Xuyên Tâm tiêu. Sau khi trúng mũi tiêu y còn một phần khí lực nhỏ, nhờ phần khí lực đó y chỉ trì được thương thể chạy đến chỗ tại hạ Ở, tiết lộ bí mật đó với tại hạ. Y yêu cầu tại hạ báo thù cho y, khi nào dò thám được thân phận của Thiên Ma Linh Chủ rồi thì tại hạ hãy chạy đến một địa điểm chiếu ra ám hiệu để xin viện thủ. Ngờ đâu địa điểm đó lại ở xéo cửa nhà đại tẩu. Sự tình như vậy đó, đại tẩu nghe rồi có mẫn nguyện hay chưa ?

Liên Khiết Tâm suy nghĩ một chút :

- Mẫn nguyện rồi. Tôi tin là huynh đệ nói thật mà !

Yến Thanh hiểu, nàng không phương gì bắt bẻ sự dẫn giải của chàng nổi.

Bởi Sở Quang Siêu không hiểu Cô Kiếm Lâm Phong là một trong sáu hóa thân trước của chàng !

Chàng cố ý hỏi :

- Làm sao đại tẩu tin tại hạ nói thật ?

Liên Khiết Tâm đáp :

- Tôi có hạ chất Vong Ngã Thảo trên người của một số nhân viên Cửu Lão Hội nhưng chẳng ai biết huynh đệ cả, trừ một Sở Quang Siêu ra cho nên tôi không dám xác định thân phận của huynh đệ. Tôi tin có thể huynh đệ không có liên quan gì đến Cửu Lão Hội. Bất quá tôi không tìm được một giải thích hợp lý mà thôi !

Đến lượt Kim Tuyết N ơng chen vào câu chuyện :

- Yến công tử ! Già có câu này xin hỏi công tử ! Công tử không là người của Cửu Lão Hội thì tại sao dám hy sinh cho Lâm Phong ?

Yến Thanh đáp :

- Vì tại hạ có nợ y !

Kim Tuyết N ơng hỏi :

- Nợ gì ?

Yến Thanh giải thích :

- Lâm Phong là người đồng hương với tại hạ. Y giàu lớn còn tại hạ thì cô đơn, tại hạ giữ trâu cho y, ăn nhờ , mặc nhờ y mà y đối xử với tại hạ rất tốt. Tuy sang hèn cách biệt song xem nhau như huynh đệ. Sau khi nhập học trong Nhất Hạc Môn của Phụng Hoàng Kiếm Khách, bận luyện võ công mà y không bao giờ quên tại hạ. Sau đó chính y giới thiệu tại hạ với Tam Bạch Tiên Sanh. Không có Lâm Phong thì ngày nay tại hạ bất quá chỉ là một gã nông phu. Do đó y tìm đến tại hạ yêu cầu tại hạ báo cừu thì tại hạ làm sao cự tuyệt được !

Cô Kiếm Lâm Phong là một con người giả tạo thì làm sao có gia hương, lai lịch chân chánh !

Câu chuyện của chàng bịa ra mạch lạc, tình tiết đầy đủ. Người nghe thuật dư hương nhiên phải tin.

Kim Tuyết Nương hỏi :

- Lâm Phong có giới thiệu công tử vào Cửu Lão Hội chăng ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không ! Y biết tại hạ không thể vào tổ chức đó.

Kim Tuyết Nương hỏi :

- Tại sao ?

Yến Thanh đáp :

- Tại vì ân sư của tại hạ là Tam Bạch Tiên Sanh đã thoát xuất khỏi hội, lão nhân gia không đồng ý kiến với một số người trong hội nên sanh ra bất mãn. Lúc lâm chung có trở lại với tại hạ là đừng bao giờ hiệp tác với hội đó.

Đến bây giờ Liên Khiết Tâm mới nở một nụ cười :

Nàng hỏi :

- Lệnh sư bất hòa với Cửu Lão Hội như thế nào ?

Yến Thanh lại lắc đầu :

- Điều đó tại hạ không được rõ ! Tiên sư ngoài việc dạy võ công không thường đàm đạo với đồ đệ.

Liên Khiết Tâm cau mày :

- Nhưng Yến huynh đệ nhận lời báo cừu cho Lâm Phong như vậy là vi bội cái ý của sư tôn rồi !

Yến Thanh biện bạch :

- Không có thể cho đó là một sự vi bội được.

Bởi vì tiên sư chỉ cấm vào hội chứ không cấm báo cừu. Có bao giờ một sư tôn ngăn trở môn đồ hành hiệp, tác nghĩa đâu !

Thiên Ma Giáo có hành vi bạo ác, phạm ai cũng có bổn phận diệt trừ

nào phải chỉ có mỗi một Cửu Lão Hội có tư cách hành động ! Bất quá đồng mục đích mà làm, mục đích của con nhà võ là trừ họa cho dân lành đồng thời báo phục hận cho người ân. Tại hạ hành động trong chiều hướng đó chứ nào phải tiếp trợ Cửu Lão Hội mà gọi là vi bội sự huấn !

Liên Khiết Tâm tiếp :

- Còn một vấn đề này nữa Yến huynh đệ ! Cô Kiếm Lâm Phong chết từ năm năm qua rồi, tại sao mãi đến ngày nay huynh đệ mới tầm cữu Thiên Ma Giáo ?

Yến Thanh biết trước thế nào nàng cũng hỏi câu đó nên đã chuẩn bị giải đáp xong rồi.

Chàng cười nhẹ đáp ngay :

- Trong ký ức của đại tẩu Lâm Phong chết đã năm năm nhưng đối với tại hạ thì cái chết của y vừa xảy ra trong năm trước đây thôi !

Liên Khiết Tâm trở mắt :

- Người trúng phải Xuyên Tâm Tiêu thì làm gì sống sót được đến bốn năm sau ?

Yến Thanh thốt :

- Đại tẩu nói phải ! Trúng tiêu bên sông nhằm tiết đông thiên lạnh lẽo, nước sông giá buốt làm ngưng đọng huyết mạch của y nên máu không chảy ra nhiều, nhờ vậy mà y sống sót. Nếu không gặp tại hạ có lẽ y còn sống được đến ngày nay. Tại hạ gặp lại y cao hứng bày rợu ra cùng uống, rợu hâm máu nóng lại, vết thương bứt xé miệng, máu tuông chảy nên y phải chết !

Liên Khiết Tâm trở mắt :

- Tim lung lổ làm sao y sống được ?

Yến Thanh đáp :

- Con người luyện Võ có những đặc điểm mà người thường không có, ngoài ra còn có cái may của mỗi cá nhân ! Giải thích sao được những sự phi thường ! Tuy nhiên sự thật vậy đó đại tẩu !

Rồi chàng tiếp :

- Từ lúc trúng tiêu đến lúc gặp tại hạ kể ra có đến bốn năm, nghĩa là vào năm vừa qua đây thôi. Trong bốn năm đó y ẩn mình trong núi sâu dưỡng bệnh nhờ một hòa thượng giỏi y thuật chăm sóc cho y. Khi vết thương lành vị hòa thượng trước khi ra đi dặn dò y đừng uống rợu.

Nhưng... Chàng thở dài tiếp :

- Con người sống chết đều có số, tại hạ và y gặp nhau rợu mừng chưa cạn thì sanh tử đã phân miền !

Kim Tuyết N ơng hỏi :

- Rồi sau đó công tử đến Kim Lăng tìm Kim Tử Yên ?

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Lâm Phong thu thập được một số tin tức từ nơi Kim Tử Yên. Bằng vào những tin tức đó y tra cứu dần dần, rất tiếc đến Tô Châu thì y lại trúng Xuyên Tâm Tiêu. Cho nên y dặn dò tại hạ nên bắt đầu từ Kim Tử Yên mà mở cuộc truy tra.

Liên Khiết Tâm hỏi :

- Hiện tại huynh đệ định làm gì ?

Yến Thanh thở dài :

- Thiên Ma Linh Chủ chết, mối thù của Lâm Phong được báo thù, tâm nguyện cổ nhân được thành đạt. Tại hạ cảm như được thanh thoi từ nay lo tạo lập một sự nghiệp để hưởng thụ lúc tà dêu xế bóng ! Tuy nhiên còn mấy việc vặt cần phải được thanh toán xong trước khi thực hiện mộng ước sanh bình.

Liên Khiết Tâm hỏi :

- Việc vặt như thế nào ? Thù oán chẳng ?

Yến Thanh thốt :

- Mã Cảnh Long chưa chịu buông tha cho tại hạ, đại tẩu ơ ! Tại Mạt Sầu Hồ tại hạ đã phát hiện ra lão mạo dung Thiên Ma Linh Chủ trước khi Thiên Ma Linh Chủ chân chánh bị sát hại.

Liên Khiết Tâm hỏi :

- Huynh đệ đã khám phá ra điều đó ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ tưởng đại tẩu cũng đã biết ! Một mũi tiêu do đại tẩu phóng ra trúng vai lão Mã !

Liên Khiết Tâm cảm hận :

- Hôm đó tôi biết Linh Chủ không là người chân chánh nhưng không ngờ chính lão tặc họ Mã mạo dung ! Tôi không ngờ luôn suốt mười mấy năm dài tôi lại gọi kẻ giả mạo bằng chưa ? Hai lão tặc đó đáng chết ngàn vạn lần với tôi ! Tôi thề phải xé xác lão Mã tặc ! Có thể là tôi dám dẫm nát mồ kẻ đã chết rồi !

Yến Thanh điềm nhiên hỏi :

- Đại tẩu dụ dẫn tại hạ đến đây có phải là để hợp tác với đại tẩu chống lại lão Mã chẳng ?

Liên Khiết Tâm nhìn Kim Tuyết N ơng thấy bà không tỏ vẻ phản đối bèn đáp :

- Phải ! Tôi hy vọng Yến huynh đệ giúp một tay !

Yến Thanh thốt :

- Mã Cảnh Long bất quá chỉ là một bù nhìn, muốn trừ diệt lão cũng chẳng khó khăn gì. Đại tẩu thừa sức báo cừu tiết hận hà tất phải nhờ

ai trợ giúp ?

Liên Khiết Tâm tiếp :

- Tôi biết sau Ing lão có một hậu thuẫn hùng hậu !

Yến Thanh lại cười :

- Đại tẩu cần chi kêu gọi đến tại hạ ? Người chi trì lão Mã không ai khác hơn là Hận Thiên Ông Thượng Quan Ngô Dự mà Kim Đại N ơng là một cộng sự viên đắc lực của Hận Thiên Ông. Bà là một trong số Hận Thiên Tam ẩn kia mà ! Chỉ cần bà vẫy tay một cái là Mã Cảnh Long phải giả tử cuộc thế ngay !

Kim Tuyết N ơng thoáng giật mình :

- Yến công tử biết nhiều việc quá !

Yến Thanh tiếp :

- Đại nương ! Chắc đại nương cũng hiểu là tại hạ và Thiên Tàn môn chủ Bạch Kim Phụng liên kết với nhau rồi chứ ! Thiên Tàn Môn hiểu rõ về Hận Thiên Tam ẩn hơn ai hết. Chúng ta còn vờ vĩnh với nhau làm gì ?

Kim Tuyết N ơng mỉm cười :

- Công tử còn biết gì nữa chẳng ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không ! Nhưng cứ theo sự suy diễn của tại hạ thì đại nương có một chỗ dựa khác rồi, vững chắc hơn. Và có thể đại nương cũng đã thoát ly áp lực của Hận Thiên Ông rồi nữa !

Kim Tuyết N ơng giật mình thật sự :

- Làm sao công tử biết ?

Yến Thanh đáp :

- Rất giản đơn ! Hiện tại Mạt đại tẩu muốn khuynh đảo thế lực của Hận Thiên Ông. Nếu đại nương còn là người của Hận Thiên Ông thì khi nào hiệp chung với Mạt đại tẩu !

Chàng tiếp luôn :

- Muốn trừ diệt Mã Cảnh Long, căm thù Mã Cảnh Long là chống đối với Hận Thiên Ông, cái đó rõ ràng quá !

Kim Tuyết N ơng trầm ngâm một lúc.

Rồi bà thốt :

- Công tử đích xác là một nhân vật phi phàm ! Những việc đó đều có tính cách bí mật thế mà công tử vẫn khám phá được ! Công tử đã biết thì già còn giấu làm chi nữa !

Yến Thanh khoát tay :

- Đại nương khoan nói làm chi hết. Tại hạ cần phải hỏi cho kỹ càng là có điều kiện gì chẳng ?

Kim Tử N ơng chớp mắt :

- Công tử thông minh cực độ ! Chỉ có một điều kiện thôi là công tử thoát ly Thiên Tàn Môn.

Yến Thanh gật đầu :

- Cũng được ! Bởi tại hạ có gia nhập Thiên Tàn Môn đâu ! Bất quá vì đạo nghĩa, tại hạ đứng trên lập trường hữu nghị, trợ giúp Bạch Kim Phượng một tay thôi !

Kim Tuyết N ơng gần giọng :

- ý tứ của già là công tử đoạn tuyệt vắng lai với Thiên Tàn Môn !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không được !

Kim Tuyết N ơng cau mày :

- Tại sao ? Vì sắc đẹp của Bạch Kim Phượng ?

Yến Thanh cười mỉa :

- Bạch Kim Phượng đẹp nhất trần gian tại hạ công nhận điều đó, song dung mạo kiều diễm của nàng chẳng phải là một nguyên nhân khiến tại hạ duy trì liên lạc với nàng. Tại hạ và nàng là bằng hữu kết giao trong hoạn nạn. Hoạn nạn còn thì tại hạ vẫn còn là bằng hữu của nàng. Tại hạ không thể bỏ rơi bằng hữu.

Liên Khiết Tâm chen vào :

- Chúng ta cũng là bằng hữu kết giao trong hoạn nạn !

Yến Thanh lắc đầu :

- Giao tình của đại tẩu và Mạt huynh tại hạ ngán lắm, không dám tiếp nhận là cái chắc ! Hai vị chỉ nghĩ đến việc lợi dụng tại hạ thôi ! Ngay từ buổi ban sơ tại hạ không hề nghe một lời thành thật nào cả !

Liên Khiết Tâm tiếp :

- Tôi thấy tôi và Yến huynh đệ từng trải qua hoạn nạn chung ! Chẳng hạn tại Mạt Sầu Hồ nếu không có tôi liên thủ với các vị kháng cự Thiên Ma Linh Chủ thì liệu huynh đệ có thoát nổi một mũi Xuyên Tâm tiêu của Mã Cảnh Long chẳng.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Xuyên Tâm Tiêu là một tuyệt kỹ, chỉ có đám sát thủ của Thiên Ma Linh Chủ xử dụng được thôi, mà cũng phải trải qua một thời gian huấn luyện rất kỹ. Mã Cảnh Long dù có tập luyện song chưa đạt đến cái mức tinh vi của ngón nghề ! Cả đến đại tẩu nữa, nếu đại tẩu phóng tiêu chứ đừng nói lão Mã tại hạ vẫn có cách ứng phó như thường !

Liên Khiết Tâm cắn hai hàm răng thốt :

- Nếu tôi không xuất thủ hạ sát mục họ Phí thì huynh đệ thoát thân được chẳng ?

vô luận thế nào huynh đệ vẫn có nợ tôi !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không nợ gì cả ! Đại tẩu hành động vì cá nhân mình hơn là cho kẻ khác. Nếu tại hạ không đại náo tổng đàn thì giờ đây đại tẩu vẫn còn mông lung trong vũng sự ơng mờ, tiếp tục gọi kẻ thù là chưa !

Liên Khiết Tâm cảm hận :

- Cho dù sự việc đã qua không có một chứng cứ để cho huynh đệ ghi nhận một ân tình giữa nhau nhưng hiện tại tôi có thể làm cho huynh đệ một việc hữu ích ! Tôi mở cho huynh đệ một sinh lộ !

Yến Thanh mỉm cười :

- Không có hiện tượng nào cho thấy tại hạ sắp chết !

Liên Khiết Tâm tiếp :

- Bọn tôi tạo áp lực với Mã Cảnh Long khiến lão ta không huy động toàn nhân thủ đối phó với huynh đệ ! Nếu không có sự can thiệp của chúng tôi liệu Yến huynh đệ có an toàn chẳng ?

Yến Thanh bật cười giòn :

- Đại tẩu ơi ! Hãy để cho Kim Đại N ơng nói chuyện chứ đại tẩu không có tài làm một thuyết khách đâu ! Ăn nói kém, dùng phương pháp sai lầm. Đại tẩu nên nhớ là không có gì làm cho Yến Thanh này khiếp vía cả !

Liên Khiết Tâm không biết làm sao hơn chỉ thở dài.

Kim Tuyết N ơng thốt :

- Yến công tử ! Không tuyệt giao với Thiên Tàn Môn cũng được. Bởi thực ra lực lượng của phái đó cũng chẳng quan trọng gì đáng cho già chú ý. Hiện tại già đưa công tử đến một địa phương !

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không đi đâu cả !

Kim Tuyết N ơng cau mày :

- Tại sao ? Bọn già không hề có ác ý gì đối với công tử ! Chỉ đưa công tử đến gặp một người thôi !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Rồi sau khi gặp người đó tại hạ không còn hy vọng gặp người thứ hai ! Trừ khi tại hạ bằng lòng đứng về cánh của các vị ?

Kim Tuyết N ơng mỉm cười :

- Đâu có quá nghiêm trọng như vậy, Yến Công tử ! Người mà già đưa công tử đến gặp đó không biết võ công. Người đó tuyệt đối không thể làm hại công tử !

Yến Thanh trầm giọng :

- Ai ?

Kim Tuyết N ơng đáp :

- Thiên Âm Tiên Tử ! Chủ nhân của già và Mạt đại tẩu !

Yến Thanh kinh ngạc :

- Thiên Âm Tiên Tử ? Tại hạ chưa từng nghe nói đến danh hiệu đó !

Kim Tuyết N ỡng tiếp :

- Nào chỉ có một công tử không nghe nói đến Tiên Tử đâu ! Trong thiên hạ ngày nay chỉ có nhóm Tứ Bá thiên biết mà thôi, ngoài ra không còn ai biết !

Yến Thanh càng kinh ngạc hơn :

- Tứ Bá Thiên là ai ?

Kim Tuyết N ỡng giải thích :

- Tứ Bá thiên là bốn nhân vật thần bí khổng chế võ lâm hai mươi năm gần đây !

Thiên Âm Tiên Tử là một trong bốn nhân vật đó. Còn ba người kia thì một là Thiên Ma Linh Chủ, một là Hận Thiên Ông. Già không biết người thứ tư là ai, nếu công tử muốn tìm hiểu thì hãy đi theo già đến gặp Thiên Âm Tiên Tử !

Tâm tư của Yến Thanh giao động mạnh.

Tuy nhiên chàng còn nghi ngờ hỏi ?

- Thiên Âm Tiên Tử không biết võ công thì làm sao lại được liệt vào hàng Tứ Bá Thiên ?

Kim Tuyết N ỡng đáp :

- Công tử muốn biết tại sao xin hãy đi gặp Thiên Âm Tiên Tử. Gặp là biết liền.

Công tử chịu đi không ?

Yến Thanh hỏi :

- Bà ấy muốn gặp tại hạ ?

Kim Tuyết N ỡng gật đầu :

- Đư ờng nhiên ! Chứ nếu không làm sao bọn già dám đưa công tử đi !

Yến Thanh hỏi :

- Tại sao bà ấy muốn gặp tại hạ ?

Kim Tuyết N ỡng đáp :

- Tại vì Hận Thiên Ông đoạt địa vị của Bạch Phúc, tiếp thu lực lượng Thiên Ma Giáo rồi có ý muốn uy hiếp hai Tứ Bá Thiên kia nên chủ nhân phải có biện pháp củng cố cơ nghiệp của mình, tranh thủ nhân tài khuyếch trương thực lực. Chủ nhân đã chọn Yến công tử nhưng sợ công tử có dính dáng đến Cửu Lão Hội do đó bọn già phải điều tra kỹ về công tử. Bây giờ nghe công tử giải thích bọn già hết nghi ngờ... Yến Thanh lắc đầu :

- Tuy không là người trong Cửu Lão Hội, tại hạ cũng không gia nhập tổ chức của các vị đâu.

Kim Tuyết N ơng mỉm cười :

- Có thể là bọn già không thuyết phục nổi công tử song già tin rằng công tử sẽ không từ khước sau khi nghe chủ nhân giải bày.

Yến Thanh hỏi :

- Nếu tại hạ phản đối ?

Kim Tuyết N ơng đáp :

- Thì công tử cứ ly khai, an nhiên mà ly khai. Chủ nhân không biết võ công làm sao cưỡng bách công tử lưu lại được !

Yến Thanh đắn đo một lúc rồi hỏi :

- Thiên Âm Tiên Tử ở đâu ?

Kim Tuyết N ơng đáp :

- Tại Biệt Hữu Động Thiên !

Yến Thanh cau mày :

- Mà Biệt Hữu Động Thiên ở đâu ?

Kim Tuyết N ơng cười nhẹ :

- Ở tại đây !

Bà vỗ tay.

- Ba chiếc ghế của ba người đột nhiên tụt xuống mang cả người theo.

Lạ thật, ghế tụt xuống lòng đất đi rất nhanh. Bên dưới tối quá nên Yến Thanh chẳng nhìn được gì.

Ghế tụt thẳng đứng một lúc rồi chênh chênh, cuối cùng lại đi theo chiều ngang.

Sau hết lại bốc thẳng đứng trở lên.

Vẫn bóng tối âm u vây quanh Yến Thanh.

Không lâu lắm mắt chàng bỗng lóa lên, ba chiếc ghế nhô khỏi lòng đất.

Bên trên là một tòa đại sảnh nguy nga tráng lệ, nơi nào cũng trát vàng nạm ngọc.

ánh sáng như ban ngày.

Kim Tuyết N ơng thốt :

- Đến nơi rồi !

Cả ba cùng rời ghế.

Yến Thanh hỏi :

- Thỉnh Âm Tiên Tử ở đâu ?

Kim Tuyết N ơng đáp :

- Chờ già vào thông báo mới được chứ ?

Bà bớc tới gần cái giá bằng vàng, nơi giá có một con chim anh vũ đang lim dim mắt, nửa ngủ nửa thức.

Bà nghiêng mình cúi đầu rồi thốt :

- Chủ nhân ! Nô tỳ đã thỉnh được Yến công tử về đây rồi !
Anh võ tử từ mở mắt nhìn Yến Thanh một lúc rồi thốt :
- Nghi biểu phi phạm ! Đáng mặt anh hùng thời nay !
Quay qua Kim Tuyết N ơng và Liên Khiết Tâm anh võ ra lệnh :
- Có ba mỹ cô nương đến tìm người đó. Tuyết N ơng và Khiết N ơng
hãy trở lại đón họ. Nên nhớ họ là những bằng hữu tốt của Yến công
tử đó, đừng làm mất hòa khí nhé !
Hai người đáp ứng, bớc lại ghé ngồi.
Ghé tụt xuống liền, khoảng đá trũng xuống lại trời lên, liền lại với nền.
Yến Thanh nhìn mãi không thấy mí.
Anh võ vỗ cánh bay lên đồng thời gọi :
- Đi theo tôi đây, Yến công tử !
Yến Thanh như từ cung trời rơi xuống chàng hành động như cái máy
bớc theo chim.

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 20

Tương phùng từ hai cõi

Yến Thanh theo anh võ ra khỏi đại sảnh, rẽ về một vọng cửa xa xa,
cửa đó mở, một khu vòn hiện ra trồng toàn kỳ hoa dị thảo, hương
sắc tân kỳ. Quanh vòn có rừng bao bọc, giữa vòn thanh tịnh u nhàn.
Vàng trắng sáng trên không nhả mát, rải đều cái khoan khoái, khoan
khoái len vào người, người cảm thấy nhẹ lâng lâng.
Anh võ bay luôn đến một khúc quanh của ngọn suối trong.
Khoảng suối đó rất rộng, một con thuyền hoa lệ đậu cặp bờ.
Thuyền không chèo, hai cô thiếu nữ có gương mặt rất đẹp đứng dưới
nước để lộ nửa thân trên trần ra, bày bộ ngực căng phồng với đôi gò
bồng đảo vung tròn.
Hai thiếu nữ có nhiệm vụ di chuyển thuyền.
Một cách di chuyển cầu kỳ, lạ lùng !
Điều lạ lùng là hai thiếu nữ có đuôi ! Đuôi bọc gấm sắc sỡ, giòng
nước trong xanh, Yến Thanh trông rất rõ.
Thì ra hai thiếu nữ là Mỹ Nhân Ng.
Yến Thanh từng nghe nói đến loại người nửa cá này.
Chàng chỉ kinh ngạc trong một thoáng thôi rồi lấy lại bình tĩnh, ngắm
nhìn cảnh vật mộng lung huyền ảo dưới ánh trăng.
Anh võ bay đến đậu trên chiếc giá có đường giây vàng trước mũi

thuyền rồi hỏi :

- Sao Yến công tử chẳng nói cái chi hết vậy ?

Yến Thanh cười nhẹ :

- Đâu có cái chi đáng nói mà nói !

Chứ nơi đây nhất thiết không có cái gì làm cho Yến công tử thích ý hết à ?

Yến Thanh thốt :

- Cha sánh bằng một nơi tại hạ đã đến !

Anh võ hỏi :

- Nơi nào ?

Yến Thanh đáp :

- Hồng Diệp Trang bên cạnh Tây Hồ.

Anh võ lắc đầu :

- Tôi không tin !

Yến Thanh tiếp :

- Ít nhất nơi đó có những cái thiết thực, còn ở đây thì cái gì cũng là giả tạo cả. Giả tạo dù đẹp bất quá chỉ đẹp xảo, sao bằng những thứ thiên nhiên ?

Anh võ toan cãi :

- Yến Thanh búng ngón tay, một hòn sỏi nhỏ bắn vào đường dây nơi giá vàng.

Đường giây đứt, anh võ kinh hãi chớp cánh bay lên kêu vang.

Âm thanh mất đi cái dịu dàng lúc đầu.

Yến Thanh nhặt một đoạn dây rơi nơi mặt đất, nhìn quả tim gà nhỏ bé nơi đầu dây thốt :

- Tiên Tử ! Tại hạ được tiên tử cho gọi đến đây thì tiên tử nên ra mặt đàm đạo, hà tất phải dùng những thứ xảo đó làm gì ?

Có tiếng thở dài phát ra từ quả tim gà bé nhỏ bằng vàng, tiếp theo là một câu nói với giọng trách hờn :

- Công tử chả khiết chút nào ! Tôi phí bao nhiêu tâm cơ mới an bày được một cảnh nghinh tân như thế này vậy mà công tử lại phá vỡ !

Yến Thanh mỉm cười :

- Giả như tiên tử muốn tại hạ tỏ ra thông minh thì tại hạ nhớ là đã có tỏ ra rồi !

Còn tiên tử muốn tại hạ tỏ ra cao minh thì hóa ra tại hạ vũ nhục tiên tử sao ! Cao minh trên thông minh một bậc, cao minh không ủy khúc như thông minh bởi chẳng cần phải lấy lòng ai, cứ thẳng mà nói ! thực ra cách bố trí như thế này kể cũng cao minh song muốn cho tại hạ phải giả vờ kinh ngạc để gây cảm tình thì thú thật tại hạ không giả vờ nổi !

Âm thanh tiếp tục vang từ quả tim vàng :

- Chẳng lẽ những hiện tượng trước mắt không làm công tử kinh ngạc chút nào ?

Yến Thanh vẫn cười :

- Hoa nở trong g ơng, trăng lồng đáy nước đâu phải là chuyện lạ kỳ ?
Bình sanh tại hạ không hề ca ngợi những cái giả tạo.

Thình âm có vẻ phẫn nộ :

- Do đâu công tử biết là cảnh giả ?

Yến Thanh đáp :

- Rõ ràng quá, nhìn qua là thấy liền.

Rồi chàng giải thích :

- Hôm nay là mùng một làm gì có trăng tròn ! Trăng sáng trên nền trời xanh tại sao lại chẳng có một điểm sao ! Mấy điểm đó đủ chứng minh sự giả tạo.

Âm thanh hừ lạnh :

- Còn gì nữa !

Yến Thanh tiếp :

- Hóa thân tiên tử một cách ảo diệu, cái đó cũng được lắm ! Phải cái là con anh võ rất lời, tiên tử truyền âm nó không buồn hé mở ! Còn hai mỹ nhân ng kia đi trong nước lại đi bằng hai tay, loài cá nếu bơi lội thì dùng đuôi... Tiếng thở dài vang lên.

Rồi im lặng.

Yến Thanh cười tiếp :

- Sao tiên tử không cho tại hạ chiêm ngưỡng dung nhan kiều diễm !
Biết đâu tại hạ chẳng một phen điên đảo tâm hồn ?

Âm thanh hỏi :

- Công tử thấy tôi lần nào chưa ?

Yến Thanh đáp :

- Cha !

Âm thanh hỏi :

- Tuyết N ơng và Khiết N ơng có mô tả dung mạo tôi với công tử chẳng ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không !

Âm thanh cười nhẹ :

- Thế sao công tử biết tôi có dung nhan tuyệt thế ?

Yến Thanh bật cười ha hả :

- Tiên tử đừng quên tại hạ là một lãng tử mà lãng tử đối với giai nhân có linh cảm rất nhạy, nghe thình âm là biết người ! Tại hạ tin chắc là mình không lầm đâu !

Một tràng cười trong trẻo từ trên không trung vọng xuống. Rồi một câu nói tiếp theo :

- Lần này thì linh cảm của công tử không còn nhạy nữa đó nhé !
Những tiếp lết tiếp nối nổi lên như một tràng pháo tép, một cụm mây trắng hiện ra, mây từ từ hạ xuống, một nữ nhân vận áo trắng đứng trên đám mây đó.

Chiếc áo của nàng rất mỏng, để lộ thân hình tuyệt mỹ với bộ ngực nở nang, mỗi nét là một công trình của tạo hóa đòi hỏi một sự suy tính kỹ càng trước khi an đứ.

Thân hình lộ g ơng mặt chưa lộ. Nhưng người có thân hình đó đư ơng nhiên dung mạo phải tuyệt trần.

Bạch vân đáp xuống mặt suối.

G ơng mặt còn khuất sau lớp lụa dày.

Yến Thanh từng tiếp cận nhiều nữ nhân thế mà chàng vẫn sững sờ trước một kỳ công của tạo hóa ! Tuy nhiên chàng ngây ngất trong một phút giây thôi, rồi chàng tặc lưỡi than :

- Đáng tiếc ! Đáng tiếc !

Nữ nhân hỏi :

- Đáng tiếc cái chi ? Có phải không thấy được mặt tôi ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không phải vậy đâu ! Không cần trông thấy tại hạ cũng biết tiên tử có g ơng mặt đẹp vô song. Điều đáng tiếc là cái lối xuống đó không giống cách người trời hạ giáng !

Nữ nhân hỏi :

- Vậy phải làm cách nào ?

Yến Thanh đáp :

- Tạo sự ơng mù giả che mờ mặt suối, đứng trên đóa hoa bạch liên từ dưới nước hiện lên. Với cách đó tiên tử mới có cái tư thế đẹp hơn !

Nữ nhân bật cười khanh khách tán :

- Đúng là tay phong nguyệt cao hạng !

Yến Thanh cười :

- Tại hạ từng hãnh diện với cái danh lãng tử ! Dám hãnh diện là phải có cái gì hơn người chứ !

Nữ nhân lên thuyền.

- Hai người ngồi cạnh nhau. Yến Thanh không hề giao động trong không khí quyến rũ quyến rũ bốc từ người nàng.

Chàng hỏi :

- Quý tánh phương danh ?

Nữ nhân đáp :

- Quách Tâm Luật.

Yến Thanh gật gù :

- Tên giải thích hiệu ! Có tâm luật mới rành Thiên Âm !

Nữ nhân hỏi :

- Công tử không sợ nếu tôi phô bày gương mặt ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không ! Tại hạ biết trước như thế nào rồi làm gì sợ !

Nữ nhân hừ một tiếng :

- Công tử đã biết là gương mặt tôi rất xấu ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ có nói thế bao giờ đâu ?

Nữ nhân gằn giọng :

- Vậy là công tử cho rằng tôi đẹp ?

Yến Thanh thản nhiên :

- Ừ ! Cực đẹp ! Tại hạ yêu cầu tiên tử bố trí sự ờng mù có ánh trăng chiếu. Giữa cảnh côn trùng vo ve rỉ rả ngân vang, trong朦胧 lung đó tại hạ chiêm ngưỡng cái đẹp rùng rợn của tiên tử !

Quách Tâm Luật giật mình :

- Đẹp rùng rợn ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Phải ! Bởi vì không hẳn đẹp là làm cho khoái mắt, hài lòng. Con hổ một động vật hung tàn có cái đẹp hùng vĩ, rợn rùng của nó. Tổng kết đẹp chỉ là điểm hơn người thôi, dù là trong lãnh vực nào !

Quách Tâm Luật thở dài :

- Dù sao một nữ nhân chỉ có gương mặt là trọng... Yến Thanh chặn lại :

- Người đời có lối nhìn như thế nhưng tại hạ không thế. Người ta chú trọng về mặt còn tại hạ chú trọng về thân vóc.

Quách Tâm Luật cười nhẹ :

- Thế công tử không hiềm chi tôi ?

Yến Thanh đáp :

- Không hiềm nhưng chưa tiếp cận bởi còn mong tiên tử thành thật hơn một chút !

Tiên tử phải lấy mặt thật đối thoại với tại hạ !

Quách Tâm Luật hừ một tiếng :

- Sao công tử biết tôi mang gương mặt giả ?

Yến Thanh thản nhiên :

- Vì tất cả nơi đây đều giả tạo !

Trầm ngâm một chút, Quách Tâm Luật vuốt mặt.

Yến Thanh gật gù tán :

- Tại hạ nói không sai ! Con người có tính âm đó, thân hình đó dĩ nhiên phải có dung nhan tư ơng xứng ! Nhưng rất tiếc dù nó không giả tạo nó cũng do sự sửa chữa lại mà thành ! Phàm cái gì có sửa chữa thì không thể sánh với tự nhiên !

Thấy đi xa đề quá lâu rồi chàng hỏi :

- Bỏ qua vấn đề chân giả đi, tại hạ muốn biết tiên tử thỉnh tại hạ đến đây để làm gì?

Quách Tâm Luật đáp :

- Thỉnh công tử gia nhập Thiên Âm Môn của tôi. Tôi định dùng bao nhiêu cái xảo đó để chinh phục công tử song tôi đã thất bại lớn ! Cho nên vấn đề đó không cần phải thảo luận.

Yến Thanh thốt :

- Chỉ có đạo nghĩa mới chinh phục được tại hạ. Các vị vì một lẽ riêng tranh giành ảnh hưởng với nhau chứ đâu phải vì đạo nghĩa mà vận dụng sở năng ? Đừng ai mong lời cuốn tại hạ, tại hạ không hề đứng theo phe này diệt trừ phe khác. Rất có thể tại hạ không từ chối cái việc đối lập tất với cả !

Quách Tâm Luật cau mày :

- Kể cả tôi ?

Yến Thanh điềm nhiên :

- Nếu Tiên tử cứ giữ lập trường cũ, tranh chấp vì tư lợi bất kể đến đạo nghĩa.

Nhớ lại việc ngày trước chàng tiếp :

- Bên cầu Châu Túc trong gia c của Vương Lập Thiên tại hạ đã gặp mấy nhân viên của Thiết Kỳ Minh. Chúng chưa được huấn luyện kỹ nên không làm chi được tại hạ trái lại còn bị tại hạ giết hết.

Quách Tâm Luật giật mình :

- Chính công tử giết chúng ?

Yến Thanh gật đầu.

Quách Tâm Luật mắng :

- Thật là một lũ vô dụng ! Có chết cũng đáng đời ! tôi đã bảo đừng bao giờ chống đối công tử, đừng bao giờ xem công tử như kẻ địch ! Gặp công tử ở đâu là phải tránh đó ! Thế mà chúng vẫn cãi lịnh !

Yến Thanh sững sờ :

- Thật vậy ?

Quách Tâm Luật đáp :

- Phải ! Tôi ngoa làm gì ! Tôi có ý thu dụng công tử từ lâu kia mà ! Đành là hôm nay tôi thất bại song tôi không vì lẽ đó hay là vụ Châu Túc Kiêu mà có ý giết công tử.

Công tử còn sống tôi còn nhiều cái hay.

Yến Thanh thốt :

- Tiên tử phải kiểm điểm lại các bộ thuộc, thanh lọc kỹ hàng ngũ. Chẳng phải tất cả những kẻ dưới tay tiên tử đều trung thành với tiên tử hết đâu. Bằng cớ là Thánh Thủ Linh Viên Trần Lượng cãi lệnh tiên tử, toan sát hại tại hạ.

Quách Tâm Luật hỏi :

- Tại sao y muốn giết công tử ?

Yến Thanh giải thích :

- Y không muốn tại hạ tồn tại vì sợ tại hạ trở thành một phụ tá đắc lực của tiên tử.

Quách Tâm Luật hỏi :

- Do đâu công tử biết được Thiết Ky Minh là bộ thuộc của tôi ?

Yến Thanh đáp :

- Mãi đến hôm nay tại hạ mới khám phá được điều đó. Hồng Diệp Sơn Trang có khuôn viên cực đẹp, cách bố trí lại không khác nơi đây mà Liễu Hạo Sanh thì đảm trách tổ chức Thiết Ky minh, suy đoán từ trang viên của y tại hạ thấy chỗ liên quan liền.

Quách Tâm Luật gật đầu :

- Khá lắm ! Thông minh lắm !

Yến Thanh cau mặt :

- Nhờ thế mà tại hạ còn sống sót đến ngày nay đó tiên tử !

Yến Thanh tiếp :

- Thiết Ky Môn có hai bộ phận, một âm thầm một công khai. Liễu Hạo Sanh điều khiển bộ phận công khai còn tiên tử điều khiển bộ phận âm thầm.

Quách Tâm Luật biến sắc :

- Sao công tử biết ?

Yến Thanh thuật lại cái chết của bọn Trần Lượng vì kêu lên ba tiếng Thiết Ky Minh mà bị đứt tâm mạch.

Thiên Âm Môn dĩ nhiên có liên quan đến âm thanh, danh xưng phát xuất từ âm thanh mà Quách Tâm Luật lại có pháp truyền âm cực xảo thì hẳn là nàng có một phương pháp đặc biệt khống chế thuộc hạ bằng ba tiếng Thiết Ky Minh.

Quách Tâm Luật công nhận sự lập luận của chàng là đúng.

Có điều nàng không giải thích phương pháp đó như thế nào.

Rồi nàng hỏi :

- Công tử đã hiểu là tôi không biết võ công ?

Yến Thanh gật đầu :

- Hiểu võ công là một phương tiện phụ thuộc, nếu biết cũng hay, không biết cũng chẳng hại gì.

Nàng lại hỏi :

- Công tử biết tại sao tôi ở đây ?

Yến Thanh đáp :

- Người không biết võ công lại mu đồ việc lớn tất phải bị đe dọa thường xuyên nên cần phải có một chỗ ở bí mật, một chỗ an toàn tuyệt đối.

Quách Tâm Luật cười nhẹ :

- Yến công tử không có ý giết tôi ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Hiện tại thì tại hạ không có ý đó nhưng sau này thì tại hạ chưa biết được bởi còn tùy thuộc ở hành vi của tiên tử ! Tuy nhiên tiên tử nên ghi nhớ điều này, lãng tử chân chánh không hề làm hại nữ nhân !

Quách Tâm Luật trầm g ờng mặt :

- Nhưng công tử đã giết một nữ nhân ! Một nữ nhân có tình thâm với công tử !

Yến Thanh thoáng biến sắc :

- Không hề có việc đó !

Quách Tâm Luật lạnh lùng :

- Tứ Bá Thiên thao túng võ lâm từ hai mươi năm qua rồi và tôi chỉ tiếp nhận quyền môn chủ Thiên Âm Môn từ bốn năm nay thôi. Trừ sự phó đã chết của tôi ra tôi chưa hề nói cho ai biết việc đó. Công tử là người thứ nhất được tôi tiết lộ cho biết đó, công tử có hiểu tại sao không ?

Yến Thanh còn bàng hoàng :

- Tại hạ không hiểu !

Quách Tâm Luật tiếp :

- Sáu năm trước tôi bị người ta bức tử một cách nhục nhã ! Chính tôi là nữ nhân bị công tử bức tử một cách nhục nhã đó !

Yến Thanh có cảm tưởng như sét giáng xuống đầu chàng.

Chàng kêu lên :

- Không ! Không ! Không phải tiên tử !

Quách Tâm Luật cười khở :

- Đúng vậy ! Tôi không phải là nữ nhân đó ! Bởi nữ nhân đó đã chết nơi hồ sâu trên Hoa Sơn và cũng không phải ng ời hạ sát nàng ấy. Giết nàng chính là Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình mà Hoa Vân Đình cũng không còn tồn tại trên thế gian này nữa.

Hiện tại tôi đưa công tử trở ra, tôi không xem công tử như kẻ địch nhưng đối với Cửu Lão Hội tôi quyết chẳng khoan dung !

Yến Thanh hét lớn :

- Tổ Quyên ! Tổ Quyên ! Không ! Không thể là tiên tử...

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 21

Màu tử ma kiếm

Khi Kim Phượng và Liên Liên, Tích Tích tìm gặp Yến Thanh trên thuyền không người thì chàng hôn mê trầm trọng.

Liên Liên xem mạch, quan sát khắp người chàng rồi thở dài thốt :

- Yến gia không thọ thương, công lực cũng không tán thất. Chỉ vì tâm linh kích động mãnh liệt nên hôn mê thôi.

Tích Tích giật mình :

- Sự tình gì có thể kích động Yến gia mạnh như thế ?

Liên Liên đáp :

- Ngươi thơ làm sao biết được ! Đối phương không làm hại Yến gia lại còn cho Yến gia uống thuốc bổ Ninh Thần ích Ngũ ươn, nếu không thì tình trạng còn nghiêm trọng hơn gấp mấy lần.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Bây giờ chúng ta phải làm sao ?

Liên Liên cười khổ :

- Đưa Yến gia về thuyền mình, để yên cho Yến gia ngủ say, độ sáu giờ là tỉnh lại.

Có điều tôi yêu cầu hai người là nếu tự Yến gia không nói gì thì hai người không nên hỏi han chi hết.

Tích Tích vội hỏi :

- Tại sao ?

Liên Liên đáp :

- Yến gia vốn tính kiên cường.

Nếu bị một sự kích thích đến độ hôn mê thì sự tình đó phải quan trọng cực điểm. Chúng ta nên tránh nhắc lại với người.

Bạch Kim Phượng và Tích Tích gật đầu.

Tích Tích gậy chèo chèo thuyền trở lại.

Thuyền đi đò hơn hai dặm đường bỗng có tiếng còi hiệu vang lên, từ trong đám lau rậm hơn mười hai chiếc thuyền nhỏ tỏa ra, lướt đi như bay, trong thoáng mắt bao quanh thuyền của họ.

Bạch Kim Phượng nổi giận toan bật kiếm nghênh chiến.

Nhưng Liên Liên bảo nàng trấn tĩnh, ở bên cạnh Yến Thanh bảo vệ chàng.

Đoạn Liên Liên và Tích Tích chia nhau, người đứng mũi, người đứng lái đề phòng bất trắc.

Đoàn thuyền bao quanh dần dần xấp lại gần.

Một chiếc thuyền vọt hàng ngũ lướt tới. Đứng trên thuyền Độc Tý

Thần Ni Liễu Bất Thanh vòng tay nghiêng mình thốt :

- Già xin tham kiến môn chủ !

Bạch Kim Phượng trầm giọng :

- Liễu Bất Thanh ! Bà to gan lắm mới có hành động như thế này đối với bổn tòa !

Bà muốn gì ?

Liễu Bất Thanh điểm một nụ cười âm trầm :

- Già vâng lệnh lấy thủ cấp của Yến Thanh để báo thù cho các huynh đệ thuộc hạ!

Bạch Kim Phượng nổi giận :

- Vâng lệnh của ai ! Mã Bách Bình hay Ngân Phượng ?

Liễu Bất Thanh cười lạnh :

- Đều không phải ! Mà là lệnh của Mã Lão gia !

Bạch Kim Phượng bủi môi :

- Đừng bịa ! Mã Cảnh Long đâu có quyền chi đối với bà mà ra lệnh cho bà ! Bổn tòa chỉ sợ địa vị của lão còn thấp kém hơn địa vị của bà đấy ! Nếu bà nói là lệnh của lão Hận Thiên Ông họ Thượng Quan thì còn nghe được !

Liễu Bất Thanh mỉm cười :

- Môn chủ đã biết thì còn hỏi làm chi ? Nên đặt mình ngoài cuộc là hơn. Bảo Yến Thanh ra đây nạp mạng !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Bà nuôi mộng ! Bổn tòa còn ở tại đây thì không ai được chạm đến Yến Thanh cả!

Liễu Bất Thanh cười ha hả :

- Môn chủ ! Chủ nhân không ra lệnh giết luôn môn chủ thế là khoan dung lắm rồi!

Môn chủ đừng vì tiểu tử đó mà chuốc lấy phiền phức !

Một chiếc thuyền nữa vọt tới.

Trên thuyền có một đại hán trung niên, hần là một nhân viên trong Long Võ Tiêu Cục, thuộc nhóm Thập Kiệt, tên Đồng Tư Viễn, ngoại hiệu Song Th ơng.

Sau ông hần có bọn Qúa Phong Thử Lu Ph ơng và Phi Ưng Ngưu Thất trong nhóm Thập Thú và Thập Cầm.

Hai thuyền dịch từ hai mặt xấp lại gần.

Đồng Tư Viễn gọi to :

- Yến Thanh ! Nếu là trang nam tử thì ngươi hãy chùng mặt ra đi đừng có học thói nấp đáy quần hồng nhục lắm !

Phi Ưng Ngưu Thát trông thấy Yến Thanh nằm thêm thiếp trong khoang thuyền vội thốt :
- Đồng lão ! Chừng như tiểu tử họ Yến thọ thương thì phải ! Hắn nắm bắt động trong khoang thuyền đó !
Đồng Tư Viễn cười lớn :
- Như vậy là cơ hội tốt cho ng ời trả cái hận bị hắn hất xuống sông ngày trước.
Ngưu ời còn chờ gì nữa ?
Ngưu Thát vâng một tiếng, nhúng chân nhảy qua thuyền Liên Liên liền.
Liên Liên không vội chặn cứ để gã đáp xuống thuyền.
Rồi nàng thốt :
- Ngưu Thát ! Đừng quên ai đã cứu ng ời thoát chết dưới tay Kỹ Tử Bình !
Ngưu Thát thoáng giật mình song chối cãi :
- Nếu Yến Thanh đừng đánh ta rơi xuống nước thì Kỹ lão gia đâu có bắt tội ta !
Như thế ta nào có nợ gì Yến Thanh !
Liên Liên cười lạnh :
- Hay cho cái tên vong ân bội đức ! Bạch cô nương đừng giết gã làm dơ kiếm báu.
Cứ cho gã nhào xuống nước cũng đủ rồi !
Bạch Kim Phượng phóng ra một nhát kiếm, Ngưu Thát vội nhảy tránh.
Liên đó Vô ảnh Kiếm từ tay áo Bạch Kim Phượng bay theo.
Nhát kiếm chặt đứt đôi bàn chân của Ngưu Thát lúc gã còn chơi với trên không chưa đáp xuống.
Nhát kiếm chặt đứt chân gã, đồng thời hất gã văng khỏi thuyền.
Gã rơi xuống sông, chỗ bị đứt thấm nước vừa đau vừa rát không chịu nổi.
Gã cố ngoi đầu lên, kêu la ời ời !
Ngưu Thát tuy đối với bọn Liên Liên chẳng thấm vào đâu song trong Long Võ Tiêu Cục gã cũng có hạng lắm. Trông thấy gã bị hạ sát dễ dàng các đại hán trên mọi chiếc thuyền đều kinh hãi.
Liễu Bất Thanh vung chiếc quạt dài đánh một ngọn vào đầu Ngưu Thát.
Ngưu Thát chìm luôn.
Đồng Tư Viễn cau mày hỏi :
- Liễu Bất Thanh ! Sao lại đánh người nhà ?
Liễu Bất Thanh cười lạnh :

- Hai tiêu cực của các ngươi tại Kim Lăng chứa toàn bọn phản phúc và ngu xuẩn !
 Để sống mà làm gì ?
 Đồng Tư Viễn nổi giận :
 - Liễu bà ! Bà nói khó nghe quá ! Bọn tại hạ có lệ thuộc nơi bà đâu tại sao bà tự tiện trừng trị người của tại hạ ! Ai mợn bà làm ?
 Liễu Bất Thanh cao ngạo :
 - Ta thế ngươi trừng trị chúng như vậy đó rồi ngươi làm sao ta ?
 Đồng Tư Viễn hừ một tiếng :
 - Được ! Cứ cho bọn tại hạ là ngu xuẩn đi ! Nhưng tại hạ chờ xem sự thông minh của bà như thế nào ! Giết Yến Thanh là phần việc của bà đấy nhé !
 Hấn vẩy tay.
 Hơn nửa số thuyền rút khỏi vòng vây liền.
 Đương nhiên vòng vây không ai xung phá vẫn tan vỡ, phân nửa cục diện bị bỏ trống.
 Liễu Bất Thanh nổi giận hết :
 - Họ Đồng ! Ngươi dám kháng lệnh chủ nhân ! Lâm trận bỏ chạy ?
 Đồng Tư Viễn lạnh lùng :
 - Chủ nhân vốn là ai bọn tại hạ nào có biết đâu ! Tại hạ chỉ biết Mã lão ca thỉnh bọn tại hạ đến đây trợ giúp bà chứ tại hạ không hề tiếp nhận lệnh chi hết.
 Liễu Bất Thanh thốt :
 - Nhưng Mã Cảnh Long có nhận khẩu hiệu nơi chủ nhân !
 Đồng Tư Viễn lắc đầu :
 - Đó là việc của Mã lão ca ! Y không hề cho bọn tại hạ biết. Hơn nữa, Thiên Ma Lĩnh Chủ chết rồi thì bọn tại hạ đâu còn là người của Thiên Ma Giáo nữa ! Các vị làm cái quái gì bọn này không hiểu, bọn này chỉ biết nể mặt Mã lão ca thôi, bởi sự nể nang đó bọn này mới giúp bà tạo cục diện hôm nay đây chứ làm gì có việc bọn này phải tuân theo lời ai đâu !
 Liễu Bất Thanh nổi giận :
 - Họ Đồng ! Lời nói đó ngươi nói hay Mã Cảnh Long nói ?
 Chợt từ trên bờ một giọng lạnh vang đến thuyền :
 - Tại hạ nói đó, Liễu bà ! Bà muốn gì cứ nói với tại hạ đây.
 Một bóng người chộp lên, bay ra đáp xuống mũi thuyền của Liễu Bất Thanh.
 Kim Kiếm Ngân Tiêu Mã Bách Bình !
 Liễu Bất Thanh giật mình không làm sao được đành phải nghiêng mình chào :

- Thuộc hạ chào tổng giám !

Mã Bách Bình cười lạnh :

- Không dám nhận sự cung kính của bà đâu ! Bà còn nhận tại hạ là tổng giám ?

Liễu Bất Thanh tiếp :

- Thuộc hạ phụng lệnh của chủ nhân đi tìm bắt Yến Thanh mà giết.

Vì không gặp tổng giám nên thuộc hạ tự tiện đến đây... Mã Bách

Bình vẫn lạnh lùng :

- Còn ai nữa không ?

Liễu Bất Thanh lắc đầu :

- Không còn ai khác ! Chủ nhân chỉ ra lệnh dụ giết một Yến Thanh thôi !

Mã Bách Bình chớp mắt :

- Vậy là Phi Ưng Ngưu Thất tự sát ?

Liễu Bất Thanh hơi rung người :

- Ngưu Thất đã thành người tàn phế, gã cứ rên la mãi sợ lòng người dao động nên thuộc hạ phải xử quyết gã !

Mã Bách Bình bĩu môi :

- Ngưu Thất vì công vụ mà thọ thương bà không ái truat trái lại còn sát hại. Làm như vậy để thu phục nhân tâm phải không ?

Liễu Bất Thanh lại rung người :

- Thuộc hạ biết tội mình !

Mã Bách Bình tiếp :

- Người và việc tại vùng Kim Lăng do gia phụ chương quản liệu lý không can cập mảy may đến bà mà bà lại tùy tiện phê bình, nghị tội buông lời khinh miệt, vũ nhục.

Bà có biết bà đã phạm tội chi chăng ?

Liễu Bất Thanh đáp :

- Thuộc hạ sẽ lãnh tội trước mặt chủ nhân.

Mã Bách Bình cao giọng :

- Chẳng lẽ bản tòa không có quyền trị tội hộ pháp ?

Liễu Bất Thanh thốt :

- Chỉ vì thuộc hạ tiếp thọ lệnh dụ của chủ nhân xuất ngoại hành sự, thuộc hạ phải trở về phục lệnh chủ nhân, xong nhiệm vụ rồi là thuộc hạ thọ tội !

Mã Bách Bình lạnh lùng :

- Được rồi ! Nếu bản tòa không trị được tội hộ pháp thì bản tòa cũng không có quyền quản thúc hộ pháp luôn. Vậy bản tòa sẽ đưa ra đây cái người có quyền trị tội và quyền quản thúc hộ pháp để cho người đó hành sự !

Y gọi to :

- Viên lão đầu ! Xin mời Viên lão bóc ra đây !

Từ trong chỗ nắp một người có tật thọt chân bóc ra.

Liên Liên bỏ mũi thuyền trở lại khoang bên cạnh Bạch Kim Phượng.

Nàng đã hiểu, nguy hiểm đã qua từ lúc Mã Bách Bình xuất hiện.

Bất quá hiện tại họ chỉ còn dự phòng ám toán thôi chứ cuộc chiến thì chắc là không thể xảy ra rồi.

Nàng hỏi Bạch Kim Phượng :

- Ai thế ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Bì Tiên Viên Ông Võ. Một trưởng lão trong Thiên Tàn Môn.

Liễu Bất Thanh trông thấy Viên Ông Võ thì vẻ mừng hiện rõ nơi g
ơng mặt.

Bà gọi to :

- Viên huynh ! Viên huynh đến đúng lúc quá !

Viên Ông Võ lạnh lùng :

- Liễu bà ơi ! Bà khoan mừng ! Lão phu đến không mang điều lành
đến cho bà đâu ! Lão phu đến để trừng trị bà đó !

Liễu Bất Thanh giật mình :

- Viên huynh ! Chẳng lẽ Viên huynh bênh vực tiểu tử áp chế lại tôi ?

Viên Ông Võ trầm giọng :

- Câm miệng ! Cái tội của bà không đến nỗi phải bị xử tử nhưng hiện
tại bà buông lời sỉ nhục tổng giám thì phải chết ! Chết là tại bà đấy !

Liễu Bất Thanh run người hơn hai lần trước :

- Viên lão quỷ ! Thế ra ng ời theo phe của hắn rồi phải không ?

Viên Ông Võ thở dài :

- Liễu bà ! Bà đừng quên thân phận mình ! Đây không phải là Thiên
Tuyệt Cốc !

Bà cứ hành động theo nhiệm tánh thì lão phu không còn biện pháp
nào để giúp bà được!

Liễu Bất Thanh nín lặng :

Viên Ông Võ hướng qua Mã Bách Bình tiếp :

- Tổng giám ! Liễu Bất Thanh xuất ngôn vô lễ, hành động bạo ngược,
tội đáng chết trăm ngàn lần. Xin tổng giám niệm tình xét cho cái chỗ
lắm cảm của kẻ quá già dung tha cho mục một lần !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Viên lão nói quá lời ! Bồn tòa đâu có danh vị trọng đại cỡ đó ! Viên
lão là người chấp pháp, cả bồn tòa đây cũng còn phải chịu sự xử
phân... Viên Ông Võ vội thốt :

- Thuộc hạ đâu dám !

Mã Bách Bình cười tiếp :

- Cái gì mà chẳng dám ! Nếu bốn tòa phạm tội thì cũng phải thọ tội như thường và ngoài Viên lão ra còn ai xử phân được, vì quyền hạn của Viên Lão là thế mà ! Nếu Viên lão xét thấy Liễu bà không có tội gì trái lại bốn tòa là người có tội thì Viên lão cứ áp dụng quy luật xử trí !

Viên lão biết không thể lay chuyển được ý của Mã Bách Bình bèn thở dài thốt :

- Đành rồi Liễu bà ơi ! Bà hãy tự xử đi !

Liễu Bất Thanh ngẩng cao đầu xẵng giọng đáp :

- Tôi không làm vậy đâu ! Chúng ta lao khổ nhọc nhằn biết bao nhiêu tạo thành cơ nghiệp để cho kẻ khác từ đâu không biết nhảy vào mà hưởng ! Bây giờ lại ép buộc tôi phải tuân theo mạng lệnh của tiểu tử này thì tôi chịu làm sao được ? Chúng ta là chi hử Viên lão ?

Viên Ông Võ kêu lên :

- Bà điên rồi !

Liễu Bất Thanh hét lớn :

- Phải ! Tôi điên ! Tôi không con không cái, không hệ lụy gia đình. Một tấm thân này từ thuở thơ ấu đến bạc đầu làm trâu làm ngựa cho chúng cỡi, chung quy tôi chẳng hưởng được gì, bảo tôi không điên làm sao được ! Rồi bây giờ người ta bảo tôi phải chết đi ! Người ta vắt tôi như vắt vỏ chuối ! Tôi đâu có chết dễ dàng như vậy chứ !

Viên Ông Võ cau mày :

- Bà làm chi cũng không tránh được một cái chết ! Lão phu thấy bà nên chọn cái chết nhanh chết sướng là hơn !

Liễu Bất Thanh cười rợn :

- Tôi bất chấp ! Viên lão đừng đem hình phạt dọa nạt tôi ! Tôi muốn xem kẻ nào có bản lĩnh bức tôi phải chịu những hình phạt đó !

Mã Bách Bình quét ngang một ngọn ngân tiên.

Liễu Bất Thanh hoành chiếc quạt nghênh đón. Bỗng bà nhún đôi chân ngã khụy xuống.

Một thanh niên tại thuyền dùng một thủ pháp cực kỳ linh diệu phóng một ngọn chủy thủ cắm đúng hông bà.

Chẳng rõ chủy thủ có tẩm độc hay không chỉ thấy Liễu Bất Thanh nhản mặt, quảng chiếc quạt xuống sông, rồi run người không thốt được tiếng nào.

Thanh niên rút ngọn chủy thủ thứ hai cầm tay thốt :

- Xin chấp pháp cho chỉ thị mũi thứ hai này phải nằm ở bộ vị nào ?

Viên Ông Võ chưa kịp đáp.

Mã Bách Bình lên tiếng :

- Yết hầu ! Cắt đầu luôn !

Viên Ông Võ kêu lên :

- Tội chết đã đáng lắm rồi. Xin tổng giám tha cho mụ được toàn thân !

Mã Bách Bình lắc đầu.

Thanh niên bớc tới làm theo lệnh.

Mã Bách Bình trầm giọng thốt :

- Chẳng phải bản tòa không tha được bà ấy ! Chẳng qua càng ngày bà ấy càng ngang ngược, tự tiện hành động, không xem ai ra gì bất chấp luôn quy luật nên bản tòa phải giết bà ấy cho bọn thuộc hạ xem để làm gương.

Viên Ông Võ đáp :

- Tổng giám nói phải ! Xử trí mụ ta như vậy là tổng giám khoan hồng lắm đó !

Đáng lý phải cho mụ ta chịu hình phạt bá đao mới vừa !

Lão nói thật hay nói mát ?

Mã Bách Bình tiếp :

- Bản môn vừa thành lập, việc thu dư lực của Bạch Phúc đâu phải dễ dàng ! Mình đang tranh thủ nhân tâm củng cố cơ nghiệp thì kỷ luật phải được tôn trọng cực điểm.

Bà ấy tùy nhiệm tính mà hành động thì có khác nào phá hoại đại cuộc ! Phải trừ mụ ta mới được !

Viên Ông Võ gật đầu :

- Thuộc hạ hiểu ! Hiện tại xin tổng giám hành xử quyền chỉ huy !

Mã Bách Bình hướng qua thuyền của Bạch Kim Phượng cao giọng thốt :

- Đại thơ ! Việc vừa rồi do một sự lầm lẫn mà ra. Bọn tiểu đệ không hề có ý gây khó khăn cho đại thơ và Yến huynh. Chính Liễu Bất Thanh tự tiện an bày đấy thôi !

Bạch Kim Phượng lạnh lùng :

- Vậy càng hay !

Mã Bách Bình hỏi :

- Yến huynh ra sao ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Chẳng sao hết ! Uống quá nhiều rượu thành say. Cần phải ngủ một giấc !

Mã Bách Bình gật đầu :

- Tiểu đệ sẽ ra lệnh cho thuộc hạ rút lui để Yến huynh được yên tĩnh ! Y vẫy tay.

Các chiếc thuyền lần lượt quay mũi rời cục diện.

Mã Bách Bình gọi Đồng Tư Viễn :

- Cữu thúc cũng về luôn đi ! Việc vừa rồi bất quá do lệnh truyền sai mà thôi.

Đồng Tư Viễn thốt :

- Ngưu thúc tiếp được lệnh của Mã đại ca bảo phải hạ sát Yến Thanh !

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Có thể gia phụ không hiểu rõ sự tình nên đáng lẽ cần đi đông người lại sai đi tây!

Đồng Tư Viễn còn cãi :

- Ngưu thúc nghe rõ Mã lão ca bảo như vậy mà !

Mã Bách Bình trầm giọng :

- Cữu thúc là bậc trưởng thượng, tiểu diệt không dám nói nhiều. Chỉ xin cữu thúc tin là tiểu diệt không nói sai đâu ! Cữu thúc hay suy nghĩ lại !

Đồng Tư Viễn lạnh lùng :

- Ngưu thúc chỉ biết tuân hành lệnh của Mã lão ca !

Mã Bách Bình thở dài :

- Cữu thúc nói như thế thì thôi ! Tiểu diệt không dám nhiều lời ! Tiểu diệt đi đây !

Y nhún chân nhảy lên bờ.

Trên thuyền bao nhiêu người xuống theo y, bây giờ chúng nhảy lên theo y.

Viên Ông Võ kinh ngạc hỏi :

- Tổng giám ! Chủ nhân đã ra lệnh dụ... Mã Bách Bình gạt ngang ; - Bồn tòa biết ! Chẳng qua chủ nhân chẳng thấu đáo tình huống nên đưa ra lệnh dụ đó thôi ! Hôm nay tuyệt đối chúng ta không làm gì nổi Yến Thanh, trái lại nếu vọng động là phải hy sinh nhân mạng chứ chẳng ích gì. Đồng Tư Viễn hồ đồ bồn tòa không làm sao nói rõ tình hình cho lão biết được đành để mặc cho lão tiếp nhận cái khổ. Bồn tòa chỉ lo bảo vệ người của mình đây thôi.

Viên Ông Võ cau mày :

- Thuộc hạ chưa hiểu gì hết !

Mã Bách Bình đáp :

- Hộ pháp chờ xem là biết !

Đồng Tư Viễn không đi, năm chiếc thuyền cho y điều động cũng không đi.

Trên năm thuyền đó, trừ Lu Ph ơng ra còn có mời ba người nữa.

Đồng Tư Viễn ra lệnh cho năm chiếc thuyền bao vây trở lại thuyền của bọn Liên Liên.

Bọn Liên Liên thủ sẵn kiếm dàn thế chờ nghinh chiến.

Cả ba chưa có phản ứng nào, thuyền của Đồng Tư Viễn chưa xấp lại gần được bỗng từ trên bờ hai bóng người bay xuống.

Hai bóng người đó là một phu nhân trung niên và một thiếu niên.

Trung niên phu nhân là Liên Khiết Tâm còn thiếu niên thì lạ hoắc.

Họ vừa xuống thuyền của bọn Đồng Tư Viễn là có tiếng rú thảm vang lên, rồi đầu người tiếp nối rơi xuống.

Thân pháp của hai người đó cũng như kiếm pháp vô cùng ảo diệu, chỉ trong một thoáng thời toàn bộ bọn thuộc hạ của Đồng Tư Viễn đều biến thành những cái xác không đầu, đầu và xác rơi lổm tổm xuống nước.

Đồng Tư Viễn vốn là tay hữu hạng trên giang hồ thế mà chỉ qua ba chiêu là thiếu niên chặt đứt hai cánh tay của y, y ngã xuống lòng thuyền oằn oại trong vũng máu.

Liên Khiết Tâm nhìn lên bờ thốt :

- Mã Bách Bình ! Ngươi ơ thông minh đấy nên thoát chết lần này. Từ nay về sau ngươi đừng đuổi theo Yến Thanh để gây phiền phức cho hần nữa ! Nếu ngươi cãi lời ta thì đừng trách ta hạ độc thủ ! Về nói lại với gia gia ngươi là hãy cẩn thận giữ mình !

Tốt hơn hết lão ấy không nên ra khỏi cửa ! Ngày xa lão hãm hại phụ thân ta làm sao thì ngày nay ta lấy phương pháp đó đối phó với lão ! Thốt xong nàng cùng thiếu niên nhảy lên bờ, phi thân đi luôn.

Viên Ông Võ kinh ngạc hỏi :

- Hai người đó là ai ?

Mã Bách Bình đáp :

- Liên Khiết Tâm và con trai nàng là Mạt Chấn Vũ, tự Thành Long.

Viên Ông Võ hỏi :

- Họ có liên quan gì với Yến Thanh ?

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Bồn tòa không được rõ. Nhưng họ liên quan trọng đại với chúng ta ! Chính mẹ con họ đã giết bốn người của chúng ta cách đây mấy hôm.

Viên Ông Võ trở mắt :

- Làm sao tổng giám biết được ?

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Tin tức có linh thông mới làm tổng giám được chứ ! Viên lão hỏi như vậy bồn tòa biết đáp làm sao !

Viên Ông Võ cau mày :

- Làm sao tổng giám biết được nàng có mặt tại đây ?

Mã Bách Bình giải thích :

- Bồn tòa theo dõi Yến Thanh đến vùng phụ cận thì mất hút hần.

Đang xúc xạo tìm thì đụng độ với mẹ con nàng. Nàng cảnh cáo bồn

tòa phải buông luôn Yến Thanh.

Viên Ông Võ vội hỏi :

- Tổng giám có giao đấu với nàng chăng ?

Mã Bách Bình cười khở :

- Không ! Nhưng huynh đệ đi theo bọn tòa chưa kịp rút kiếm khỏi Võ là bị thiếu niên sát hại liền. Hai huynh đệ đó là những tay khá trong Thiên Tuyệt Cốc đấy nhé, họ chỉ kém bọn tòa và tiện nội thôi. Thế mà vẫn không phản ứng kịp trước thân pháp và thủ pháp của thiếu niên ! Bọn tòa biết khó thủ thắng nên bất động. Liên Khiết Tâm cảnh cáo xong bỏ đi đến đây ?

Viên Ông Võ biến sắc :

- Chả trách tổng giám hạ lệnh triệt thoái !

Mã Bách Bình tiếp :

- Chủ nhân tuy có võ công cao song lại không am tường ngoại tình thành thử bao nhiêu người phải tán mạng hôm nay vì một lệnh dụ sai sót !

Viên Ông Võ thốt :

- Tổng giám nên tòng trình cho chủ nhân biết... Mã Bách Bình thở dài :

- Tòng trình như thế nào ? Chủ nhân có chịu tin không ? Tuy lãnh chức tổng giám nhưng bọn tòa chưa hề diện kiến chủ nhân qua một lần. Bọn tòa hành sự chỉ bằng vào những tờ lệnh dụ, giấy trắng mực đen chứ không hề có sự tiếp xúc trực tiếp !

Viên Ông Võ thốt :

- Từ sau ngày Thiên Ma Lệnh Chủ bị giết chủ nhân không muốn tiếp cận ai cả !

Mã Bách Bình tiếp :

- Bọn tòa hiểu ! Bạch Phúc chết vì quá tín nhiệm gia phụ. Chủ nhân phải dè dặt đối với bọn tòa ! Đó là lẽ tự nhiên !

Viên Ông Võ cười khan :

- Đích xác lệnh tôn là con người khó tin nổi !

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Nếu không có chủ nhân chủ trì thì khi nào gia phụ dám giết Bạch Phúc ? Người khó tin, khó đề phòng nhất nào phải là người có dã tâm ! Mà chính là kẻ phản phúc vô thùng, kẻ tham sinh úy tử ! Giả như chủ nhân sợ dẫm chân lên vết xe đổ của Bạch Phúc thì chính Viên lão là người đáng cho chủ nhân chú ý trước nhất !

Viên Ông Võ giật mình :

- Tổng giám nói đùa ác quá !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Bồn tòa không đùa đâu ! Liễu Bất Thanh chết rồi thì Viên Lão là người duy nhất thân tín của chủ nhân. Nếu bồn tòa là chủ nhân thì bồn tòa đề phòng Viên lão rất kỹ !

Viên Ông Võ tuy cười song lòng xao xuyến mạnh.

Mã Bách Bình cười nhẹ tiếp :

- Viên lão có thể chuyển cáo với chủ nhân là bồn tòa không hy vọng diện kiến với chủ nhân ! Mà cũng không hy vọng gây sự nghi ngờ cố kỵ. Nhưng từ nay trước khi hạ lệnh hành động xin chủ nhân bảo qua cho bồn tòa biết để tránh những thất bại nhưng ày hôm nay !

Viên Ông Võ đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lời.

Mã Bách Bình tiếp :

- Chủ nhân ẩn mình nơi chỗ kín đáo có điều lợi mà cũng có điều hại. Lợi ở điểm địch không tìm ra người còn hại ở chỗ toàn thể thuộc hạ chẳng ai nhận ra người.

Trước kia lệnh dụ ban ra do Liễu Bất Thanh phân phối công tác, điều động nhân viên. Bây giờ Liễu Bất Thanh chết rồi mọi lệnh dụ sẽ do ai truyền đi ? Không có Liễu Bất Thanh thuộc hạ không tin lệnh dụ, dù cho chủ nhân có chờng mặt chỉ huy vị tất có ai nghe bởi chẳng ai biết mặt chủ nhân cả. Liễu Bất Thanh chết rồi toàn bộ thuộc hạ đều quay về một tay bồn tòa chường quản, họ tin bồn tòa hơn là chủ nhân, vì các lễ dẫn giải trước !

Viên Ông Võ kêu lên :

- Vậy là nguy cho tổng giám lắm !

Mã Bách Bình cười mỉa :

- Không nguy ! Xử quyết Liễu Bất Thanh hôm nay Viên lão thấy rõ. Nếu bồn tòa muốn xử quyết một người chủ nhân không cần ra mặt.

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 22

Can đảm ai nhượng ai ?

Viên Ông Võ gật đầu, lẩm nhẩm mấy tiếng tán đồng.

Mã Bách Bình tiếp :

- Bồn tòa hiểu, chủ nhân đã an bày một số tử sĩ trong hàng thuộc hạ chuẩn bị tùy thời cơ đối phó với bồn tòa. Nhưng tự bồn tòa cũng có an bày, ứng biến. Bất cứ sự việc chi xảy ra đều nằm trong cuộc an bày của bồn tòa, điều đó Viên lão có thể tin chắc !

Giả như một ngày nào đó bồn tòa chết đi thì cái cục diện này phải tan rã, không có một lực lượng nào ngăn chặn sự tan rã đó được ! Bồn tòa hy vọng chủ nhân không hành động một cách quá nông nổi ! Mồ hôi lạnh đầm lấm tấm nơi vàng trán của Viên Ông Võ.

Mã Bách Bình cười :

- Hẳn Viên lão cũng hiểu cái chức tổng giám này chẳng phải bồn tòa nhờ ai đề bạt mà có mà chính bồn tòa tự sức tranh thủ đấy ! Hoàn toàn do sức lực của bồn tòa đấy ! Nếu chủ nhân muốn trở thành một tay không chế Võ lâm thì không gì hơn là chủ nhân nên công khai thành thật cho bồn tòa biết chứ còn cứ lấy thái độ nửa đùa nửa khinh để đối xử với bồn tòa, xem bồn tòa như một công cụ, một kẻ chỉ biết nhắm mắt cúi đầu, chỉ biết dốc hết tâm lực tuân hành mọi mạng lệnh để chờ khi quả chanh hết nước lại vất bỏ đi thì quả thật là một nhảm lẫn quan trọng tai hại phi thường.

Viên Ông Võ đáp :

- Thuộc hạ sẽ chuyển cáo cái ý của tổng giám đến chủ nhân.

Mã Bách Bình tiếp :

- Võ công của bồn tòa do chủ nhân truyền thọ, bồn tòa không hề quên ơn trọng.

Ngày nào chủ nhân còn sống ngày đó bồn tòa không bội phản. Hơn thế bồn tòa sẽ cố gắng hết sức mình để phù trợ chủ nhân. Tuy nhiên nếu chủ nhân tự dứt tuyệt con đường tiến thì hậu quả như thế nào chủ nhân phải tiếp thọ thế ấy. Không thể oán trách bồn tòa được !

Viên Ông Võ thốt :

- Tổng giám hiểu sai về chủ nhân quá nhiều !

Mã Bách Bình điểm một nụ cười :

- Chủ nhân là Hận Thiên Ông Thượng Quan Ngô Dự, chính Yển Thanh cho bồn tòa biết như vậy. Điều đó chẳng đáng buồn cười sao ? Trong tình hình này chủ nhân làm sao mà đòi hỏi một sự tận tâm tận lực nơi bồn tòa được chứ ! Người trong cuộc không hiểu chủ nhân của mình mà người ngoài cuộc thì rõ như lòng bàn tay ! Mĩa mai thật !

Viên Ông Võ nín lặng.

Mã Bách Bình tiếp :

- Bồn tòa không chấp nhận cho ai có hành vi bất lợi đối với Yển Thanh.

Viên Ông Võ trầm giọng :

- Con người đó còn sống là chúng ta bất lợi lớn !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Bồn tòa không tưởng như vậy. Hiện tại y là đối tượng mà bất cứ tổ

chức nào cũng muốn tranh thủ làm một phụ tá, ngoài ra y biết rõ những tổ chức nào hiện đang giành ảnh hưởng trên giang hồ. Muốn biết bí mật của địch là cứ hỏi y, không cần tìm đâu xa !

Viên Ông Võ gật đầu :

- Nếu vậy thì thuộc hạ sẽ trình lại với chủ nhân những gì tổng giám đã dẫn giải !

Mã Bách Bình tiếp :

- Nguyên nhân sự thất bại của Thiên Ma Linh Chủ là quá chuyên quyền mà chủ nhân cũng thất sách ở chỗ đặt mình vào địa vị của linh chủ, bây giờ thì chúng ta quá lộ liễu rồi, mọi hoạt động không còn dễ dàng như lúc nào còn âm thầm trong bóng tối.

Giả như buổi ban sơ nếu chủ nhân thương lượng với bốn tòa thì bốn tòa đã ngăn chặn rồi ! Hiện tại có hối tiếc cũng chẳng còn kịp nữa !

Do đó bốn tòa mới quyết định bảo tồn Yến Thanh để giúp chúng ta tìm tung tích địch.

Viên Ông Võ thốt :

- Nhưng y là người của Cu Lão Hội !

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Không phải ! Y bị Cửu Lão Hội lợi dụng thôi !

Viên Ông Võ không tin :

- Lấy gì làm chắc ?

Mã Bách Bình đáp :

- Mẹ con Liên Khiết Tâm thống hận Cửu Lão Hội cực độ, họ giết khá nhiều người trong tổ chức đó song họ lại bảo hộ Yến Thanh. Điều đó đủ chứng minh y không thuộc Cửu Lão Hội !

Viên Ông Võ hỏi :

- Tổng giám nói rằng đứa con đó là con của Liên Khiết Tâm ?

Mã Bách Bình gật đầu :

- Phải ! Nàng tư thông với em chồng là Mạt Tử sanh ra hấn. Lúc hấn lên năm tuổi bị người ta mang đi một nơi chuyên huấn luyện cách giết người.

Hiện tại thì hấn đã thành tài nên ly khai sư môn xuất đạo hành sự.

Trời sanh hấn là tay giết người, chiêu thức của hấn chẳng có gì xuất sắc nhưng lại phi thường thực dụng, mỗi lần hấn vùng kiếm là mỗi lần kiếm đâm máu, không sai một nhát !

Viên Ông Võ hỏi :

- Họ thuộc về cánh nào ?

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Điều đó đáng lẽ Viên lão biết rành hơn bốn tòa !

Viên Ông Võ lắc đầu :

- Thuộc hạ không biết mảy may !

Mã Bách Bình lại cười :

- Đó cũng là một bằng cứ chứng tỏ Viên lão không được tín nhiệm lắm bên cạnh chủ nhân. Một việc như vậy lại không biết mảy may thì đáng trách thật. Thiên Ma Giáo đầu tiên do Tứ Bá Thiên hợp nhau sáng lập. Tứ Bá Thiên là Thiên Tàn Môn Chủ Bạch Phúc, Thiên Hận Môn Chủ Thượng Quan Ngô Dự, Thiên Âm Môn Chủ Quách Tâm Luật và Thiên Dục Môn Chủ Tàn Tư ơng Y. Trong bốn vị đó chỉ có Bạch Phúc là có thực lực hùng hậu nhất cho nên lão ta được ba người kia suy tôn làm lĩnh chủ, chấp chưởng Thiên Ma Lĩnh.

Viên Ông Võ hỏi :

- Còn hiện tại ?

Mã Bách Bình tiếp :

- Hiện tại thì quyền uy thuộc về Hận Thiên Môn ! Còn hai môn phái kia vì thế yếu phải nhượng bộ. Nhưng mấy lúc sau này họ chấn chỉnh môn hộ, tăng cường nhân thủ nên giờ đây họ có thực lực rất hùng hậu, tinh thể của họ ngang ngửa với Thiên Hận Môn của Thượng Quan Ngô Dự.

Viên Ông Võ hỏi :

- Do đâu tổng giám biết rành thế ?

Mã Bách Bình đáp :

- Ngân Phượng cho bọn tôi biết nàng là truyền nhân của Thiên Dục Môn Chủ.

Nàng không liên quan gì đến mẹ con Liên Khiết Tâm cả, do đó bọn tôi suy diễn ra mẹ con Liên Khiết Tâm là thuộc hạ của Thiên Âm Môn Chủ.

Viên Ông Võ kinh ngạc :

- Ngân Phượng làm sao dính dấp với Thiên Dục Môn Chủ được ?

Mã Bách Bình Thốt :

- Cái đó đáng lẽ phải hỏi nơi các vị ! Các vị luôn luôn bám sát cạnh nàng làm cái việc giám thị vậy mà vẫn để lọt người của Thiên Dục Môn vào tận trung tâm dẫn dụ đi một tay đắc lực. Các vị sơ xuất như thế rồi sẽ ăn làm sao, nói làm sao với chủ nhân đây?

Viên Ông Võ lộ vẻ kinh hoàng :

- Thuộc hạ không hề hay biết sự tình. Ngân Phượng vốn tính thích chung chạ với nam nhân, hơn nữa sự chung chạ đó trở thành một nhu cầu cho nàng vì nàng luyện võ công Thiên Tàn. Bọn thuộc hạ vì lẽ đó mà lời quản thúc nàng... Mã Bách Bình cười lạnh :

- Hôm nay bọn tôi có gặp nàng. Nàng yêu cầu bọn tôi giao trọn Cảnh Thái Tiêu Cục cho nàng để tăng cường nhân thủ củng cố thực

lực Thiên Dục Môn.

Viên Ông Võ chớp mắt :

- Tổng giám đáp ứng ?

Mã Bách Bình hừ một tiếng :

- Không đáp ứng mà được à ? Cảnh Thái Tiêu Cục đã từ lâu âm thầm thuộc về nàng. Bất quá nàng hỏi để có tiếng vậy thôi, dù không hỏi nàng vẫn có thể xử dụng đám người đó như xử dụng thuộc hạ chân chánh của nàng.

Viên Ông Võ hỏi :

- Sao tổng giám không cáo tố với chủ nhân ?

Mã Bách Bình bĩu môi :

- Ai là chủ nhân ? Chủ nhân ở đâu ? Có mặt mày hình dáng như thế nào ? Nếu gặp người giả thì sao ? Viên lão thì mới được trọng dụng đây, còn Liễu Bất Thanh là con người nông nổi, nếu nhờ mụ làm trung gian chuyển đạt tin tức thì có lẽ mụ dám không chuyển đạt mà còn lại dẫn người đi phá tan Cảnh Thái tiêu Cục nữa đấy. Chẳng những mụ không thu hoạch được ích lợi gì, trái lại còn đuổi dòn người ta xích lại gần nhau gấp !

Viên Ông Võ xuất mồ hôi lạnh :

- Thuộc hạ phải cho chủ nhân hay mới được !

Mã Bách Bình thốt :

- Nghiệp vụ từ Kim Lăng chính bản tòa chấp nhận trực tiếp từ Thiên Ma Lệnh Chủ nên bản tòa có quyền làm chủ các nghiệp vụ đó. Viên lão muốn nói gì với chủ nhân thì nói song nên khuyên chủ nhân đừng có nhúng tay vào ngăn trở phá hoại. Viên lão nên hiểu để cho Thiên Dục Môn có cơ sở công khai hoạt động là chúng ta có lợi hơn nhiều!

Viên Ông Võ gật đầu :

- Phải ! Chủ nhân từng bảo là tổng giám có quyền quyết định mọi việc. Bất quá thuộc hạ báo cho chủ nhân hay để phòng bị vậy thôi !

Mã Bách Bình điểm một nụ cười :

- Viên lão cẩn thận nhé ! Đừng để cho dịch theo dấu biết được cơ sở của chủ nhân rồi tuyên bố tin tức ra giữa giang hồ !

Viên Ông Võ cười nhẹ :

- Tổng giám yên trí ! Chỗ ở của chủ nhân mời phân bí mật, nhất định không ai truy ra đâu ! Dù có theo dấu của thuộc hạ cũng vô ích !

Mã Bách Bình gật đầu :

- Vậy là tốt !

Rồi y hỏi :

- Viên lão có muốn bản tòa phái người hộ tống chăng ?

Viên Ông Võ vội khoát tay :

- Khỏi ! Thuộc hạ dè dặt là được rồi !

Lão vòng tay chào bớc đi, một lúc sau khuất dạng trong bóng đêm.

Mã Bách Bình mỉm cười, cho thuộc hạ về hết rồi một mình bớc về hướng thuyền của Yến Thanh.

Thuyền của Yến Thanh lớt đi không xa lắm, chỉ một lúc sau Mã Bách Bình theo kịp.

Còn cách xa xa y gọi :

- Đại thơ ! Dừng thuyền lại một chút cho tiểu đệ hỏi thăm Yến huynh mấy câu !

Bạch Kim Phụng đáp :

- Lãng tử còn say nào đã tỉnh đâu mà ng ời muốn đối thoại !

Mã Bách Bình tiếp :

- Đại thơ dối người mà làm gì ! Yến huynh không say rượu đâu !

Bạch Kim Phụng hỏi :

- Làm sao ng ời biết ?

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Tiểu đệ còn biết nhiều hơn nữa kìa ! Cứ theo lý thì trong sáu giờ nữa Yến huynh mới tỉnh lại. Nhưng tiểu đệ có việc trọng yếu phi thường cần phải luận đàm với Yến huynh ngay !

Bạch Kim Phụng thốt :

- Không được ! Y chưa tỉnh không nên làm kinh động y !

Mã Bách Bình phi thân xuống thuyền.

Ba nữ nhân đều lộ thần sắc giới bị, sẵn sàng xuất thủ.

Mã Bách Bình mỉm cười ; - Các vị làm rồi ! Tại hạ nào có ác ý ! Tại hạ có một hoàn thuốc đây, cho Yến huynh uống là Yến huynh tỉnh lại liền. Tỉnh sớm song chẳng hại đến sức khỏe của Yến huynh !

Y trao ra một hoàn thuốc màu đỏ.

Liên Liên tiếp lấy đưa lên mũi ngửi.

Mã Bách Bình tiếp :

- Hòa tan trong nước rồi cho y uống.

Liên Liên đưa lưỡi nếm hoàn thuốc đoan bỏ vào chén trà rồi dùng mọi cách thử xem có độc hay không.

Cuối cùng nàng thốt :

- Đa tạ Mã gia ! Đây là hoàn thuốc Ninh Thần ích Ngự ợn rất hiếm quý.

Mã Bách Bình đáp :

- Không cần phải tạ Ớn tại hạ ! Tại hạ được người ta ủy thác mang hoàn thuốc đến cho Yến huynh.

Bạch Kim Phụng hỏi gấp :

- Ai ?

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Một nữ nhân có giọng nói rất ấm dịu, rất tiếc lại che kín mặt. Nàng xng là bạn của Yến huynh trong kiếp trước, xem ra Yến huynh quả là tay phong lưu !

Bạch Kim Phượng trầm gương mặt :

- Nói nhảm ! Ngươi ới nên nghiêm chỉnh một chút, Mã Bách Bình !

Mã Bách Bình vẫn cười :

- Trước mặt đại thư tiểu đệ có bao giờ dám đùa cợt ! Người ta nhờ làm sao, bảo thế nào thì tiểu đệ làm y theo như vậy, thuật đúng lời của người ta chứ không hề thêm bớt !

Liên Liên và Tích Tích cùng nhìn nhau biến sắc, Liên Liên hỏi gấp :

- Nữ nhân đó xng là bạn của Yến gia trong kiếp trước ?

Mã Bách Bình gật đầu :

- Phải ! Chắc cô nương biết nàng ?

Liên Liên mỉm cười :

- Biết thì không ! Kỳ quái thì có ! Kỳ quái ở chỗ bỗng dng lại xuất hiện thêm một người !

Mã Bách Bình thốt :

- Nếu hai cô nương biết thì xin cho tại hạ hiểu với ! Chừng như nữ nhân đó có thân phận trọng yếu lắm. Nàng xuất hiện có Liên Khiết Tâm, Kim Đại N ơng hầu hai bên, hai người này đối với nàng cực kỳ tôn kính tựa hồ nữ nhân là người lãnh đạo mà họ là thuộc viên !

Liên Liên kêu lên :

- Kỳ quái ! Có việc như vậy à ! Nàng ấy là ai chứ ?

Mã Bách Bình chưa kịp đáp, một thanh âm vang lên :

- Thiên Âm Tiên Tử Quách Tâm Luật !

Thinh âm do Yến Thanh phát ra.

Bao nhiêu người đều giật mình !

Liên Liên kêu to :

- Yến gia ! Yến gia tỉnh lại rồi !

Yến Thanh uể oải ngồi dậy đáp :

- Thực ra tại hạ tỉnh từ lâu rồi mà hầu như không bao giờ bị mê man cả. Chẳng rõ tại sao chân khí ứ lại, vận dụng cách nào cũng không làm cho khí ứ đó lưu chuyển được.

Nhờ được lực xung phá tại hạ mới khoan khoái trở lại.

Tích Tích hỏi :

- Thế ra mọi việc xảy ra Yến gia biết hết ?

Yến Thanh gật đầu :

- Biết hết, có điều tại hạ vô phương cử động !

Mã Bách Bình hỏi :

- Yển huynh có đùa không ? Yển huynh nói nữ nhân đó là Quách Tâm Luật ?

Yển Thanh gật đầu :

- Phải ! Tại hạ có gặp nàng, là chính nàng tố cáo cho tại hạ biết.

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Khó có thể như vậy lắm ! Nàng còn trẻ quá mà !

Yển Thanh tiếp :

- Suy qua dáng dấp tại hạ ước đoán nàng trong lứa hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi thôi và phải rất tuyệt đẹp !

Mã Bách Bình cau mày :

- Thiên Âm Tiên Tử là môn chủ Thiên Âm Môn, một trong Tứ Bá Thiên, một đại thế lực của Thiên Ma Giáo. Con người đó sao còn trẻ quá ?

Yển Thanh mỉm cười :

- Có những người chúng ta nhìn dung mạo không thể đoán đúng là trẻ tuổi hay cao niên !

Mã Bách Bình thốt :

- Cứ theo lời Ngân Phượng thì Thiên Âm tiên Tử Quách Tâm Luật cũng có bảy tám mươi tuổi. Cớ sao lại còn trẻ quá như thế này ? Khó tin thật !

Yển Thanh hỏi :

- Đại tẩu nói với Mã huynh từ lúc nào ?

Mã Bách Bình đáp :

- Sau khi ly khai Hoa Thanh Tử tại hạ gặp tiện nội. Tiện nội đưa tại hạ về Cảnh Thái Tiêu Cục cho tại hạ biết nàng là đại biểu của một trong Tứ Bá Thiên. Vị Tứ Bá Thiên này là môn chủ Thiên Dục Môn tên Tần Tư ơng Y. Nàng yêu cầu tại hạ nhượng Cảnh Thái Tiêu Cục cho nàng làm căn cứ.

Yển Thanh hỏi :

- Mã huynh có đáp ứng không ?

Mã Bách Bình đáp :

- Không đáp ứng cũng không được.

Nàng đã âm thầm hạ thủ đoạn khống chế toàn bộ nhân số trong Cảnh Thái Tiêu Cục từ lâu. Hà huống tại hạ cũng muốn thế. Có nh vậy mới gây thêm phiền phức cho Hận Thiên Lão Quái ! Nội tình của Tứ Bá Thiên chính nàng cáo giác cho tại hạ biết. Tại hạ nóng gặp Yển huynh để thông báo tin tức đó, hỏi ra mới hay là người trong Thiên Hận Môn kéo đến đây định sát hại Yển huynh.

Tại hạ lập tức đến nơi ngăn trở. Dọc đường gặp người trong Thiên Âm Môn.

Yến Thanh thở dài :

- Bí mật của Thiên Ma Giáo cuối cùng đã bị khám phá rồi ! Trong số bốn đại ma đầu thì đã chết hai, còn hai. Nếu không trừ diệt hai người còn lại đó thì thiên hạ vẫn còn bị nhiều nươg như thòng.

Mã Bách Bình hỏi :

- Hai người nào còn lại ?

Yến Thanh đáp :

- Hận Thiên Ông và Thiên Dục Môn Chủ !

Mã Bách Bình hỏi :

- Không kể Thiên Âm Tiên Tử ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ thấy Quách Tâm Luật không thể là người ở cỡ bảy tám mươi được.

Tại hạ nghĩ nữ nhân đó là truyền nhân của Thiên Âm Môn Chủ.

Quách Tâm Luật chân chánh đã chết rồi nên nhận tiếp vị và lấy luôn cái tên đó mà dùng !

Mã Bách Bình chớp mắt :

- Nàng không có ý mưu đồ nghiệp bá trong Võ lâm ?

Yến Thanh trầm ngâm một chút :

- Theo lý thì không thể ! Bởi nàng chưa già, ở cái lứa tuổi đó nàng chưa có cai đã tâm khoáng đại như các lão ma đầu, cũng như Mã huynh và Bạch môn chủ vậy đó !

Chúng ta hiểu thắng, hiểu danh, hiểu động thì có. Mà dù có cũng chẳng đến nỗi quá ngông cuồng như những đại ác ma !

Mã Bách Bình cảm khái vô cùng.

Yến Thanh nói được câu đó là chàng đã hiểu con người của y !

Chàng vừa chứng minh cho y là con người tốt, y còn mong muốn gì hơn là người ta đừng nghi ngờ y có dã tâm !

Y buông tiếng thở dài thốt :

- Chẳng hiểu tại sao những người đó lại tàn bạo cực độ ! Gia phụ bị ảnh hưởng nặng của Hận Thiên Ông đến nỗi mờ mịt đạo lý, càng ngày càng có hành vi tội lỗi và càng ngày càng say sa tiếp tục những hành vi đó !

Yến Thanh thở dài không đáp.

Mã Bách Bình tiếp tục đàm thoại với Yến Thanh một lúc nữa.

Trước khi cáo biệt y thốt :

- Hiện tại với cái chết của Liễu Bất Thanh thì Viên Ông Võ trở thành người duy nhất tiếp cận với Hận Thiên Ông. Tại hạ đã ước định với Liên Khiết Tâm theo dấu lão ta, hy vọng nàng tìm được chỗ ở của Hận Thiên Ông. Phần tại hạ cũng bố trí một hệ thống trinh thám.

Muốn cho hành động có kết quả tại hạ cần phải đích thân điều khiển hành động đó. Tại hạ có ý thỉnh Yến huynh tiếp trợ một tay. Giả như Yến huynh đã khôi phục nguyên trạng rồi thì hai chúng ta cùng đi, biết đâu cái may đang chờ ta !

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 23

Bắt mỗi phăng lần

Mã Bách Bình cùng Yến Thanh hóa trang, Mã Bách Bình biến thành Lu Lâm, Yến Thanh biến Thành Tàn Cữu.

Họ cùng vào sông bạc của Cữu Tứ Lang.

Cữu Tứ Lang nghinh tiếp :

- Hai vị trở lại nữa à ! Chóng thế !

Yến Thanh gật đầu :

- Thua nhiều quá phải gỡ gạc phần nào chứ ! Mới quơ quào được chút vốn đây !

Vừa chụp được bạc là trở lại liền. Canh bạc chưa tàn mà phải không ?

Cữu Tứ Lang mỉm cười :

- Còn chứ ! Đang đến lúc sát phạt hăng đấy ! Cái lão Tr ơng hôm nay vận đỏ quá, một mình lão vét hết sông ! Bao nhiêu người khác cứ moi túi trao tiền cho lão !

Con bạc gồm những công nhân hai hiệu tư lự của Mã Bách Bình. Bên cạnh chúng Viên Ông Võ đang đồ xức xắc với một lão nhân vừa lùn vừa mập. Họ đang đồ cầm chừng với nhau, mong tượng cuộc chơi để thương lượng về việc gì đó !

Yến Thanh hạ thấp giọng hỏi :

- Lão lùn đó có phải là Hận Thiên Ông chăng ?

Mã Bách Bình quan sát một phút đáp :

- Có chỗ giống song làm sao biết chắc ? Mỗi lần tại hạ tiếp xúc với lão là mỗi lần lão bao kín mặt mày thì còn nhận diện làm sao được !

Yến Thanh tiếp :

- Vậy mình phải ướm thử !

Chàng bớc đến gần.

Viên Ông Võ làm như không hài lòng lắm, song ở đây là sông bạc, ai ai cũng có quyền tham gia, lão đâu có thể xua đuổi.

Bắt buộc lão phải gượng hỏi :

- Tàn huynh thua đậm chưa ngán sao mà còn trở lại đây ?

Yến Thanh cười đáp :

- Thua thì phải gỡ, mới kiếm được chút ít nên trở lại thử thời vận, biết đâu chẳng thu hồi lại tiền đã mất ?

Chàng đặt xuống một xấp ngân phiếu.

Lão Tr ơng là người đối diện với Viên Ông Võ nhìn qua xấp ngân phiếu nhận ra là loại ngân phiếu của Mã Bách Bình thường dùng để trả l ơng cho nhân viên trong Cảnh Thái Tiêu Cục. Mã Bách Bình có mở một ngân hiệu t, chuyên phụ trách phần tài chánh của mọi nghiệp vụ của y thôi.

Lão hơi giật mình, song vẫn lắc mấy hột xúc xắc chứ không tỏ thái độ gì. Nhưng Viên Ông Võ nhìn sang Yến Thanh hỏi :

- Chừng như ngân phiếu này của tổng tiêu đầu, phải vậy không Tàn huynh ?

Yến Thanh đáp :

- Đúng vậy ! Mọi khi tiểu đệ túng tiền hỏi thì Mã tổng tiêu đầu cho tiền song không khi nào quá hai mươi lượng ! Chẳng rõ hôm nay cấp bách thế nào mà Mã tổng tiêu đầu trao cả một trăm lượng, không nhìn đến số ghi !

Ai cũng lấy làm lạ, Mã Bách Bình chi ra một số tiền lớn đối với thuộc viên là việc ít có.

Viên Ông Võ hỏi :

- Tàn huynh biết chủ nhân của huynh đệ cấp bách về việc gì không ?

Yến Thanh hỏi lại :

- Vu tiên sanh muốn nói đến Mã tổng tiêu đầu ? Tổng tiêu đầu đang quỳnh quáng đi tìm người do đó chạy quáng qua, tiểu đệ bắt chợt bốc ra đựng đầu nhờ thế mới được trăm lượng bạc nên trở vào đây định gỡ gạc.

Thì ra Viên Ông Võ cũng đổi cái họ khác, trở thành họ Vu.

Họ Vu, họ Tàn và họ Lu là ba họ giả ở trong Tiêu Cục Cảnh Thái. Họ vu được biệt phái sang trông hiệu tư lự.

Viên Ông Võ hỏi :

- Tìm ai thế Tàn huynh ?

Yến Thanh đáp :

- Một phụ nhân độ tuổi trung niên cùng đi với một thiếu niên độ mừi bốn mừi lăm tuổi.

Viên Ông Võ chớp mắt :

- Tìm gặp không ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Nào có biết ! Mã tổng tiêu đầu không nói gì hết tiểu đệ làm cái quái

gì mà biết được ! Cũng may tiểu đệ và họ Lu đây nhân đi tuần qua các neo đường có gặp hai người có hình dáng giống tổng tiêu đầu đã tả nên chỉ cho tổng tiêu đầu. Hiện tại tổng tiêu đầu đang theo dấu của hai người đó. Họ đều có mang vũ khí theo mình !

Ván bạc đầu Yên Thanh ăn, cả vốn lẫn lời được ba trăm lượng !

Đáng lẽ phải tiếp tục ván thứ hai nhưng khi lão trương vừa lắc xúc xắc thì Viên Ông Võ chặn lại bảo :

- Khuya lắm rồi lão Tr ơng ! Mình về thôi để đêm khác hãy chơi !

Đêm nay mình ăn được bao nhiêu đó cũng đủ lắm rồi !

Lâm Tr ơng thu dọn số bạc trên bàn.

Yên Thanh kêu lên :

- Vu tiên sanh bỏ cuộc à ?

Viên Ông Võ gật đầu :

- Chủ nhân đang ở bên cạnh tìm người, huynh đệ nên tránh né một chút ! Chủ nhân không thích nhân viên đánh bạc, nếu huynh đệ để bị bắt gặp thì nguy to ! Dám mất chén cơm lắm !

Yên Thanh mỉm cười :

- Vu tiên sanh yên trí ! Mã tổng tiêu đầu tìm người ngược hướng này nên nhất định không trở lại đây đâu ! Theo tiểu đệ hiểu thì có lẽ Mã tổng tiêu đầu đến Cổ Lâu !

Viên Ông Võ lắc đầu :

- Cổ Lâu cách đây không xa xôi gì đó, vạn nhất tìm nơi ấy không gặp ai hết thì Mã tổng tiêu đầu rất có thể trở lại nơi này. Tàn huynh hãy để cho huynh đệ đi, hôm khác nếu tiện thì mình lại gầy sòng muợn gì !

Yên Thanh bỗng cất cao giọng :

- Vu tiên sanh ăn nhiều quá lại bỏ cuộc ngang làm sao tiểu đệ gỡ được ! Không !

Tiểu đệ nhất định không để cho Vu tiên sanh đi !

Viên Ông Võ lộ vẻ khó khăn, suy nghĩ một chút rồi lấy ra hai ngân phiếu nhét vội vào tay Yên Thanh, thấp giọng thốt :

- Cảm tạ đi Tàn huynh ! Đa thiếu với nhau mà ! Xin đừng làm huyên náo kinh động đến chủ nhân. Hôm nào tiện dịp chúng ta gặp nhau lại gầy sòng, nếu phát tài huynh đệ sẽ không tiếc với Tàn huynh đâu.

Yên Thanh vờ ham bạc, cất hai tám ngân phiếu liền rồi cười hì hì đáp :

Được rồi ! Vu tiên sanh cứ đi đi. Còn Tr ơng lão kia, lão ở đâu thế !

Cho tiểu đệ biết để thỉnh thoảng tìm lão gầy cuộc ! để gì có một tay bạc lỳ như vậy ! Chơi với lão rất thú, thà chơi đến cạn túi chớ không

hề ăn già thua non !

Viên Ông Võ lắc đầu :

Tr ơng lão là người giao thương với hiệu buôn của huynh đệ, lão không phải là một con bạc nhà nghề, thỉnh thoảng cao hứng chơi một vài canh thôi ! Có tìm lão mà rủ cũng phí công thôi Tần huynh ạ !

Lão gọi đàn em của lão rồi cùng rút lui.

Mã Bách Bình nhìn Yến Thanh thốt :

- Tại hạ thấy Viên Ông Võ có ý gì đó nên con xúc xắc đư ơng quay quay chực ngã, mà ngã xuống mặt đó thì Yến huynh phải thua. Lão vờ chạm đến chiếc bàn làm dao động con xúc xắc, nó đổi mặt liền do đó Yến huynh ăn.

Yến Thanh gật đầu :

- Lão có ý gì thì chỉ có trời mới biết ! Bất quá Mã huynh nhận xét đúng. Lão có tài gian lận rõ rệt, chẳng trách Tần Cửu thua sạch sành ! Lão không muốn ai tham dự canh bạc riêng của lão với lão Tr ơng lùn mập đó nên giở thủ đoạn gian lận, vét hết tiền Tần Cửu. Đó cũng là một phương pháp đuổi khéo kẻ tiếp cận lão để lão được tự do thương lượng việc tư với lão Tr ơng. Tần Cửu hết tiền phải bỏ đi chứ còn ngồi đó mà làm quái gì ! Tại hạ trá hình Tần Cửu trở vào hẳn là lão bức lắm ! Có điều chẳng biết tại sao lần này lão lại muốn cho Tần Cửu giả là tại hạ thắng một ván bạc !

Dừng một chút chàng tiếp :

- Sự tình hôm nay cho ta thấy là Viên lão ước hẹn với Tr ơng lão đến đây để thảo luận việc chi đó. Giả như Tr ơng lão không là Hận Thiên Ông thì cũng là người thân tín của Hận Thiên Ông. Đánh bạc là một cái cảnh do họ dàn ra để che mắt ngoại nhân.

Họ hẹn nhau như thế này chắc là họ thường đến đây lắm !

Mã Bách Bình thốt :

- Mình thử hỏi chủ nhân sòng bạc là biết ngay.

Yến Thanh gật đầu lấy sẵn một tấm ngân phiếu năm mươi lượng cầm tay rồi gọi Cửu Tứ Lang đến.

Nhét tấm ngân phiếu vào túi Cửu Tứ Lang chàng thốt :

- Phần của Cửu lão tứ đó ! Đa thiếu uống nước chơi với huynh đệ cho vui !

Cửu Tứ Lang toan từ chối.

Yến Thanh khoác tay :

- Chỗ anh em với nhau cả, chẳng thành vấn đề ! Bất quá huynh đệ muốn hỏi Cửu huynh một việc.

Cửu Tứ Lang hỏi :

- Việc chi ?

Yến Thanh tiếp :

- Cái lão Tr ơng lùn mập đó là ai thế ?

Cửu Tứ Lang đáp :

- Thân thích của Tiêu Tr ơng Nhân, chủ vựa muối Tiêu Gia tại thành này ! Lão thường đến đây lắm.

Yến Thanh hỏi :

-Lão Tr ơng Nhân là ai ?

Cửu Tứ Lang đáp :

- Tiêu Tr ơng Nhân tên thật là Tiêu Võ, có một ngôi nhà lớn là Xưởng Thi Lầu tại đường Châu Tất đó ! Lão có hiệu buôn muối tên là Tiêu Gia, khắp thành này còn ai không nghe tiếng lão !

Yến Thanh cau mày :

- Cửu huynh nói là lão Tr ơng thường đến đây sao huynh đệ không gặp lần nào hết ?

Cửu Tứ Lang giải thích :

- Thờng thường mỗi lần đến đây là lão vào bên trong đánh bạc với đám nhân công hiệu tư lự. Chẳng rõ tại sao hôm nay lão ngồi riêng rẽ như vậy. Lão trà trộn với đám đông Tần huynh không để ý làm sao biết được !

Yến Thanh hỏi :

- Còn Vu tiên sinh ? Có thường đến đây không ?

Cửu Tứ Lang lắc đầu :

- ít khi đến lắm ! Mà có đến thì cũng chơi bạc riêng với lão Tr ơng thôi. Cả hai đánh lớn lắm, không tay chơi nào theo nổi nên không tham gia để mặc cho họ sát phạt tay đôi với nhau.

Yến Thanh hỏi :

- Lão Tr ơng tên gì ?

Cửu Tứ Lang đáp :

- Tr ơng Chấn uy. Tánh tình hòa ái, chỉ phải cái tật thích đánh bạc mà đánh thua nhiều hơn ăn. Suốt năm nay lão thua trên mời vạn lượng rồi đó. Cũng may là Tiêu Tr ơng Nhân có lắm tiền thừa cung cấp cho lão chơi bằng thích.

Yến Thanh dặn :

- Huynh đệ thích đánh bạc lớn. Lần sau họ có đến Cửu huynh cố gắng thông báo cho huynh đệ biết nhé !

Cửu Tứ Lang gật đầu :

- Huynh đệ nhớ ! Tần huynh yên trí !

Yến Thanh và Mã Bách Bình rời sông bạc ra đường.

Lu Lâm từ trong bóng tối chạy đến báo cáo :

- Viên Ông Võ và lão Tr ơng vào hiệu buôn muối rồi.

Mã Bách Bình gật đầu :

- Ngươi cứ việc dò thám, có điều chi lạ ngươi chạy thẳng về nhà ngươi, ta ở đó chờ ngươi.

Lu Lâm liền trở lại chỗ nấp.

Mã Bách Bình và Yến Thanh đến nhà Lu Lâm.

Mã Bách Bình hỏi :

- Yến huynh thấy sao ?

Yến Thanh hỏi lại :

- Yến huynh biết Tiêu Vũ chứ !

Mã Bách Bình đáp :

- Vì xả giao có tiếp xúc với y mấy lần. Đại khái y cũng là một con người bình thường.

Về việc vận tải muối thì y chỉ nhờ Cảnh Thái Tiêu Cục hộ tống thôi chứ không thuê tiêu cục nào khác.

Yến Thanh mỉm cười :

- Cảnh Thái Tiêu Cục hay Long Võ Tiêu Cục đều là sản nghiệp của Mã huynh !

Mà Mã huynh là người của Hận Thiên Ông. Tiêu Vũ thuê tiêu cục của Mã huynh có khác nào đem tiền gởi vào kho của lão ! Bởi sớm muộn gì cả sự nghiệp cũng sẽ về tay lão ! Vấn đề là đến lúc đó chẳng hiểu số phận của Mã huynh ra sao!

Mã Bách Bình giật mình :

- Yến huynh nhận định Tiêu Vũ là Hận Thiên Ông ?

Yến Thanh gật đầu.

Mã Bách Bình hỏi :

- Lấy gì làm chắc ?

Yến Thanh đáp :

- Tuy chưa nắm được chứng cứ song tại hạ dám tin như vậy !

Vừa lúc đó Lu Lâm hơi hãi chạy về báo cáo :

- Mẹ con Liên Khiết Tâm, Kim Tuyết Nương và Liễu Hạo Sanh dẫn một đám nhân vật giang hồ đến vừa mua muối của họ Tiêu.

Yến Thanh chớp mắt :

- Chắc là bọn Liên Khiết Tâm theo dấu Viên Ông Vũ tìm được căn cứ của Hận Thiên Ông ! Họ hành động nhanh quá !

Chàng hỏi :

- Trong nhà có động tĩnh chi không ?

Lu Lâm đáp :

- Bên trong nhân thủ cũng khá đông. Họ đang đánh nhau hăng lắm.

Có một vài người chạy về hướng tiêu cục.

Mã Bách Bình cau mày :

- Nhất định là Viên Ông Võ ra lệnh điều động nhân thủ trong tiêu cục đến tiếp trợ lão ! Lu Lâm ng ời hầy về gấp tiêu cục truyền lệnh của ta tất cả đều án binh bất động.

Không được chạy đi tiếp viện ai hết !

Lu Lâm lo lắng :

- Chỉ sợ lão gia không chịu vậy !

Mã Bách Bình trầm giọng :

- Lão gia có người của lão gia, mình có người của mình ! Cứ bảo người của mình ngăn chặn người của lão gia. Nếu có kẻ nào bất tuân lệnh của ta mà chạy đi thì cứ giết !

Giết chết hết !

Lu Lâm hỏi :

- Còn lão gia ?

Mã Bách Bình buông gọn :

- Ngươi khỏi lo, đã có người lo !

Lu Lâm cáo từ quay mình đi.

Mã Bách Bình dặn vói theo :

- Ai không phận sự tại tiêu cục ngươi dẫn đến đây hết cho ta.

Yến Thanh gọi :

- Khoan đi, Lâm huynh !

Lu Lâm trở vào.

Yến Thanh hướng qua Mã Bách Bình tiếp :

- Tại hạ thấy chưa ổn Mã huynh ạ ! Dùng người của Mã huynh tức nhiên là người trong Thiên Ma Giáo. Hận Thiên Ông trông thấy biết được sự tình biến chuyển lớn bất lợi cho lão ta là lão ta sẽ chuồn êm, sau này biết lão đâu mà tìm ? Phàm phải làm sao cho vạn vô nhất thất mới được.

Ngươi huynh nghĩ nên dùng người trong Cái Bang và Thiên Tàn Môn là chắc ý hơn hết.

Mã Bách Bình cau mày :

- Đám đó đâu có dũng mãnh bằng nhân lực của tại hạ !

Yến Thanh đáp :

- Đành thế song tại hạ tin rằng họ làm được việc. Họ trực tiếp tham gia cuộc chiến thì Hận Thiên Ông không nghi ngờ. Lâm huynh chờ một chút để tại hạ viết một vài hàng nhờ Lâm huynh mang đi luôn.

Chàng lấy giấy thảo một phong thư ngắn trao cho Lu Lâm thốt :

- Lâm huynh mang phong thư này đến Thiên Tàn Môn trước rồi về tiêu cục sau.

Lu Lâm tiếp lấy phong thư đi liền.

Mã Bách Bình hỏi :

- Mình nên đi ngay hay sao Yến huynh ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Bất tất ! Chờ nhân thủ tập trung tại đây đông đủ rồi mình đi cũng còn kịp. Tại hạ tin cuộc chiến không kết thúc gấp đâu. Chờ khi đối phương mệt rồi mình lấy cái khỏe đánh cái mệt, hy vọng sẽ nhiều hơn !

Mã Bách Bình khấn trương ra mặt.

Yến Thanh tiếp :

- Mã huynh ! Đối với lệnh tôn... Mã Bách Bình cười khở :

- Gia phụ bị Hận Thiên Ông hoặc loạn tâm thần, mất hết lý trí hẳn là không đồng ý với tại hạ đâu ! Tại hạ chỉ còn cách đó may ra thức tỉnh được lão nhân gia !

Yến Thanh thở dài :

- Mã huynh vì đại nghĩa bất cổ đến gia đình, đáng kính lắm. Tuy nhiên... Mã Bách Bình cười mỉa :

- Yến huynh tưởng tại hạ giết chưa ! Không đâu ! Tại hạ khi nào làm cái việc đại nghịch đó để lưu tiếng xấu muôn đời !

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ không hy vọng Mã huynh dám làm như vậy ! Chẳng rõ Mã huynh an bày ra sao ?

Mã Bách Bình giải thích :

- Tại hạ có đặt một người thường xuyên ở bên cạnh gia phụ. Gặp lúc tất yếu thì dùng một loại mê dược đặc chế làm cho lão nhân gia hôn mê. Ngoài ra trong sổ Phong Vân Thập Kiệt có hai vị thân tín của gia phụ, họ là bậc trưởng thượng, tại hạ không dám có hành động vô lễ với họ nên cũng dùng biện pháp đó đối phó với họ.

Yến Thanh gật đầu :

- Vậy là hay lắm ! ác ma bị trừ diệt rồi thì đại cuộc giang hồ sẽ về tay Mã huynh phụ trách. Tại hạ không muốn Mã huynh bị người ta chỉ trích chê cười !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Sao Yến huynh lại cho rằng tại hạ có dã tâm nuôi mộng bá chủ Võ lâm ? Mọi hành động của tại hạ đều nhắm vào đại nghĩa, vì bảo vệ đại nghĩa mà tại hạ phải mạo hiểm luôn luôn chứ không vì tham vọng đâu Yến huynh !

Yến Thanh hỏi :

- Võ công của Hận Thiên Ông chắc là cao lắm ?

Mã Bách Bình đáp :

- Võ công của tại hạ là do lão truyền dạy đó.

Yến Thanh tiếp :

- Nếu Mã huynh đối phó với lão chỉ sợ khó đắc thủ lắm ! Vậy hãy nhờ người cho tại hạ !

Mã Bách Bình suy nghĩ một chút :

- Thế thì tùy Yến huynh ! Dù sao thì Yến huynh cũng cao cường hơn tại hạ, hà huống kiếm pháp của Yến huynh lão ta còn lạ chưa biết chiêu thức như thế nào. Mình có thêm cái lợi là lão bỡ ngỡ... Yến Thanh lắc đầu :

- Đối phó với lão chúng ta không thể bằng vào tài nghệ, về mặt này mình phải công nhận là còn kém lão rất xa. Bất quá tại hạ là người xa lạ, lão không đề phòng, lão khinh thường, mình bất kỳ xuất ý tấn công lão nên lão không kịp trở tay. Đó là điểm duy nhất ! Tại hạ dặn điều này là dù tại hạ có ra sao đi nữa thì Mã huynh cũng cứ lờ đi, chỉ chuyên tâm đối phó với Tr ơng Chấn Uy thôi !

Mã Bách Bình hỏi :

- Lão ấy trọng yếu lắm sao ?

Yến Thanh đáp :

- Viên Ông Võ trực tiếp liên lạc với lão đủ biết lão là cái túi khôn của Hận Thiên Ông ! Hiện tại Hận Thiên Ông thao túng giang hồ thì mọi sự đều do Tr ơng Chấn Uy an bày. Điều này rõ rệt như ban ngày bởi một vị tướng thành công không hẳn nhờ tài sức hoàn toàn mà chính là nhờ bộ tham mưu hoạch định kế sách đó ! Rất có thể chính lão ta thay mặt Hận Thiên Ông xử lý lắm sự việc trên giang hồ. Mã huynh đừng xem thường lão mà làm !

Chàng kết luận :

- Bằng mọi giá phải hạ cho bằng được Tr ơng Chấn Uy. Lão bị hạ rồi là Hận Thiên Ông không còn nguy hiểm đối với chúng ta nữa ! Mình sẽ trừ diệt Hận Thiên Ông dễ dàng.

Mã Bách Bình thốt :

- Tại hạ sẽ cố gắng nhưng trang phục như thế này tại hạ thấy không tiện... Yến Thanh mỉm cười :

- Trái lại là khác ! Tại hạ thấy tiện lắm ! Mình là những tên công sai giả hiệu, thấy bọn công sai của nhan môn lão ta không nghi ngờ.

Mã Bách Bình hỏi :

- Còn vũ khí ? Ngân Tiên Kim Kiếm là hai vật quá lộ liễu, ai trông qua cũng hiểu nói gì là lão ! Lão biết được là đề cao cảnh giác ngay !

Yến Thanh gật đầu :

- Có lý ! Chứ Mã huynh không đổi vũ khí được sao ?

Mã Bách Bình đáp :

- Nếu đổi với ai khác tại hạ không có vũ khí cũng chẳng sao. Song đổi với lão ấy, trọng yếu như Yến huynh vừa suy diễn thì tại hạ phải

dè dặt ! Đổi vũ khí khác sợ dùng không nhuyển tay. Nhất là lúc lâm chiến tại hạ không thể thiếu vắng Ngân Tiên. Về phần Yến huynh đối phó với Hận Thiên Ông tại hạ nghĩ Yến huynh không nên dùng đao.

Yến Thanh đáp :

- Việc của tại hạ rất dễ giải quyết, giữa vòng chiến tại hạ có thể cớp một thanh kiếm mà dùng rồi quăng đao. Còn Ngân Tiên của Mã huynh thì quả thật là một vấn đề.

Chúng ta phải tìm biện pháp mới được !

Trầm ngâm một chút chàng bẻ gãy cái chân bàn, lấy dao chẻ làm hai, moi trống giữa ruột, đặt ngọn roi của Mã Bách Bình vào khoảng trống rồi gộp hai mảnh lại, lấy dây cột cứng, dùng mực bôi đen, đoạn thốt :

- Được rồi đó !

Mã Bách Bình hỏi :

- Được là sao ?

Yến Thanh đáp :

- Thiết Xích là loại vũ khí của nha môn ! Tuy có chỗ thô sơ một chút song sợ gì, ban đêm có ai trông thấy rõ ràng đâu ! Còn Kim Kiếm thì Mã huynh có thể giấu trong tay áo. Tại hạ nghĩ cơ hội dùng kiếm rất ít cho Mã huynh !

Mã Bách Bình cười :

- Chiếc Thiết Xích này chỉ dùng qua một chiêu là hiện nguyên hình !

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Nhưng qua chiêu đầu rồi Mã huynh đâu còn cần che dấu hành tung nữa !

Cho nên cái chiêu đó quan trọng lắm, nó là chiêu quyết định thành bại. Mã huynh nên nhớ nó là chiêu của lệnh tôn ngày trước phát xuất là hạ ngay Thiên Ma Lệnh Chủ !

Mã Bách Bình thở dài :

- Nếu không đắc thủ với chiêu đầu thì tại hạ chỉ còn cách là liều mạng với đối phương.

Yến Thanh hỏi :

- Dáng dấp của Tiêu Võ như thế nào, Mã huynh chỉ điểm cho tại hạ biết !

Mã Bách Bình đáp :

- Không khác với vóc dáng của lão Tr ơng Chấn Uy cho lắm. Có vẻ ung dung hơn lão Tr ơng. Mũi hình mỏ chim ượng, râu bạc và dài. Buồn cười là tại hạ có uống rượu với lão mấy lần nhưng nào có biết lão là Hận Thiên Ông đâu !

Yến Thanh thốt :

- Tự nhiên lão phải che dấu thân phận ! Có ma đầu nào chẳng muôn mặt ?

Mã Bách Bình tặc lưỡi :

- Còn một điều này nữa lại không ngờ là Tứ Bá Thiên lại quy tụ tại đất Kim Lăng đến ba vị. Còn vị thứ tư thiết tưởng cũng ở tại đất Kim Lăng luôn.

Yến Thanh gật đầu :

- Có thể lắm ! Nếu không thì đại tẩu hỏi mọn Cảnh Thái Tiêu Cục làm gì ! Trừ diệt Hận Thiên Ông rồi chúng ta còn một đối tượng nữa là Thiên Dục Môn Chủ Tàn Tư ơng Y.

Có tiếng thanh la vang lên inh ỏi.

Đại khái là các nhà lân cận nghe tiếng sát phạt nên báo động với nhau.

Mã Bách Bình nóng nảy giục :

- Mình đi thôi Yến huynh !

Yến Thanh khoát tay :

- Đừng gấp ! Phải chờ nhân thủ đến rồi hãy tính. Tiếng thanh la chứng tỏ là cuộc chiến còn tư ơng đư ơng, chưa bên nào phân thắng bại ! Chúng ta có thể nán chờ một lúc.

Mã Bách Bình nôn nao ra mặt.

Yến Thanh thốt :

- Mình ra ngoài lộ chờ !

Họ vừa ra ngoài thì một đoàn người Võ trang đầy đủ tiến tới một cách hối hả.

Mã Bách Bình trông thấy kinh hãi kêu khế :

- Nguy ! Bọn người của Viên Ông Võ từ hiệu tư lự đến !

Yến Thanh hỏi :

- Thuộc hạ của Mã huynh ?

Mã Bách Bình đáp :

- Không một người nào là của tại hạ ! Viên Ông Võ tuyển dụng riêng cho lão.

Bọn này kéo đến hiệu muối tiếp viện, như vậy là đám thuộc hạ của tại hạ đặt ở đó phải bị chúng giết hết rồi !

Yến Thanh còn nuôi hy vọng :

- Cha hửn là vậy đâu, chúng chưa hay Mã huynh trở cờ nên chưa dám làm gì đắc tội với Mã huynh. Cùng lắm là chúng chế trụ đám thuộc hạ của Mã huynh chứ không dám sát hại đâu !

Đúng lúc đó Lu Lâm chạy đến tòng trình :

- Việc ở tiêu cục đã được giải quyết xong ! Lão gia cũng đã được an trí một nơi.

Yến Thanh hỏi gấp :

- Còn các nhóm người kia ?

Lu Lâm đáp :

- Người của Cái Bang bảo là sẽ đến gấp !

Từ nơi đầu đường một toán quan quân xuất hiện, có đèn có đuốc sáng choang.

Bạch Kim Phượng, Tích Tích và Liên Liên vận y phục quan.

Yến Thanh bước ra nghênh đón.

Mã Bách Bình tán :

- Yến huynh bảo tại hạ để sắc phục công sai, thì ra có vậy mới hợp thức được với toán này ! Cao minh quá !

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Nhờ Cái Bang đó. Trong một thời gian ngắn lại tìm đủ số sắc phục cho bao nhiêu người dùng !

Liên Liên tiếp :

- Yến gia hạn định thời gian quá ngắn làm bọn này quỳnh quáng lên !

Yến Thanh hỏi :

- Làm sao các cô nương lấy được bao nhiêu bộ sắc phục đó ?

Liên Liên cười khỏ :

- Còn làm sao ! Báo cáo lão có cớ phá ngoài thành. Tuần Dinh phái một toán quân đi bắt. Bọn này chế ngự hết rồi lột sắc phục. Chẳng rõ ngày mai hậu quả sẽ nhthế nào !

Yến Thanh hỏi :

- Bọn quân sĩ đó các cô nương để đâu ?

Liên Liên đáp :

- Trong một chiếc thuyền tại bến Tàn Hoài.

Yến Thanh suy nghĩ một chút :

- Không sao cả ! Chờ sau khi diệt trừ Hận Thiên Ông xong mình sẽ trả y phục lại cho chúng, tạo thành cho chúng một công lao lớn là được !

Bạch Kim Phượng hỏi gấp :

- Lãng tử đã truy tung tích của Hận Thiên Ông được rồi ?

Yến Thanh đáp :

- Đại khái là vậy, nhưng mẹ con Liên Khiết Tâm đã phát động trước. chúng ta đi ngay, tuy nhiên đến nơi rồi các vị phải chờ tại hạ phân phối nhiệm vụ, sau đó mới được hành động !

Chàng quay mình đi trước dẫn đường.

Chàng cũng lấy đao trao qua Liên Liên đổi lấy thanh kiếm của nàng.

Đồng thời dặn dò nàng mấy việc.

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 24

Thiên kiếm dương oai

Hiệu muối gồm hai phần, phần sau chứa muối từ các nơi đài tải về, phần trước thu xếp như một công quan dùng làm văn phòng điều hành mọi cuộc tiếp thu muối và phân phối muối đi các nơi.

Chủ trì công quán là một viên chức được quan đầu hạt công nhận, tuy không có quyền oai nhưng cũng được dân chúng trong thành kiêng nể ít nhiều.

Sự kiêng nể được tăng cường nhờ người chủ trì có lăm bạc trong tay. Người ta thường xng Tiêu Võ là Tiêu Công hay Tiêu đại nhân. Có người đi xa hơn gọi lão là Tiêu Trượng Nhân, ngụ ý là một lão trượng đáng tôn kính.

Cửa lớn công quan hiện đóng kín.

Nhưng tiếng vũ khí chạm nhau, tiếng hừ, tiếng gằn vang vọng ra ngoài, lan đến mấy đường phố !

Những nhà lận cận ở mấy con đường quanh đó nghe huyền não cho rằng kẻ cướp đến ăn hàng tại hiệu muối, ai ai cũng sợ họa lây nên đánh thanh la báo hiệu cho nhau rồi cài then đóng cửa chẳng dám ra ngoài.

Yến Thanh và Mã Bách Bình trong cái lốt công sai Tàn Cửu và Lu Lâm đến nơi rồi đảo mắt nhìn quanh xem địa thế.

Đoạn Yến Thanh bực đến gọi cổng.

Lâu lắm mới có một lão già đi ra, nhìn qua lỗ hồng đầu tòng thấy quan quân đầy đường lão lộ vẻ kinh ngạc hỏi vội :

- Tàn đội trưởng ơi ! Việc gì thế ?

Yến Thanh đáp :

- Nghe nói có kẻ cướp đến đánh công quán nên bọn sai vội dẫn toán tuần canh cấp tốc đến đây để bắt bọn tặc đồ.

Lão đó là quản gia của Tiêu Võ.

Nghe thế lão lắc đầu :

- Đâu có việc đó Tàn đội trưởng !

Yến Thanh cười lạnh :

- Quản gia nói sao ? Bên trong kia tiếng đánh chém hét la vang dội, lan đến mấy khu phố quanh đây, dân chúng đánh thanh la báo động rền rĩ, chẳng lẽ bọn đội và các quân sĩ nằm mơ ? Nếu bọn đội không vào bắt cướp khi quan tuần hành đến đây hỏi bọn đội phải đối đáp làm

sao chứ ?

Chàng dợm chân định bước qua cửa.

- Cửa lúc đó đã được mở rộng , viên quản gia đã bước ra ngoài từ lâu, đối thoại với chàng.

Lão quản gia lo lắng vội thốt :

- Nhị vị đội trưởng và phó ơi ! Không có gì quan trọng, bắt quá có mấy tay giang hồ thù hằn chủ nhân vì bị làm khó dễ trong mấy lần chở muối lậu nên đến đây sanh sự vậy thôi. Đã có mấy vị hộ viện Võ sư ngăn chặn chúng rồi.

Yến Thanh lắc đầu :

- Đâu có được ! Võ sư hộ viện lo bảo vệ cho cơ sở thôi chứ làm gì có quyền bắt ai giết ai ! Việc đã thành náo loạn, khắp các nẻo đường thiên hạ đều hay rồi, bọn đội đâu có thể bỏ qua !

Lão quản gia không biết làm sao hơn đành lấy trong mình ra một tấm ngân phiếu đặt vào tay Yến Thanh đoạn thấp giọng van cầu :

- Tàn đội trưởng ! Quả thật bên trong đang có một vụ thanh toán nhỏ nhỏ giữa tnh ân với nhau. Vì việc tư nên không thể công khai hành động, vậy Tàn đội trưởng thông cảm cho ! Nếu sự tình vỡ lẽ ra thì chủ nhân rắc rối không ít ! Từ nay cũng hết làm ăn gì được ! Con đường tư ơng lai của bọn chủ nhân có được hạnh thông hay không là do độ lượng rộng hay hẹp của Tàn đội trưởng !

Yến Thanh a lên một tiếng :

- Là một viên chức triều đình tại sao Viên đại nhân có cừu oán với người trên giang hồ ?

Lão quản gia đáp :

- Chẳng có gì quan trọng ! Chủ nhân vì chức vụ có bắt mấy tay buôn lậu, bắt rồi thương tình lại thả. Thượng cấp hay quở trách, buộc phải tìm bắt lại. Do đó mà sanh oán, oán chất chứa lâu ngày bùng nổ đêm nay.

Yến Thanh làm ra vẻ vỡ lẽ.

Chàng nhìn qua tấm ngân phiếu, trao qua cho một đệ tử Cái Bang trong lót quân sĩ, thì thầm bên tai hắn mấy câu, sau cùng hướng qua lão quản gia thốt :

- Quản gia yên trí, bọn bọn đội vào bắt chết chứ không để sống một tên tặc đồ nào đâu mà quản gia sợ hậu quả. Nếu bắt được một vài chứng cứ mang về phục lệnh với vị chỉ huy thì sự tình đêm nay cầm như giải quyết thỏa đáng. Quản gia hãy để bọn đội vào nhốt một ít xác chết đi ! Xác chết không biết cung khai đó là cái chắc rồi !

Lão quản gia không biết làm sao hơn đành đáp :

- Thôi được ! Tàn đội trưởng cứ vào. Mọi việc xin nhờ Tàn đội trưởng

châm chóc cho !

Yến Thanh mỉm cười :

- Không thành vấn đề ! Chúng ta là chỗ quen biết với nhau mà ! Bất quá người của song phương bỗng dưng không làm sao phân biệt được ! Võ sư hộ viện có đặc điểm gì ? Đám buôn muối lậu có đặc điểm gì ?

Lão quản gia giải thích :

- dễ nhận lắm ! Võ sư hộ viện gồm toàn người Hồ từ Hồ Cư ơng đến !

Yến Thanh giật mình.

Chàng nhớ lại vụ đoạt chiếc mào vua tại Hàng Châu ngày trước.

Hôm đó vị vương thúc xứ Chấn Cát Nhĩ là Cáp Bốc Đạt thất bại lớn kéo thủ hạ chạy đi.

Không ngờ họ lại được Hận Thiên Ông thu dụng chứa chấp !

Lão quản gia đưa bọn Yến Thanh vào hậu viện đoạn chạy đi báo cáo với chủ nhân.

Yến Thanh đảo mắt nhìn qua cục diện nhận định tình hình.

Mẹ con Liên Khiết Tâm đang hợp lực song chiến với Cáp Bốc Đạt.

Bì Tiên Viên Ông Võ thì tạo thành một mặt trận với Liễu Hạo Sanh.

Điền Vũ Long và Kim Tuyết N ơng cùng với một số nhân viên Thiết Kỳ Minh chặn đánh bọn Võ sĩ Hồ Cư ơng.

Tr ơng Chấn Uy và một người hơi mập đứng bên ngoài xa xa vòng chiến.

Tr ơng Chấn Uy đang chi trở, giải thích với người mập.

Mã Bách Bình khều Yến Thanh bảo nhỏ :

- Tiêu Võ là con người mập đó Yến huynh !

Yến Thanh điểm một nụ cười béc tời trong khi lão quản gia đã đến gần Tiêu Võ rồi, lão thì thầm báo cáo một lúc.

Tiêu Võ cao giọng thốt :

- Khốn nạn ! Ai mượn chúng đến đây làm tài khôn !

Yến Thanh ngẩng cao mặt, tiến lên đồng dạt thốt :

- Tiêu đại nhân ! Bất trộm cướp là phần việc của bọn tuần canh, bỗng dưng phải có mặt ở khắp nơi bảo vệ an ninh cho dân lành. Tại đây có gian tặc hành hung thì cái lý khổ chủ phải kêu gọi quan binh tiếp viện chứ ! Sao đại nhân lại quát tháo ?

Tiêu Võ toan phát tác, Tr ơng Chấn Uy nắm chéo áo lão giật nhẹ, ngăn lại nói gì đó với lão.

Tr ơng Chấn Uy béc đến gần Yến Thanh thốt :

- Lão huynh bỏ qua cho chủ nhân. Bởi vì bên trong sự tình có nhiều uẩn khúc do đó chủ nhân mất bình tĩnh phần nào.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Lão gia khéo lo quá ! Vị quản gia đã to nhỏ với bọn đội rồi, tự nhiên bọn đội phải biết điều xử sự cho đẹp với nhau, nhất định không để khó khăn cho lão gia đâu !

Tr ơng Chấn Uy mỉm cười :

- Thực ra bọn Võ sĩ Hồi Cư ơng đó đủ sức giải quyết sự tình. Các vị bất tất phải can thiệp, cứ ung dung chờ đấy rồi muốn nhát mấy xác chết mang về thì cứ nhát !

Yến Thanh gật đầu :

- Đư ơng nhiên !

Quay qua Mã Bách Bình chàng gọi :

- Lão Lu ơi lại đây ! Tr ơng lão gia muốn điều đình với chúng ta đó ! Huynh đệ cũng đã cho tất cả thuộc hạ biết rồi. Lu huynh nên ra ngoài nói rõ cho họ một lượt nữa cho họ yên tâm, đừng làm ồn lên !

Tr ơng Chấn Uy vội khoát tay :

- Bất tất ! Bất tất !

Nhưng Mã Bách Bình cứ bực đi.

Lúc đó Điền Vũ Long đã chém ngã một Võ sĩ Hồi.

- Liên Liên và Tích Tích bạt đao xông ra nghênh đón Điền Vũ Long, chỉ qua mấy chiêu hai nàng đã làm xong ám hiệu, bày giải sự tình cho Điền Vũ Long biết, theo Yến Thanh sắp đặt.

Điền Vũ Long hiểu rồi hét lớn :

- Quan binh nghe cho rõ ! Đây là cuộc chiến riêng của bọn người trong giới giang hồ chẳng can cập gì đến các vị. Xin đừng có ra mặt gánh vác mà chuộc họa vào thân.

Y vung kiếm bức Liên Liên và Tích Tích dồn trở về nguyên vị trí.

Rồi y nhún chân phi thân đến cạnh Tr ơng Chấn Uy.

Mã Bách Bình vội cử chiếc thiết xích lên quát :

Tặc đồ to gan, dám hoành hành trước mặt quan quân !

Thiết Xích giáng xuống mạnh.

Điền Vũ Long tạt qua một bên né tránh, nhưng thanh kiếm trong tay y lại bay sang Tr ơng Chấn Uy.

Yến Thanh cử kiếm xông ra ngăn chặn.

Điền Vũ Long quật kiếm trở lên đón nhát kiếm.

Vũ khí chạm nhau khá mạnh, thanh kiếm của Yến Thanh vượt tay bay đi.

Y tung luôn một ngọn cờ bắn Yến Thanh nhào lộn trên mặt thuyền.

Đoạn y phóng mình về hướng Tiêu Võ.

Hận Thiên Ông chưa tưởng là nên để lộ thân phận nên không phản ứng chỉ lui lại một cách luýnh quýnh.

Tr ơng Chấn Uy cấp tốc hồi bộ, án trước mặt Tiêu Võ, nghênh đón

Điền Vũ Long.

Mã Bách Bình gọi to :

- Tr ơng lão, những tên tặc đồ cho bốn sai !

Y tiến tới quật ngang một chiếc thiết xích.

Điền Vũ Long hụp mình lòn qua một bên né khỏi.

Mã Bách Bình tựa hồ không thu chiếc xích kịp thời thành thử Thiết

Xích đư ơng trớn quét luôn đến Tr ơng Chấn Uy.

Tr ơng Chấn Uy không hề kinh hãi ung dung đưa tay hất Thiết Xích sang một bên.

Có tiếng gãy vang lên rắc rắc, cái chân ghế gãy đôi và vật giầu bên trong hiện ra.

Cánh tay của Tr ơng Chấn Uy gãy lìa.

Trông thấy ngọn Ngân Tiêu, Tiêu Võ kêu lên :

- Chấn Uy ! Đề phòng ! Gã Mã Bách Bình đó !

Tr ơng Chấn Uy kinh hãi quên đau, tròng mắt hét :

- Mã Bách Bình ! Ngươi to gan lắm ! Dám phản chủ nhân !

Mã Bách Bình cười mỉa :

- Chủ nhân ! Ai là chủ nhân ?

Tr ơng Chấn Uy không đápvươn cổ gọi to :

- Viên lão đầu ! Hãy bóc lại đây !

Bì Tiên Viên Ông Võ vội nhảy ra khỏi vòng chiến chạy đến cao giọng thốt :

- Chủ nhân đó Mã tổng giám !

Mã Bách Bình lạnh lùng :

- Hận Thiên Ông tên là Thượng Quan Ngô Dự, đâu có thể là lão này được !

Viên Ông Võ khấn cấp ra mặt :

- Lão là đại biểu cho chủ nhân đó !

Mã Bách Bình cười lạnh :

- Viên lão ơ ! Tại hạ nhờ Viên lão nói gì với chủ nhân Viên lão có chuyển cáo hộ không ? Tại hạ không muốn mình bị lợi dụng một cách hồ đồ ! Nói nhanh đi, ai là chủ nhân đây, hãy chỉ cho tại hạ đi !

Tr ơng Chấn Uy vội thốt :

- Ngươi không cần hiểu ! Ngươi chỉ biết trực tiếp tuân theo mạng lệnh của ta là đủ.

Mã Bách Bình cười :

- Đến một roi của ta ngươi còn không chịu nổi, bằng vào đâu mà ngươi bảo ta tuân phục ngươi ?

Tr ơng Chấn Uy nổi giận :

- Mã Bách Bình ! Quả nhiên ngươi muốn phản rồi !

Mã Bách Bình thản nhiên :

- Phải ! ta muốn phản từ lâu. Đại bộ phận của Thiên Ma Giáo đã về tay ta chưởng quản, các ngươi chỉ có một thiểu số vô tài còn mong gì khu xử ta được !

Trương Chấn Uy gần giọng :

- Ngươi sẽ hối hận Mã Bách Bình ! Trong chót lát nữa đây sẽ có người đến đối phó với ngươi !

Mã Bách Bình bĩu môi :

- Giả như ngươi hy vọng người trong tiêu cục kéo đến đây thì ta không cần chờ !

Tất cả số người đó tuân lệnh ta đã trở về hết rồi.

Trương Chân Uy sửng sốt :

- Ngươi dám làm vậy ? Ngươi không sợ chết ?

Mã Bách Bình so vai :

- Tại sao ta lại không dám làm ? Ai làm gì cho ta phải chết mà ta sợ ?

Ta đã nói bất cứ hành động nào muốn phát khởi phải do ta đồng ý.

Các ngươi tự tiện điều động nhân thủ tại tiêu cục thì ta phải ngăn trở !

Khi nào ta để cho các ngươi tự do ?

Trương Chấn Uy hừ một tiếng :

- Ngươi ngăn chặn được chăng ?

Mã Bách Bình bật cười ha hả :

- Nếu ta không ngăn chặn được thì chúng đã có mặt tại đây từ lâu.

Trương Chấn Uy lại hừ một tiếng :

- Ngươi có quyền gì mà chúng phải tuân lệnh ? Chính phụ thân ngươi thống lĩnh chúng kia mà !

Mã Bách Bình thốt :

- Gia phụ biết đêm nay ta có thể trừ diệt các ngươi chẳng lẽ lão nhân gia lại phá hoại việc của ta, tiếp tục trợ giúp cho các ngươi hại lại ta !

Viên Ông Võ sửng sốt, lão quay qua Trương Chấn Uy thốt :

- Lão Trương ơi ! Chỉ sợ chúng ta không tin tưởng được Mã Cảnh Long đâu ! Lão ấy đã phản Thiên Ma Lệnh Chủ thì cũng dám phản luôn chủ nhân !

Trương Chấn Uy lắc đầu :

- Không thể có việc đó ! Sở dĩ Mã Cảnh Long phản Thiên Ma Lệnh Chủ là do cái ý của chủ nhân, lão phải hiểu chủ nhân rất mực quý trọng lão, hoàn toàn tín nhiệm lão !

Mã Bách Bình bật cười vang :

- Bất chấp các ngươi tín nhiệm, quý trọng gia phụ đến mức độ nào thì lão nhân gia cũng chỉ là một tấm bình phong... *****

Thiếu một trang ***** đó về võ công kém Thiên Ma Lệnh

Chủ rất xa mà vẫn giết được Thiên Ma Linh Chủ như thường !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Gia phụ phát xuất ngọn roi quả thật đúng lúc Thiên Ma Linh Chủ không phòng bị. Nhưng trong trường hợp này lão Tr ơng có vận công lực vào cánh tay rõ ràng khi thấy tại hạ vùng roi !

Kim Tuyết N ơng vẫn cãi :

- Lão không biết công tử là Kim Kiếm Ngân Tiên nên không phòng bị chứ sao !

Mã Bách Bình hừ một tiếng :

- Đại nương nói sao thế ! Chỉ cần lão phản ứng là có phòng bị. Nếu quả lão là Hận Thiên Ông thì nhất định ngọn roi của tại hạ không mong gì trúng Hận thiên Ông lúc có phòng bị. Còn như trong trường hợp lão biết được tại hạ là Mã Bách Bình thì tuyệt đối lão không dùng tay tiếp ngọn roi. Sự sai biệt giữa hai người rõ rệt quá nếu đại nương không tin thì tại hạ xin thực nghiệm lại một lần nữa cho mà thấy !

Thốt xong y vùng roi quét ra.

Tr ơng Chấn Uy hấp tấp lùi lại, chính Viên Ông Võ lướt tới nghênh đón.

Mã Bách Bình cười ha hả :

- Thấy chưa ! Nếu Tr ơng lão là Hận Thiên Ông thì đâu đến nỗi khiếp quá nh vậy ! Khi tại hạ dọa đại nương có thấy lão ta quỳnh quáng lùi chứ ?

Tiêu Võ chợt trầm giọng thốt :

- Chấn Uy ! Rõ ràng là ng ời sợ chết !

Câu nói đó thức tỉnh Tr ơng Chấn Uy về với hiện cảnh.

Và trong hiện cảnh lão không còn cách nào để tránh một cuộc giao chiến.

Dù còn lại một tay trong cái thế chẳng dặng dưng, lão tuốt kiếm xông vào cuộc chiến, tiếp trợ Viên Ông Võ đối phó với Mã Cảnh Bình.

Kim Tuyết N ơng bực tới đón chặn Tr ơng Chấn Uy.

Mã Bách Bình gọi :

- Đại nương chặn Viên lão đây, để lão Tr ơng cho tại hạ !

Kim Tuyết N ơng thốt :

- Để hết hai người cho già, công tử hãy đối phó với Thượng Quan Ngô Dự kia !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Con thú đã lọt vào lòng săn rồi chạy đâu mất mà sợ ! Hãy thu thập lão Tr ơng trước, tuy lão chẳng phải là Hận Thiên Ông song lão trọng yếu hơn Hận Thiên Ông nữa đấy ! Bởi vì nhất thiết mọi cơ mật trong Thiên Hận Môn đều do lão an bày, lão hiểu nhiều tình tiết hơn cả Hận Thiên Ông nữa kìa !

Kim Tuyết N ơng giật mình :

- Sao công tử biết ?

Mã Bách Bình tiếp :

- Thượng Quan Ngô Dự đổi tên là Tiêu Võ len lỏi ẩn nấp trong giới quan trường, vừa lo công vụ, vừa lo thù tạc dưới trướng nên không thường rỗi rảnh còn thời gian đâu mà vận trù quyết sách, khuyếch trương thực lực vùng bồi cơ nghiệp ! Hầu hết các việc đều để cho Tr ơng Chấn Uy ! Tiếng là Hận Thiên Ông thao túng giang hồ song thực ra chính là Tr ơng Chấn Uy làm ma làm gió. Giả như Hận Thiên Ông muốn làm gì thì lão cũng cần thương lượng trước với Tr ơng Chấn Uy. Lão Tr ơng là người nắm trọn linh hồn của Hận Thiên Môn, đại nường nên hiểu như vậy nếu không là lần nữa ta thất bại !

Kim Tuyết N ơng chớp mắt :

- Biết đâu lại chẳng còn một người thứ hai ?

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Không bao giờ có ! Tại hạ đưa một vấn đề khó cho lão Viên bảo lão đi cáo tố với Hận Thiên Ông thì lão Viên lại đi tìm gặp Tr ơng Chấn Uy trước, Đại khái vì vấn đề quan trọng lão Tr ơng tự mình không dám quyết định nên phải tìm đến Hận Thiên Ông. Nếu tại hạ không an bày như vậy thì các vị đâu có theo dấu đến đây được ?

Tiêu Võ trầm giọng mắng :

- Ngưu ! Hai gã ngu ngốc !

Đư ơng nhiên kẻ bị mắng là Tr ơng Chấn Uy và Viên Ông Võ.

Cả hai nín lặng không tìm được lời gì biện bạch.

Trong lúc họ đối đáp với nhau, chiến cuộc vẫn còn tiếp diễn. Đám Thiết Kỳ Minh của Thiên Âm Môn bị đám dũng sĩ hồi c ơng sát hại khá nhiều.

Bọn Bạch Kim Phụng chưa tham gia cuộc chiến trừ hai chị em Liên Liên và Tích Tích vờ tiếp xúc với Điền Vũ Long để truyền âm hiệu xong rồi thôi.

Họ chờ lệnh phát động của Yên Thanh.

Nhưng Yên Thanh vờ bị Long Vũ Điền đánh ngã vẫn còn nằm tại chỗ.

Chính chàng cũng đang chờ cơ hội thuận lợi nhất.

Kim Tuyết N ơng nhìn qua chiến cuộc thấy tình huống bất lợi, Liên Khiết Tâm và Mạt Chấn Vũ song chiến với Cát Bốc Đạt vẫn không chiếm được một ưu thế, còn Liễu Hạo Sanh thì bị Viên Ông Võ cầm chân, nhưng Viên Ông Võ nhòe mặt trận cho hai dũng sĩ hồi c ơng. Họ Liễu không làm sao thoát đi được để trợ giúp các thuộc hạ.

Phần thiệt hại của song phương tư ơng đư ơng nhau, mỗi bên hao

hút độ hai mươi người.

Thiết Ky Minh còn lại chừng hai mươi nhân viên, dũng sĩ Hôi còn lại mười tên.

Trong số hai mươi người thiệt mạng thuộc cánh Tiêu Võ chỉ có hai dũng sĩ Hôi, kỳ dõng các Võ sư trong nhà Tiêu Võ.

Bọn dũng sĩ Hôi dũng mãnh không tưởng nổi.

Nếu cứ để tình trạng đó kéo dài thì Thiết Ky Minh cảm chắc phải bị chúng tận diệt.

Cho nên Kim Tuyết N ơng hấp tấp gọi Mã Bách Bình :

- Công tử ! Những người do công tử dẫn đến chẳng lẽ để nhìn cuộc chiến ? Họ không biết đánh nhau sao ?

Mã Bách Bình đáp :

- Họ đánh hăng lắm chứ, có điều tại hạ không có quyền sai khiến họ. Phải chờ lệnh của Yến Thanh.

Kim Tuyết N ơng hỏi :

- Yến Thanh đi đâu rồi ?

Mã Bách Bình đáp :

- Cái vị nhân huynh đó có hành động xuất quỷ nhập thần, chỉ sợ đang ở bên ngoài dò xét cái chi đó. Chừng như chuẩn bị càn quét một lần là xong !

Câu nói đó làm cho bọn Thiên Âm Môn lên tinh thần mạnh mẽ mà cũng uy hiếp đối phương nhiều.

Tiêu Võ không còn giữ được trầm tĩnh nữa, rút nhanh trường kiếm hét :

- Giết ! Phải hạ hết bọn này trong thời gian ngắn nhất !

Viên Ông Võ vọt mình tới, bức Kim Tuyết N ơng. Tr ơng Chấn Uy tiến lên dồn Mã Bách Bình.

Tiêu Võ cầm kiếm từ từ bóc ra, chuẩn bị tấn công một kẻ nào bên cánh địch có sơ hở.

Nhưng Điền Vũ Long đã xông tới chặn lão lại.

Y cười thốt :

- Các hạ ẩn mình từ nhiều năm qua rồi, không chờng mặt với đời, tại hạ may mắn được lãnh giáo đầu tiên mong các hạ nhẹ tay cho một chút nhé !

Tiêu Võ lạnh lùng :

- Bóc qua một bên, ng ời chỉ là một tiểu tốt vô danh không xứng đáng đối trận với lão phu !

Điền Vũ Long cười nhẹ :

- Lão Thượng Quan ời ! Trước kia tại hạ là một vô danh tiểu tốt, song kể từ hôm nay với cuộc chiến này tại hạ sẽ thành danh lớn ! Còn các

hạ là người có danh lớn từ lâu nhưng kể từ hôm nay cái danh lớn của các hạ sẽ tiêu tan ! Chúng ta thay ngôi đổi vị với nhau trong đêm nay với cuộc chiến này đó !

Tiêu Võ nổi giận chớp kiếm liền.

Trong thoáng mắt lão chém xuống, chém ngang, xóc từ dưới lên, đâm thẳng năm sáu nhát.

Lão chiếm ưu thế ngay.

Điền Vũ Long bị kiếm ảnh phủ kín ba mặt, chỉ còn mặt hậu là bỏ trống.

Nếu Điền Vũ Long lùi lại là phải rơi cảnh giác trong mấy giây đồng thời tinh thần chiến đấu mất liên tục.

Do đó y đứng nguyên tại chỗ chỉ có thủ chứ không phản công.

Tiêu Võ càng giận dữ, song không biết làm sao hạ đối phương cấp thời được.

Thu thập một người không nổi thì còn mong gì khống chế toàn cục diện ?

Bên kia Viên Ông Võ tựa hồ thắng thế hơn Kim Tuyết N ơng, nhưng Tr ơng Chấn Uy thì bị Mã Bách Minh lấn đất mãi. Lão tức uất bất chấp thương thế vận dụng toàn lực phản công, như con hổ bị thương điên tiết lên.

Mã Bách Bình không muốn phí sức với kẻ liều mạng bèn lùi trở lại.

Qua một lúc lâu Tiêu Võ nhận thấy dù Điền Vũ Long tuy chưa có tiếng tăm vang dội song tài nghệ của y cao cồng chẳng kém nhân vật thượng đỉnh trên giang hồ.

Lão bèn thay đổi thế đánh, kiếm ảnh vây quanh mình Điền Vũ Long càng giây càng kín, đứng bên ngoài trông qua màn kiếm ảnh chỉ thấy Điền Vũ Long mờ mờ.

Điền Vũ Long vốn có chủ trương không phản công mà chỉ thủ thôi.

Y không hề nao núng trước những chiêu thức cực kỳ lợi hại của lão ma đầu.

Bên kia Tr ơng Chấn Uy đã dồn Mã Bách Bình đến sát ngọn giả sơn, thanh kiếm của Tr ơng Chấn Uy vừa hất vệt ngọn Ngân Tiêu qua một bên thuận thế hoành trở lại tưởng chừng xuyên thủng ngực của Mã Bách Bình ghim cứng y tại đó.

Tiêu Võ chợt biến sắc kêu lên :

- Chấn Uy ! Đề phòng thanh kiếm của hấn !

Chậm mắt !

Mã Bách Bình đã rút thanh Kim Kiếm trong tay áo ra, kiếm chớp lên ánh vàng tỏa sáng.

Đôi kiếm chạm nhau, kiếm của Tr ơng Chấn Uy dạt qua một bên,

Kiểm của Mã Bách Bình chong ngay ngực lão.

Tr ơng Chấn Uy ngã nữa thân trên gập xuống, đảo mình như con vù nhưng không tránh kịp.

Kim Kiếm đã chạm trúng ngực Tr ơng Chấn Uy, máu tu ơm ra ướt áo.

Mã Bách Bình cười thốt :

- Tr ơng Chấn Uy ! Nhất kiếm đó đủ xác định ng ời chẳng phải là Hận Thiên Ông, bởi một Hận Thiên Ông không khi nào ngu xuẩn đến độ tập trung tinh thần vào ngọn Ngân Tiêu của ta. Ta có cái hiệu là Ngân Tiêu Kim Kiếm kia mà, và Ngân Tiêu dùng để nghinh chiến còn Kim Kiếm dùng để giết người.

Tiêu Võ giận quá gầm một tiếng lớn, giở tuyệt kỹ quyết hạ nhanh Điền Vũ Long để còn tiếp viện Tr ơng Chấn Uy.

Điền Vũ Long cũng biết thế nên càng bám sát lão, cầm chân lão cứng tại cục trận.

Tiêu Võ quá giận thành trầm tĩnh, cười nhạt thốt :

- Được lắm ! Ta không muốn giết ng ời song ng ời cứ tìm cái chết, ta cho ng ời chết liền.

Tay phải quét kiếm ra, tay tả vươn theo một chỉ phong bắn tới, nhắm ngực Điền Vũ Long bắn vào.

Điền Vũ Long lạnh mình ngã xuống.

May mắn thay y ngã cạnh Tàn Cữu.

Tiêu Võ không kịp nhìn xem Điền Vũ Long có thực sự trúng chỉ phong hay không và chết rồi hay còn sống, lão nhún chân phóng thẳng đến Mã Bách Bình.

Mã Bách Bình đang đứng đưa Ing về phía lão, nếu lão xuất thủ là hy vọng đắc thủ dễ dàng.

Nhưng Mã Bách Bình hay kịp, cấp tốc quay mình đối diện vung kiếm đón kiếm của đối phương.

Khí thế của Tiêu Võ rất mạnh, Mã Bách Bình bị chấn động lui về phía hậu mấy bước.

Tiêu Võ rít lên :

- Tiểu súc sanh phản phúc vô thờng, lão phu sẽ hóa kiếp cho ng ời về với tổ tông của ng ời nơi cõi quỷ !

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Hận Thiên lão quái ời ! Ngươi thất sách trong việc dùng người !

Ngoài ra ngươi lại quá khinh địch tưởng mình là bất khả xâm phạm !

Một đại ma đầu có những khuyết điểm đó thì còn mong gì trờng tồn giữa chốn giang hồ ! Đêm nay ngươi phải tàn đời để đền lại bao nhiêu tội ác đã qua !

Tiêu Võ không đáp, luân kiếm tấn công như vũ bão.

Mã Bách Bình dù cao cường đến đâu nhưng võ công của y do Tiêu Võ truyền dạy, Tiêu Võ thuộc nằm lòng các ngón tuyệt kỹ của y, y chưa đánh ra là Tiêu Võ biết trước như thế nào rồi cho nên y không dành ưu thế nổi với lão.

Yến Thanh tiếp nhận kiếm nơi tay Điền Vũ Long rồi kín đáo ra hiệu cho Liên Liên.

Liên Liên khiêu Bạch Kim Phượng thốt :

- Môn chủ ! Chúng ta vào tiếp trợ Mã Bách Bình đi !

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Tại sao phải giúp hắn ?

Liên Liên đáp :

- Tại sông Tần Hoài hắn có giúp chúng ta, bây giờ là dịp trả ơn hắn !

Nàng cùng Tích Tích vào cuộc trước.

Bạch Kim Phượng không biết làm sao hơn đành theo họ tham gia.

Có ba nàng trợ giúp Mã Bách Bình bớt nguy phần nào.

Nhưng thêm ba nàng đó tăng cường đối phương Tiêu Võ vẫn xem thông.

Một nhát kiếm chớp lên lão dồn cả bốn người cùng dồn lại một lúc.

Tuy nhiên muốn đánh bại cả bốn người cũng phải một một thời gian lâu mà trong tình huống này kéo dài cuộc chiến là bất lợi.

Tiêu Võ vừa đánh vừa đoán.

Qua mấy hiệp đầu lão nhận được kiếm pháp của Bạch Kim Phượng.

Nhìn nàng lão gọi to :

- Bạch Kim Phượng ! Lão phu nhận ra người rồi ! Bạch Phúc mấy lượt định giết ngươi nhưng cả mấy lượt lão phu đều ngăn trở sao ngươi lại chẳng biết ơn lão phu lại đem cừu báo ơn ?

Bạch Kim Phượng cười lạnh :

- Hận Thiên Ông ! Sở dĩ ngươi muốn cho ta sống là ngươi mong mỗi Thiên Tàn Môn trừ diệt Bạch Phúc. Bạch phúc chết rồi ngươi lại phái người đến Thiên Tàn Cốc toan trừ diệt ta luôn. Bây giờ còn nói tốt với ta sao ?

Tiêu Võ lắc đầu :

- Cái đó là do em gái ngươi không dung được ngươi, lão phu có liên quan gì !

Bạch Kim Phượng lạnh lùng :

- Ngân Phượng không phải là con người biết tự chủ, nó dễ bị ảnh hưởng lắm.

Ngươi đã mớm ý cho Viên Ông Võ và Liễu Bất Thanh hoặc dụ nó.

Tiếng là nó hành động chứ thực ra do ngươi chủ sự !

Tiêu Võ hừ một tiếng :

- Mã Bách Bình nắm chủ quyền tại Thiên Tuyệt Cốc chứ nào phải lão phu !

Mã Bách Bình chen vào :

- Hận Thiên Lão quái ! Ngươi ời đồ qua đồ lại phí công vô ích, đại thơ ta hiểu rõ hết rồi ! Đại thơ đã biết kẻ địch chân chánh là ai, ta khuyên ngươi nên thừa nhận là hơn !

Tiêu Võ hận tràn lòng cao giọng thốt :

- Bằng vào sức lực của một bọn hậu sanh như các ngươi mà toan khoáng cự với lão phu à ? đêm nay các ngươi muốn chết lão phu sẽ thành toàn ý nguyện cho các ngươi !

Lão tấn công Mã Bách Bình trước.

Nhưng Liên Liên và Tích Tích đồng xuất thủ ngăn liền.

Tiêu Võ phát ống tay áo, kinh phong bốc ra quạt hai nàng nhào trở lại.

Bạch Kim Phượng tiến lên gấp.

Nàng vung đôi phi kiếm xĩa vào mình Tiêu Võ.

Tiêu Võ để mặc song kiếm đâm vào mình cứ bức dồn tới.

Kiếm đâm sau lưng, Kim Phượng còn nắm chặt chuôi, Tiêu Võ bức dồn tới ba người kia lôi cả Kim Phượng theo.

Bạch Kim Phượng buộc phải buông tay.

Tiêu Võ chỉ xem Mã Bách Bình là kẻ địch chân chánh, nhìn y lão gần từng tiếng :

- Cho ngươi đi trước, bọn kia sẽ theo sau ! Lão phu nhất định không chừa một mạng sống !

Lão phóng ra một chiêu.

Mã Bách Bình biết đó là chiêu trí mạng, không dám khinh thường nên cấp tốc cử cả Ngân Tiêu lẫn Kim Kiếm lên đỡ.

Hai tiếng soảng ngân rền, cả Ngân Tiêu lẫn Kim Kiếm bị hất văng ra ngoài vượt tay văng luôn cắm cứng vào tòa giả sơn.

Tiêu Võ chong mũi kiếm vào ngực y quát :

- Tiểu tử ! Đã biết lão phu lợi hại chưa ?

Mã Bách Bình không nao núng đáp :

- Hận Thiên Lão quái ! Ngươi ời giết ta việc đó chẳng quan hệ gì nhưng nghiệp bá của ngươi từ nay phải tiêu tan. Ta chết mà đánh đổi được điều ấy thì cái chết của ta cũng đáng giá lắm.

Tiêu Võ cười vang :

- Buồn cười quá ! Ngươi tưởng là ngươi không chế được đại bộ phận của Thiên Ma Giáo là làm lung lay nghiệp bá của lão phu sao ? Lão phu còn thừa nhân thủ để tiêu diệt lực lượng của chưa con ngươi !

Chắc ng ời không tưởng nổi điều đó chứ !

Bỗng có tiếng từ sau lĩng lảo vọng tới :

- Bất tất phải tưởng ! Bởi ng ời chết rồi là số nhân thủ đó phải giải tán ngay ! Rắn cụt đầu còn làm chi được ?

Tiêu Võ giật mình.

Tuy nhiên công phu đã đạt đến mức thượng đỉnh nên lão phải trầm tĩnh hơn người.

Lão không quay đầu lại bất quá lão xê dịch thân mình lệch qua một đoạn, đoạn cất tiếng hỏi :

- Yến Thanh đó phải không ?

Yến Thanh đáp :

- Không ! Tiêu đại nhân làm rồi, Tàn Cửu đây, Tàn Cửu đội trưởng trong dinh Trân Thành đây !

Đến lúc đó lão mới quay đầu.

Đầu vừa quay, một tia sáng xẹt nhanh đến yết hầu lão.

Lão lách mình qua một bên.

Yến Thanh phát chiêu thứ hai, lão lách mình tránh xa hơn.

Mã Bách Bình kinh ngạc hỏi :

- Sao Yến huynh buông tha lão ?

Yến Thanh đáp :

- Hận Thiên Ông chết là cái chắc song tại hạ không muốn Mã huynh chết theo lão ta.

Thốt xong chàng chuyển hướng sang Tiêu Võ, đưa ra ba chiêu kiếm của Tam Bạch Tiên Sanh.

Tiêu Võ hóa giải được cả ba chiêu.

Rồi lão phản công, kiếm pháp của lão quả thật cao minh. Chiêu thức của lão phát xuất cực kỳ nguy dị.

Yến Thanh tựa hồ không hóa giải nổi.

Chàng lạng mình lách ra ngoài tránh.

Tiêu Võ đời nào chịu bỏ, cấp tốc lót theo tung chiêu thứ hai.

Yến Thanh ngã nhào xuống đất.

Tiêu Võ trầm thanh kiếm đâm luôn theo.

Nhưng cái ngã đó là giả tạo, nằm dưới đất ước độ mũi kiếm của Tiêu Võ chàng khẽ định mình qua một chút nhờ mũi kiếm đâm thủng mặt nền.

Nếu Yến Thanh bật vùng dậy phải mất hai giây.

Cao thủ giao đấu mỗi giây nhanh chậm là giá trị một sanh mạng.

Yến Thanh chỉ chuyển mình, thuận thế vung tay phóng luôn thanh kiếm đang cầm.

Kiểm bay lên phớt ngang cổ Tiêu Võ chặt đứt đầu lão ta.

Mọi người cùng sửng sốt.

Mã Bách Bình tán :

- Hay Quá !

Yến Thanh mỉm cười :

- Nhờ may thôi ! Về kiếm pháp tại hạ còn kém lão mấy bậc !

Bổng chàng kêu lên :

- Tr ơng Chấn Uy đâu ?

Tr ơng Chấn Uy đã bị Mã Bách Bình đâm một kiếm thủng ngực nằm dài trên đất.

Nhưng bây giờ lão đã biến mất dạng.

Thiên Ma Lệnh Chủ

Đánh máy: harrison_nguyen

Hồi 25

Tình không chấp vá

Chiếc xác xa đầu của Hận Thiên Ông nằm đó.

Trương Chấn Uy đã âm thầm lẻn ra đi.

Yến Thanh dặm chân kêu trời :

- Hông ! Sống mất Trương Chấn Uy đại hoạn vẫn còn nguyên vẹn !

Chúng ta lại phải vất vả hơn những ngày qua !

Mã Bách Bình hơi thẹn :

- Tại hạ sơ suất quá !

Yến Thanh cười khở :

- Mã huynh không đáng trách, nếu có lỗi thì cả hai chúng ta đều có lỗi. Chính tại hạ không ngăn chặn Hận Thiên Ông ngay lúc đầu như chúng ta đã phân công với nhau trước khi đi. Thành thử Hận Thiên Ông có thì giờ động thủ với Mã huynh. Mã huynh bận đối phó với Hận Thiên Ông nên Trương Chấn Uy mới thừa cơ trốn đi được !

Mã Bách Bình tặc lưỡi :

- Lão ác ma lợi hại vô cùng ! Năm chúng ta hiệp sức vây lão cũng chẳng làm gì lão nổi ! Cuối cùng Yến huynh phải dùng mưu mới hạ được lão.

Ai ai cũng công nhận võ công của Hận Thiên Ông rất cao.

Mà Trương Chấn Uy cũng chẳng phải tay vừa.

Mã Bách Bình thốt :

- Lu Lâm án ngữ bên ngoài có lẽ hẳn ngăn chặn Trương Chấn Uy !

Yến Thanh giục :

- Vậy Mã huynh chạy gấp ra đó xem, đừng bận tâm về việc gì ở đây

cả. Vô luận thế nào cũng phải bắt cho được lão ấy !
Mã Bách Bình chạy đi liền.
Bấy giờ Yến Thanh mới ra lệnh phát động nhân thủ của Thiên Tàn Môn và Cái Bang.
Có đám này tham gia cục diện trận chiến biến chuyển ngay.
Mẹ con Liên Khiết Tâm tinh thần lên cao tột độ, tấn công vùn vụt.
Mẹ phóng tiêu, con quét kiếm, bọn dũng sĩ của Các Bốc Đạt chạy toán loạn.
Bạch Kim Phượng tiếp trợ Kim Tuyết N ơng song chiến với Viên Ông Võ.
Yến Thanh tiếp trợ Liễu Hạo Sanh song chiến với Cáp Bốc Đạt.
Bỗng có tiếng sáo âm u vang lên.
Cáp Bốc Đạt sững sờ tự hỏi tại sao ở đây lại có tiếng nhạc ở vùng biên ải.
Động miền sâu xứ y lời cảnh giác phần nào, Liễu Hạo Sanh thừa dịp y phân tâm chém ngang một kiếm tiện thân hình y làm hai đoạn.
Bọn dũng sĩ Hồi Cư ơng cũng như Cáp Bốc Đạt nghe tiếng sáo chạnh lòng nhớ cố hự ơng sanh ra băng khuâng mất cả đầu trí, buông rơi vũ khí, tất cả đều bị mẹ con Liên Khiết Tâm hạ sát.
Yến Thanh ngăn chặn nhưng không kịp.
Liên Khiết Tâm bật cười ha hả thốt :
- Môn chủ lợi hại thật ! Một tiếng sáo thu dọn chiến trường ! Trương L ơng ngày trước cũng không hơn ! Từ nay thiên hạ giang hồ là của Thiên Âm Môn đó là cái chắc!
Yến Thanh trầm giọng :
- Muốn tranh thủ thiên hạ giang hồ không phải là việc dễ làm đâu đại tẩu ! Võ lâm không bao giờ dung cho bất cứ ai độc chiếm ngôi bá chủ, thao túng mặc tình !
Tiếng sáo lại vang lên.
Liên Khiết Tâm lạnh lùng nói :
- Môn chủ triệu hồi, tôi không có thời giờ tranh biện với huynh đệ ! Các vị khoác cái lột quan quân thì hãy phụ trách phần thu thập chiến trường.
Trừ diệt Hận Thiên lão quái là dứt họa hoạn cho đời tôi không tạ Ơn các vị đâu. Còn như luận về tiếp trợ tôi nhìn nhận đó là một cái ơn, ngày sau có cơ hội tôi sẽ đền đáp. Xin cáo biệt các vị !
Nàng vẫy tay, những người vào đây với nàng đều đi theo nàng ra ngoài. Dĩ nhiên là số còn sống sót.
Liễu Hạo Sanh đi sau cùng.
Thấy Điền Vũ Long còn nằm đó y muốn bớ tới dìu đi.

Điền Vũ Long thốt :

- Liễu huynh ! Tại hạ không phải là người của quý môn thì không cần phải trở lại với quý môn theo Liễu huynh ! Hãy để tại hạ Ở lại đây !

Liễu Hạo Sanh giật mình.

Điền Vũ Long tiếp :

- Chúng ta là bằng hữu của nhau ! Ngày trước vì chí khí mà quen nhau, chung sống với nhau. Còn ngày nay thì khác, bảo tại hạ chịu lĩnh nơi một nữ nhân là điều tại hạ không thể làm và chẳng có thú vị chút nào. Tại hạ không thích gia nhập môn phái và nhất là môn phái đó mang tên Thiên Âm Môn.

Liễu Hạo Sanh vội đáp :

- Điền huynh làm rồi ! Thiên Âm Tiên Tử không hề bảo tại hạ gia nhập môn phái của nàng cho nên tại hạ vẫn là minh chủ của Thiết Ky Minh. Trước kia tại hạ hiệp lực với nàng chẳng qua là để tiêu diệt Thiên Ma Giáo. Hiện tại Tứ Bá Thiên đã chết hai rồi chỉ còn chờ giải quyết xong Thiên Dục Môn là tại hạ khôi phục tự do an toàn.

Điền Vũ Long mỉm cười :

- Như vậy chờ khi nào Liễu huynh được tự do hoàn toàn lúc đó tại hạ sẽ đến tìm Liễu huynh. Hiện tại tại hạ không có hứng thú.

Liễu Hạo Sanh không biết làm sao hơn đành đáp :

- Tuy Thiết Ky Minh tạm thời lệ thuộc Thiên Âm Môn nhưng Thiên Âm Tiên Tử không bao giờ dòm ngó đến hoạt động của bọn tại hạ. Chỉ khi nào cần tăng cường thực lực mới thông tri với tại hạ phái nhân thủ đến tiếp trợ. Như vậy kể ra cũng tự ơng đư ơng với tự do.

Điền Vũ Long thốt :

- Tại hạ thấy oai lực của Thiên Âm Môn rồi. Dùng một tiếng sáo làm tán thất đầu trí của bọn Hồi thì cũng có thể dùng một loại âm thanh khác để sai sử kẻ khác. Với oai lực đó Thiên Âm Môn như cầm chắc thiên hạ trong tay thì cần gì Thiên Âm Tiên Tử bắt buộc bọn Liễu huynh chánh thức quy thuận ! Dù không quy thuận Liễu huynh cũng phải tuân lệnh như thờng, có khác gì quy thuận đâu mà cần đòi hỏi, bắt buộc, cưỡng bách !

Liễu Hạo Sanh cãi :

- Song Thiên Âm Tiên Tử đâu có dã tâm như lũ ma đầu, trong Thiên Âm Cốc chỉ có la tha mấy mạng thôi.

Điền Vũ Long đáp :

- Cái đó tại hạ tin là đúng. Tại hạ nghĩ bất tất nàng cần phải có nhiều người ! Bất cứ ai nếu nàng muốn là cứ dùng thanh âm sai khiến, chẳng ai có thể không tuân, do đó nàng không cần thiết phải quy thuận đông nhân thủ quanh mình nàng.

Liễu Hạo Sanh đáp :

- Xem ra Điền huynh chưa hiểu tiên tử rõ ràng lắm ! Yển đại hiệp đã từng hội diện với tiên tử một lần. Đại hiệp có thể cáo tố với Điền huynh con người đó ra sao !

Điền Vũ Long cũng thờ dài :

- Dù nàng ra sao nhưng đối với việc giang hồ tại hạ đã chán ngấy rồi. Đã đến lúc tại hạ trở về với điền viên Liễu huynh ạ !

Liễu Hạo Sanh động niệm lưu luyến :

Điền huynh ! Thiết Ky Minh đang cần đến Điền huynh, còn một chút dư đảng của Thiên Ma Giáo chúng ta thu thập xong là tròn bổn phận của con nhà Võ, mang lại thanh bình trên giang hồ, lúc đó chúng ta sẽ thực hiện hoài bão của mỗi con người !

Điền Vũ Long điềm nhiên :

- Liễu huynh có việc cứ đi, sau này chúng ta còn gặp lại nhau mà ! Gặp rồi chúng ta sẽ đàm đạo dài lâu hơn !

Liễu Hạo Sanh hỏi :

- Thư ợng thế của Điền huynh thế nào ?

Điền Vũ Long đáp :

- Trúng đạo Thấu Cốt Chỉ Phong của Hận Thiên ác ma, nửa bên mình không còn một sờn nào nguyên vẹn. Chỉ sợ từ nay sẽ là người tàn phế !

Liễu Hạo Sanh vội thốt :

- Y thuật của Thiên Âm Tiên Tử linh diệu lắm, có thể cứu sống người chết được.

Điền huynh có muốn nhờ tiên tử chữa trị cho không ?

Điền Vũ Long lắc đầu :

- Bất tất ! Tại hạ cũng có học qua y thuật, có thể tự chữa trị được !

Liễu Hạo Sanh vòng tay, thốt lời trân trọng rồi cáo từ.

Đợi Liễu Hạo Sanh đi xa rồi, Yển Thanh bực tới hỏi :

- Điền huynh có cần nhờ đến tiểu đệ không ?

Điền Vũ Long cười nhẹ, từ từ ngồi dậy đáp :

- Không có gì quan trọng, ngu huynh còn chỉ trì được.

Y tán mấy câu về thành tích do Yển Thanh vừa tạo tụy.

Yển Thanh thốt lời khiêm tốn.

Vừa lúc đó Mã Bách Bình trở vào trầm buồn thốt :

- Đuổi không kịp ! Lu Lâm cũng chết luôn !

Yển Thanh tặc lưỡi :

- Thôi thì vậy ! Hiện tại Mã huynh nên chỉnh đốn lại hàng ngũ dư đảng Thiên Ma Giáo. Đừng để cho Trương Chấn Uy lợi dụng. đồng thời tại hạ lợi dụng số nhân thủ hiện có tại đây truy tầm lão ấy. Tại hạ

tin là có thể tìm ra !

Mã Bách Bình tán đồng ý kiến đó.

Yến Thanh tiếp :

- Thiên Tàn Môn và Cái Bang đã cớ y phục quan quân thì nên rút lui khỏi nơi này gấp. Còn Mã huynh từng đi lại với bọn quyền môn thì nên nán lại đây một chút để thu xếp tình hình.

Mã Bách Bình cau mày :

- Chỉ sợ không dễ dàng !

Yến Thanh mỉm cười đáp :

- Chẳng có gì khó khăn cả, Mã huynh cứ bảo với quan là khách giang hồ tìm cừu hạ sát Tiêu Võ. Mã huynh nghe tin dẫn người đến tiếp trợ, đánh đuổi được bọn ác tặc.

Mã Bách Bình hỏi :

- Nếu người ta hỏi khách giang hồ nào ?

Liên Liên đưa tay chỉ :

- Các xác chết đó, quan có muốn lấy khẩu cung thì bảo xác chết khai cho !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không được ! Nếu Trương Chấn Uy bắt thần trở lại đề quyết các nạn nhân là người trong Thiên Tàn Môn và Cái Bang thì rắc rối lắm ! Tại hạ nghĩ nên cời bỏ y phục quan quân mà các vị khoác trong người đó mặc vào các xác chết nhưng chỉ khoác lên người của bọn Hôi thối. Như vậy chúng ta giải cứu được cả hai trường hợp, cớ y phục dọc đường và giết người tại nhà !

Mọi người khen kế đó rất hay.

Mã Bách Bình thốt :

- Riêng đại thơ thì tiểu đệ xin đại thơ nán lại một chút.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Ta lưu lại đây để làm gì ?

Mã Bách Bình đáp :

- Rút kinh nghiệm trong những cuộc tranh chấp vừa qua tiểu đệ cảm thấy bá nghiệp bất quá chỉ là một cơn mộng ảo, tỉnh mộng rồi tán nghiệp tàn đời ! Có mấy ai bảo tồn vĩnh cửu một phù du ? cho nên tiểu đệ nguội lòng tiến thủ, chỉ muốn lui về giữ lấy nghiệp nhà, khai thác tiêu cực chi đồ hộ khẩu qua ngày đoạn tháng cho nhẹ nhàng tâm trí xác thân. Tiểu đệ chuẩn bị trao trả đại bộ phận Thiên Ma Giáo về cho Thiên Tàn Môn, đại thơ hãy tiếp nhận hầu chấn chỉnh lại môn hộ !

Bạch Kim Phượng kêu lên :

- Ta làm sao tiếp thu được ?

Mã Bách Bình tiếp :

- Chúng xuất thân từ Thiên Tàn Môn do Bạch Phúc khuyến dụ ly khai để thành lập Thiên Ma Giáo thì bây giờ chúng trở lại gốc xa cũng là hợp lý. Còn những kẻ khác tiểu đệ thu nạp cho phần mình.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Một tiêu cục có bao lớn, ng ời dùng làm chi một số người đông như thế ? Làm sao nuôi nổi chúng ?

Mã Bách Bình cười :

- Tiểu đệ sẽ cho mở thêm nhiều tiêu cục ở khắp bảy tỉnh miền nam. Chỉ sợ không đủ người dùng đó đại thơ ạ ! Tiểu đệ giúp chúng có công ăn việc làm sống cuộc đời quang minh chính đại, nuôi tinh thần thượng tôn, luật pháp. Chúng sẽ vĩnh viễn không trở lại lối sinh hoạt dâm máu !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Ta chỉ sợ không quản thúc chúng nổi !

Mã Bách Bình đáp :

- Thì tạm thời tiểu đệ và Yến huynh đảm trách chức hộ pháp Thiên Tàn Môn, giúp đại thơ !

Bạch Kim Phượng quay qua Yến Thanh :

- Yến huynh chấp nhận chứ ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Chắc là không cô nương ạ ! Tại hạ từng tuyên bố là sẽ không gia nhập một môn phái nào cả !

Mã Bách Bình thốt :

- Yến huynh tuy nhận chức hộ pháp song chỉ ngồi khách vị mừng tượng một chức tư vấn. Chỉ khi nào cần môn chủ mới tham khảo ý kiến thôi chứ có gì ràng buộc đâu mà ngại ? Tại Long Võ Tiêu cục tại hạ cũng thỉnh Yến huynh làm một tổng tiêu đầu mừng tượng địa vị anh em họ Mạt dành cho Yến huynh ngày trước.

Cả tại hạ tuy là cục chủ song chỉ đảm nhiệm phó tổng tiêu đầu, tự đặt mình dưới sự điều khiển của Yến huynh !

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Tại hạ đâu dám vượt bậc !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Danh nghĩa phải đặt như vậy chứ thực ra Yến huynh cứ ngồi nhàn, mọi việc trong tiêu cục tại hạ xin quán xuyến hết. Chỉ thỉnh thoảng tham khảo ý kiến của Yến huynh thôi !

Bạch Kim Phượng thốt :

- Yến huynh và Bách Bình cứ ở khách vị, thân phận đồng đẳng với tôi. Hai người có toàn quyền tiết chế toàn thể thuộc hạ trong môn !

Yến Thanh toan lên tiếng.

Mã Bách Bình chặn lại :

- Yến huynh thì có thể tiếp nhận đặc quyền đó còn tiểu đệ thì không. Bởi dù sao tiểu đệ cũng có tiếng là người của Thiên Tàn Môn. Nhận vậy là tiếm vị, là vọt ngôi thứ !

Bạch Kim Phượng còn nài.

Điền Vũ Long cũng nói vô cho Bạch Kim Phượng.

Liên Liên và Tích Tích cũng phụ họa theo luôn, họ còn nói trong tương lai Bạch Kim Phượng dám nhồng ngôi vị cho một người nào đó lắm !

Tất cả cùng nhìn Yến Thanh mà cười, trừ Bạch Kim Phượng đỏ mặt cúi đầu.

Hết

Nguồn: Việt Kiếm & Mây Bốn Phương

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA